



BU BİR AŞK ŞARKISI *Değil*



NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

JULIE SOTO



BU BİR AŞK ŞARKISI *değil*

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Bu Bir Aşk Şarkısı Değil
Özgün Adı | *Not Another Love Song*
Julie Soto

Yabancı Yayınları | 568

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Zeynep Işıklar
Düzeltili | Görkem Kankavi
Kapak Tasarımı | Defne Özay
Sayfa Düzeni | Hüseyin Aktürk

#

1. Baskı, Temmuz 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-88-5

© Julie Soto, 2024
© Yabancı Yayınları, 2026
Türkçe Çeviri © İrem Doruk, 2026

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Küçükbakkalköy Mah. Kayışdağı Cad. No: 145 A
Ataşehir/ İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayinrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

JULIE SOTO

**BU BİR
AŞK ŞARKISI**
peğil

Çeviren
İrem Doruk



Ninova

*Keman çalmama izin vermeyen anneme...
İyi bir karar vermişsin.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Gwen lise yıllarındayken, Shakespeare'in "müzik aşkın gıdasıdır" diyen bir dizesini incelemişti. On altı yaşında bunu ilk kez okuduğunda, aşk hayatının doğru yönde ilerlediğini düşünmüştü. Keman çalışmalarında çoktan beşinci yılını geride bırakmıştı ve Çaykovski Keman Konçertosu'nun yarısına kadar gelmişti; Juilliard'a gidecek, başka bir müzisyene âşık olacak ve -dedikleri gibi- hayatının geri kalanında tatlı melodiler üretecekti.

Şimdiyse, keman çalmaktan başka hiçbir şey yapmadığı on bir yılın ve tam olarak sıfır büyük aşk macerasının ardından, Shakespeare'in tamamen saçmalıyor olabileceğini fark ediyordu.

Uber sürücüsü yavaşladı ve arka koltuktaki Gwen'e döndü. "Burası mı?"

Gwen ucuz kulaklığının tekini kulağından çıkararak Imagine Dragons *cover*ında çalan elektro çelloyu durdurdu ve karartılmış camdan dışarı eve doğru baktı.

Şey, malikâneye.*

Aslında saraya daha çok benziyordu.

Bakışlarıyla araba yolundan yukarı yürüyen *catering* görevlilerini ve çiçekçileri takip etti. Ardından arabaya doğru yaklaşan valeye odaklandı. New Jersey'nin ortasında lanet olasıca bir vale hizmeti mi?

"Sanırım öyle!" dedi. "Çok teşekkürler. Beş yıldızlık bir hizmetti."

Keman kutusunu alıp siyah elbisesini düzeltti ve arabadan indi. Valeye kendisinin de personellerden biri olduğunu söyleyerek kapıyı onun için tutmasına gerek olmadığını belirtti.

Gwen, açık çimenlerin üzerinde uzanan iki katlı beyaz tuğla binaya baktı. Bu ev Manhattan'da olsa bir şehir bloğunun yarısını kaplayabilirdi ama New Jersey banliyölerinde görkemli duruyordu. Keman kutusunu kalçasına yakın bir şekilde tutarak koyu kızıl-kahve kâküllerini gözlerinden uzaklaştırdı ve diğer personelleri takip ederek araba yolundan arka bahçeye doğru yürüdü.

Ya da parka.

Muhtemelen ulusal bir tarihi eserd.

Yumuşak çimlere, özenle yerleştirilmiş ağaçlara, gölete ve... kuğular mı? Gerçek kuğulara ağzı açık bakakaldı. Daha önce de arka bahçe düğünlerine katılmıştı ancak böyle bir bahçeyi ilk defa görüyordu. Sol taraftaki üç arabalık garajın yakınında dans pisti, yirmi yuvarlak masa ile resepsiyon alanı kurulmuştu. Önündeki sandalyelerin ardında güzel çiçekli bir kemer gururla duruyordu. Sağında ise siyah bir Steinway kuyruklu piyano çimlerin üzerine taşınmıştı. Genç, esmer bir adam piyanonun arkasından el salladı. Oradaki Jacob'tı; ev arkadaşı, en iyi arkadaşı ve düet partneri.

Gwen ona doğru yürürken telefonundan saate baktı.

15.07.

O asla geç kalmazdı. Bu çok utanç vericiydi.

New Jersey toplu taşıması ona hiç iyi davranmamıştı. Makul bir saatte varabilmek için şehrin ıssız bir yerinden Uber çağırmak zorunda kalmıştı. Yolculuk, bu iş için aldığı ücretin neredeyse yarısına mâl olmuştu fakat gelecekte iş alacakları lüks düğünlerdeki itibarlarını zedeleyecek olursa kendini asla affetmezdi.

Gwen ona doğru yaklaşırken, "Eve hoş geldin, sevgilimmm," diye takıldı Jacob. Kolunu dirseğine kadar sıvadığı siyah gömleği ve gri kumaş pantolonuyla çok şıktı.

Zengin mahallelerde dolaşırken takındığı o abartılı transat-

lantik aksanıyla, "Sevgilimmm, bu evi istiyorum," dedi Gwen. "Harold'a söyle de bir teklif versin. Fiyat umurumda bile değil!"

"Buraya gelirken Zillow'dan baktım." Jacob'ın gözlerinde açgözlü bir parıltı belirdi. "Sekiz yatak odası, Gwen. *Sekiz.*"

"Fiyatı nedir?"

"Söyleyemem. Aklını yitirirsin."

Gwen kıkırdayıp klasörünü çıkardı. Müzik sehpası ve onun için hazırlanan bir sandalye çoktan kurulmuştu, bu da oturarak mı yoksa ayakta durarak çalmasını mı tercih ettikleri sorusunu açıkça yanıtlıyordu.

Jacob bu işi daha geçen hafta bağlamıştı. Asıl ikili, müzisyenlerden birinin bileğini kırması nedeniyle iptal etmişti ve düğün planlayıcısının asistanı da bu son dakika boşluğunu doldurmak için onlara ulaşmıştı. İyi ki Gwen'in bir cumartesi öğleden sonrası için hiçbir planı yoktu çünkü ücret inanılmaz derecede iyiydi.

"Düğün planlayıcısı az önce uğradı. Ona Uber'inin sokağın aşağısında olduğunu söyledim, bu yüzden yalan söylememiş olduğuma sevindim."

"Sinirli miydi?" Gwen keman kutusunu açtı.

Jacob elini yüzünün önünde umursamazca sallayarak, "Hayır ama kendini fazla kaptırmış bir nedime var," dedi. "Sürekli neden daha başlamadığımı sorup duruyor. Ben de 'Bugün hepimiz kendi işimize baksak nasıl olur, Chelsea' dedim."

Gwen kahkaha attı. "Gerçekten öyle mi söyledin?"

"Tabii ki söyledim. Buraya gelip soru sormadan önce kafasının üstündeki şeyi düzeltmesi lazım."

Gwen gülümsedi, etrafa bakındı ve matarasındaki sudan uzun bir yudum aldı. Hava serin olsa da güneş tam üzerlerinde duruyordu, bu yüzden domates gibi kızarmamak için güneş kremi sürmekle çok doğru bir karar vermişti.

Düğünlerde çalmak Gwen için âdeta bir tatil gibiydi. Yalnızca güzel mekânlarda çalmakla kalmıyor, çok iyi para da kazanıyordu. Üstelik Jacob'la birbirlerini destekliyor, bir orkestradaki

birçok kişiden biri olmak yerine sırayla başrolü paylaşıyorlardı. Elbette o kısmı da çok seviyordu. Amerika Birleşik Devletleri'nin en büyük popüler müzik orkestrası olan Manhattan Pops'taki gündelik işini dünyalara değişmezdi. Ancak seyircilerin önünde solo çalmayı da hiçbir şeyle kıyaslayamazdı. O heyecanı seviyordu. Ayrıca düğünler üzerinde o kadar baskı da yaratmıyordu. Sonuçta orada kimseyi etkilemek için bulunmuyordu. Tek amacı çalmaktı.

"Hey," dedi Jacob. İki nedime elbisesi içinde olan üç kadının durduğu yere doğru başıyla işaret etti. "Kumral olan nedime var ya? O, her şeeye burnunu sokan Chelsea. şu kısa boylu, kahverengi saçlı, bohem cadı tarzı havalı bir şeyler yapan kız da düğün planlayıcısı. Ama sarışın nedime? Onu tanımadın, değil mi?"

Gwen omuz silkti.

"O, Hazel Renee. Model. Kendi makyaj markası falan var. Hatta daha yeni bir filmde oynadı."

Gwen, sarışın kadına tekrar baktı. "Havalıymış."

"Sadece *havalıymış* mı?" Jacob iç çekti. "Gwen, lütfen benimle aynı noktaya gel. Bu düğünde kimler olabilir bir düşün. Gerçekten büyük bir iş aldık!"

Gwen'in kalp atışları hızlandı ama heyecanına teslim olmadı. Jacob'la aynı noktaya gelmesine fırsat kalmadan, düğün planlayıcısının onlara doğru yürüdüğünü gördü.

"Merhaba, sen Gwen olmalısın," dedi kısa boylu kadın. "Ben Ama Torres." Gwen'den daha genç görünüyordu ama öyle olması mümkün değildi. Tüm günü nükleer füzelerle uğraşarak geçiriyormuş gibi bir duruşu ve özgüveni vardı.

Gwen kadının elini sıktı. "Birkaç dakika geciktiğim için özür dilerim."

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Ama, yine de bugün başka bir hata yapmamasını tembihler gibi kararlıca gülümsedi. Ardından saatine baktı. "İlk davetliler gelene kadar yaklaşık yirmi dakikamız var. Bu zamanı dilediğiniz gibi kullanabilirsiniz.

Asistanlarım ortalıkta koşturuyor olacak, bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen onlara söyleyin.” Tam arkasını dönüp bir yangını söndürmeye gidiyormuş gibi görünürken durdu ve Gwen’in ayaklarının etrafına baktı. “Kutunu arabadan çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?”

Gwen bir an ayağının altındaki zeminin kaydığını hissetti. “Kutumu mı?”

Ama, önce Jacob’a, sonra Gwen’e baktı. “Çellon nerede?”

Gwen’in ağzı açıldı, sonra kapandı. Ardında Jacob’ın tuşlara dokunarak hafifçe çıkardığı o hafif tıngırdama sesinin kesildiğini duydu.

“Neyim?” Belki farklı bir şey duyarsa diye öne doğru eğildi.

“Piyano ve çello istemiştin,” dedi Ama.

Jacob piyano taburesinden kalktı. “Asistanınız e-postasında bu ikiliyi istedi ve bu ikili piyano ile keman çalışıyor.”

Ama bunu sindirmeye çalıştı. “Ah.” Yere bakarak birkaç kez başını salladı. “Tamam. Peki. Evet.” Parmakları uzun kolyesine gitti, onu dalgınca parmaklarına dolarken Gwen, kadının zihninin ışık hızında çalıştığını hissedebiliyordu. “Yeni müzisyenler ayarlamak için o kadar acele etmiştik ki sanırım sizi bulduğumda tekrar kontrol etmedim...”

Gwen, Ama’nın var olmayan bir cevabı bulmaya çalışmasını izledi.

Jacob boğazını temizledi. “Size temin ederim, çok iyiyiz.”

“Öyle olduğunuza eminim,” dedi Ama, parmaklarıyla şakaklarını ovuşturarak. “Yalnızca, Sonya özellikle çello istemişti.”

Gwen’le Jacob sessizce bakıştı. Bu oyunu daha önce de oynamışlardı. İnsanlar her zaman çello istediklerini düşünürlerdi ama aslında istedikleri şey bir yaylı çalgılar dörtlüsüydü.

“Bir dakika,” dedi Ama. Sesi gergindi. Topuklarını çevirdiği gibi çiçek kemerini düzelterken, topuzlu uzun boylu bir adama doğru yürüdü. Gwen, Ama’nın panikle onları işaret edişini izledi. Adam ise ellerini kadının omuzlarına koyup sakinleştirici daireler çizerek onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Gwen gergin bir nefes verip Jacob'a döndü. "Bu konuda ne söyleyeceğimi bilmiyorum... Dörde kadar buraya gelebilecek kimseyi tanımıyorum."

"Gwen," dedi Jacob başını iki sallayarak. "Bu düğün için seni tuttular. Sokağın sonunda tanıdığımız bir çellist olsa bile, sen olmadan çalmam."

Ama'nın stresinin çimlerin üzerinden ona doğru yayıldığını hisseden Gwen, buna itiraz etmek üzereydi ki solundan gelen soğuk bir ses, "Çellon nerede?" diye sordu.

Gwen arkasını döndüğünde, kestane rengi saçlı nedime Chelsea'nin ellerini kalçalarına koymuş değerlendiren bakışlarıyla onu izlediğini fark etti.

Kız tanıdık gelse de Jacob onu tanıdığını söylememişti. Jacob'ın tanımadığı bir ünlüyü Gwen'in tanınması imkânsızdı.

Gwen cevap veremedi Ama yanlarına geri döndü.

"Tamam, tamam, tamam," dedi aceleyle. "Çello *çalabiliyor* musun?" Gwen, kadının sesindeki umudu duyabiliyordu.

Gwen gözlerini kırptırdı. "Olmayan bir kemanı ne kadar çalabilirsem, olmayan bir çelloyu da o kadar çalabilirim."

"Beynim şu anda sarkastik cümleleri anlayabilecek kadar hızlı işleyemiyor," dedi Ama neşeyle. "Yani... buraya bir çello getirsek, çalabilir misin?"

Gwen hemen cevap veremeyince Jacob araya girdi. "Bu işler öyle yürümüyor."

Aslında Gwen biraz çello çalabiliyordu. Keman öğretmeni, ona ilk başladığında birkaç ders vermiş ve hangi telli enstrümanda en iyi performansını gösterdiğini görebilmek için tüm telleri denetmişti. Gwen'in bu işe ihtiyacı vardı, özellikle de Uber yolculuğundan sonra. Jacob'ın da bu işe ihtiyacı vardı. Eh, ikisinin de bahşişe ihtiyaç duyduğu da kesindi ki bu işi batırırlarsa bahsi geçen bahşiş sıfır dolar olabilirdi.

Chelsea sessizliği bozdu ve alaycı bir şekilde, "Belli ki çalamıyor. Umarım onlara fazla para ödemiyorsundur," dedi.

"Çalabilirim." Konuşurken Gwen'in sesi 'bu çok ağır, sen taşıyamazsın' diyen erkeklere karşı ayırdığı aynı kinle doluydu.

Ama, genç kadının yüzündeki kararlılığı incelerken Jacob itiraz etmeye başladı.

Chelsea gözlerini devirdi. "Alex'in henüz çıkıp çıkmadığına bakacağım." Telefonunu çıkarıp yanlarından uzaklaştı.

Ama, Gwen'in kolunu sıkarak, "Çok teşekkürler," dedi. Onlardan uzaklaşırken Gwen, kadının kendi kendine, "Alex'in geç kalmasına hiç bu kadar sevineceğimi düşünmezdim..." diye fısıldadığını duyabiliyordu.

"Gwen." Piyanonun başında duran Jacob'ın ağzı açık kalmıştı. "Bunlar tamamen ayrı enstrümanlar, değil mi? Sanki bambaşka kasları çalıştırmak gibi."

"Biliyorum." Gwen sandalyeye çöktü, ardından titreyen parmaklarıyla müzik defterini açtı. Notaları sayfa sayfa tarayarak, parmak hareketlerini gözünde canlandırdı.

Bu Gwen'in en iyi ve en kötü özelliklerinden biriydi: İnsanları memnun etmeye çalışmak. Fazla sorumluluk almak. Çoğu zaman resmen parlar, üstlendiği görevi başarıyla yerine getirirdi. Fakat bazen işler tam bir felaketle sonuçlanırdı. Aynı günde hem bir düğün hem de Broadway'de yedek olarak çıkmak için iki işi kabul etmesi, son dakika provaları için doktor randevularını kaçırmaması, yedi tane köpeği aynı anda yürüyüşe çıkarmak için iş alması ancak yalnızca iki elinin olması...

"En son ne zaman çello çaldın?"

"Sekiz... belki de dokuz yıl önce." Önündeki notalara odaklanmaya devam etti.

Ne yazık ki keman notaları sol anahtarındaydı. Bu da beyninin bir kısmını devre dışı bırakıp yalnızca sayfadaki notayı okuması ve oktavı ne olursa olsun parmaklarına o notayı çaldırması gerektiği anlamına geliyordu.

Jacob iPad'ini alıp internette çaldıkları parçaların çello notalarını aramaya başladı ama bunun için Wi-Fi gerekiyordu. Tam birinden şifreyi istemek üzere ayağa kalkmıştı ki ilk konuklar geldi. Ön-seremoni müziğini çalmaya başlaması gerekiyordu.

Gwen muhtemelen aşırı aptal görüldüğünün farkındaydı.

Çellosuz kaldığı için, çalmak yerine sessizce oturup notaları incelemek zorunda kalmıştı. Ne kadar süre orada durup notalarına baktığını bilmiyordu. Arka bahçeye giren her şık giyimli konuğu gördüğünde kalp atışları giderek hızlanıyor, zihni yaptığı transpozisyonlarla daha da yoruluyordu.

Belki de çelloyu zamanında buraya getiremezlerdi. Belki de kemanla yetinmek zorunda kalacaklardı.

Bir kamyonetin gürültüyle garaj yoluna geldiğini duyunca başını kaldırıp bir valenin koyu saçlı bir adamdan aracın anahtarlarını aldığını gördü. Adam arka koltuğunun küçük kapısını açarak çello kutusunu dışarı çıkardı.

Siktir. Görünüşe göre bu gerçekten olacaktı.

Gwen, bu “Alex” denen adamı karşılamak için ayağa kalktı ama Xander Thorne’un kalın kolunda asılı çello kılıfıyla ona dönmesiyle kaskatı kesildi.

Alex. Onun adının aslında Xander Thorne olabileceğini bir an bile düşünmemişti...

O sadece bir çellistten çok daha fazlasıydı. O bir kayıt sanatçısıydı. Onunla ilk kez geçen ağustos ayında tanıştırmıştı; Carnegie Hall’un üst katında hayranlıkla el sallamış, ardından saatlerce utanmasına neden olan kekeme bir selam vermişti. Xander Thorne kısa süre önce Manhattan Pops’ın yeni sezonuna katılmıştı. Onu işe almak her şeyden çok bir pazarlama stratejisiydi. Pops’ın dışında, *Thorne and Roses* isimli elektro yaylı çalgılar grubuna liderlik ediyordu ve önceliğinin her zaman orası olacağı açıkça ortadaydı. Her provaya geç geliyor, hatta bazen bir ya da iki performansı tamamen kaçırıyordu. Bu da acil bir şekilde yedeklerin çağırılmasına yol açıyordu. Şarkı seçimlerine göz devirdiği, çello ekibine sert çıktığı ve şef ya da baş müzisyen dışında doğru düzgün hiç kimseyle konuşmadığı da biliniyordu; o da yalnızca yay tekniği veya tempo hakkında bir itiraz olduğunda gerçekleşiyordu. Yüksek sesle, gururla, kendinden emin bir şekilde...

Aynı zamanda adam, Gwen’in kuşağının en etkileyici çellistiydi. Gwen, *Thorne and Roses*’ı ilk kez lisede keşfetmiş, o za-

mandan beri çıkardıkları her şarkıyı vazgeçmeden indirip dinlemişti. Tanrı aşkına, az önce Uber’de bile onu dinliyordu. Üstelik yalnızca elektro yaylı çalgılar grubunu ya da Instagram’a koyduğu beğeni toplamak için paylaştığı üstsüz pozlarını sevmiyordu. Pops’ta da gözlerini ondan alamıyordu. Xander müzikle birlikte hareket ediyor, sanki müziğin içinden dökülüp yayılmasına engel olamıyordu. Keman öğretmeni Mabel, Gwen’e hep çok gergin olduğunu ve daha akıcı çalması gerektiğini söyler, ona keman soloları âdeta havada uçuşan Hilary Hahn ve Sarah Chang’in videolarını izletirdi. Fakat Gwen hiçbir zaman müziği onlar gibi hissedememişti. Xander Thorne gibi hissedemiyordu. Ona göre bütün bunlar biraz fazla dramatikti. Gwen, sessiz bir tutkuyu tercih ediyordu.

Bazen o akışı Xander Thorne çalarken hissedebiliyordu; sanki dalgalanan saçlarıyla birlikte salınışını görebiliyordu. Müziğin bedeninden su gibi akıp gitmesinin ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordu.

Ve şimdi, o adam New Jersey’deki lüks bir arka bahçe düğününde ona çello getiriyordu.

Harika.

Xander bir elinde çello kılıfı, diğerinde kıyafet çantasıyla yol boyunca ona doğru ağır ağır yürürken, Gwen kendini ona doğrultulmuş bir av tüfeğiyle göz göze gelen tavşan gibi hissetti. Tam önünde durdu, koyu renk gözleri Gwen’i bir kez süzdü. “Çelloya mı ihtiyacın vardı?”

Onu tanımadığı apaçık ortadaydı. Bu şaşırtıcı değildi çünkü provalarda kimseyle sosyalleşmezdi. Zaten Gwen de kalabalık içinde fark edilmeyecek kadar iyi bir şekilde ortama karışırdı.

“Evet, teşekkür ederim.” Adamın çatılan kaşlarından gözlerini kaçırarak elindeki çello kılıfına baktı. Neyse ki Pops’ta kullandığı Stradivarius çellosu değildi. O neredeyse bir milyon dolar değerindeydi.

Xander seri bir şekilde dizlerinin üzerine çöküp kutuyu açtı ve koyu renk saçlarının arasından yukarı doğru Gwen’e bakarak, “Kendininkini getirmeyi mi unuttun?” diye sordu.

Gwen başta onu duymadı, gözleri enstrümanın ipeksi cilasına takılı kalmıştı. Güzel bir enstrüman için güzel bir cilaydı. Xander çelloyu boynundan tutarak çıkardı ve yayı aldı.

“Şey, evet...” Gwen de çellonun boynunu kavradığında parmakları hafifçe Xander’inkilere değdi. “Hayır, yani...” Sandalyesine döndü, adamla göz teması kurmayı reddediyordu. “Kemancımı getirmiştım. Ben... ben bir kemancıyım.”

Sandalyesine oturdu, tam çellonun sivri ucunu çimenlere yerleştirmek üzereyken Xander ayaklarının dibine bir çello sehпасı bıraktı. Gwen ona baktı, bakışları adamın uzun gövdesi boyunca yukarı çıkarak geniş omuzlarına geldi ve en sonunda çatık kaşlı yüzüne ulaştı. Güneş tam arkasındaydı; saçlarına bir ışıltı veriyor, silüetine melek gibi bir aura katıyordu. Gwen’in kalbi bir an için hızlanırken bugünle ilgili her şeyin onun aleyhine işlemesinden nefret etti.

“Çello *çalıyor* musun peki?”

“Evet.” Konuyu orada kapatıp notaları baştan açtı, parmaklarını tuşe üzerine yerleştirdi ve sessizce parmak pozisyonlarını aklından geçirdi. Xander Thorne iki adım ötesinde dururken oktavları denemeye hiç niyeti yoktu.

“Bu keman notası.”

“Evet, farkındayım,” diye tısladı Gwen. “Ben kemancıyım, unuttun mu?”

“O zaman neden keman çalmıyorsun?” diye sordu Xander, konu o kadar basitmiş gibi.

“Çünkü Sonya -artık o her kimse- bir çello istemiş.” Başka yere gitmesini dileyerek gözlerini Xander’dan uzakta tutmaya devam etti.

“Sonya gelin.”

Gwen tüm bu dileklerine rağmen başını kaldırıp adama baktı. “Ah.” Gerçekten Jacob’ın ona gönderdiği e-postaları okumaya başlaması gerekiyordu.

Xander’in bakışları parmaklarındaydı, bunu görür görmez Gwen hemen pozisyonunu düzeltti. Daha önce onun denetimi

altında olmamıştı. Pops'ta, tüm yıl boyunca Xander'ın kaşlarını çatarak çello ve bas gruplarına sıkılmış bir sesle nasıl direktifler verdiğini izlemişti. Ancak Xander'ın onun yüzüne, parmaklarına ya da bacaklarının arasında duran çelloya bakması için hiçbir sebep olmamıştı.

"Bu düğünü mahvetmek üzere misin?" diye sordu.

Gwen gözlerini kısarak ona baktı. Ah, evet. İşte tanıdığı Xander Thorne *buydu*.

"Gwen gerçekten çok iyidir," diye araya girdi Jacob. Xander onu bu âna kadar hiç fark etmemiş gibi ona döndü. "Her şeyi çalabilir. Dâhi bir çocuk gibidir."

"Jacob, yapma..." diye uyardı onu Gwen, gözlerini kapatarak.

"On bir yaşından beri keman çalıyor," diye devam etti Jacob ama Xander Thorne onu yarıda kesip Gwen'e döndü.

"On bir mi?" dedi alaycı bir sesle. "Ne kadar etkileyici."

Gwen dudaklarını birbirine bastırdı. Dâhi çocuklar çalmaya üç yaşlarında başlardı.

"Bu kadar endişeleniyorsan neden *sen* çalmıyorsun?" diye çıkıştı Gwen.

"Çalamam. Davetlilerden biriyim." Xander sakince giysi çantasını gösterdi.

Gwen şaşkınlıkla ona baktı. Demek ki Sonya'yı iyi tanıyordu. Elbette, muhtemelen New Jersey'de malikânesi olan herkesi tanıması şaşırtıcı değildi.

"Alex!"

Diğer sağdıçlardan biri verandada durmuş el sallayarak onu içeriye çağırıyordu.

Xander Thorne ya da Alex ya da her kimse, ona son kez küstah bir bakış attı. Ardından uzun bacaklarıyla hızlı adımlarla uzaklaştı ve merdivenleri üçer üçer çıkarak ana konağa girdi.

Gwen insanların basamakları *üçer üçer* tırmanmasından bile nefret ederdi. Ne tür bir ukala böyle görgüsüzce hareket-

"Gwen, provaya hangi parçadan başlayacaksın?"

Gwen irkilerek kendine geldi ve sayfaları karıştırarak gelinin seçtiği tören marşı olan “Jesu, Joy of Man’s Desiring” kısmında durdu. Ne yazık ki konuklar çoktan geldiği için *Here Comes the Bride* gibi bir şarkıyı çalmaya başlayamazdı. Bunun yerine Jacob yumuşak dokunuşlarla *A Thousand Years*’ı çalarken, o da sessizce tören şarkısını prova etti.

Düğünün başlamasına beş dakika kala Ama her şeyi kontrol etmek için yanlarına uğradı. Elini Gwen’in omzuna koyarak, “Hey,” dedi dostça bir ifadeyle. “Muhtemelen hazırlandığını biliyorum ama başlamadan önce çaldığını duymam gerek. Jacob’a sonraki parçalarda eşlik edebilir misin?”

Gwen başıyla onayladı. Ama’nın sesli söylemediği cümlelerin ne olduğunu tam olarak biliyordu. *Gelin, kızgın kedi inlemeleri gibi gelen seslerin eşliğinde mihrapta yürümek zorunda kalmadan önce senin gerçekten çello çalabildiğinden emin olmam lazım.* Jacob durumu anlayarak *Can’t Help Falling in Love* şarkısını doğal bir şekilde sonlandırırken, Gwen tören öncesi müziğinin sayfasını açtı.

Yarım saat önce söylediği kadar kendinden emin olmasa da Gwen, tellerden çıkacak seslerden gerçekten korkuyordu. Mabel’in ona ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştı. On yılı aşkın bir süre önce, kemanında ilk kez yayı kullandığı zamanı hatırlamayı denerdi.

O zamanlar nasıl ses çıkardığını umursamamıştı. Yalnızca çalmıştı. Önce birinci sayfa, sonra ikinci sayfa. Ardından devamı gelmişti. Başlangıç kitabının tamamını bitirdiğinde Mabel kapı aralığında durmuş, dudakları aralık, kolları göğsünde kenetlenmiş hâlde ona bakıyordu. Sanki karşısında başkasının hayaletini görüyormuş gibiydi.

“İyi değil miydi? Tekrar gelmeme izin verirsen daha iyi olabilirim,” diye kekelemişti on bir yaşındaki Gwen.

Mabel’in bedeni, sanki uykudan uyanıyormuş gibi seğirmişti. Gwen’den son iki parçayı tekrar çalmasını istemiş, ardından orta seviye kitapları getirmişti.

Şimdi Gwen, Radiohead’ın *Creep* parçasının notalarına bakı-

yordu. Bir düğün için tuhaf bir seçim olsa da yaylılar için son derece güzel bir parçaydı. O ânı yeniden yakalayabilirdi. Yalnızca nota kitabına bakacak ve çalacaktı.

Elbette, keman için yazılmış müziği zihninde çelloya uyarılmanın zorluğu da vardı. Tabii ki.

Jacob, notalarda yazılandan farklı bir şey çalmak isteyip istemediğini sordu ama Gwen başını sallayarak reddetti. Yayı tellere yerleştirdi ve Jacob'ın ilk dört ölçüsünü bekledi.

Harika değildi. Ama yeterince iyiydi. Yay işaretlerini takip etti ve Jacob altta kırk akor eşliğini çalarken teller melodiyi seslendirmeye başladı. *Creep* sona erdiğinde Gwen, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. Yapılabilirdi. Bunun altından kalkabilirdi.

Arka verandaya doğru baktığında Ama'nın ona başparmağını kaldırarak üç dakika uyarısını verdiğini gördü. Rahatlama tüm bedenine yayıldı.

Gwen nota kitabının sayfasını çevirdi ve güldü. Linkin Park'tan *Numb*. Yaylılar için bir başka güzel bir parça... ama bundan da öte, Gwen'in ezbere bildiği bir parçaydı.

Jacob açılış ölçülerini çaldıktan sonra Gwen gözlerini serbest bırakarak gençliğinde bağıra çağıra söylediği melodiyi hissetti. Şarkı, çocukluğu boyunca sanki sürekli tekrar eden bir döngüdeymiş gibi hayatında yer etmişti. Annesi spatulalarla, saç fırçalarıyla ona eşlik eder, tencere ve tavaları davul gibi çalar, Queens'teki küçük dairelerinin dar salonunda onu kalabalığın üzerinde gezdirmiş gibi dolaştırırdı. Gwen on yaşındayken büyükbabasını, annesinin cenaze töreni için müzik listesine Linkin Park'ı eklemeye ikna etmeye çalışmıştı ancak büyükbabası buna kesin bir şekilde karşı çıkmıştı.

Bu anı gözlerini yaşarttı ve dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu. Listedeki şarkılar düğün için tuhaf seçimler olsa da Gwen geleneksel aşk şarkıları yerine *Numb* ve *Creep*'i tercih ederdi. Âşık olmayı anlatan şarkılarda her zaman bir zorlama, yapay bir hava hissederdi. Anti-aşk şarkıları çalmayı tercih ediyordu, düzenlemeleri her zaman daha iyiydi.

Son konuklar da yerine otururken Jacob, "Numb"ın son notalarını çaldı. Gwen telefonunu kontrol etti.

Saat 16.01'di.

Ama'nın asistanı onlara işaret vermek için geldiğinde müziği "Jesu, Joy of Man's Desiring" parçasına geçirdiler. Bu, Gwen'in yıllar önce kemanla mükemmelleştirdiği çok hızlı bir melodiydi. Çelloda ise... her şeyi gözünde canlandırmakta zorlanıyordu.

"Gwen, iyi misin?" diye sordu Jacob. "Sadece bas partisini çalmak ister misin?"

Gözleri sayfada dolaşırken, "Hayır, hayır," dedi. "Bunu yapabilirim. Sadece tempoyu beş tık düşür."

Asistan onları tekrar uyardığında Gwen yayını kaldırdı, kolundaki kaslar çello için yeterli dayanıklılığa sahip olmadığından çoktan yorulmuştu. Jacob'ın gözlerine baktı. Nefes alıp verişlerini senkronize ettiler ve çalmaya başladılar.

Gwen ilk sekiz ölçü boyunca gözlerini notalardan ayırmadı. Sayfayı nefes almadan geçti ve sonraki sekiz ölçüde Jacob soloyu aldığı anda, kısa bir anlığına ona baktı. Bakışları korteje kaydı. O anda, Xander Thorne esmer nedime Chelsea'yle kol kola girip onu mihraptan aşağı yönlendiriyordu. Kömür grisi smokinin Xander'ın üzerinde ne kadar harika durduğunu fark etmeye zar zor vakit bulabildi, ardından yayı yeniden eline alarak Jacob'a eşlik etti.

Çalış biçiminden memnun değildi. Pratik yapsaydı çok daha iyi çalabilirdi. Ayrıca Xander Thorne'un yedek çellosunu çaldığı gerçeği üzerinde durmamaya çalışıyordu. Ya da bacaklarının arasında bir çello olacağını bilseydi diz boyunda bir etek giymeceği gerçeği üzerinde.

Xander Thorne'un çellosu.

Hayır. Hayır. Bacaklarının arasında Xander Thorne'un herhangi bir şeyinin olduğunu düşünme.

Jacob'a baktı, o da cesaretlendirici bir şekilde başını salladı. Müziğin ilerleyen kısımlarına göz attığında, notaya bakmak zorunda kalmamak için özellikle keman partisini ezberlediğini

hatırladı. Şu anda kemanını çalmayı ne kadar istese de hâlâ hafızasına güvenebilirdi.

Nota sayfalarını zihninde canlandırdı ve kendini tamamen çalmaya bıraktı. Prova odasının kapısında duran Mabel'ı, annesinin sözleri doğru söyleyip söylemediğini hiç umursamadan Radiohead şarkıları söylediğini hayal etti. Ardından gözlerini kapattı ve kendine güvenerek çaldı. Yayı son akorun üzerinden çekene kadar gözlerini bir daha açmadı.

Davetliler ayakta duruyor, çiçeklerle süslenmiş kemere dönük duruyorlardı. Gelin mihrapta yürümüşü. Nikâh memuru herkese yerlerine oturmalarını söylediğinde Jacob'a baktı. Jacob ona sırtıp başını iki yana salladı ve sessizce güldü. Gwen bunun, işin altından başarıyla kalktığı anlamına geldiğini düşündü. Adrenalin damarlarına hücum ettiğinde, bu yoğun his onu şaşırttı. Güvenlik ağı olmadan çalmak bambaşka bir duyguydu. Pops'ta böyle bir şey yaşamazdı. Orası her şeyin prova edildiği, müziğin eğlenceli olsa da belirli bir amaç doğrultusunda icra edildiği bir yerdi.

Gwen titreyen parmaklarıyla dosyadaki son şarkıya geçti. Solo kısmını gözden geçirerek ne yapması gerektiğini çözmeye çalıştı. "Jesu" çalmaktan çok daha kolay olacaktı.

Tören başladığında başını kaldırdı ve hayatında gördüğü en uzun insanlardan ikisinin, nikâh memurunun önünde el ele tutuştuklarını fark etti. Gwen kısa sayılmazdı ama gelinin boyu kesinlikle bir sekseni aşıyordu. Xander Thorne kadının arkasında dururken gözüne daha da uzun gözüktü.

Gwen gözlerini kırptırdı. Xander düğünde davetlilerden biri olduğunu söylediğinde, onun sağdıçlardan biri olduğunu düşünmüştü. Oysa gelinin arkasında Xander, Chelsea ve açık renk saçlı model bir sıra hâlinde sıralanmıştı. Bu da onun aslında gelinin sağdıç olduğunu açıkça gösteriyordu. Gwen gülümsedi. Muhtemelen o da bir gün aynısını yapacaktı, Jacob onun yanında duracaktı.

Bakışlarını tekrar Chelsea'ye çevirdi. Kadını tanımaya ça-

lışmaktan vazgeçtiği anda damadı tanıdığını fark etti. Xander Thorne'un, *Thorne and Roses* grubunun üyelerinden biriydi. Bakışları sandalyelerde oturan konuklara kaydı ve diğer üç üyeyi de kalabalığın arasına dağılmış hâlde buldu. Kalp atışlarını boğazında hissedebiliyordu. Carnegie Hall'da Xander'la ilk karşılaştığı anda donakaldığını düşünüyorsa, bu onun da üst seviyesiydi.

Chelsea'yi de bu yüzden tanıyordu. Chelsea, *Thorne and Roses*'ın sosyal medya hesaplarında her yerdeydi. Fotoğraflarda dilini çıkarıyor, grubun şehir dışı konserlerine katılıyordu. İnsanlar, Xander'ın yanında jakuzide oturan bir fotoğrafının altındaki yorumlarda çılgına dönmüştü. İkisinin birlikte olup olmadıklarını sorgulamış, durmadan ikisini etiketleyip durmuşlardı. İkisi de cevap vermemiştir.

Gwen, Xander'a baktı ve onun da kendisine baktığını gördü. Yüzünde odaklanmış bir ifade vardı. Karanlık.

İrkildi ve adamın memnun olmayacağı bir şey var mı diye bakışlarını çelloya indirdi. Çimden bulaşan kir, üstünde dolaşan uğur böcekleri, parmak izleri? Hiçbir şey yoktu ama Xander dikkatle en sevdiği ikinci çellosunu göz hapsinde tutuyordu.

Belki de en sevdiği dördüncü çelloydı. Gwen bunu nereden bilebilirdi ki?

Sonya'nın Mac'i kocası olarak kabul etmesini izledi. Bu sırada Xander Thorne'un gözlerinin birden fazla kez ona ve Jacob'a kaydığını gördü.

Çelloyu alıp kaçacak değildi. *Sakin ol*, Xander Thorne. Yoksa Alex mi demeliydi?

Xander tören boyunca onun olduğu yöne bakmaya devam etti; elleri önünde huzursuca kıpırdanırken gözleri bir tünel gibi karanlıktı. Fotoğraflarda onun dalgın, dikkati dağınık hâli görünecek miydi merak ediyordu.

Papaz onları karı koca ilan ettiğinde Gwen kendini hazırlayarak dikkatini Lady Gaga'nın "Bad Romance" şarkısına verdi.

Yay tellerin üzerinden kaydı ve Gaga'nın genelde çıkardığı o

küçük sesleri yansıtan notalar ortaya döküldü. *Ra ra ah ah ah-ah. Roma ah ah ah-ah.*

Gwen, Jacob'a başıyla işaret etti. Jacob da aşağı vuruşta ona katılmak için tuşlarda bir glissando* yaptı.

Davetliler şarkıyı tanıyınca kıkırdadı ve Mac ile Sonya mihrap boyunca dans ederek ilerlemeye başladı. Xander kesinlikle dans etmiyordu, bunun yerine keskin ve ölçülü adımlar atıyordu. O ve Jacob düğün ekibinin yürüyüşü boyunca çalmayı sürdürdü, ardından sonlandırmadan önce parçayı bir kıta ve nakarat daha çaldılar.

"Bu konuda gerçekten iyisin," dedi Jacob, çelloya doğru başını sallayarak.

Gwen gülümsedi, müzik aletinin boynunu okşayarak pürüzsüz cilasını hissetti. Jacob'ın düşüncesi hoştu ama o yaylı çalgılar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu yüzden yay tekniğinin tamamen yanlış olduğunu veya parmaklarında *Jesu'*yu olması gereken hızda çalmak için gerekli nasırların olmadığından bihaberdi.

Jacob çello kutusunu getirip onun için açtı. Gwen kutuyu kapatmadan önce güzel enstrümana son bir kez baktı, ardından kalabalığın içinde onu bırakabileceği asistanı aradı. Birkaç görevli konukları çimenliğin karşı tarafındaki resepsiyon alanına götürüyordu fakat görünürde ne Xander Thorne ne de başka bir personel vardı.

"Ben Ama'yı ve paramızı bulayım, sen de bununla ne yapacağını çözersin." Jacob çello kılıfını işaret etti.

Gwen bir elinde kemanı, diğer elinde çellosuyla bir süre etrafta dolaştı. Evin içine girdi, iç mekânı incelerken gözleri parladı. Kılıflarıyla manevra yapmaya çalışarak *catering* çalışanlarının ve fotoğrafçıların arasından sıyrıldı. Koridorda basketbol topuna smaç basan genç bir kızın olduğu fotoğraflar vardı. Buranın Sonya'nın ailesinin evi olduğu anlaşıyordu.

* Glissando, müzikte "kayarak geçiş" veya "kaymak" anlamına gelen glissare fiilinden türemiştir. Terim, bir notadan diğerine geçerken aradaki tüm seslerin hızlı ve sürekli bir şekilde çalınmasını ifade eder. -çn

Küçük bir banyodan çıkan Chelsea'yle çarpıştı.

Kadın sert bir sesle, "Evin içinde ne işin var?" diye çıkıştı.

Gwen kadının kaba tavrı karşısında afalladı. Şaşkınlıkla kekeleyerek, "Üzgünüm, ben sadece... Xander'ı... şey, yani Alex'i arıyordum. Çellosu bende," dedi.

Chelsea kaşlarını çattı. "Yukarıdaki damat odasına bırakabilirsin. Soldaki ilk yatak odası."

Gwen hızlıca teşekkür ederek kapıdan geçip ikinci kata çıkan geniş bir spiral merdiven buldu. Üst kata geldiğinde sola döndü ve boş bir yatak odasına doğru başını uzattı; giysiler, ayakkabılar ve kemerler her yere saçılmıştı. Neredeyse odanın görünen her yüzeyi boş viski bardakları ve parfüm şişeleriyle kaplıydı.

Evet. Erkeklerin odasını bulmuştu.

Gwen çelloyu şişelerden ve her türlü sıvıdan uzak, güvenli bir köşeye bıraktı. Bir perdeyi aralayarak resepsiyona baktı ve şarap kadehleriyle ordövrlerin kalabalığının arasında süzüldüğünü gördü. Dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Muhtemelen şimdiye kadar katıldığı en güzel düğündü. Mekân, hava ve çiçekler kusursuzdu. Ama müthiş bir düğün planlayıcısıydı. Bahsi geçmişken, Gwen kadının *catering* masasının arkasında uzun boylu çiçekçinin poposunu sıkıldığını gördü. Adam ona sert bir bakış attı, sonra kadının yanağına bir öpücük kondurdu. Gwen onları izlerken kıkırdadı.

Resepsiyonu taradı ve *Thorne and Roses*'ın klavyecisiyle davulcusunu eşleriyle sohbet ederken gördü. Gözleri, kumral kemancı Dominic'i aradı. Onu, uzun boylu ve çok güzel Hintli bir fotoğrafçıyla flört etmeye çalışırken ama başarısız olurken buldu. Hepsinin önünde çalacağını önceden bilseydi, muhtemelen bütün gün midesi bulanırdı. Kendinden nefret etse de bunu itiraf etmek zorundaydı: Xander Thorne'un gür siyah saçlı kafasını kalabalığın içinde görmeyi umuyordu çünkü çello performansı hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyordu.

"Entonasyonun* berbat."

* Entonasyon bir müzisyenin sesi yönlendirme ve tonlama becerisidir. -çn

Gwen irkilerek döndüğünde kapı eşiğinde bizzat aradığı adamın durduğunu gördü. Adamın kelimeleri zihninde yerini alırken Gwen gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Bu yorum karşısında ne yapması gerektiğini merak ediyordu.

Vücut dilinde bir gerginlik vardı. Elleri ceplerinde değildi, omzunu rahatça kapıya yaslamıyordu. Bunun yerine avuçlarıyla kapı çerçevesinin iki yanını kavramış, sanki söyleyecek önemli bir şeyi varmış gibi odaya doğru eğilmişti.

Başka bir hakaret ya da yorum eklemeyince, "Çellonu ödünç verdiğin için teşekkürler," dedi Gwen, acizce köşeye bıraktığı enstrümanı işaret ederek.

Xander Thorne'un gözleri genç kadının üzerinde gezindi, Gwen o bakışları neredeyse teninde hissedebiliyordu. "Ne zamandır çalışıyorsun?"

"On bir yaşında kemana başladım."

"Çello için soruyorum," diye netleştirdi.

Gwen saçını kulağının arkasına attı. "Aslında çalmıyorum. Küçükken birkaç ders almıştım ama esas enstrümanım keman." Yutkunarak bakışlarını ondan kaçırdı.

"Notalara bakmıyordun."

"Hayır," dedi sessizce. "Ezberlemiştim."

"Keman partisini ezberledin..." Sanki gülümseyecekmiş gibi dudakları seğirdi. Gwen hiç onu gülerken görmüş müydü? Emin değildi. Bir şey daha soracağını düşündü fakat hiçbir şey gelmedi. Gwen yerinde kıpırdandı.

"Tekrar teşekkürler, Xander..." *Aman Tanrım.* "Alex. Teşekkür ederim."

Adamın gözleri Gwen'in üzerinde dolaştı ve o hafif tebessüm tekrar belirdi.

Eh, siktir. Artık onun kim olduğunu bildiğini biliyordu. Yarı boş viski şişesine baktı, bu noktada kendisi de bir içki içmek istiyordu. Jacob'ı bulup New Jersey'den çıkması gerekiyordu.

Keman kutusunu kaldırarak onun hâlâ geçişi engellediği kapıya doğru ilerledi. Tanrı aşkına, kocamandı. Onu üstsüz bir şe-

kilde çalarken görmüştü -elbette bu tanıtım amaçlıydı- ve takım elbisenin altında aşırı kaslı, geniş bir vücudu olduğunu biliyordu. Bu kadar yakinken, ondan yayılan bahar kokusuyla karışık tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu. Xander Thorne ona yol vermek için kenara çekilmeyince Gwen başını kaldırıp ona baktı. Adam hâlâ boğazına takılmış sorular varmış gibi kendisine bakıyordu.

Odayı işaret ederek, "Pardon, içeri mi girecektin?" diye sordu.

"Hayır."

Cevabı Gwen'i bir anlığına durdurdu. Demek ki onu buraya kadar takip etmişti. Onu... aşağılamak için miydi? Sorgulamak için mi?

Gwen elini garip bir şekilde sallayınca adam kenara çekildi, omuzları hafifçe birbirine sürterken yanından geçip gitti.

Koridordaki hava daha farklıydı. Çok daha... nefes alınabilirdi. Merdivenlerden aşağı inmeye yeni başlamıştı ki adamın hâlâ onu izlediğini hissederken sesini duydu. "Düğünlerde çalmamalısn."

Gwen'in ayağı havada donup kaldı. İçi öfkeyle kaynamaya başlamıştı. O bir kemancıydı, çellist değil. Alışık olmadığı bir enstrümanda tüm parçaları kafasında ânında dönüştürerek çaldığını bilmesine rağmen, ek gelir sağlamak için aldığı işlerin ona göre olmadığını söylemeye nasıl cüret edebilirdi?

Gwen, ona öfkeyle baktı. "Genelde çalmam zaten." Soğukkanlı bir şekilde başını kaldırdı. "Genelde, Manhattan Pops'ta senin tam karşında çalışıyorum."

Xander Thorne'un kaşlarını çatıp onu hatırlamaya çalışırken hızlıca düşünmeye başlamasını izlemekten büyük bir tatmin duydu. Gwen, o cevap veremedi merdivenlerden indi ve ön kapıdan çıktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

İKİNCİ BÖLÜM

Gwen evden çıktığında Jacob kaldırımında onu bekliyordu. Damarlarında uğuldayan öfkeyi bastırmak için derin bir nefes alıp ona doğru yavaşça koştu.

“Sonuç ne?” diye sordu. “Bahşış var mı?”

“İkimize de yetmiş beş dolar! Düğün planlayıcısı Ama sana gerçekten çok minnettar olduğunu söyledi.”

“Harika!” Gwen çantasını omzuna atarak onunla birlikte otobüs durağına doğru yürüdü. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun...”

“General Tso usulü tavuk ve Çin mantısı.” Jacob, elini havaya kaldırdığında Gwen ona bir beşlik çaktı. “Çelloyu o hödüğe geri verebildin mi?”

“Şey... o ‘hödük’ aslında Xander Thorne’du.”

Jacob köşeden sola döndü, Gwen de peşinden gitti.

“Thorne derken favori grubun olan Thorne mu? Hani şu çıplak adamların olduğu-”

“Çıplak falan değiller.” Gwen yanaklarının ısındığını hissetti. “Sadece bazen üstsüz de çalışıyorlar. Ayrıca yanlış hatırlamıyorsam, o posterini koridora asmama sen de onay vermiştin.”

Gwen geçen sonbaharda Pops’taki ilk provasından eve döndüğü an, Jacob’ın büyük hayal kırıklığına rağmen posterini kaldırmıştı.

“Cidden seni tanımadı mı? Pops’tan?” Mükemmel derecede bakımlı kaşını kaldırdı.

“Arkada oturuyorum,” dedi Gwen omuz silkerek. “O kadar da önemli değil. Çok dikkat çeken biri değilim.”

Jacob dirseğiyle onu dürttü. “Şu anda dikkatini çekiyorsun, o kesin.”

“Jesu’yu batırdıktan sonra mı demek istiyorsun? Şu anda yönetim kurulunu arayıp beni atmalarını istediğine eminim.”

“Şey, hayır? Gwen, sana tıpkı benim Grubhub kuryesine baktığım gibi bakıyordu. Sloganında da dediği gibi: Yemeye hazır!”

“Ah, her neyse, Jacob.” Gwen homurdanarak Jacob’ı omzundan itti.

Ancak konuşmaları köşeyi dönüp iki blok ötelerindeki durağa yanaşmakta olan otobüsü görmeleriyle yarıda kesildi. Füze gibi yerlerinden fırladılar. Jacob öne geçti, kollarını sallayarak bağırmaya başladı. Gwen de peşinden koşarak son yarım bloğu tamamladığında Jacob kapanmak üzere olan kapıyı tutmuş, genç kadının içeri girmesi için bekletiyordu.

Nefes nefese, buldukları ikili boş olan tek koltuğa çöktüler. Manhattan’a dönüşleri uzun bir yolculuk olacaktı, bu yüzden getirdikleri bir protein barını paylaştılar. Eve varmaları yaklaşık doksan dakika sürecekti ve şimdiden Gwen’in canı Çin Lokantası 88’in mantarlı tavuğunu çekiyordu.

Otuz dakika sonrasında otobüsten inip NJ Transit’e –Gwen’in deyimiyle şeytanın otoyoluna– bindiler. Gwen, *Thorne and Roses*’ın resmi Instagram hesabında Damat Mac’i aradı ve düğün için kullanılan etiketi buldu: #MackenzieFrenzy

Konuklar fotoğraflar paylaşıyor, hikâyelerine videolar yüklüyorlardı. Bunlardan birinde arka planda kendisinin “Jesu” çalışını duydu ve videoyu hemen kapattı. Xander Thorne haklıydı. Entonasyonu berbattı.

Hikâyelerden birinde Xander’ı gördü; barda, yanındaki insanlardan çok daha uzun, koyu saçlı bir silüet. Gwen, etiketteki diğer fotoğrafları ve videoları hızla gözden geçirdi. Onu tekrar görmek için ekranı kaydırdı... ta ki Jacob telefonu elinden alana kadar.

“Takıntı yapmayı bırak,” dedi gülerek. “Eğer ona bu kadar bakmak istiyorsan posteri tekrar asabilirsin.”

“Kapa çeneni.” Tren, Penn İstasyonu’na girerken Gwen kıpkırmızı kesilmişti.

Washington Heights’taki evleri küçüktü; salon Manhattan tanrılarına kurban edilerek iki yatak odasına dönüştürülmüş tek odalı bir daireydi. Yemek alanı yoktu. Dar bir mutfak, daha da dar bir banyo, iki oda ve onların arasında bir dolap vardı. Gwen’in odasının kapısı bile yoktu, yalnızca bir perdeye sahipti. Bir yabancıyla yaşıyor olsaydı bu dar alana asla dayanamazdı ancak Jacob neredeyse lisenin ikinci yılından beri onun ruh ikizi olmuştu. Bir gün belki birbirlerine âşık olabileceklerini düşünmüştü, ta ki mezuniyetten sonraki yaz, şampanya sersemliğiyle dolu bir akşamda Jacob ona cinsel yönelimini söyleyene kadar. Ona sarılmış, sarhoş hâlde Grindr* hesabını açmasına yardım etmişti. Gözyaşlarını bastırmak için yalnızca iki kez lavaboya kaçmıştı. Daha sonraları, aralarında bir ilişki olabileceği düşüncesine gülecekti. Jacob hayatındaki sabit noktaydı. Mezuniyetten bir gün önce Gwen’in büyükbabası öldüğünde de bursu reddedildiğinde de yanındaydı. Sonu en başından belli bir platonik his yüzünden onu kaybetmemiş olmasına şükreliyordu.

Gwen dört kat merdivenin sonuncusunu tırmanırken Jacob dairelerinin kapısını açtı ve hızlıca Grubhub üzerinden siparişlerini verdi. Gwen ise vantilatörü açıp kendini yatağın üzerine bıraktı. Gün ne kadar serin olursa olsun merdivenleri çıktıktan sonra her zaman beş dakika vantilatörün önünde durmaya ihtiyaç duyardı.

Gwen formdaydı; uzun ve ince yapılydı, voleybolcu bacaklarına, bir kemancının kollarına sahipti fakat bu dairede dört yıl geçirmiş olmasına rağmen ciğerlerini beşinci kata yürüyerek çıkmaya bir türlü alıştıramamıştı.

Jacob kira parasını denkleştirmek için Upper East Side’daki çocuklara piyano dersi veriyordu. Gwen de Manhattan Pops’a

* Grindr: Özellikle biseksüel ve queer erkekler arasında kullanılan konum tabanlı tanışma ve flört uygulaması. -çn

katılmadan önce bahşış toplamak için keman kutusunu önüne koyarak metro istasyonlarında çalışıyordu. Bunu yapmaya yedinci sınıfta başlamıştı. Haftada iki gün okuldan sonra 14. Cadde metro istasyonunda çalar, günde yaklaşık elli dolar kazanırdı. Pazartesi markete gitmeye, kendisiyle büyükbabası için yiyecek almaya yetecek bir paraydı. Hatta kendine bile biraz kalabiliyordu. Bir keresinde seyircilerin alkışları arasında, saçları kusursuz bukleli, zarif, güzel bir kadın yanına yaklaşp Gwen'e yüz dolarlık bir banknot uzatmıştı. "Bunu sakla, canım," demişti. "Kutunun içinde bırakma."

Gwen başını kaldırıp kocaman gözlerle kadına bakmıştı. "Şey... para üstünü ister misiniz? Kutudaki paraları alabilirsiniz."

Kadın gülümseyip Gwen'in yanağını okşamıştı. Resmi olarak ancak bir yıl sonra, Mabel'in mağazasında tanışmış olsalar da Gwen, Manhattan Pops'ın baş müzisyeni, zamanının en zarif, en yetenekli kemancısı olan Ava Fitzgerald'la ilk karşılaştığı o günü asla unutmamıştı.

"Hey," diye seslendi Jacob koridordan. Gwen irkilerek anılarının arasından çıktı. "Declan gelmek istiyor. Olur, değil mi?"

Gwen tavana doğru burnunu kırıştırdı. "Evet, tabii ki!" Sesi neşeliydi ama yüzü ifadesizdi.

Declan'ı sevmiyor değildi. Onunla sadece bir kez tanışmıştı. Eğlenceli biri olsa da Jacob sürekli flört eder, onu bir daha hiç görmeyeceği insanlarla tanıştırdı dururdu. Bu durum biraz yorucuydu. Böyle uzun günlerin ardından yalnızca kırk metrekairelik dairelerinde kendi kendine kalmak istiyordu. Başka hiçbir şey değil. Yataktan yuvarlanarak indi ve çantasını boşaltmaya başladı.

Declan yarım saat sonra A treniyle ilgili söylenerek dairelerine daldı. Konuşmasının arasında Gwen'i selamlamak için yanağından öptü, ardından soluk alına düşmüş kumral saçlarını geriye itti. Derin bir nefes aldı ve sonunda, "Düğün nasıldı?" diye sordu.

Declan'a bir Çin böreği uzatan Jacob, "Gwen bugün yeni bir enstrüman çalmayı öğrendi," diye takıldı.

Böreği ısıtırken Declan'ın gözleri büyüdü. "Ciddi misin?"

"Hiç alakası yok," dedi Gwen. "Programda bir karışıklık oldu ve keman yerine çello çalmak zorunda kaldım."

"Aman Tanrım, zor muydu?"

"Normalde zor olmalıydı," dedi Jacob. "Ama Gwen için değildi." Genç kadına göz kırptı.

Gwen iltifatını geçiştirmek üzereydi ki odasındaki telefon çalmaya başladı. Onlara yemeye devam etmelerini ve vampirli pembe dizilerinin tekrar bölümünü onsuz başlatmalarını ifade eden bir el hareketi yapıp odasına koştu. Ekranda Mabel'in adını gördüğünde içi ısındı, neşeli bir sesle aramaya cevap verdi.

"Merhaba, canım. Düşün bugündü, değil mi?" Mabel'in sesi, tüm hayatını Queens'te geçirmiş olmanın pürüzlü tınısını taşıyordu ama bu yalnızca Gwen'e hitap şeklini daha da tatlı kılıyordu.

"Evet, Jersey'deydi. Gitmesi tam bir işkence olsa da bahşiş iyiydi."

"Eh, önemli olan da bu zaten." Gwen kasanın kapanma sesini duydu, belli ki Mabel dükkânı kapatıyordu. "Bugün kimin dükkâna geldiğini tahmin et."

"Lindsey Stirling tekrar mı uğradı?" Gwen boğazına bastırıldığı eliyle şifonyerin kenarına tutundu.

"Hayır, hayır. Ünlü biri değildi. Juilliard'dan Dr. Richards."

Gwen'in heyecanı söndü. "Öyle mi?"

Juilliard onlar için hassas bir konuydu. Mabel hâlâ Gwen'in okula geri dönüp sonbahar dönemi için başvurmasını umuyordu. Gwen on sekiz yaşındayken Juilliard'da yedek listeye alınmıştı fakat özellikle büyükbabasının cenaze masraflarından sonra, verilen maddi yardım teklifinin yeterli olmaması nedeniyle kaydını geri çekmişti.

Mabel bunun acısını derinden hissetmişti... biraz para biriktirmiş olsaydı masrafları karşılayabileceğini düşünmüştü. Ancak Gwen onun bu yükü taşımasını istemiyordu. Gwen onun ailesi değildi ve Mabel'in Juilliard harcı için birikim yapmasını gerektirecek hiçbir sebep yoktu.

“Dr. Richards seni hatırlıyormuş,” dedi Mabel, Gwen’in telefon-
dan bile hissedebildiği muzip ‘bir gülümsemeyle. “Sonbahar için
tekrar seçmelere girmeni görmekten memnun olacağını söyledi.
Öğrenim ücreti meselesini açtım –tabii seni acındırmadan– ve dedi
ki, ‘Eh, bununla ilgili ne yapabileceğimize bakmamız gerekecek.””

Gwen yatak odasının duvarına bakakaldı. Sevinçten havalara
uçması gerekiyordu ama ağzından sadece, “Vay canına,” keli-
meleri çıkabildi.

“Evet, *vay canına*,” dedi Mabel. “Bunun üzerinde biraz düşü-
nebilmiş miydin? Sonraki sezon için henüz sözleşme imzalamadın,
değil mi?”

“Hayır, o sonraki ay yapılacak. Düşüneceğime söz veriyorum.
Sadece... bu hayatımda çok büyük bir değişiklik yaratır.”

Aşırı büyük bir değişiklik. Gwen artık on sekiz yaşında değildi.
Dört yıldır Pops’ta çalışıyordu, sıfırdan kendi kariyerini inşa
ediyordu. Keman çalmak için tekrar okula gitmek artık öncelik
listesinin başlarında yer almıyordu.

Ama o akşam, vampirler ve kurt adamlarla dolu günlük drama
dizilerini izlerken, mantarlı tavuğunun her lokmasının tadını
çıkartırken, Juilliard’ın merdivenindeki eksik basamak olup olmadığını
düşünmeden edemedi. Dünyanın en büyük orkestralarıyla çalan
bir keman solisti, bir sonraki Sarah Chang olabilir miydi? Gwen
liseyi bitirir bitirmez Pops’a katılmıştı. Ya on sekiz yaşındayken
Juilliard’a gidebilmiş olsaydı, profesyonel sololara şimdi olduğundan
çok daha yakın olabilir miydi?



Ertesi sabah Gwen, saat yedide D trenindeydi. Bir elinde vanilyalı
latte, diğerinde kemanı vardı. Pops üyesi olduğu için Carnegie
Hall’daki prova odalarını indirimli kullanabiliyordu. Genellikle
orada çalışırdı; böylece komşularını, yeni çaldığı eserleri ilk kez
deşifre ederken rahatsız etmezdi. Dairede keman çalması gerektiğinde
–son dakika iş aldığında– hemen rüşvet amaçlı brownie yapar,
üst kata, alt kata ve sol taraftaki dairelere dağıtırdı.

Pops'a yedek müzisyen olarak ilk katıldığında, her gün prova odası kiralardı. Sürekli geriden geliyormuş, oraya ait değilmiş gibi hissedirdi. Sandalyelerde yükseldikçe, öne doğru yaklaştıkça bu his biraz azalsa da hiçbir zaman tamamen kaybolmamıştı. Artık koridor tarafında, dördüncü sırada çalışıyordu.

Pazar sabahları Carnegie Hall'a gitmeyi severdi. Daha az insan olurdu ve iyi bir oda ayırtmak daha kolaydı. Bir sonraki Pops provası çarşamba günüydü fakat hafta sonu konserine hazırlanmak için kendi başına yapması gereken çok iş vardı.

Yan kapıdan içeri süzülerek, oda ayırtabileceği idari ofise doğru üst kata yöneldi. Koridorlar boştu ama bazı odaların kapıları kapalıydı ve duvarların ardından boğuk müzik sesleri yükseliyordu.

Gwen kendini tıpkı çocukluğundaki gibi hissetti; Queens'te Mabel'in sahibi olduğu müzik dükkânında gezinir, prova odalarındaki özel dersleri dinlerdi. Keman seslerini, akıllardan çıkmayan melodileri ve canlı allegroları* duymak için kulağını kapıya dayardı. Kapıdan içeri bir girebilse... ardında açılacak koskoca evrenler vardı.

Koridordan ofise doğru yürüdü ve sonraki doksan dakika için beş numaralı stüdyonun ücretini nakit olarak ödedi. Burası günün yoğun saatlerinde genellikle tam orkestralar için ayrılan büyük odalardan biriydi ama erken geldiği için şansı yaver gitmişti. Bina'nın diğer tarafına geçip odasına yaklaştığında, kapının altından gelen bir çellonun mırıltısını duydu. Bach'ın Viyolonsel Süitleri. Akışkanlık, kusursuzluk... Kapıdaki küçük camdan bakmasına bile gerek yoktu, kimin çaldığını zaten biliyordu.

Xander Thorne, odanın ortasında bir sandalyede oturuyordu. Çellosu bacaklarının arasındaydı, parmakları enstrümanın sapında hızla dolaşıyordu. Gözleri kapalıydı, çatık kaşları ve her zamanki gibi yüzündeki memnuniyetsiz ifade yerindeydi.

Gwen onu izlerken, Xander Thorne'un sabah sekizden önce Carnegie Hall'da olduğunu idrak etti. Instagram'daki araştır-

* Hızlı, neşeli tempo. -çn

malarına göre, bir önceki gece geç saatlere kadar eğlendiği bir düğünden hemen sonrasında bile sabahtan buradaydı. Adamın disiplinine hayran kaldı. Fakat hemen hemen aynı anda onun ayırttığı odada olduğunu da fark etti... ve muhtemelen onu rahatsız etmesi gerekeceğini.

Aniden yay alçaldı, ses boğularak kesildi. Adam derin bir nefes alarak Süit No.1'i en başından tekrar çalmaya başladı. Gövdesi her bir ölçüde titriyor gibiydi. Sanki çello ve vücudu birbirine kavuşmuş, birlikte nefes alıp veriyorlardı. Gwen bunu anlamaya çalışarak, bu tarz bir tutkuyu kendi kemanına nasıl aktarabileceğini çözmek isteyerek bakakaldı. Fazla donuk, hayal gücünden yoksun olmakla eleştirilmişti. Xander Thorne ise bunun tam tersiydi.

Tam camın önünden çekilip ofise gitmeyi ve başka bir oda talep etmeyi düşünürken Xander çenesi gerilmiş hâlde tekrar durdu. Hiç beklemeden en baştan bir kez daha başladı.

Gwen'in kaşları çatıldı. Az önceki çalışında, adamın yüzündeki o tikslenme ifadesini hak edecek hiçbir şey duymamıştı.

Altı ölçüyü bile tamamlamadan aniden ayağa kalkıp enstrümanıyla birlikte karşı duvara ilerledi. Pencereden dışarı bakarken elini saçlarının arasından geçirdi.

Kendisi de bir mükemmeliyetçi olan Gwen, adamın yaşadığı hayal kırıklığını anlayabilse de nedenini çözemiyordu. Bach'ın Viyolonsel Süitleri, insanın çalarken kendini hırpalamasını gerektirecek bir eser değildi, hele ki Xander Thorne gibi çalışıyorsan. Adam omuzlarını geriye attı, boynunu çıtlattı ve yayı umarsızca tellere götürdü. 7. Cadde'ye bakarken yumuşak, tanıdık bir melodi çalmaya başladı. "Jesu, Joy of Man's Desiring."

Gwen midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Çalabileceği onca eser varken, düğünden sonraki gün bunu çalmayı mı seçmişti? Hem de Gwen'in o parçayı ne kadar kötü çaldığını izledikten sonra.

Sanki onu kendi tarzıyla düzeltiyor gibiydi.

Utançtan yanakları yanmaya başladı. Kafasında başka bir

oda istemeye dair ne tüm düşünceler uçup gitti. Bu oda onundu. Adam da yolunun üzerinde duruyordu.

Kapıyı sertçe açtı ve çıkan sesle Xander'ın irkilip yayını düşürmesini memnuniyetle izledi. Kararlı adımlarla içeri girerken yüzünü ifadesiz tutarak konuştu. "Önümüzdeki bir buçuk saat boyunca stüdyo benim. Yani Jesu'yu başka bir yerde çalışman gerekecek."

İğnelemesi adamın umurunda olmadı. Gözleri Gwen'deydi, neredeyse şaşkın görünüyordu ve kılını bile kıpırdatmadı.

Gwen kemanını yere bırakıp nisan ayının sabah serinliğinde üşümek için giydiği ceketinin düğmelerini açmaya başladı. Adamın varlığını yok sayıyor, kendi odasındaymış gibi rahat davranıyordu. Sonuçta rezerve edip parasını ödediği odaydı bu.

"Pops'ta çalmaya ne zaman başladın?" Xander'ın sesi kusursuz tasarlanmış akustiklerin içinde yankılandı.

"Dört yıl önce," dedi hızlıca. Bakışlarını meydan okurcasına ona çevirdi. "Geçen ağustosta tanışmıştık. Tam da bu prova odasının önünde."

Adam utanmış gibi gözükmüyordu, yalnızca odaklanmıştı. Çellosunu toplamak ya da gitmek için hiçbir hamle yapmadı.

Gwen dişlerini sıkarak köşeden bir nota sehpası aldı. Xander'ın odanın ortasına kendisi için yerleştirdiği sandalyeye doğru ilerleyip onu başka bir yöne çevirdi ve sehpayı önüne koydu.

Sonunda eşyalarını toplayıp gidene kadar onu görmezden gelmeye karar vermişti. Ki bu da her an olabilirdi. Her an...

Notalarını sehpanın üzerine yerleştirip keman kutusunu açtı. Ardından yayı hazırlamak için kehribar renkli reçineye uzandı.

"Nerede eğitim aldın?"

Gwen sandalyesinde donakaldı; beli öne doğru eğilmiş, kolu kutusuna uzanmaya devam ediyordu. Başını kaldırıp Xander'a baktı. Gitmeye hiç niyeti yok gibiydi. Hatta görünen o ki dün başlayan sorgusunu henüz bitirmemişti. Dar pencere pervazına yaslanarak oturmuştu; bir elinde çellonun sapı, diğerinde yayı vardı ve yayı dizlerine yaslamıştı.

Gwen doğrulup yayına reçine sürmeye başladı. "Eğitim almadım." Yutkundu. "Yani, bir keman öğretmenim vardı ama okula gitmedim."

Mabel'la yaptığı konuşmayı düşününce, Xander bu konuyu yüzüne vurmak için gerçekten harika bir zaman seçmişti. Gerçekten müthişti.

Gwen ona baktığında adamın kaşlarının çatıldığını, dudaklarının hafifçe aşağı doğru kıvrıldığını gördü. Reçineyi yay boyunca sürüşünü izliyordu. Bakışları altında birkaç saniye geçince, reçine sürme tekniğiyle ilgili bildiği her şeyi sorgulamaya başladı. Xander bir şey söyleyecek gibi nefes alsa da aniden vazgeçti. Yayı diğer eline alarak sinirli bir hareketle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Gwen bir anda, onu sinir eden bu adamın yalnızca bir iş arkadaşı olmadığını hatırladı. Son beş yıldır en sevdiği grubun solistiydi. Parmaklarıyla saçlarını nasıl karıştırdığını biliyordu. *Hem de çok iyi.* Boğazını temizledi, ardından Xander yanağına yayılan kızarıklığı görmesin diye notalarına döndü.

"Bernstein Medley*" si üzerinde mi çalışıyorsun?" dedi Xander. Gwen sonunda pencereden uzaklaşıp çello kutusuna doğru ilerlediğini duyabiliyordu.

"Evet." Odadan çıkıp kapıyı kapattığı anda çalmaya hazır olmak için sayfalarını çevirmeye başlamıştı.

Eski ahşap zemin ayak sesleriyle gıcırdadı. Gwen'in cildi kaşınıyor, yanıyormuş gibi hissediyordu.

"İyi bir şey mi bari?" diye sordu Xander. Alçak sesi neredeyse titreşiyordu.

Gwen omzunun üzerinden dönüp ona baktı ve gözlerini kıstı. "Daha açmadın mı?"

Xander onu izlerken başını iki yana salladı. Sandalyesinden beş adım bile uzakta değildi. Çello kutusunun önünde durmuştu.

"Deşifre etmenin heyecanlı bir tarafı var," dedi. "Sence de öyle değil mi?" Ona doğru kaşlarını kaldırdı, sanki ortak bir şey-

* Bernstein Medley: Leonard Bernstein'ın farklı eserlerinden derlenmiş bir potpuri (medley). -çn

leri varmış gibi davranıyordu. Sanki dün çelloyu deşifre ederek çalmak kadının kendi tercihiymiş gibi.

Gwen alaycı bir tonla güldü. "Grup şefi olmana rağmen mi? Gerçekten mi? İlk provada mı deşifre ediyorsun?"

"Bazen." Xander omuz silkti.

Gwen bu kibrine imrenmişti. Kimseye kendini kanıtlama ihtiyacı duymamasına, kendi yeteneğine duyduğu güvene... Kendisinin iki kat çalışmadığı, iki kat hızlı koşmadığı bir zamanı hatırlayamıyordu.

"Birlikte çalışmak ister misin?"

Gwen duyduğu kelimeleri anlamlandırmaya çalışırken ona bakakaldı. Vücudu yaşadığı şokla bir anlığına oksijen almayı reddetti. Bernstein'ı onunla mı çalışmak istiyordu? Xander Thorne? Onunla?

"Hayır," diye cevapladı hemen. Tek kelimeyi ağzından çıkarırken sesi çatlamıştı.

Xander başını hafifçe yana eğdi, tartan bakışlarla onu izliyordu. "Neden olmasın?"

Gwen'in dudaklarından kısa bir kahkaha kaçtı. Onun karşısında çelloyu kötü çalmak zaten yeterince zor olmuştu. İkinci kez başarısız olmayı kaldırabileceğinden emin değildi. "Ben... bu odayı kendim için ayırttım. Prova yapmak için. Parasını ödediğim sürenin en azından bir kısmında bunu yapabilmeyi çok isterim, Xander."

Xander gözlerini gereğinden uzun bir süre Gwen'inkilerden ayırmadı. Sonra başını sallayıp nihayet eğilerek çellosunu toplamaya başladı. Gwen tekrar nota sehпасına döndü ve onun toparlanma seslerini duymazdan geldi.

"Başlamaktan çekinme," dedi adam.

"Bekleyebilirim."

Xander odadayken tek bir nota bile çalmayacaktı. Gölgesi önünden geçerken gözlerini notalardan ayırmadı. Adam kapıya ulaştığında başını kaldırdı, Xander başıyla ona selam verip odadan çıktı.

Gwen'in başı göğsüne düştü ve derin bir nefes aldı. Koridor-da uzaklaşan ayak seslerini dinlerken cildi karıncalanıyordu. Artık odaklanabilmesi mümkün değildi.

Xander Thorne gerçekten az önce onunla birlikte çalmak mı istemişti? Ve o da gerçekten bu teklifine hayır mı demişti? Gwen, adamı buna neyin itmiş olabileceğini anlamaya çalışarak ellerini yüzünde gezdirdi. Bir gün önceki yorumlarını hatırlayınca belki de bunu onu yermek, daha iyi olabileceğini ima etmek için yapmış olabilir diye düşündü.

Yerinden fırladı, sandalyenin etrafında birkaç tur attı ve kollarını gevşetti. Telefonuna uzanıp stresini azaltan bir şarkı açtı. Ne yazık ki bu, Xander Thorne'un Karl Jenkins'in şarkısı Benedictus'u yeniden seslendirmesiydi. Buna rağmen, işe yaradı.

Sonraki bir saat boyunca prova yaptı. Toparlanmaya başladığı sırada idari ofiste çalışan bir kadın kapıyı tıklatıp içeri girdi.

"Gwen? Xander Thorne prova sürenin ücretini ödedi. Zamanının çoğunu almasıyla ilgili bir şey söyledi?" Kadın, Gwen'in bir buçuk saat önce ödediği parayı ona doğru uzattı.

Gwen dişlerini sıktı. Bu tam olarak yanlış olmasa da adamın ima ettiği şekilde de sayılmazdı. İç geçirdi. O yardıma muhtaç biri değildi.

"Bu sizde kalabilir mi? Belki başka bir öğrenci için kullanabilirsiniz." Çantasını omzuna attı, kadına teşekkür etti ve eve doğru yola çıktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çarşamba günü prova zamanı gelene kadar Gwen, Xander Thorne'u zihninin oldukça gerilerine itmişti. Ya da en azından bunu denemişti.

8. Cadde'deki prova alanına vardı ve kapıyı açtığı anda Ava Fitzgerald'ın taksiden indiğini gördü.

"Günaydın, Gwen," dedi Ava gülümseyerek. Koyu saçlarındaki seyrek gri teller sabah güneşinde parlıyordu.

Ava Fitzgerald onunla her konuştuğunda Gwen'in kalbi hopluyordu. Manhattan Pops'ın başkemancısı olarak Ava teknik açıdan Gwen'in amiriydi fakat bundan da önemlisi, onun kahramanıydı. Kendi babasının kurduğu orkestra olan Pops'ta başkemancılığı devralmadan önce yıllarca uluslararası bir solist olarak kariyer yapmıştı; bu Gwen'in sahip olmak için uğruna her şeyi verebileceği türden bir işti.

Gwen, Ava Fitzgerald'ın neden solist kariyerini bırakıp Pops'a geçtiğini sorduğunda Mabel gözlerini devirmişti. "Aptalın teki olduğu için. Herhangi bir senfoni orkestrası onu konuk solist ya da başkemancı olarak isterdi ama o her şeyi elinin tersiyle itti." Mabel kasanın çekmecesini sertçe kapatıp klavyelere vuran çocuklara bağırmak için yerinden fırlamıştı.

Gwen daha çocukken bile Mabel'in bu öfkesinin ardında daha derin bir şeyler olduğunu anlamıştı. Mabel, Ava Fitzgerald'ı nereden tanıdığından hiç bahsetmezdi fakat Gwen onu müzik

dükkânında birden fazla kez görmüştü; Mabel'ı burslara başvurması için ikna etmeye çalışıyor ya da reklam fikirleri konusunda yardım teklif ediyordu. Mabel her seferinde onu geri çevirirdi. Ava ile ilk kez tam anlamıyla tanıştırıldığında Gwen, Mabel'a küçük bir şaka yapmak için yarım ses yukarıdan akort etmeyi yeni bitirmişti. Mabel'ın fark edip bir terslik olduğunu söylemesini bekleyerek prova odasında keman çalıyordu. O sırada Mabel'la bir kadının bir tür başvuru hakkında tartıştığını duymuştu.

"Yardıma ihtiyacım yok-"

"İhtiyacın olduğunu söylemedim ki. Yalnızca başvuruyu gördüm ve burası aklıma geldi-"

Mabel bir anda, "Gwen!" diye seslendiğinde Gwen irkilmişti. Kapıdan başını uzattı. "Gel, Ava Fitzgerald'la tanış." Gösterdiği kadın -Ava- gülümsedi ve gözleri Gwen'in elindeki kemana kaydı. "Ava dünyadaki en iyi kemancıdır," diye devam etti Mabel homurdanırcasına. "İstersen ona sor."

Ava, Mabel'ın ensesine sert bir bakış attıktan sonra derin bir nefes alıp yüzündeki bir bukleyi kenara itti. Ardından gözleri tekrar Gwen'i buldu ve gülümsedi. "Merhaba, Gwen. Keman mı çalıyorsun?"

"E-evet."

"Ne zamandır çalıyorsun?"

"Şey, neredeyse iki yıldır." Gwen, bakışlarını Ava'nın pürüzsüz buklelerinden kaçırarak yayı parmak uçlarında gezdirdi.

"Harika. Dizi çalışmalarını duyabilir miyim?"

Ava kapı pervazına yaslanıp yumuşak bir gülümsemeyle beklerken, Gwen nihayet onu hatırladı. 14. Cadde metro istasyonunda kendisine yüz dolarlık banknotu veren kadındı. Kalp atışları hızlanırken parmakları beklentiyle karıncalandı. Kemani çenesine yerleştirip yayı tellere koydu.

Ve irkildi; Mabel'la dalga geçmek için yaptığı akordu unutmuştu. Ölçüler yarım ses yukarıdan cınlamıştı. Keskin bir kulağı olmayanlar için fark edilmezdi, bu yüzden Gwen heyecanını bastırmak istercesine birkaç arpejle devam etti.

Yayı çekip başını kaldırdığında Ava'nın yüzünde tanıdık bir ifade vardı. İki yıl önce Gwen ilk kez dizilerini çaldığında Mabel'in yüzündeki beliren ve ona üçüncü kez, daha önce keman eğitimi alıp almadığını soran ifadenin aynısıydı.

Ava başını yana eğdi. "Metro istasyonlarında çalışıyorsun, değil mi?"

Gwen tüm bedeninin şarkı söylediğini hissetti. Boğazı düğümленirken yutkundu. "Evet, bazen."

Kadın tekrar gülümsedi. "Seni hatırlıyorum."

Gwen nasıl karşılık vereceğini bilemeyerek gözlerini hızla kırıştırdı.

"Çalmaya devam et," dedi Ava, omzundaki Louis Vuitton çantasını düzelterek. Kapıdan çıkmadan hemen önce, "Bu arada Mabel'dan kemana bir bakmasını iste. Yarım ses yukarıda akortlu," diye ekledi.

Gwen, Ava Fitzgerald'ın az önce durduğu boşluğa bakakalmıştı. Teni ürperiyor, nefesi sıklaşıyordu. Sanki bir pikap o anda tıklamış, iğne nihayet oluşunu bulmuştu.

Akordu fark etmişti. Mabel ise fark etmemişti. Belki de dünyada bunu duyabilen yalnızca o ikisi vardı.

Seni hatırlıyorum.

Bu, onun için yüz dolarlık banknottan çok daha değerliydi.

Her Pops provasında Ava'yla olan kısa sohbetlerinde, Gwen o ilk günkü konuşmalarının gölgesini yeniden hissederdi. Belki de onu tamamen anlayabilecek biriyle konuşmanın verdiği o heyecanı...

"Günaydın," diye tekrarladı Gwen. Sokakta durup Ava'nın kapıya kadar yürümesini bekledi. "Hafta sonu izniniz güzel geçti mi?"

"Hayır, elbette geçmedi." Ava güldü. "Bir atölye çalışması için Houston'daydım. Güzel bir şehir olsa da ben hiçbir yerini göremedim." Gwen'in tuttuğu kapıyı eliyle çekip önce onun içeri girmesi için işaret etti. "Hiç oraya gittin mi?"

"Hayır... ama şey, ben aslında hiçbir yere gitmedim." Gwen,

kadının yanında yürümeye başladı. Ava ondan neredeyse on beş santim daha kısaydı ama her fırsatta topuklu ayakkabı giyerdi ve bir podyum modeli kadar zarifti.

“Yazık. Çok gençsin. Neredeyse yirmi üç oldun, değil mi?”

Gwen’in gözleri hızla ona çevrildi. “Ben... evet, hazıranda.”

Ava, odalarının kapısını onun için açık tutarken, “Gerçekten dört yıldır bizimle birlikte misin?” diye sordu. “Seçmelerin daha dünmüş gibi hissediyorum.”

Ertesi yıl büyükbabasının cenazesinde giydiği elbiseyi üzerine geçirip Manhattan’a, keman grubundaki boş yer için seçmelere gittiği günü hatırlayınca yanakları ısındı. Ava, Pops’ın şefi Nathan Andrews’la –aynı zamanda Ava’nın eşiydi– birlikte bir masanın arkasındaydı. Kadın masaya doğru eğilip, “Sen Mabel’in kızı değil misin?” diye sorduğunda, Gwen neredeyse olduğu yerde bayılacaktı.

Bu anı hâlâ başını döndürüyordu. Gwen keman grubunun arka tarafına doğru geçmek üzereyken Ava dirseğini kavradı.

“Bugünkü provadan sonra biraz zamanın var mı? Seninle bir şey konuşmak istiyorum.”

Kanı buz kesti. Ava sıcakkanlı ve ilgiliydi fakat özel görüşmeler yapmazlardı. Asla. İçindeki bir ses, bittin sen, diye haykırsa da Gwen bu hissi görmezden gelip gülümsedi ve başını salladı.

Ava onun kolunu hafifçe sıktı ve ikinci sandalyede çalan kadını selamlamak için arkasını döndü.

Bunu fazla kafasına takamadan Gwen orkestraya doğru yöneldi. Her prova ya da konser öncesinde yaşadığı o sakinlik ve uyum duygusunun damarlarında dolaştığını hissedebiliyordu. Pops’la birlikte ilk provasındaki akort sırasında, göğsünde bir şeylerin yerine oturduğunu hissetmişti. Annesinin onu karşısına alıp meme kanserinin ne olduğunu anlattığı gün kaybolmuş olan parçaydı bu.

O sakinlik. O bütünlük. Mabel’la birlikteyken, güzel bir yemek paylaşıırken ya da senfoniler hakkında konuşurken bunun küçük kıvılcımlarını hissederdi. Bu his, Jacob’la tanıştığında da

alevlenmişti; ta ki onu paylaşmak zorunda kalacağını, Gwen'in ona ait olabileceği gibi Jacob'ın kendisine ait olamayacağını öğrenene kadar. Büyükbabasının mizahını gerçekten anlamaya başlamıştı ki başka tür bir kanser onu da alıp götürmüştü.

Ancak Pops'ı dinlemek, onlarla birlikte akort yapmak, katkıda bulunmak, daha büyük bir şeyin parçası olmak... Gwen'in on üç yıldır aradığı aidiyete en çok yaklaştığı andı.

Dördüncü sıradaki sandalyesine doğru ilerledi. İç tarafta oturan ve ona büyükbabasını çokça hatırlatan kemancı Henry'nin yanından sıyrılarak geçti. Henüz koltukların ancak yarısı doluydu. Çoğu müzisyen hâlâ etrafta dolaşüyor, sohbet ediyordu.

Bakışları, şef kürsüsünün sağındaki Xander Thorne'un koltuğuna kaydı. Boştu. Aksini de beklemiyordu zaten. Xander asla erken gelmezdi, hatta nadiren zamanında gelirdi. Nathan, onun kapıdan girdiği ânın yarattığı garipliği azaltmak için provaların başında oyalanmaya başlamıştı.

Arkadaşı Mei ona el salladığında Gwen eşyalarını bırakıp trombon grubuna doğru geçti.

Mei ona sarılıp, "Düğün nasıldı?" diye sordu. Fakat Gwen daha ağzını açmadan konuşmaya devam etti. "Aman Tanrım, *Wicked*'a yedek olarak çaldım. Kızın sesinin nasıl çatladığını duymalıydın. Deliceydi. Nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum, Gwen."

"*Wicked* mı? Cumartesi matinesinde mi?" diye seslendi trompetçilerden biri. "Ben de oradaydım!"

"Sen de mi yedek olarak yer alıyordun?" Mei adama döndü. "Seni görmedim."

"Seyirciler arasındaydım-"

"Tabii ki de öyleydin, Jeremy. Bazılarımızın *çalışması* gerekiyor, biliyorsun değil mi?"

Gwen, Mei'yi severdi. İnce yapılı, Çinli bir kızın bedenine sıkışmış çift *shot* espresso gibiydi. Trombonu kendisinden büyüktü ancak onun kadar gürültücü değildi. Gwen'in bakışları bir anlığına yine kapıya kaydıktan sonra yeniden Mei'ye döndü.

“Yatının borcu bitince benimle konuşursun, Jeremy,” diye tısladı Mei.

“Yat değil, *yüzen ev*. Sana kaç kere söyledim-”

“Seni dinlemiyorum, Jeremy!” Gwen’e döndü. “Düğünü hâlâ anlatmadın. Yemek yiyebildiniz mi? Yemek yenmesine izin vermelerine bayılıyorum. Pasta nasıldı?”

“Sadece tören için oradaydık-”

“Size bir tabak bile hazırlamadılar mı? Ne kadar cimriler... Seninle konuşmuyorum, Jeremy. Arkanı dön ve ait olduğun trompet grubuna otur. Bari gelinlik güzeldi de?”

Gwen fırsatı yakalamışken hızlıca cevap verdi. “Muhteşemdi. Her şey muhteşemdi. Jersey’de bir malikâne. Sanırım gölette kuğular vardı.”

“Jeremy! Bu hafta sonu evinde düğün mü vardı? Gwen bir herifin malikânesinde çaldıklarını söylüyor.”

Gwen güldü, Mei’yi estirdiği terörle –ya da ettiği flörtle, buna her ne diyorsa– baş başa bırakmak üzereyken stüdyonun kapısı sertçe açıldı ve Xander Thorne içeri girdi. Ray-Ban gözlüğü gözünde, çello kılıfı sırtındaydı. Gwen saate baktı. 9.54.

Ona tekrar baktığında, Xander’ın başı keman grubuna dönmüktü; gözleri hâlâ güneş gözlüğünün arkasında gizliydi. Gwen, trombonların arasında kaybolana kadar yana kaydı ve Mei Jeremy’ye söylenip dururken onun omzunun üzerinden baktı.

Xander sandalyesine ulaşip gözlüklerini çıkardı. Bakışları kemancıların üzerinde dolaşıyor, sanki bir şey arıyordu. Gwen’in boğazı zımpara kâğıdı gibi kupkuru oldu.

“Hasta mısın?”

Gwen hızla Mei’ye döndü. “Hasta mı?”

“Yüzün kızarmış.” Gwen’in alnına, sonra yanağına dokundu.

“Ve sıcaksın. Kızım, sakın beni de hasta etme.”

Gwen elini iterek, “O zaman bana dokunmayı bırak,” dedi. “Hasta değilim.”

Prova asistanı salonun önünde elini kaldırdı. “Beş dakikaya başlıyoruz, arkadaşlar,” diye duyurdu.

Gwen'in hâlâ yayını reinelemesi ve akort etmesi gerekiyordu. Xander Thorne'un onu fark edip etmediğini görmek için ba­şını kaldırmayı reddederek hızlı adımlarla sandalyesine döndü. Notalarını yerleştirip enstrümanını çıkarma rutinini yerine getirirken gözleri hep aşağıda, odağı akort seslerindeydi.

Nathan Andrews prova masasından kalkıp, "Günaydın. Hepiniz hoş geldiniz!" diye seslendi. Salonun dört bir yanından selamlamasına karşılık mırıltılar yükseldi. Gwen gözlerini kaldırıp gülümsedi.

Ellili yaşlarında, enerjik ve etkileyici bir adamdı. Zayıf olmasına rağmen yuvarlak yüzlüydü ki bu da onu olduğundan çok daha genç gösteriyordu. On beş yıl önce, Seattle Senfoni Orkestrası'nı baştan şekillendirdikten hemen sonra Manhattan Pops'a katılmış, orkestrayı kısa sürede k r ettirmeye başlamıştı. Ava ve Nathan'ın ilk yıllardaki ateşli ilişkisine dair eski dedikodular vardı. Söylentiye göre Ava tam olarak boşanmamıştı, Nathan da tam olarak bekâr sayılmazdı ama Gwen bunların hiçbirine kulak asmamıştı. Bu, onu ilgilendiren bir durum değildi.

Nathan ellerini birbirine sırttı. "Herkesin hafta sonu iyi geçti mi? Paylaşacak heyecanlı bir şey var mı?" Parlak gözlerle etrafı bakıyordu.

Gwen kaçınılmaz  nı bekledi. Nitekim bir saniye bile geçmeden, iki sıra önündeki Diane elini kaldırdı ve geçen cuma yağmur yüzünden iptal olan aile buluşmalarını anlatmaya başladı. Gwen alnını ovuştururken Mei'yle mutlak can sıkıntılarını belirten bir şekilde bakıştılar. Diane hafta sonundan, diyetinden ya da sevmediği televizyon programlarından bahsetmek için yakaladığı her fırsatı değerlendirirdi.

Nathan konuşmayı kibarca ilerletmeye çalışırken Gwen kazayla ellolara doğru baktı.

Xander Thorne onu izliyordu.

Gwen hemen notalarına eğildi, sayfalarla oyalanıyormuş gibi yaparak gözlerinin tekrar oraya kaymasına engel oldu. Orkestranın tek bir beden gibi birleşen sesine, müziğin sıcak ve ağır bir

örtü gibi tenine yayılışına odaklandı. Keman tellerinin diğerleriyle birlikte şarkı söyleyişine, trompetlerin çağrısına yanıt verişine, pikolaların gülüşüne, viyolaların mırıldanışına...

Ancak ne zaman Nathan'a ya da Ava'ya baksa, Xander Thorne görüş alanına giriyordu. Provalar sırasında onu görmek normaldi; başçellist olarak Ava'nın tam karşısında oturuyordu ama genelde Xander'ın kendisini görüp görmediğini merak etmezdi. Xander'ın bakışları keman grubuna kilitlendiğinde, Gwen onun Ava'nın ötesinden dördüncü sıraya baktığını sadece hayal mi ediyordu? Omuzlarının kulaklarına doğru yükseldiğini hissetti, bu çalarken gerildiğinin bir işaretiydi.

Zor yaylı partisini birkaç kez çalıştıktan sonra Nathan, "Mükemmel. Mükemmel. Sanırım fazla bas duyuyorum. Ava?" dedi.

Gwen, Ava'nın başını sallayışını izledi. "Katılıyorum. Xander, biraz geri çek. Ve işaretler için bana bakmayı unutma. Burada yalnızca dekor olarak durmuyorum."

Yaylılar kıkırdarken Gwen'in dudakları da istemsizce kıvrıldı. Xander'a bir bakış attı. Adam ona söyleneni ne onaylıyor ne de teşekkür ederek kabul ediyordu. Dudakları gerilmişti, Ava'ya bakarken ifadesi huysuzdu.

"Herkes teşekkürler," dedi Nathan ellerini çarparak. Prova bitti anlamına gelen işareti vermişti.

Gwen toparlanırken Ava'nın onunla konuşmak istediğini hatırladı ve midesi gerginlikle kıpırdanmaya başladı. Kemanını yerine koyarken yavaş hareket ediyordu. Notalarına fazla özen gösteriyor, çantasını toplarken neredeyse tembellik seviyesinde ağırkanlı davranıyordu.

"Pops'ta farklı çalışıyorsun."

Derin sesi duyunca başını kaldırdı. Xander Thorne, çellosu toplanmış ve Ray-Ban'leri nasırlı parmaklarının arasında açılır hâlde sandalyesinin yanında duruyordu. Gerçekten de onun çalışını izlediğini fark ettiğinde Gwen'in midesi hiç de eğlenceli olmayan bir şekilde altüst oldu. Bir de üstüne bunu söylemek için beklemişti.

Adamın kelimelerini tarttığında uzun zamandır iyi eğitim aldığı enstrümanını çalarken görülmüş olmasına şükretti.

“Teşekkür ederim,” dedi. Başka kelime bulamıyordu.

“İltifat etmemiştim.” Xander güneş gözlüklerini taktı, çello kılıfını kaptı ve kapıya yöneldi.

Gwen’in dudakları aralandı. Buna ne diyeceğini düşünmeye çalıştı ama bunun yerine yanakları utançla kızarıırken onun çıkıp gitmesini izlemekle yetindi. Üzerine bir gölge düşünce irkilerek başını kaldırdı ve Nathan’ın ona gülümsediğini gördü.

“Gwen. Ava ve benimle konuşmak için biraz vaktin var mı?”

Nefesi kesildi. Hem Ava hem Nathan’la mı? Xander’ın yarattığı sersemliği üzerinden attı. “Evet, elbette.”

“Harika. Herkes çıktıktan sonra oturalım.” Prova masasını işaret etti, ardından timpanistle konuşmak üzere arkasını döndü.

Gwen yanındaki sandalyede oturan Henry’ye baktı. O da gri, kabarık kaşını kaldırarak, “Kıdem tazminatını istemeyi unutma,” dedi.

“Kes sesini.” Adamın omzunu dürtüp güldü fakat onun haklı olabileceği düşüncesinin yarattığı endişeyi bastırmaya çalıştı. Xander’ın cumartesi günkü düğündeki performansını yönetime şikâyet edip onu işten attırmış olması fikri saçma olsa da veda ederken söylediği söz aklından çıkmıyordu.

İltifat etmemiştim.

Son kişinin de kapıdan çıkmasını beklerken Gwen, çay ve kahve arabasına yönelip kâğıt bir bardağa yeşil çay doldurdu. Prova masasına oturdu, kısa süre sonra Ava karşısındaki sandalyeye geçti.

Ava, kestane rengi bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırırken, “Yeni medley’yi nasıl buldun?” diye sordu.

“Ah, çok güzel. Bernstein’ı seviyorum.” Masanın altındaki dizini sallamaya engel olmaya çalışarak gülümsedi.

“Bu sezonki müziklerden memnun musun?” Ava sol elinin eklemlerini ve bileğini ovuşturdu. Kısa, bordo ojeli tırnakları açık teninde parlıyordu. “Aklına eklenmesini isteyebileceğin bir şey geliyor mu?”

“Ben mi?” Gwen gözlerini kırıştırdı. “Şey... Pops’ın seçtiği müzikleri seviyorum.”

“Ama Nathan ve ben...” Ava aralarında masanın başına oturan Nathan’ı işaret etti. “Biraz eski kafalıyız. Senin hangi müziklere çekildiğini bilmek istiyorum.”

Nathan ‘eski kafalı’ diye mırıldanıp iki saattir yanında duran *cappuccinosundan* bir yudum aldı.

Gwen, “Şey,” diye başladı emin olamayarak. “Bu hafta sonu bir düğünde çaldım ve müzikler harikaydı. Bazı çok beklenmedik parçalar da vardı. Tamamında aşk şarkıları çalmadı ama konuklar tanıdıkları parçaların çalınmasını gerçekten çok sevdi.” Onu dikkatle dinliyorlardı. “İnsanların ne ile karşılaşacaklarını bilmediği daha fazla medley olsa bayağı havalı olur diye düşünmüştüm, anlarsınız ya?”

Nathan başını salladı ve not defterine bir şeyler karaladı.

“Aslında Xander da düğündeydi. Güzel bir tesadüftü ama... Şey...” Çok fazla konuştuğunu bilse de bir kez başlamışken duramıyordu. “Ona da sorabilirsiniz. Thorne and Roses için müziklerin çoğunu o düzenliyor, belki bazı fikirleri vardır ya da...”

Ava’nın bakışları sıcaktı ama yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Nathan boğazını temizledi ve kalemını kapattı.

“Fena bir fikir değil,” dese de ses tonundaki resmiyet Gwen’in, Xander Thorne’un fikrini sormanın söz konusu bile edilemeyeceğini düşünmesine neden oldu. “Gwen, seninle konuşmak istediğimiz birkaç konu daha var.”

“Harika,” diyebildi zar zor.

“Yeni sezon yaklaşırken bazı zór kararlar almak zorunda kaldık,” diye söze başladı Ava. “Bu sezonun sonunda görevimden ayrılacağım, yönetim kurulunda denetleyici bir pozisyona geçiyorum.”

Gwen ona bakakaldı. Yalnızca, “Ah...” diyebilmişti. Pops’ı Ava olmadan hayal etmek imkânsızdı.

“Yaylılarda bazı yer değişiklikleri olacak,” dedi Nathan. “Ve senin üst sıralara geçme konusunda ne hissettiğini sormak istedik.”

“Çok isterim. Bu benim için bir onurdur.” Gwen şu anda yedinci kemancıydı, dört sıra geride oturuyordu. Yani pek de övünülecek bir konumda değildi. “Orkestra neye ihtiyaç duyuyorsa yapmaya hazırım.”

Ava’nın dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Nathan’ın bakışlarında bir şeyler parladı.

“Gwen, yarın Carnegie’ye gelip yönetim kurulundan birkaç kişi için çalabilir misin?” Nathan sandalyesine öne eğildi. “Birkaç parça hazırla. Çok resmi olmayan bir şey.”

Gwen’in nabızı hızlandı. Yaşadığı durum “resmi olmayan” kelimesinin tam tersi gibi hissettiriyordu.

Bakışlarını ikisi arasında gezdirerek, “O zaman bu bir seçme olacak,” diye netleştirdi.

“Evet. Ava’nın yerine birini arıyoruz.”

Boğazı bir anda kupkuru oldu, derisi gerilip kaşınmaya başladı. “Ve beni... o sandalyeleri doldurmak için mi seçmeye çağırıyorsunuz?”

Ava kıkırdadı, sesi uzaktan gelen bir çanın tınısı gibiydi. “Hayır, Gwen. Seni benim yerimi doldurmak için seçmeye çağırıyoruz. Başkemancı olarak.”

Gwen yerin ayağının altından kaydığını, havanın ağırlaştığını hissetti. “Anladım. Tabii ki öyle. Doğru.”

Nathan sırtarak kısa, bakır rengi sakalını kaşıdı. “Bu ilgini çeken bir şey mi?”

Yutkundu. Zihni görüntüler ve seslerle doldu; anılarının, hayallerinin akınına uğramıştı. Yayın tellerin üzerindeki o ilk mırıldanışı. 14. Cadde metro istasyonunun fayanslarında yankılanan, yalnızca onun için kopan alkışlar. Sahne ışıklarının yüzündeki sıcaklığı. Yayını kaldırdığında zamanın içinden bir ânı izleyicilerle paylaşmaya hazırlanırken salona çöken sessizlik. Başkemancı olmak demek bu muydu? Başkemancı olmak sololar, öne çıkan performanslar demekti. Ama aynı zamanda sıkı çalışma ve liderlik anlamına da geliyordu. Ailenin önemli bir parçası olmak, vazgeçilmez hâle gelmek...

“Kesinlikle,” dedi. “Kaçta orada olmam gerekiyor?”

Ona gülümsediklerinde, Gwen uzaklardan gök gürültüsü gibi yuvarlanarak yaklaşan ve ondan daha fazlasını isteyen alkışları duyduğuna yemin edebilirdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jacob'ın neşeli kahkahası telefonun hoparlöründe yankılandı. "Aaah! Hemen o kışını eve getiriyorsun! Yemeği ben ısmarlıyorum!"

"Gelemem. Bir prova odası tutmam lazım." Gwen yoğun trafiğe neredeyse hiç bakmadan 8. Cadde'de karşıdan karşıya geçti.

"Bunu kutlamamız gerek, Gwen!"

Broadway matinelere için toplanan kalabalığın arasından sıyrılırken, "Çalışmam lazım," diye fısıldadı. "Ne çalacağımı bile bilmiyorum, hem-"

"Gwen. Bana bir iyilik yapar mısın?" dedi Jacob. "Olduğun yerde durabilir misin? Yalnızca bir saniyeliğine dur."

Duraksadı. Bir binanın dış cephesine yaslandı ve gözlerini kapattı. "Ne var?"

"Bu iyi bir şey. Doğru yönde ilerliyorsun. Ayrıca bu senin hak ettiğin bir şey."

"Times Meydanı'nın ortasında bu meditasyon saçmalığını yapamam, Jake."

"Sadece dur ve bana mutlu olduğunu söyle." Sesi yumuşakça, ona yol gösterir gibi yükseldi.

Gwen derin bir nefes aldı. "Mutluyum. Bu..." Boğazını temizledi. "Böyle şeyler sürekli olmaz, biliyorsun. Başkemancı olmak daha önce hayalini bile kurabileceğim bir şey değildi."

"Bu doğru değil. İlk sezonundan beri yükselmekten bahse-

diyorsun. Bu, sololar anlamına geliyor ki bundan da durmadan bahsediyordun. Belki de bu, solo kariyere giden bir adımdır!”

“Başkemancı olmak basamaklardan biri değil, orası bir varış noktası.” Çantasını omzunda daha yukarı çekti ve turistlerin arasından ilerlemeye devam etti. “Bir bakıma... hayatımın geri kalanı sayılabilir. Bilmiyorum. Manhattan Pops’tan emekli olana kadar başkemancı olabilirim ve bu iş güvencesi demek. Bir hayat demek. Ama aynı zamanda kendim için hayal etmediğim bir şey.”

“O zaman kabul etme,” dedi Jacob. Gwen köşede durup kaşlarını çattı. “İstemediğin bir varış noktasıysa seçmelere katılma.”

Gwen başının üzerinde yanıp sönen reklam panolarına bakarken geleceğinin üzerinden bir dalga gibi geçmesine izin verdi. Hangi varış noktasını istiyordu? Hilary Hahn ve Sarah Chang gibi öne çıkan solo konserler vermeyi mi? Lindsey Stirling gibi bir pop kariyerinin olmasını mı? O fırsatlar neredeydi? Manhattan Pops’ta yedinci sandalyeden bu fırsatları nasıl bulacaktı?

“İstiyorum,” diye kararını verdi. “Seçmelere girme fırsatını istiyorum. Başkemancılığı istiyorum.”

“Aynen öyle, istiyorsun!”

Kıkırdadı. “Altiya doğru evde olurum.”

Gwen telefonu kapattıktan sonra hangi parçayı çalacağını, ne giyeceğini ve ne araştırması gerektiğini sormak için Mabel’ı aramak istedi ama şimdiden sesi kulaklarında yankılanıyordu. *Juilliard ne olacak?*

Telefonunu çantasına attı ve aceleci adımlarla prova yapmak için Carnegie Hall’a doğru yürüdü.



Gwen yirmi beş dakika erken gelmişti; beklentiyle tırnaklarını kemirip bitirmemek için zaman öldürerek Nathan’ın ofisine giden yolda, her kapının üzerindeki isimleri okuyordu.

Hayatında yalnızca bir kez seçmelere katılmıştı, o da Manhattan Pops içindi. Bugünle arasındaki fark keskin ve sarsıcıydı. Dört

yıl önce, kimseye tek kelime etmemiş, sanki Mabel bir şekilde öğrenecekmiş gibi omzunun üzerinden arkasına bakıp durmuştu. Gwen'in o sırada aslında Psikolojiye Giriş dersinde olması gerekiyordu; bu meslek yüksekokulunda aldığı dokuz dersten üçünün harcını ödemesi için Mabel'in ona yardım ettiği derslerden biriydi.

Gwen, Juilliard ve Manhattan Müzik Okulu için yeniden seçmelere hazırlanırken Mabel, onun genel kültür dersleri almasını istemişti. Gwen her Manhattan Pops'tan bahsettiğinde Mabel sessizleşir ve bir gün onu Mozart ve Bach çalan gerçek senfoni orkestralarının işe alacağını söylerdi. Yılda bir kez Jingle Bells çalanların değil.

Fakat Gwen, Jingle Bells'i de seviyordu. Lady Gaga'yı da ve konuk sanatçı olarak gelen Broadway şarkıcılarını da. Lise yıllarında, her okul gezisinde Carnegie Hall'un balkonunda oturma şansı bulmuştu ve orası Mabel'in yücelttiği "gerçek" senfonilerden çok farklıydı.

Mabel, Gwen keman yeni çalmaya başladığı zamanlarda, yağmurlu bir cumartesi günü ona New York Filarmoni'nin videolarını izletmişti. Hilary Hahn'ın konuk kemancı olduğu Re majör Beethoven Keman Konçertosu'ydu. Gwen o zamanlar dinlediğinden pek bir şey anlamamıştı; bunun kayıtları varken neden insanlar eski müzikleri dinlemek için bir salona oturup para veriyordu? Ama şefi izlerken bir şeylerin yerine oturduğunu hissetmişti. Adamın bedeniyle ve elindeki çubukla onlara ne anlattığını çözmeye uğraşarak dikkatle izlemişti; sanki sihir yönetiyordu. O an, her şeyden çok o salonda olup bunu canlı dinleme isteğiyle dolmuştu.

Başkemancı sahnenin sağından içeri girdiğinde ve tüm orkestra ayağa kalktığında Gwen, Mabel'a dönüp, "O Hilary Hahn mı?" demişti.

"Hayır, henüz değil. O onların lideri."

"Liderin orkestra şefi olduğunu sanıyordum."

"O onların direktörü, kadın ise temsilcileri. Orkestra şefi salonu ve sesi yönetir. Başkemancı da onlara göz kulak olur."

Gwen tekrar ekrana bakmıştı. Uzun saçlı, pembe yanaklı, ufak tefek bir Asyalı kadın eğilerek selam veriyordu.

Mabel ona başkemancıdan bahsetmişti. Neden bu pozisyona başkemancı dendiğini, neden kendi girişinin ve selamının olduğunu, provalarda ne yaptığını ve eve ne kadar çok iş götürmek zorunda kaldığını anlatmıştı.

Gwen videonun ikinci yarısında odağım bölmüş, Hilary Hahn sahneye girerken başkemancının saygıyla ayağa kalkışını, Hilary Hahn'ın ikinci ve üçüncü bölümleri çalmasını saygıyla seyretmesini, gülümseyip alkışlamasını izlemişti.

Video bittiğinde Mabel ona neden kaşlarını çatıldığını sormuştu.

"Neden..." Gwen hatırlamaya çalıştı. "Neden başkemancı soloyu çalmadı? En iyisi o değil mi? Başka bir kemancının gelip liderliği almasına izin vermek onun için zor olmalı."

"Ama Hilary Hahn lider olarak çalmıyordu," diye cevaplamıştı Mabel düşünceli bir sesle. "Solo çalıyordu, konuk yıldızdı. Hilary Hahn başka senfonilere, başka ülkelere gidecek ancak başkemancı her zaman burada kalacak ve onları yönetecek."

Gwen anlamaya çalışarak kaşları çatık bir şekilde tırnaklarına bakmıştı. Mabel konuşmaya devam etmişti: "Bu, akşam yemeğinde bir misafir ağırlamak gibi. Belki tüm gününü yemeği yaparak geçirebilirsin ama günün sonunda herkes masaya oturduğunda misafirle sohbet edersin. O an yemek geri planda kalır ama yemeği yapmamış olsaydın, misafiri davet etmenin de bir anlamı olmazdı."

"New York Filarmoni için tüm gün yemek yapsaydım, bütün gece yemeğin ne kadar güzel olduğunu konuşmalarını isterdim," diye homurdandı Gwen.

Mabel gülüp ona doğru eğilmişti. "İşte bu yüzden senin kendi girişin ve kendi selamın olurdu." Gülümsemeye devam ederken dükkânı kapatmaya başlamıştı ve Gwen'i eğer misafirler yaptığı yemeğe bir ya da iki kez teşekkür edecekse, hayatının geri kalanında bir akşam yemeği misafiri olmayı tercih edip etmeyeceğini düşünür hâlde bırakmıştı.

Nathan'ın ofisine yaklaştığında içeriden sesler geldiğini duydu. Başkasının seçmesini oturup dinlemek zorunda kalmayacağını umuyordu. Bu son derece utanç verici olurdu.

Kapının dışındaki sandalyeye oturdu, gözlerini kapatıp çalacağı parçayı zihninde canlandırmak üzereydi ki içeriden aniden yükselen bağırma ile irkildi. Bir adam neredeyse hırlarcasına sertçe konuşuyordu. "...*tüm hayatım boyunca!*"

Dikkat kesildiğinde yalnızca aralarda birkaç kelime seçebildi. "...*oyalamak mı?*"

Gwen bir şeylerin ortasına düşmemeyi dileyerek sessizce oturdu. Nathan'ın sesini tekrar duysa da kelimeleri çıkaramamıştı. Nathan sakin gibiydi, diğer adamın sesi kesinlikle öfkeliydi.

Acaba kulaklıklarını mı takmalıydı? Gwen dedikodudan, duymaması gereken şeylere kulak misafiri olmaktan nefret ederdi. Sesi bastırmaya çalışarak notalara odaklansa da tartışma hâlâ devam ediyordu.

Tam polisi araması gerekip gerekmediğini düşünürken ofisin kapısı bir anda açıldı ve Xander Thorne öfkeyle dışarı fırladı. Yüzü kıpkırmızıydı, eli saçlarının arasındaydı.

Gwen hızla ayağa kalktı ve Xander onu fark ettiğinde durdu. Gözleri şaşkınlıkla parladı, ardından kapıya dönüp, "Sikeyim, onun burada ne işi var?" diye bağırdı.

Gwen nefesinin hızlandığı hissederken Nathan dışarı çıktı. "Xander, çocuk gibi davranmayı bırak." Sesinde tanıdık bir sertlik vardı.

Xander bu yorumu görmezden geldi ve parmağını Gwen'e doğrulttu. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Hiç tekniği yok. Siktiğimin entonasyonu berbat, neredeyse hiç vibrato yapamıyor. Çelloyu metro direği tutar gibi tutuyor-"

Nathan, Gwen'e meraklı bir bakış atarak, "Çello mu?" dedi. "Gwen bizim en iyi kemancılarımızdan biri. Gerçi yalnızca bir yıldır birlikte çalışıyorsunuz, bu yüzden fark etmemiş olmanı anlıyorum." Xander'a doğru tek kaşını kaldırdı.

Ortaya öyle bir sessizlik çöktü ki Gwen neredeyse kendi kalp atışlarını sayabiliyordu. Onun bir çello pozisyonu için mi seçmeye girdiğini zannetmişti? Belki de *kendi* çello koltuğu için?

Sonra Xander güldü. Derinden gelen sesi Gwen'in kaburgalarında yankılandı.

Xander bakışlarını Gwen'e çevirdi. "Tabii ya." Gözleri bacaklarının, kalçasının her bir kıvrımında gezinerek üzerinde ağır ağır dolaştı. "Broşürde kesin güzel görünür, değil mi? Çalıp çalamaması pek önemli değil." Gwen'in teni ısındı, ağzını açıp karşılık vermeye fırsat bulamadan Xander ona daha da yaklaştı. Gwen'e tepeden bakıyordu, adamın nefesini alnında hissetti. "Onlara dikkat et. Her şeyini senden alabilirler."

Nathan'a öfke dolu son bir bakış attıktan sonra koridordan aşağı doğru sert adımlarla uzaklaştı. Ağır botları güm güm yere vurdu, giderken âdeta havayı yakıyordu.

Gwen merdiven kapısının metal sesi duyulana kadar bekledi, sonra Nathan'a döndü. Adamın arkasında neredeyse görünmeyecek kadar gizlenmiş bir şekilde duran Ava'yı fark edince şaşırdı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, bakışları Nathan'ın ofisinde Gwen'in göremediği bir noktaya sabitlenmişti.

Nathan boğazını temizledi ve ona gülümsedi. "Gwen." Sanki yeni gelmiş gibi konuşmuştu. "Hadi oditoryuma geçelim."

Gwen başını salladı, Ava'nın kızarmış burnuna ve yaşlı gözlerine zayıf bir gülümseme gönderdi.

Onları, Pops'ın iki ayda bir ana konserlerini verdikleri sahneye, Carnegie Hall'daki Stern Oditoryumu'na kadar takip etti. Aşağı inerlerken Nathan, Gwen'le sanki her şey olağanmış gibi gününün nasıl geçtiği hakkında sohbet ederken rahatlatmak istercesine Ava'nın sırtını okşadı.

Salona girdiklerinde, ön sırada oturan yaşlı bir beyefendiyle sahneye yaslanmış ince yapılı bir kadını fark etti. Eski dostlar gibi gülüşüyorlardı. Yaklaştıklarında adam ayağa kalkıp onlara doğru döndü. Nathan onlarla el sıkıştı, Ava ikisini de yanaklarından öptü.

Nathan onu işaret ederek, "Bu Gwen Jackson," dedi. Gwen kemanını kucağında dengeleyip düzgünce tokalaşmaya çalışırken devam etti: "Gwen, bunlar Rebecca Michaels ve Dr. Adriel Bergman. Pops'ın yönetim kurulundalar."

Sanırım Gwen, Bayan Michaels'ın elini biraz fazla sert sıkmıştı. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı zar zor.

"Gwen, bunu bir seçme gibi düşünme," diye başladı Nathan, onu sahneye doğru yönlendirirken. "Rebecca ve Adriel eski dostlarımızdır ve seni daha önce hiç solo çalarken dinlemediler."

"İyi deneme ama bunu 'seçme değilmiş' gibi gösterecek hiçbir şey söyleyemezsin."

Gwen keman kutusunu açarken Nathan sırtıttı.

Bayan Michaels, "Bayan Jackson, sormamın bir sakıncası yoksa kaç yaşındasınız?" diye seslendi ön sıradan.

"Yirmi iki yaşındayım."

"Haziranda yirmi üç olacak," dedi Nathan. Bayan Michaels'a imalı bir gülümsemeyle bakıyordu. Bayan Michaels, Ava'ya bir şeyler fısıldadı. Ava başını sallayıp Gwen'e içten bir gülümseme gönderdi.

"Bugün ne çalmak istiyorsun, Gwen?" Nathan basamaklardan inip Ava'nın yanına oturdu.

"Sizler için de uygunsa, Beethoven."

Başlarıyla onayladılar. Gwen yayı kaldırdı ve Beethoven Keman Konçertosu kollarından akarak tellere döküldü.

Hızlı ve görkemli başladı. Gwen melodiyi yakalayabilmek için gözlerini kapattı. New York Filarmoni videolarını izledikten sonra Mabel'la yıllarca bu eseri çalışmıştı. Allegro bölümünde tek bir hatası bile kalmayana kadar yay tekniğini ve vibratoyu işlemişti.

Keşke notalar yanımda olsaydı, diye geçirdi içinden. Onun yerine gözlerini açtı, bakışlarını sahnenin kenarına kilitledi ve sayfayı zihninde canlandırdı. Ardından zor parmak geçişleri geldiğinde Gwen titreyerek pasajdan geçti. Mabel'ın onun için sayfa çevirmesi gerektiği ânı hayal etti. Neden sayfa dönüşünün oraya

kondugunu sordugunda, Mabel, "Bir yere konması gerek," demişti.

Üzerindeki dört çift gözü hissettiğinde ensesi gerilmeye başladı. Müziğin içine doğru nefes alarak gevşemeyi denedi. Allegro bölümü yaklaşık yirmi dakika sürüyordu, kısa bir durak-samada Gwen yayı tellerden kaldırdı ve devam edip etmemesi gerektiğini görmek için Nathan'a baktı.

Nathan ona ıslıl ıslıl gülümsüyordu. Hepsi gülümsüyordu. Hatta Dr. Bergman gözlerini kapatmış, ritme göre başını sallı-yordu.

"Bu olağanüstüydü, Bayan Jackson," dedi Bayan Michaels.

"Teşekkür ederim."

"Biraz gevşemesi gerek," dedi Dr. Bergman aniden. Gözle-ri hâlâ kapalıydı. Gwen, en büyük eksikliğinin hatırlatılmasıyla omuzlarının gerilip kulaklarına kadar yükseldiğini hissetti. "Ama genel olarak son derece etkileyici."

Nathan, Dr. Bergman'ın kulağına doğru eğildi ve yaşlı adam, söylediği her neyse ona başını sallayarak karşılık verdi.

Ava, Bayan Michaels'a, "On bir yaşından beri çalışıyor... kendi kendine öğrenmiş..." diye fısıldadı. Gwen yalnızca birkaç keli-meyi yakalayabilmişti. Kaşları çatıldı.

Mabel da insanlara Gwen'in kendi kendine öğrendiğini söy-lemeyi severdi ama bu tam olarak doğru değildi. Daha Gwen bir ortaokul öğrencisiyken, okuldan kaçtığı bir gün onun eline ilk kemanı Mabel vermişti. Çalışma odasını, duruşunu, parmak egzersizlerini, başlangıç keman kitaplarını ve sonra da kemanı-nun kendisini –tam şu anda parmak uçlarından sarmakta olan kemanı– ona veren Mabel'dı.

"... on dokuzunda bizim için seçmelere girdi."

"Bizimle kaç yıldır çalışıyorsun?" diye seslendi Bayan Michaels.

Gwen, sonunda doğrudan kendisine hitap edildiğine o kadar şaşırmıştı ki soruyu zihninde tekrar canlandırmak zorunda kal-dı. "Dört. Dördüncü sezonum."

"Yani Pops senin ilk ücretli, profesyonel keman işin mi?"

“Evet. Yani... çocukken bahşış için metro istasyonlarında çalmıştım ama sanırım kastettiğiniz o değil.” Garip bir şekilde güldü. Bu bilgiyle Bayan Michaels’ın gözlerinde bir şeylerin parladığını fark etti. Ava da ortak anıları karşında Gwen’e bakarak gülümsedi.

Nathan ayağa kalktı. “Gwen, sana daha önce hiç görmediğin bir parça vereceğim. Bu senin için uygun mu?”

“Şey... tabii.”

Derslerde bunu defalarca kez yapmıştı. Deşifre edebildiğini biliyordu. Ancak Nathan bir nota sehпасı alıp iki sayfayı yerleştirdiğinde, bunu daha önce hiç seyirci karşısında yapmadığını fark etti. Pops’ta sadece keyif olsun diye notaları deşifre ettiği anlaşılan Xander’ı düşündü.

“Yay düzenini işaretle,” dedi Nathan yumuşak bir sesle. Sepaya bir kalem bıraktı. “Acele etmene gerek yok.”

Acele etmene gerek yok, insan dilindeki en berbat ifadeydi. Acele etme ama herkes seni izliyor. Acele etme ama *fazla* da oyalanma.

Gwen kalemi alıp kendisi için birkaç yay işareti koydu. Yukarı yay, aşağı yay. Pasajlara göz gezdirip tempo işaretlerini kontrol etti, ardından enstrümanını çenesinin altına yerleştirdi.

Ön sıradaki dört kişiden çıt çıkmıyordu.

Yayı çekti ve gözleriyle notaları âdeta yutuverdi. On altılık notaları sıçrayarak geçiyor, bağlı dörtlüklerin üzerinden kayıyordu. Melodiyi neredeyse hiç dinlemiyor, sadece sayfadaki notaları ve kendi işaretlerini deşifre ediyordu.

Yalnızca sayfaya bakıp çalmaya devam etti. Gerilmek ya da heyecanlanmak için vakti yoktu; zihni bambaşka bir yerdeydi.

Derin bir ses kulaklarına süzüldü.

Deşifre etmenin heyecanlı bir tarafı var. Sence de öyle değil mi?

Gwen kalp atışlarının uzatılmış ritimle senkronize olmasına izin verdi. Staccato* notaların ve arpejlerin üzerinden yuvarla-

* Enstrümanı kısa ve kesik çalmaya verilen ad. -çn

narak ilerledi. Parçanın sonuna geldiğinde yayını kemanından uzaklaştırdı. Bakışlarını kaldırıp ön sırada kendisine gülümseyen Nathan'ı aradığı anda balkonun köşesinde, yaklaşık altmış metre ötede duran iri bir gölgenin sandalyede kıpırdandığını gördü.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım. Xander Thorne onu deşifre ederken izlemişti. Muhtemelen Beethoven çalarken de...

Sandalyede kambur hâlde oturan silüetine baktı, dirsekleri dizinin üzerindeydi. Buradan yüz ifadesini göremese de onun kendisine kaşlarını çatarak baktığından emindi. Yaylılar grubunun liderliği için yaptığı seçmeyi izliyordu. Kulağına çalınan sınırlı konuşmadan anladığı kadarıyla artık kendisinin hoş karşılanmadığı bir yerdi.

Xander doğruldu, ellerini yüzünden geçirip onun için fazla küçük olan sandalyeye yaslandı ve tekrar kollarını göğsünde kavuşturdu. Tam o sırada Gwen, Ava'nın konuştuğunu fark etti.

"Gwen, canım. Gel, burada bizimle otur."

Gwen yeni doğmuş bir ceylan yavrusu gibi sendeleyerek seyirci bölümüne indi. Balkondaki karanlık silüeti görmezden gelip Ava'nın yanına oturdu. Yaşlı kadın elini tuttu.

"Gwen." Nathan diğer elini aldı, ona genişçe gülümsüyordu. "Pops, şahsım ve yönetim kurulu adına sana başkemancı pozisyonunu teklif etmek istiyoruz. Başkemancılığı."

Gwen kelimeleri tam anlamıyla algılamaya çalıştı. İfadelerin bir araya gelip anlamlı bir bütüne dönüşmesini bekledi. Giriş yapabilecekti. Selam verecekti. Nathan'ın şef kürsüsünden ona gülümsediğini, Ava'ya yaptığı gibi elini uzatıp gururlu bir mentor gibi onu dünyaya sunduğunu gözlerinde canlandı. Gururlu bir ebeveyn gibi...

"Özür dilerim," diye fısıldadı Gwen. "Söylediklerinizi tekrarlamamız gerekecek."

Arkasındaki Bayan Michaels'ın kıkırdadığını duydu.

"Başkemancılık, Gwen," diye tekrarladı Nathan.

Kalbi yeniden atmaya başladı.

Ava, onu kendisine doğru çevirerek, "Durumu tüm şeffaflığıyla bilmeni istiyorum," dedi. "Yirmi iki yaşında bir başkeman-cı Pops için mükemmel bir tanıtım olacak-"

"Ah, hayır..." diye araya girdi Nathan. "Bunları ona anlatma." Yüzü gerilirken Ava'ya sert bir bakış attı.

"O bir çocuk değil," diye çıktı Ava. "Bununla başa çıkabilir." Gwen, devamını dinlemek için hızla Ava'ya döndü. "Gwen, şimdiye kadar karşılaştığım en yetenekli müzisyenlerden biri olmanın yanı sıra, basın ve abonelerimiz senin üzerine çullanacak."

Gwen aldığı övgüyle biraz sersemlese de bu büyüklükte bir ilginin düşüncesiyle de rengi attı.

"Pops..." diye söze girdi Bayan Michaels. "Finansal açıdan en parlak sezonunu yaşamıyor."

"Bunları duymak zorunda değil," dedi Nathan ayağa kalkarak.

"Zorunda. O sadece bir vitrin süsü değil, ekibin bir parçası olacak." Ava yeniden Gwen'e döndü. "Bu işe uygun olduğunu biliyoruz. Bizce olağanüstüsün ve benim rehberliğimle bu orkestrayı devralabileceğini düşünüyoruz." Genç kadının elini sıktı. "Ama New York orkestraları tarihinin en genç başkeman-cısı olmanın seyirci çekeceğini de biliyoruz. Kabul etmeden önce senin de bunu bilmeni istedim. İşin bu yönünü de ele aldığımızı bilmemen adil olmazdı."

"Ben... teşekkür ederim. Anlıyorum," diye mırıldandı Gwen. Ava'nın başparmağının elini okşamasına odaklandı, korunup kollanmanın verdiği hisle teninin karıncalandığını fark etti.

"Cevap vermeden önce düşünmek için birkaç gün bekleyebilirsin," dedi Nathan.

"Eh..." diye araya girdi Bayan Michaels. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Kırkıncı Yıl Konseri'nden önce basın bültenini yayımlamak istiyoruz. Abonelikler yenilenirken."

Bu birkaç hafta sonraydı. Ardından yaz boyunca sezon arası verilecekti ve sonrasında eylül konseri yapılacaktı.

Gwen'in midesinde bir şeyler düğümlendi. Yirmi yıldır sekizinci kemanda oturan Henry'yi düşündü. Ava'nın yardımcısı, 1984'te Pops'ın kuruluşundan beri burada orkestrada olan, şu anki ikinci kemancı Mary'yi... Gwen bunu gerçekten hak ediyor muydu?

Koridorda Xander'ın söylediği kelimeler kulaklarında yankılandı. *Bröşürde kesin güzel görünür, değil mi?*

Xander, Ava ve yönetim kurulu üyeleri oldukça net olmuşlardı. Bilet satmak için o sandalyede güzel bir yüze ihtiyaçları vardı. Güzel ve genç.

Zihninde Jacob'inkine çok benzeyen bir ses yankılandı; ona Ava Fitzgerald'ın sandalyesini ve babasının orkestrasını başarılı olamayacak birine teslim etmeyeceğini hatırlatıyordu.

Gwen, Ava'ya baktı. Zeki bakışlarını ve güven veren gülümsemesini inceledi. "Kabul ediyorum. Hepinizin aklını kaçırdığınızı düşünsem de kabul ediyorum."

Belki de Ava'nın ona sarılışı, Nathan'ın omzundaki eli, Bayan Michaels'ın ellerini çırpışı ve Dr. Bergman'ın uykulu uykulu başıyla onay verışı, kendini soktuğu bu karmaşaya deşebilirdi.

Nathan ve Ava'yla birlikte kutlama için bir öğle yemeğine çıkmadan önce sahneden kemanını alırken, balkondaki gölgenin çoktan ortadan kaybolduğunu fark etmekten kendini alamadı.

Çello Süiti No.1

Alex hayatı boyunca pek çok şekilde anılmıştı ama bunların arasında “mütevazı” hiçbir zaman yer almamıştı. İlk kez üç yaşındayken ayakta alkışlanmıştı ve bir daha arkasına bakmadan ilerlemişti. Ailesi, müzik öğretmenleri, menajeri ve tamamen yabancı insanlar ona sürekli dünyanın en iyi müzisyeni olduğunu söylerlerdi. Bir gün adının Joshua Bell, Yo-Yo Ma ve Nicola Benedetti gibi isimlerle birlikte anılacağına inanıyorlardı.

Yıllarca iltifatlar almıştı çünkü hak etmişti. Ona sololar verilmişti çünkü hak etmişti. Önüne fırsatlar sunulmuştu çünkü onlar için çok çalışmıştı. O en iyisiydi ve bu bir gerçektir.

Son yirmi altı yıl boyunca bunun doğruluğunu sorguladığı anlar birkaç saniyeyi bile geçmemişti.

Ancak onca şey varken, hiç kimse olmayan birinin, “Jesu, Joy of Man’s Desiring” parçasını çalarken dinlemenin onu tamamen hipnotize etmesi sarsıcıydı.

Resmi bir eğitim almadığını duymak çıldırtıcıydı.

Üstelik onu bir Pops orkestrasında, dördüncü sırada otururken görmek aşağılanma hissini artırmıştı.

Normalde Alex, müzik dünyasında başkalarının ne yaptığıyla ilgilenmezdi. Birlikte kayıt yapma zamanları gelene kadar bu durum onu etkilemezdi. En iyisi olduğunuzda, kimin pozisyonunuzun peşine düştüğü hakkında endişelenmeyi bırakacak lükse sahip olurdunuz.

Gwen Jackson.

Adı buydu. Orkestra listesinden öğrenmişti. Telefon numarasının ve e-posta adresinin hemen yanındaydı. Bir daha cazibesine kapılmamak için belgeyi tamamen silmeden önce parmakları seğirmişti.

Dünkü provada onu takip etmiş, böylece dördüncü sırada olmasının nedenini tam olarak anlamıştı. Kadın, dikkat çekmeme sanatını kusursuzlaştırmıştı.

Üzücüydü.

Alex, Nathan'la sözleşme yenilemesini konuşacağı toplantıya aklmda en ufak bir endişe olmadan girmişti. Onu gönderirlerse bile, en azından yerini doldurmalarının imkânsız olduğu düşüncesiyle teselli buluyordu.

Ta ki onu Nathan'ın ofisinin önündeki koridorda otururken görene kadar. İşte o anda, Alex bir odaya girdiğinde diğer müzisyenlerin ne hissettiğini ilk kez gerçekten anladı.

Çünkü onu devirebilecek biri varsa, o Gwen Jackson'dı. Eğer fırsatlarını elinden alabilecek biri varsa, o da güzel bir yüze, kusursuz bir duruşa ve hâlâ gelişmekte olan bir performansa sahip olan o kızdı. Daha genç biri. Daha parlak biri.

Düğünden beri ona duyduğu hayranlığı hayal etmiş olmayı umuyordu. Carnegie Hall'un balkonunda otururken, onun neden kendi yerini dolduramayacağını tek tek saptayabileceğini ummuştu.

Beethoven'ı beklediği gibi kötü çalmıştı.

Gerçi aslında oldukça iyiydi ama olağanüstü değildi. Ve Dr. Bergman'ın da aynı fikirde olduğunu anlayabiliyordu.

Sonra Nathan ona notaları verdi ve Gwen çalmaya başladığı anda Alex şunu fark etti: Eğer bir gün kafasının içinden çıkıp kemanını sanki dünyanın geri kalanını umursamıyormuş gibi çalarsa, mahvolmuş demektir.

Hayatının geri kalanını Gwen'i kovalamakla, ona yetişmeye çalışmakla geçirecekti.

Çünkü Alex yirmi altı yaşına gelene kadar tüm dünyayı do-

laşmıştı ve Gwen Jackson, Alex'in yaptığıı gerçekten yapabilen –hatta belki daha iyisini yapabilen– ilk kişıydi.

Tek fark, Gwen'in henüz bunun farkında olmamasıydı. Ve asıl korkutucu olan da buydu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Merdivenleri tırmanırken ayakları neredeyse yere değmiyordu; metrodan çıktığı gibi basamaklardan aşağı inip Queens'in tanidik sokaklarında hızla ilerlemeye başladı. Az önce içinden atladığı tren, tepesinde çığlık atar gibi ilerliyordu. Raylara sürtünen dişlilerin gürültüsüne, her dükkândan yükselen İspanyolca müzikler karışıyordu.

Tehlikeli biçimde parmak uçlarından sallanan keman kutusuyla, en sevdiği sokak yemekçilerini, komiklik derecesinde üst kısmı ağır olan mankenlerin bulunduğu vitrinleri geride bıraktı ve köşeyi dönerek üzerindeki yıpranmış tabelada Mabel'in Müzik Dükkânı yazan binaya ulaştı. Gwen kapıyı açtığında üstündeki zil çaldı ve plak kapaklarıyla ilhamın kokusu onu karşıladı.

Mabel, Gwen'in kullandığını bildiği küçük basamağın üzerinde, tezgâhın arkasında duruyordu. Hafif esmer kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bugün Queens'te bulunmaktan hiç memnun görünmeyen bir Park Avenue Prensesi'ne kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Kızımın müzik öğretmeni, New York'ta kemanını gönül rahatlığıyla emanet edebileceğim tek yerin burası olduğunu söyledi. Yani sadece anlamaya çalışıyorum..." Kadın burnunun kemerini sıktı. "Yirmi birine kadar bunu yetiştiremeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

“Hayır,” diye tersledi Mabel. “Mağaza politikamızın tamirler için en az bir hafta gerektirdiğini söylüyor-”

“Tamir edilmeyecek. Yirmi birindeki konseri için sadece tellerinin değiştirilmesi gerekiyor.”

Mabel, az önce sözünün kesilmesiyle aralık kalan mürdüm rengi dudaklarıyla kadına dik dik baktı. “Az önce söylemek üzere olduğum gibi, tamirler ve tel değişimleri için bir hafta gerekli.”

Gwen kendi kendine gülümseyerek ön taraftaki yeni CD'lere ve plaklara göz attı. Mabel'in zor müşterilerle uğraşmasını izlemek her zaman çok eğlenceliydi.

“Anladım.” Kadının sesi kulak tırmalıyordu. “O zaman konseri yirmi birindeyse...”

“Bunu on dördünde getirmeniz gerekirdi,” dedi Mabel kuru bir tonla.

Prenses homurdandı. “Peki, acil sipariş politikanız nedir?”

“İki katı ücret,” dedi Mabel bir an bile duraksamadan. Gwen gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Şaka yapıyor olmalısınız.”

“Son derece ciddiym.”

Kadın iç geçirdi, kalçasını gererek Mabel'in fikrini değiştirmesini bekliyormuş gibi durdu. “İyi, tamam. O zaman yirmi birinde hazır olsun ve söyleyeceğim adrese teslim edil-”

“Teslimat yapmıyoruz.”

Gwen kahkahasını bir öksürükle bastırdı ve dikkat çekmek için prova odalarından birine girdi. Ardından çok yakından tanıdığı, ağır ve bayat havayı içine çekti. İlk kez kemanı eline aldığı oda tam olarak burasıydı.

Odanın ortasındaki eğri metal nota sehpasının üzerinde parmaklarını gezdirdi; annesinin onu büyüttüğü daireye dönmek için ortaokuldan kaçıp yedi numaralı trene bindiği günleri hatırladı. Flushing'e taşınmak, okul bölgesini değiştirmek ve büyük-babasının kızını kaybetmenin hüznüyle yoğrulmuş mizahına ve yasına alışmak en hafif tabiriyle büyük bir kültür şokuydu. Gwen okul günlerini Queens sokaklarında dolaşarak, annesiyle birlikte gittikleri yerleri arayarak geçirirdi.

Sekiz yaşındayken, annesi kaldırımında durup küçük bir müzik dükkânının vitrinindeki bir plağı işaret etmişti. Hangi plak olduğunu hatırlamayacağı dilese de üç yıl sonra tek başına aynı vitrine geri döndüğünde plaklar değişmişti. Gwen sessizce dükkâna girmiş, adlarını bile bilmediği enstrümanlarla kaplı duvarlara bakakalmıştı. Bir saat içindeyse hepsini ezberlemişti.

Kısa boylu Porto Ricolu bir kadın, klarnetlerle obualar arasındaki farkı anlamaya çalışırken yolunu kesmiş ve “Okulda olman gerekmiyor mu?” diye sormuştu.

“Babam sokağın karşısında çalışıyor,” diye yalan söylemişti Gwen. “Onu bekliyorum.”

Kadın homurdanıp tekrar tezgâha dönerek Gwen’i kartal gibi gözlerle izlemeye başlamıştı.

Bir hafta sonra Gwen dükkâna tekrar geldiğinde, sahibi kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde onu adım adım takip etmişti. Bunun üzerine Gwen ona sorular sormaya başlamıştı. Kadın önce sert bir tavırla cevap vermiş; sonra Gwen’in gerçekten öğrendiklerini aklında tuttuğunu gördükçe yavaş yavaş yumuşamıştı.

Gwen, bir cumartesi günü, “Neden ikinci keman satmıyorsunuz?” diye sormuştu.

Dükkân sahibi başına geriye atıp kahkahalarla gülmüştü. Gwen’i tezgâha götürüp canlı bir orkestranın fotoğraflarının olduğu bir albüm kapağını açarak, ona birinci ve ikinci kemanın aynı enstrüman olduğunu, yalnızca topluluk içindeki pozisyonlarının farklı olduğunu anlamıştı. Bir senfoninin partisyonunu çıkarmış, hangi satırın hangi enstrümana ait olduğunu ve hepsinin nasıl bir araya gelip uyum sağladığını göstermişti. Gwen dili tam olarak anlamasa da enstrümanların birbirleriyle nasıl konuştuğunu görerek notaları takip etmiş ve günün geri kalanını tezgâhın arkasında, yerde oturup bir roman okur gibi partisyonu okuyarak geçirmişti.

Gwen haftada iki kez oradaydı; prova odasındaki dersleri dinliyor, acemi bir trompetçinin gamlarında yüzünü buruştu-

ruyor, güzel bir keman solosuna dalıp gidiyordu. Sonunda bir kapanış saatinde dükkân sahibi ona dönüp bir kartvizit uzatmıştı. “Bana bir iyilik yap, ufaklık. Bunu annene ver de zamanını nerede geçirdiğini bilsin. Bana ya da ona yalan söyleyeceksen bir daha gelme.”

Gwen kartvizite bakmıştı. *Mabel’in Müzik Dükkânı. Mabel Rodriguez, dükkân sahibi.* Adres ve telefon numarası.

Mabel –yani dükkân sahibi– kasadaki parayı saymaya, enstrümanları temizlemeye, ince halıların üzerinden hızlıca süpürge geçirmeye başlamıştı. Gwen yerinden kıpırdamadı, gözleri aşağıda parmakları kartın keskin kenarlarını büküyordu. Mabel sonunda kapanma vaktinin geldiğini söylemek için omzunu sarsmak zorunda kalmıştı.

Gwen yaşlarla dolu gözlerle kadına bakmıştı. “Annem öldü, o yüzden bunu ona veremem. Lütfen gelmeme izin verin.”

Mabel onu incelerken ifadesinde değersiz bir acıma yoktu. Öğretmenlerinin ona sunduğu boş teselliler, başsağlığı kelimele-ri ya da yapay bir üzüntü de yoktu. Sadece derin bir nefes almış ve, “Bu kartı senden sorumlu olan kişi kimse ona ver, tamam mı? Şimdi eve git. Dükkân kapandı, hava da kararıyor,” demişti.

Mabel bir daha bundan söz etmemişti. Ancak bir sonraki hafta Gwen’e keman öğretmeye başlamıştı. Tam da bu prova odasında.

Gwen omuzlarını geriye attı ve anının içinden süzülüp gitmesine izin verdi. Ön taraftaki huysuz kadınla işini bitiren Mabel’ı dinledi. Birkaç dakika sonra, kadın kapıyı sertçe çarpıp çıktığında Gwen tezgâhın yanına geçti.

Mabel evrakları dosyalarken, “Keşke teslimatları hâlâ sen yapsaydın, ufaklık. Onu bir daha hiç görmemek isterdim,” diye mırıldandı. Koyu renk saçlarından bir tutam yüzüne düşmüştü, Gwen farkında bile olmadan saçlarında ne kadar çok beyazın belirdiğini görünce şaşırdı.

Kolları boşalır boşalmaz Mabel ona döndü, sarılmaya hazırды. Gwen onun üzerine doğru eğilip biberiye kokusunu içine çekti.

Mabel'in sarılmaları gelmiş geçmiş en iyi sarılmalardı; kemiklerinizi çıtırdatan ama aynı anda kaslarınızı gevşeten türden. Gwen ilk kez on üç yaşındayken bir Mabel Sarılması almıştı. Sebebini hatırlayamıyordu –belki yalnızca merhabalaşmış ya da vedalaşmışlardı– ama annesi öldüğünden beri ilk kez bir kalp atışını kulaklarında duyarken sarmalanmıştı.

“Neden buralara kadar geldin?” diye sordu Mabel, Gwen'in omzuna doğru. “Tellerini değiştirmene daha bir ay var.”

Gwen kendini en kötü tepkiye hazırlayarak, “Bir haberim var,” dedi.

Mabel onu dikkatle süzüp devam etmesini işaret etti.

“Az önce Ava, Nathan ve kurul ile bir seçmeye girdim. Bana başkemancı pozisyonunu teklif ettiler.”

Kelimeleri söylemek bile Gwen'in damarlarında bir heyecan, gurur dalgası yaratmıştı. Ama Mabel'in yüzü ifadesizdi.

“Bunu yapmış olamazlar.”

Gwen gözlerini kırptırdı. “Yani-”

“Yanlış duymuş olabilirsin.” Mabel kaşlarını çattı, düşünüyordu. “İkinci keman... daha olası ki o bile zor bir ihtimal.”

Gwen yutkundu. Bunun böyle karşılanacağını biliyordu. Yalnızca, samimi bir tebrikler kelimesini ne kadar çok istediğini, onu kaybetmek zorunda kalınca fark etmişti.

“Hayır, birinci keman. Başkemancı. Ava yönetim kuruluna geçiyor.”

Mabel'in gözleri kısıldı. “Peki pozisyonu neden sana teklif ediyorlar? Sadece iki yıldır orada çalışıyorsun.”

“Neredeyse dört yıl oldu aslında,” dedi Gwen gergin bir sesle.

“Yine de yeterince uzun değil. O kadar saygı ve kıdem kazanmak yıllar alır.”

“Ava Fitzgerald yirmili yaşlarındayken başkemancı olmuştu,” diye çıkıştı Gwen.

“O zaman sen yeni Ava Fitzgerald mı oluyorsun?” Mabel kaşını kaldırdı, ellerini beline koydu. “Bugün sana satılan hikâye bu mu?”

Gwen elindeki kemana baktı. Mabel'in ona verdiği kemana.

"Benim için sevineceğini umuyordum," diye fısıldadı.

Mabel'in derin bir nefes aldığını duydu, ardından sıcak kollar Gwen'in beline dolandı. "Elbette seviniyorum." Uzanabildiği tek yer olan omzuna bir öpücük kondurdu. "Sadece kimsenin seni kullanıp bir kenara atmasını istemiyorum."

Gwen'in zihninde yine o derin ses yankılandı.

Onlara dikkat et. Her şeyini senden alabilirler.

Geri çekilip Mabel'in gözlerinin içine baktı. "Ava Fitzgerald'la aranızda olan bu muydu?" diye sordu yumuşakça. "Seni kullandı mı?"

Mabel burnunu çekti, bakışları Gwen'in omzunun üzerinde bir yere odaklanmıştı. "Belki başka bir zaman--"

"Onunla olanları her sorduğumda böyle diyorsun."

Mabel, dolgun dudaklarını birbirine bastırdı ve ellerini kasayla uğraşarak meşgul etti. "Birkaç orkestradan birbirimizi tanıyorduk, çoğunlukla Broadway'den. Kendine bir isim yaptıktan ve şehir dışı işlere gitmeye başladıktan sonra beni hep yedeği olarak ayarlardı. Oldukça yakındık. Birlikte müzik yapıyor, yeni düzenlemeler hayal ediyorduk. Ama sonra Nathan'la tanıştı ve artık bana ihtiyacı kalmadı. Babasının orkestrasını Nathan kuracaktı. Onun beste yapmaktan çok çalmaya odaklanmasını Nathan istiyordu... Defalarca ona Nathan'a dikkat etmesini söyledim. Seattle'da biriyle görüşüyordu ama bu durum Ava'ya kur yapmasını engellemedi."

Mabel keskin bakışlarını Gwen'e çevirdi. "Bu hiçbir zaman iyi bir işaret değildir." Mabel o günleri hatırlayıp başını sallarken Gwen büyük bir ciddiyetle onu dinliyordu. "İlk zamanlarda Nathan'ın onu sunuş biçimi... sanki Ava'yı o keşfetmiş gibi davranıyordu. Onca zaman ona eşiti değil de öğrencisiymiş gibi davrandı. Ona! Ava Fitzgerald'a!"

Çekmece sertçe kapandığında Gwen irkildi. Mabel nasırlı parmaklarını alnında gezdirdi, kendini toparlamış gibi görünüyordu.

"Başkemancı olarak hayatının fırsatını yakalıyorsun," dedi

sonunda. "Ama dikkatli ol. Nathan kendi yaratmadığı şeylerin övgüsünü üstlenmeyi sever."

Gwen yanağının içini çiğnerken kelimelerini özenle seçmeye çalıştı. "Bunca zamandır Pops'tan, popüler müzikten nefret ettiğini sanıyordum. Nathan'dan bu kadar hoşlanmadığının farkında değildim."

"İnan bana, durum karşılıklı. Fikirlerimi içime atan biri olmadığımı biliyorsun."

Gwen gülümseyip Mabel'in elini tuttu.

"Dikkatli olacağıma söz veriyorum. Ama bunu istiyorum, Mabel. Tamamen şaşkına dönmüş durumdayım ve bugünden önce Manhattan Pops'ın başkemancısı olmayı hayal edebileceğimi bile sanmıyordum ama bildiğim tek şey bunu istediğim. Juilliard'da olmadığım için, daha prestijli bir senfonide yedinci keman olmadığım için üzgünüm ama..." Sesi boğuklaştı. "Ama bunlar gerçekten istediğim şeyler miydi emin değilim. Solo çalma fırsatını ise gerçekten istiyorum."

İçerideki tek ses hoparlörden gelen Chopin'in yumuşak ezgi-siydi. Ardından Mabel'in ellerini yüzünde hissetti, başparmaklarını yanaklarında gezdiriyordu.

"O zaman benim için bu yeterli." Zayıf bir gülümsemeyle Gwen'in elindeki keman kutusunu aldı ve tezgâhın üzerine yerleştirdi. "Bir bakalım. Bu 'Manhattan Pops'ın Başkemancısı' için yeterince iyi bir keman mı?"

Mabel sırtıttığında Gwen, bu unvanla birlikte göğsünün ısındığını hissetti.



Başkemancı olmak hiç de çocuk oyuncağı olmayacaktı. Nathan ve Ava ertesi hafta onu yemeğe çıkardılar; günlük işleyişi, perde arkasındaki sorumlulukları ve başkemancı için bir sezonun nasıl geçtiğini ona tek tek anlattılar. Gwen sezonun geri kalanında Ava'yı gölge gibi takip edecek, onun hemen arkasında oturmak üzere üçüncü keman pozisyonuna geçecekti.

Gwen, normalde üçüncü keman sandalyesinde oturan yaşça büyük ve huysuz kadını düşünerek, "Diane bunu nasıl karşıladı?" diye sordu.

"Ah, iyi, gayet iyi." Nathan elini sallayarak geçiştirdi. "Senin adına çok heyecanlı olduğuna eminim."

Gwen çayından bir yudum aldı, bunun pek mümkün olmadığını biliyordu. Kaç arkadaşı, kaç meslektaşı bunun için ona içerleyecekti?

Gwen konuyu açmaya bile fırsat bulamadan Nathan, seçme günü Xander Thorne'la resmen yollarını ayırdıklarını söyledi. Gelecek sezon onlarla olmayacaktı. Gwen bunu sessiz bir rahatlamayla karşıladı.

"Yani 'yaylıları karıştırmak' konusunda şaka yapmıyordunuz," dedi Gwen salatasının başında gergin bir kahkaha atarak. "Ava geri çekilirken Xander'ı da göndermek..."

"Onu göndermedik." Nathan boğazını temizledi. "Yalnızca ona bazı kötü haberler verdik."

Gwen başını kaldırdığında Ava'nın çenesinin kasıldığını gördü.

Ava, öğle vakti konyağından bir yudum aldı. "İyi olacaktır. Önünde o küçük rock grubuyla koca bir kariyer var. Zaten... Guns and Roses'la ya da her neyse, onlarla daha fazla vakit geçirebilmek için provaları azaltmak istiyordu," diye mırıldandı bardağına doğru.

"Thorne and Roses," diye düzeltti Gwen. "Aslında tam olarak rock müzik yapmıyorlar. Elektro enstrümanlarla çalman, tamamı Mozart ve Bach'tan oluşan bir albümleri var. Oldukça etkileyici." Çatalını bir krutona batırdı. Thorne and Roses hakkında bir saat boyunca konuşmaya başlamadan önce ağzını kapatmaya çalışıyordu.

Bardağına bakarken Ava'nın gözleri kehribar rengine döndü. "Bunu bilmiyordum," diye fısıldadı. "Onları dinlemem gerekecek."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Gwen, evde Jacob'ın dizüs-

tü bilgisayarının başına geçti. Geçmiş başkemancıları, yaşlarını, geçmişlerini araştırdı.

Başı dertteydi.

İnternette bir bağlantıdan diğerine sürüklendiği bir çukura girmişken Ava'nın ilk yıllarına ait röportajları buldu; tam da başkemancı olduğu zamana ait. Pops'ı bizzat Ava'nın annesiyle babası kurmuştu. Babası doksanlara kadar orkestrayı yönetmişti. Ava'nın amcası, 2000'lerin başında Ava yerini alana kadar, erkek kardeşinin yönetiminde başkemancı olarak çalmıştı. Fitzgerald ailesinin geçmişini dinlemek ve damarlarında dolaşan yetenek miktarını hayal etmek inanılmaz olsa da Gwen tek bir düşünceye takılıp kalmıştı.

Gwen Jackson, Manhattan Pops'ta soyadı Fitzgerald olmayan ilk başkemancı olacaktı.

Şarap kadehini tek dikişte bitirdi ve bir tane daha doldurdu.

Bayan Michaels haklıydı. Tanıtım metni kendiliğinden yazılıyordu. Şimdi sadece yerini hak edecek kadar iyi olması gerekiyordu.

Jacob'ın gaz vermek için yaptığı sayısız konuşma, Mei'nin zorla içirdiği onca kutlama içkisine rağmen, kafasının içindeki Xander'ın sesi bir türlü susmuyordu.

Hiç tekniği yok. Siktiğimin entonasyonu berbat, neredeyse hiç vibrato yapamıyor.

Broşürde kesin güzel görünür, değil mi? Çalıp çalamaması pek önemli değil.

Gwen, YouTube'da kendini kaptırdığı Ava Fitzgerald videolarını otomatik oynatma döngüsünü durdurdu ve suçluluk dolu, hızlı parmaklarla arama çubuğuna *Xander Thorne* yazdı.

Thorne and Roses'ın profesyonel olarak çekilmiş tek bir müzik videosu vardı –Nirvana coverları– ama Instagram sayfalarına göre ikincisi üzerinde çalışıyorlardı. Gwen sonraki on beş dakikayı Xander Thorne'un canlı performanslarına tıklayarak, dört müzisyenin önünde her şarkıda saçlarını nasıl savurduğunu izleyerek geçirdi.

Düğünde Chelsea'nin ona nasıl seslendiğini hatırladı. Alex.

Xander Thorne + Alex yazdığında arama çubuğunda otomatik olarak Fitzgerald belirdi.

Tuhaf ama bir o kadar da mantıklıydı. Pops'ta Ava Fitzgerald'ın karşısında başcellist olarak çalışıyordu. İsimlerinin birlikte çıkması normaldi. Ama ilk arama sonucu, kısa kesilmiş siyah saçları olan sıska bir ergendi. Ve keman çalışıyordu.

Gwen kesik bir nefes aldı. Videoya tıkladı ve Xander Thorne'un Sol Minör Vitali Chaconne'u kusursuz bir solo performansla çalışını izledi.

Aman Tanrım.

O olduğunu biliyordu. Akışkanlığında, gerginlikten arınmış duruşunda bir şey vardı. Saçlar, çene, omuzlar, zamanla üzerine oturan tüm o hatlar... Parçalar bir bir yerine otururken Gwen zar zor, "Siktir," diye mırıldanabildi. Xander –ya da Alex– her zaman bir cellist değildi. O, her şeyden önce bir kemancıydı.

On yaşındaki Alex'in Çaykovski konçertosunu baştan sona çalışını izledi. Alex ile Yo-Yo Ma'nın Chicago Senfoni Orkestrası'yla birlikte bir düet çaldığı videoyu izledi.

Ve arama sonuçlarının en altında, *Alex Fitzgerald* kelimelerini gördü.

Gözlerini kırıştırarak ekrana baktı. Küçük resimde, çok daha genç bir Ava'nın yanında, siyah tas kesim saçlı dört yaşında bir çocuk vardı.

Videoya tıkladı ve Ava'nın salonu dolduran gürültülü alkışlar eşliğinde elinden tutarak çocuğu sahneye çıkarışını izledi. Küçük çocuk kalabalığa ıslıl ıslıl gülümsedi, verdiği minicik selamla herkesi kahkahaya boğdu. Ardından küçücük kemanını kaldırdı ve Gwen, Ava'nın oğlu Alex'le bir keman düeti çalmasını seyretti.

Videonun sonunda Gwen ekrana o kadar çok eğilmişti ki neredeyse içine düşecekti; elleri yanaklarındaydı, kocaman açılmış gözleri kupkuruydu.

Xander Thorne, Ava'nın oğluydu. Nathan'ın üvey oğlu.

Ava'nın önceki evliliğinden bir oğlu olduğunu biliyordu ama ondan hiç söz edilmezdi. Üstelik soyadı Fitzgerald'sa bu babasının değil de Ava'nın soyadını aldığı anlamına mı geliyordu? Bu durum, Gwen'in gözüne dedikodu için tükenmez bir kaynak gibi gözükmüştü. Neden bütün orkestra bunu konuşmuyordu?

Xander birinci çello sandalyesinde otururken Ava'yla uygun-suz denebilecek kadar sık tartıştıklarını biliyordu ve Nathan'a karşıysa en hafif tabirle soğuktu. Onu orkestrada tutmalarının tek nedeninin olağanüstü yeteneği olduğunu varsaymıştı.

Ancak Ava emekli oluyordu ve Fitzgerald sandalyesi, Fitzgeraldların dâhi çocuğu Alex yerine bir yabancıya, Gwen'e devrediliyordu. On iki yaşındayken bile kemanı Gwen'in şu anki çalışından daha iyi çalan Fitzgerald çocuğuna değil.

Otomatik oynatma, beş yaşındaki Alex Fitzgerald'ın Beyaz Saray'da çaldığı bir videoya geçtiğinde Gwen başını ellerinin arasına aldı. Boyundan çok büyük bir işe girişmişti.

ALTINCI BÖLÜM

Nisan ayının son pazartesi günü Ava, Gwen'i Bergdorf Goodman'ın en üst katında öğleden sonra çayına davet etmişti. Gwen için iki ilk birden yaşanıyordu. Ava'nın ona yalnızca mentorluk yapma ve aklına gelebilecek her soruyu yanıtlama sözünü yerine getirdiğini biliyordu ancak aynı zamanda da Gwen, Ava'nın onun malum durumu bildiğini sezdiğini düşünmeden edemiyordu.

Minik sandviçler geldiğinde Gwen'in bacağı masanın altında durmadan sallanıyordu. Ava, yay işaretlerini müzik aranjörüne iletme sürecini çoktan anlatmış, Nathan'la sağlıklı bir iş ilişkisi kurmaya dair tavsiyeler vermişti ve şimdi de yaylı çalgılar grubundaki kişiler arası dinamiklerden bahsetmeye başlamıştı.

Ava kumaş peçetesini ağzının kenarına bastırarak, "Mesela," dedi. "Bu yılki Noel konseri. Hatırlarsan, çellolar ve kontrbaslar son dakika değişikliklerini pek de... hevesli karşılamadılar."

Gwen bunu hatırlıyordu. Tatil konserinin konuk solisti larenjit olmuş, yerine bir gün önce farklı bir ses aralığına sahip başka bir vokalist getirilmişti.

"Xander 'gereksiz' ek provalar konusunda herkes içinde konuşduğunda," diye devam etti Ava, "onu bir kenara çekip tüm yaylı çalgıcıların onun kadar yetkin olmadığını ve esere daha fazla zaman ayırmaları gerektiğini hatırlatmak zorunda kalmıştım."

Ava tepside bir salatalıklı sandviç aldı.

Gwen gözünün seğirdiğini hissedebiliyordu.

“Yani, bazen bazılarını biraz şımartman gerekebilir.” Ava ona yaramaz bir gülümsemeyle baktı. “Huysuz çocukları.”

Gwen tam o anda çayından bir yudum alıyordu ve Ava’nın son kelimelerini duymasıyla içecek boğazında kaldı. Sıcak sıvı dudaklarından fışkırmıştı. “Özür dilerim,” dedi öksürerek.

Ava hemen parmağını şıklatarak su istedi ve Gwen de koluyla ağzını sildi.

“Yanlış boruya mı kaçtı?”

Gwen öksürmekten sulanmış gözlerle ona baktı. “Aslında,” dedi. “Biliyorum. Şey durumunu... Alex.”

Ava’nın kaşları kalktı. Kibar bir gülümsemeyle sandalyesinde arkasına yaslandı. “Ah. Benim huysuz çocuğum, evet.” Garsonun bardağını doldurması bitene kadar duraksadı. “Birinin dedikodu yapacak kadar cüretkâr olmasına şaşırdım.”

“Dedikodu değildi,” dedi Gwen hemen. “Tamamen tesadüfen öğrendim. Kimseye söylemem. Büyük bir sır olduğunu bilmiyordum.”

Ava, “Hımm,” diye mırıldandı ve pencereye baktı. “İnan bana, dünyaya anlatmakta hiçbir sakınca görmezdim. Bununla ilgili bir problemi olan o.”

“Gizli kalmasını mı istiyor?”

“Ava Fitzgerald’ın oğlu olarak tanınmak istemiyor,” dedi uzaklara dalmış bir ifadeyle. “Bunu son derece net bir şekilde ifade etti.”

Gwen’in zihninden ani bir düşünce geçti... Ava Fitzgerald’ın çocuğu olmanın ne kadar da güzel bir şey olduğuna dair bir düşünceydi bu. Gözlerinin önünde keman dersleri, resitaller, tembel pazar günlerinde çalan senfoni plakları canlandı. Kendi anesiyle asla yaşayamayacağı şeyler.

Bu hayali silkeleyip temkinle, “İlk başta keman çalıyordu, değil mi?” diye sordu.

Ava başıyla onayladı. “Mükemmeldi. Benden çok daha has-

sas, gördüğüm tüm çocuklardan daha kararlıydı. Bir notayı kaçırduğunda ya da entonasyonu düştüğünde kriz geçirir, baştan başlar ve kusursuz olana kadar durmazdı.”

Gwen düğünden sonraki sabah Bach’ın Çello Süitlerini çalıştığını hatırladı. Aynı pasajı defalarca kez baştan çalmıştı.

“Aslında onu Mabel eğitti.”

Gwen’in şekere uzanan eli dondu kaldı. “Mabel mı? Benim Mabel’ım?”

“Hı-hı. Beni babam eğitmişti ve bunun ilişkimize ne kadar ciddi bir yük bindirdiğini biliyordum. Alex’in onu cezalandırmayacak bir öğretmeni olsun istedim.” Ava gülümsedi.

Gwen’in zihnindeki çarklar durmadan dönüyordu. Mabel, Ava’nın oğluna keman öğrettiğinden hiç söz etmemişti. “Ne kadar sürdü?”

“Tanrım, neredeyse on iki yıl. Mabel onunla üç yaşındayken başladı. Ona hiçbir zaman çocuk gibi davranmadı. On iki yaşındaki bir öğrenciden ne bekliorsa ondan da aynısı beklerdi.”

Gwen zihninde panikle hesap yaparak, Xander’in keman öğrenmeye ilk başladığı zamanlarda Mabel’in dükkânında bulunup bulunmadığını çıkarmaya çalıştı.

“Ama ortaokul zamanlarında onu biraz geri çekmeye başladım,” diye devam etti Ava. “Ben de spot ışıkları altında büyümüştüm. Babam ve amcam alanında tanınmış insanlardı, bu yüzden hep göz önündeydim. Alex’in kendi kendine bunu isteyip istemediğine karar vermeden önce bu ilgiyi yaşamasını istemedim.” Yarım bir şekilde gülümsedi. “Ama Joshua Bell’le turneye çıkmış bir çocuğa yedinci sınıfa geri dönmesi gerektiğini söylemeyi bir dene bakalım.”

Gwen’in midesi altüst oldu. Bunu hayal bile edemiyordu.

“Ondan sonra zor biri hâline geldi. Huysuzlaştı.” Tekrar Gwen’in omzunun üzerindeki bir noktaya gözleri dalmıştı. Gwen bu durumun Ava’nın içinde sıkıca kapalı tuttuğu, pek konuşmadığı bir şey olduğunu hissediyordu. “Her yaz onu Jersey’deki babasının yanına gönderdim. Şehirden, baskıdan

uzaklaşsın diye. Üniversite başvurularına kadar hâlâ keman konusunda kararlıydı, ben de onu birkaç programın dekanlarıyla tanıştırdım. Juilliard’a kabul edildi, bir yıl gitti ve sonra bıraktı.”

Gwen irkildi, fincanı tabağına çarpmıştı. “Bıraktı mı?”

Ava dudaklarını büzüp başını salladı. “Ondan bir daha haber alamadım. Kötü bir televizyon dizisindeymişim gibi dedektif tutmanın eşiğindeydim ki Çellist Xander Thorne olarak ortaya çıktı.” Bileğini ovuşturdu, sanki tüm acısı orada toplanmıştı. “Juilliard’daki öğretmenlerinden biri, farklı bir yoldan isim yapması için onu rock müziği denemeye ikna etmişti. Ardından Alex’in menajeri oldu ve müzik grubunu birlikte kurdular.”

Çayından bir yudum aldı. “Ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra Alex beni aradı. Artık Fitzgerald soyadını istemediğini söyledi.” Gwen’e bir bakış atarak söylediğini netleştirdi. “Keman çalmaya başladığında onu benim soyadıyla büyüttümüz. Babası da bunun kariyeri için en doğrusu olacağı konusunda hemfikir-di.” Boğazını temizledi. “Ama vazgeçti. Ve onu kamuoyunda oğlum olarak anmamam gerektiğini açıkça söyledi. ‘Alex Fitzgerald’ Juilliard’a gitti ve bir daha kimse ondan haber almadı.”

Porselen fincanların tabaklara değen hafif tıkırtısı dışında ortam sessizdi. Gwen, Xander’ın annesine, miraslarına, kemana dair neye bu kadar alındığını düşünmeye çalıştı.

Kendisi bir mirasın parçası olmanın ne demek olduğunu bil-miyordu. Bahsedecek bir babası yoktu, annesinin tarafındaysa nesiller boyu süren kanserden başka bir şey yoktu. On yaşın-da annesinin eşyalarını toplarken, öldüğünde geride yalnızca “eşya” bırakmak istemediğini fark etmişti. Hayatının bir anlamı olmasını istiyordu. Bir şeyle hatırlanmayı.

“Üzgünüm,” dedi Ava. “Tüm bunları üzerine yıkmak istememiştim.” Dizlerinin üzerindeki kumaş peçetesini düzeltti ve hafifçe kirpiklerini kırıştırdı.

“Hayır, hiç sorun değil. Yine de bir şey sorabilir miyim?” Gwen’in bacağı yine titremeye başladı. Ava başıyla onayladı. “Eğer senden bu kadar uzak durmak istiyorsa neden Pops’a başladı?”

“Beni bir yıldan biraz daha önce aradı. Başkemancılığı istediğini söyledi. Amcamla çok yakındı, orkestranın kurulduğu günden beri başkemancı da oydu. Alex, Walt Amca’ya hayrandı ve Walt ona bir gün onun gibi başkemancı olacağını söylemişti. O zaman farkında olmasam da bu, Alex’in üzerine hayaller kurduğu bir şeymiş.”

Gwen’in göğsü o tanıdık panikle sıkıştı. “Yani yalnızca başkemancı olmak için mi katıldık?” Eğer ona başkemancı pozisyonu verilseydi, sahne adı ne olursa olsun Fitzgerald soyunun başkemancı geleneği sürecekti. “Xander Thorne’dan ve Thorne and Roses’tan vazgeçer miydi?”

“Kim bilir,” dedi Ava omuz silkerek. “Bu isteğine şaşırmıştım ama Nathan’la birlikte, bir yeri hak ederek kazanması gerektiğine, içeri öylece yürüyüp talep edemeyeceğine karar verdik. Çellolara katılmayı kabul etti.” Gwen yiyemediği salatalıklı sandviçiyle oynarken Ava’nın bakışları donuklaştı. “Bu yılki davranışlarını gördün. Yaylıları yönetmesinin imkânı yok.”

Gwen başını salladı. Geç kalıyordu, kibirliydi, huysuzdu. Tutku yoktu. En azından rock grubuna duyduğu tutkuyla uzaktan yakından alakası yoktu.

“İstesek onu oyalamaya devam edebilir, bir yıl daha iyi performans sergilerse emekli olduğumda yerimi alacağını düşünmesine izin verebilirdik. Ya da işi temiz tutup hızlıca bitirebilirdik.”

Xander’ın Nathan’ın ofisinden fırtına gibi çıktığı gün Ava’nın gözündeki yaşları, içeriden gelen bağırışları düşündü. “... *beni oyaladınız mı?*”

Ava masanın üzerinden öne eğilip bakışlarını Gwen’e dikti. “Durmadan konuşmamı sabırla dinlediğin için çok nazıksın. Fakat senden ricam, bunu Pops’taki diğer insanlarla konuşmam.” Gwen hararetle onaylarcasına başını salladı. “Bu konu ciddi anlamda gizli tutuldu. Yalnızca en başından beri orada olan ve Alex’in provalar sırasında Walter Fitzgerald’ın dizinde oturduğunu hatırlayabilecek yaşta olan birkaç kişi biliyor.” Yüzünde kısa bir gülümseme belirip ardından söndü. “Ama onlara

da bunun aralarında kalması ve ona asla Alex diye hitap etmemeleri gerektiği söylendi.”

Gwen’in kaşları çatıldı. “Asla mı? Ama arkadaşları ona Alex diyor.”

Ava başını yana eğdi, bakışları Gwen’in yüzünde geziniyordu. “Öyle mi? Siz ikiniz... arkadaş mısınız?”

Gwen’in boğazından boğuk bir kahkaha kaçtı. “Hayır! Hayır, hayır. Kesinlikle hayır.” Yanakları alev almıştı. “Hiç alakası yok. Size bahsettiğim düğünde sağdıçtı ve tesadüfen ona öyle seslendiklerini duydum. Hepsi bu. Arkadaş falan değiliz.”

Daha fazla konuşmamak için ağzına bir salatalıklı sandviç tıktırdı. Hemen ardından garson biraz daha çörek getirmek için masalarına geldiğinde Tanrı’ya şükretti.



O haftanın ilerleyen günlerinde Gwen, New Jersey’deki bahçeli düğünün organizatörü Ama Torres’tan son dakika bir kemancıya ihtiyaç duyduğuna dair bir telefon aldı.

“Çift fikrini değiştirdi, daha dolgun bir ses istediklerine karar verdiler ve New York’ta tanıdığım tek kemancı sensin,” dedi Ama gülerek. Gwen, arka planda elmalı bir çörekle ilgili bir şeyler duyduğunu sandı. “Sonunda seni çalarken dinleyebileceğim! Yani, keman çalarken.”

“İşi seve seve alırım ama düğünlerde çalan tek kemancı tanıdığın ben olamam,” diye cevapladı Gwen.

“Ah, Kaliforniya’da koca bir çevrem var. Tam bir bağlantılar listesi. Çok tatlı bir şey. Neyse, evet. New York’taki tek umudum sensin, General Kenobi. Bu göndermeyi anlamak için yaşın yetiyor mu?”

“Senin bu göndermeyi anlamak için yaşın yetiyor mu?” diye kekeledi Gwen.

“İyi noktaya parmak bastın! Tamam, detayları gönderiyorum.” Ama duraksadı. “Bir arabaya ya da... planlı bir Lyft’e ihtiyacın olursa-”

* ABD merkezli bir araç çağırma şirkettir. -çn

“Bu sefer geç kalmayacağım.” Gwen hemen araya girdi. “Söz veriyorum. Dört saat erken orada olurum.”

“Aman Tanrım, bu çok daha kötü. Sakın öyle bir şey yapma. Bu arada Dunkin’ Donuts’tan ne alıyorsun? Hayatımda iki kere falan gittim. Güneş gibi süslenmiş minicik şeyleri var.”

Ama’nın her şeyden bir tane sipariş verişini dinledikten sonra Gwen gelen kutusunu açtı ve cumartesi için gönderilmiş nota kâğıtlarını buldu. Bu çiftin müzik zevki Sonya ve Mac’inki gibi değildi; Radiohead ya da Gaga yoktu, onun yerine klasikler vardı. “A Thousand Years”, “Mary Me, Marry You” ve benzerleri... Şarkı seçimine *bayılmasa* da programı el verdiği sürece düğünlerde çalabilmeyi seviyordu. Düğünde çalmak, varlığını fark etmediğiniz bir kası esnetmek gibiydi. Küçük, samimi bir kalabalığın solo çalışınızı dinlemesi, performansınızı kendi ölçütleriyle yargılamaması son derece tatmin ediciydi.

Cumartesi günü Gwen, Brooklyn Botanik Bahçesi’ne giden trene bindi. On beş dakika erkenden orada olmayı ihmal etmemişti. Ama’nın asistanlarından biri onu pembe çiçekler açmış kiraz ağaçlarının sıralandığı bir yola götürdü. Uçuk pembe yapraklar tören sandalyelerinin ve yürüyüş yolunun üzerine serpilmişti.

Gwen, pembe kubbeye bakarken, “Vay canına,” diye fısıldadı.

“Harika, değil mi?” Ama hemen yanında belirdi. Yine kulağında Bluetooth kulaklığı, kolunun altında dosyası vardı. “Elliot’tan çiçekleri yapmasını istediklerinde ‘Niye ki? Zaten neredeyse mekâna dahil sayılır,’ demişti.” Sesini huysuz bir tona düşürerek çiçekçiye taklit etti. “Fakat resepsiyona kiraz ağaçlarını taşıdı. Orta süslerini görmem lazım. Resmen ağaç *yapmış*. Neyse, müzisyenler orada,” dedi ve iki nota sehpasıyla iki sandalye yana yana durduğu sandalyelerin sağ tarafını işaret etti. “Ve tahmin et her zamanki gibi kim geç kalıyor?” Ama gözlerini devirdi.

Gwen kaşlarını kaldırdı. “Kim...” Cümlesini tamamlayamadan midesine bir ağırlık çöktü.

Ama'nın bakışları Gwen'in omzunun üzerindeki bir şeye takıldı ve gözleri parladı. "Ah! Erken konuşmuşum."

Genç kadın arkasını döndü. On beş metre uzaktan, gözündeki güneş gözlüğüyle bile bakışlarının onun üzerinde olduğunu biliyordu.

Xander Thorne sırtındaki Stradivarius çellosuyla onlara doğru geliyordu. Nedense Gwen'in aklından geçen tek düşünce kemanının bir Stradivarius çelloyla aşk şarkıları çalmasının hiç de doğru olmadığıydı

"Burada ne işi var?" dedi Gwen pat diye. "Pardon, yani... düğünlerde çalmaya ihtiyaç duymuyor, o yüzden..."

"Ah, bana bir iyilik yapıyor," dedi Ama. "New York'taki müzisyen listemi genişletmem gerektiğinin farkındayım."

Ama onu karşılamaya giderken Gwen düet partnerleri olduğunu fark eden Xander'ın kaşlarını çatmasını bekledi.

Düet partneri. Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.

Onlar için ayrılmış sandalyelere geçti ve notalarını yerleştirmeye başladı. Ama'ya, onun bu işe ne kadar uygunsuz olduğuna dair Xander'ın yakınmalarını dinleyemiyordu. Ancak keman kutusunu açtığı anda Alex Fitzgerald'ın önünde keman çalmak üzere olduğunu fark etti. Gözlerini sıkıca kapatıp nefesini kontrol etmeye başladı.

Kaslı bir sırttan çello kılıfının çıkarılışını duydu. Derin bir nefes alıp gözlerini açtı ve tam o anda Ray-Ban'lerini çıkaran adama döndü. Xander'ın bakışları ona kilitlenmişti.

Sanki eli kurabiye kavanozunda yakalanmış bir çocuk gibi, "Şey, beni Ama aradı," diye açıkladı. "Bu işte bir keman da istemişler."

Gwen yüz ifadesini okumaya çalışırken Xander başını salladı. Çenesi mi kasılmıştı, yoksa hep böyle miydi? Bakışlarını onun üzerinden ayırmamasının sebebi gözünü korkutmak mıydı?

"Demek başkemancılığı kabul ettin," dedi dümdüz bir sesle. Ardından Gwen'in cevaplaması gereken bir soru sormuş gibi duraksadı.

“Evet.” Gwen, sandalyesine oturup notalarını karıştırdı. “Teklif ettiler, ben de kabul ettim.”

Bu sırada Gwen, Xander’ın hazırlığını dinledi. Aldığı her nefesin, dokuz yüz bin dolarlık çellosunun sapında kayan her bir parmağının farkındaydı. Alex’i sormak istiyordu. Ava Fitzgerald’ın çocuğu olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu... Bu kadar başarılı bir çello kariyerinden sonra neden yeniden kemana dönmek istediğini, başkemancı olmanın onun için neden bu kadar önemli olduğunu...

“Neden?” diye sorduğunda Gwen ne hakkında konuştuklarını hatırlamaya çalıştı.

“Ben... bu inanılmaz bir fırsat. Nasıl hayır diyebilirdim ki?” Bakışları oyuk açar gibi onun gözlerine doğru çekiliyordu. “Sadece broşürde güzel görünecek bir yüz olsam bile.” Cümlesini çevirdiği sayfayla vurguladı.

Xander oltaya gelmedi. “Yani hep bir orkestranın başkemancısı olmayı mı istiyordun?” Sesinde, kendisinin bunu daha çok istediğini kanıtlayabilirmiş gibi suçlayan bir ton aradı. Ama yoktu.

“Hayır, her zaman değil. Ben sadece... istikrar istiyorum. Bir kariyer.”

“Öne çıkmak istemiyor musun? Özel olmak?” Saçlarını gözünden geriye iterken yan gözle Gwen’e baktı.

Kaşları çatıldı. “Öne çıkacağım zaten. Başkemancı olarak sololarım olacak-”

“Solo çalmak seni özel yapmaz, Gwen,” dedi yumuşakça. Adını o derin sesinden duymak kafasını karıştırmıştı. “Seni sadece başkemancı yapar.”

Kelimelerini tarttı. Onu tam olarak ne kadar aşağıladığını ya da aşağılayıp aşağılamadığını anlamaya çalıştı. Fakat tam o sırada Ama düşüncelerini böldü.

“Hey!” Programlarla dolu kollarıyla yanlarından koşarak geçti. “Prova yapamadığınızı biliyorum ama zaten birlikte çalışıyorsunuz, değil mi? Sıkıntı yok?”

Gwen ona gülümsedi. "Evet." Xander Thorne'la tam olarak "birlikte çalışmadıklarını" söylemenin bir anlamı yoktu.

Ama, gerçekten dört çift ele daha ihtiyacı varmış gibi görünerek uzaklaştı. Gwen dikkatini nota dosyasına verdi. Madem bunu yapacaklardı, arayı yumuşatmayı da deneyebilirdi.

"Çalıştın mı yoksa doğaçlama mı gideceksin?" diye sordu yumuşakça.

"Sen çalıştın mı?" Gözleri adını koyamadığı bir şeyle parlıyordu.

"Evet, çalıştım." Yutkundu.

Xander yayını reçinelerken Gwen kolundaki damarın durduk yere nasıl belirginleştiğini izledi.

Kiraz ağaçlarının arasından hafif bir rûzgâr geçti, pembe çiçekler yumuşakça üzerlerine yağdı.

"Davetliler gelmeden önce üzerinden geçmek istediğin bir şey var mı?" diye sordu. "Mesela 'Marry You' için nasıl bir tempo düşünüyorsun?"

"Sen söyle, başkemancı." Dudağının kenarı seğirdi.

Gwen o anda adamın liderliği ona bıraktığını fark etti.

Çünkü o başkemancıydı.

Xander muhtemelen yutkunduğunu duymuştu. Gelecek yıl Xander'ın yaylı grubunda olmayacağını bilmek Gwen'i o kadar mutlu ediyordu ki. Bu kadarı bile yeterince işkenceydi.

Bruno Mars şarkısının temposunu belirleyerek kemanını omzuna yerleştirdi. Omzu Xander Thorne'un önünde keman çalacak olmanın fikriyle şimdiden taş gibi olmuştu. Parça çelloyla başladı; neredeyse bir bas gitar gibi hızlı, vurmali çekişler yapıyordu. Xander'ın gözleri notalarda değil, onun üzerindeydi ve Gwen tempoyu takip ettiği için onu izlediğini umdu.

Çellonun üzerine dahil oldu. Sonra yer değiştireceklerdi ama şimdilik lider Gwen'di. Kemanı Bruno Mars gibi şarkı söylüyordu. Gözlerini notalara kilitleyerek keman partisini kusursuzlukla takip etti. Xander tempoyu altta tutuyor, karmaşık ritmik kısımları güçlü bir şekilde taşıyordu.

Nakarata yaklaşırken çizgiler birleşti ve melodiye uyum içinde birlikte çaldılar. Omuzlarındaki gerilim kollarına doğru yayılıyor, tutuşunu ve yayı kullanışını etkiliyordu. Gwen başını kaldırıp ona baktı.

Xander'ın bakışları Gwen'in parmaklarından koluna, oradan da boynuna doğru kaydı. Bakışlarını, neredeyse teninde hissedebiliyordu. Gözleri onunkilerle buluştuğunda, Xander bakışlarını ondan ayırmadı ve Gwen kendini olduğu yere çivilenmiş gibi hissetti. Sanki bir denklemi çözmeye çalışır gibi tamamen ona odaklanmıştı.

Gwen'in midesi burkuldu. Onun önündeyken daha iyi çalabilmeyi diledi. Omuzlarını geriye yuvarlayarak şarkının ortasında gerginliği bırakmaya çalışsa da bu yalnızca dikkatini tamamen dağıtmasına neden oldu.

"Marry You" bittiğinde ağlamak üzereymiş gibi hissediyordu. Süre uzadıkça daha da kötüleşmiş, kasılmıştı.

Öne uzanıp sayfayı çevirdi, "Unchained Melody" parçasını çalmaya hazırды. Sandalyelerine oturmuş, erken gelen iki davetli onlara gülümsüyordu. Gwen küçük bir tebessümle karşılık verdi ve Xander'a döndü. "Hazır mısınız?"

Xander, sanki kusursuz beyaz kumlu sahiline vurmuş ölü bir balığa bakar gibi ona bakıyordu. Gwen de zaten kendini aynen öyle hissediyordu. Dudakları bir şey söylemek, sormak için aralandı ama sonra vazgeçti ve gözlerini kısarak ona bakmakla yetindi. "Evet."

Gwen derin bir nefes aldı. O başkemancıydı. Ona liderliği vermişlerdi. Bunu Xander'a karşı hak etmişti. O Gwen hakkında ne düşünürse düşünsün.

"Unchained Melody" için işaret verdi. Birlikte başlayacaklardı, ardından Gwen arpejleri çalarken Xander kırık akorları devralıp çelloyu kontrbas gibi parmaklarıyla çekecekti. Soluklanmaya çalıştı. Biraz daha iyiydi ancak yine de bir Stradivarius'un yanında çalan bir amatör gibi hissediyordu. Ki durum tam olarak böyleydi.

Parça bittiğinde sandalyelerde yedi kişi vardı. Hepsinin memnuniyeti yüzlerinden okunuyordu.

Gwen, sayfayı çevirirken Xander'ın bakışlarını üzerinde hissetti. Sıradaki parça Rihanna'dan "We Found Love"dı. "Hazır mısın?"

Cevap vermeyince cesaretini toplayarak ona baktı.

Hâlâ gözlerini kısarak genç kadını inceliyordu. Birden uzanıp notalarını kaptı.

"Değiş tokuş yapalım."

Gwen'in ağzı açık kaldı. "Değiş tokuş mu? Ne demek istiyorsun?"

Xander keman notalarını kendi önüne koydu, uzanıp çello notalarını Gwen'in sehпасına bıraktı.

"Bakarak transpoze etmeyi biliyorsun," dedi Xander.

Gwen, içeri giren davetli grubunun dikkatini çekmemeye çalışarak, "Bu-bu bunu yapmak istediğim anlamına gelmiyor," diye çıkıştı.

"Eğlenceli olacak," dedi Xander sırtarak. Bunu görmesiyle Gwen'in nabızı hızlanmaya başladı.

Gözleri sanki gelip onu bu korkunç derecede kötü fikirden kurtaracakmış gibi Ama'yı aradı.

Xander tempoyu saymaya başladı. Normalde çellonun keman melodisini desteklediği hızlı ritimleri ve geçiş noktalarını kavraması için sadece saniyeleri vardı.

Yayını havaya kaldırdı ve beynini kapatıp kendini çalmaya bırakarak adamın çello partisini takip etmeye başladı. İki ölçü sonra, aslında kemanın çalması gereken kısımda Xander ona katıldı. *Yellow diamonds in the sky.*

Gözleri notalarda geziniyor, zihni bundan başka hiçbir şey yapamıyordu. Bir noktada onu yankıladı ve o anda düşünebildiği tek bir şey vardı: *Bu muhteşem.*

Şarkıda elektronik ritmin yükseldiği, kulüplerde insanların zıpladığı o kısım –Gwen kulüplere giden bir tip olsaydı tabii– normalde çelloya aitti. Şimdiyse Gwen orayı kemanla çalışıyordu. Yayı kemanın üzerinde dans etti, gamı tırmandı. Ne yaptığını bilmesede de şarkıyı biliyordu.

Başını kaldırdığında Xander'ın notalara hiç bakmadığını, tamamen ona odaklandığını gördü. Çalarken onun hemen altındaydı, aynı yükselişte titreşiyordu. Dudakları aralık, nefes alış-verişleri sığırdı. Gwen onu ilk kez gerçekten Xander Thorne gibi çalarken bu kadar yakından görüyordu; yayın tellerini zorluyor, güçlü bedeni ritme uyarak hızla hareket ediyordu.

Xander'ın gözlerinin dudaklarına kaymasını izledi.

Yeniden nakarata girdiler ve artık Gwen'in de notalara ihtiyacı yoktu. Şarkı, dans edilebilir pop şarkılarının tekrar eden yapısına sahipti. Gwen adamın liderliğini takip etti, Xander da onunkini. Gwen'in gösteriş yapmasına gerek yoktu, sadece böyle çalmaya devam etmesi yeterliydi.

Su gibi Gwen'in içinden akıp gidiyordu.

Bir dize ve bir nakarat daha sonra Xander ona başıyla işaret etti ve yaylarını birlikte kaydırarak parçayı bitirdiler.

Vücudundaki her bir tüy diken diken olmuştu. Hafif bir esinti üzerinden geçti ve kiraz çiçeklerinin tenine bir öpücük gibi konduğunu hissetti.

Gözlerini Xander'ınkilerden ayırmadı.

Sol tarafta bir uğultu sesi dikkatini çekti. Artık yerleşmiş hemen hemen otuz konuk vardı ve onları alkışlıyorlardı.

Bir bakıma düğün repertuvarının dışına çıktıklarını fark ederek aniden kendini o anda buldu. Kalabalığın içinde Ama'yı aradı. O da zıplayarak alkışlara katılıyordu.

Gwen tekrar Xander'a baktı. Yüzünde yine o belirsiz, neredeyse yok denecek kadar hafif bir gülümseme vardı. Gözlerini kaçırıp sayfayı çevirdi ancak o anda Xander, daha sonra çalmayı planladıkları "Every Breath You Take" parçasını başlattı.

Notalara ihtiyaç duymadan yalnızca onu izliyordu. Ve Gwen ne demek istediğini anladı.

Yayını kaldırdı, onun da notalara ihtiyacı yoktu.

Düğünün geri kalanında böyle çaldılar. Gelin Elton John eşliğinde yürürken, Gwen tüm süre boyunca gözlerini Xander'ınkilerden ayırmadı. İkisinin de birbirlerinden başka hiçbir şeye

ihtiyaçları yoktu. Tren başladığında Gwen'in kalbi deli gibi atıyordu, nefesini toplayamıyordu. Sanki kilometrelerce koşmuş gibiydi. Ya da şey yapmış gibi... şey...

Vücudu zonkluyor, Xander'ın gözlerinin tüm tören boyunca üzerinde olduğunu biliyordu. Genç adamın bakışlarını, omurgasından aşağı süzülen bir parmak ucu gibi hissediyordu; daha aşağı, daha yakma, onu istediği yere doğru.

Gwen, Ama'dan çıkış müziği için işareti aldığında Xander'a başıyla işaret verdi ve "All You Need is Love" parçasına başladılar. Tam da kendini gergin, huzursuz ve acilen biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi hissederken, çalan şarkı tam bir saçmalıktı.

Parçanın ortasında ona baktı. Xander rahat ama kusursuz bir şekilde çalıyordu. Parmakları yay üzerinde gevşekti, bedeni müzikle birlikte hareket ediyordu. Gwen, onun müziği nasıl bu kadar zahmetsiz gösterebildiğini aklma kazımak istiyor; gözlerini ondan, boynunun kenarından aşağı süzülen o iştah açıcı ter damlasından ayıramıyordu.

şarkı bittiğinde Xander'ın gözlerine bakamadı. Bazı davetliler gelip ellerini sıkmak istedi, ardından Gwen toparlanmaya başladı. Sessizliğe daha fazla dayanamayınca, "Dürüst olmak gerekirse, Mac ve Sonya'nın seçimlerini daha çok sevmiştim," dedi.

Xander, ello kutusunu açarken kısa bir anlığında duraksadı. "Neden?"

"Mac ve Sonya'nın aşk şarkıları yerine iyi alternatifleri vardı. Sanırım aşk hakkında olan şarkıları pek sevmiyorum."

"Neden?"

"Bana pek... gerçek hissettirmiyorlar." Gelinin giriş müziği olan Elton John'ın "Your Song" parçasını işaret etti. "Sanki 'Seni sevdiğimi söylemek için sana bu şarkıyı yazdım. Bu arada, şarkıdan milyonlar kazanmayı umuyorum. Yani teşekkürler, hayatım,' diyor. Çok ticari hissettiriyor."

Başını kaldırıp ona baktı. Xander başını yana eğmiş, onu izli-

yordu. Gwen konuşmaya devam etti. "Sanırım 'Creep'i sevmenin nedeni de bu. O şarkı 'Ben tuhafım ve sen beni terk ettin. Eh, bari bundan para kazanayım,' diyor. Bilmiyorum. İyi anlatamıyorum olabilirim."

"Aşk karşıtı şarkılar," dedi Xander.

Gwen'in gözleri birden ona çevrildi. Bu tür şarkılara verdiği ad tam olarak buydu. "Evet."

Dili altdudağının üzerinden geçti, sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Gwen, teninin ısındığını hissetti.

Xander'ın dudaklarına bakmamak için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Zaten orkestrasyonları* da daha iyi."

Xander nota dosyasını yerine koyarken, "Minör tonları sevdiğinden öyle diyorsun," diye takıldı.

Gwen güldü. "Olabilir."

Xander ayağa kalktı, çelloyu sırtına geçirdi. Gwen adamın bir şeyler söylemesini bekledi. Bu noktada eleştiri bile kabul edebilecek durumdaydı.

"İkiniz de muhteşemsiniz!" Düğün planlayıcısı Ama bir anda Xander'ın arkasında belirdi. Muhtemelen içinde o günün ücreti ve bahşişi olan bir zarfı adama uzattı. Gwen'e de bir tane verdi. "Açıkçası, az önce ne yaptığınızı hiç anlamadım ama hayatımda duyduğum en iyi şeylerden biriydi. Elliot bile iyi olduğunuzu söyledi. Onu tanısaydın, çok nadir konuştuğunu ve bunu yapmasının arkasında her zaman iyi bir nedeni olduğunu bilirdin."

Gwen'i sıkıca kucakladı, önümüzdeki ay New York'a tekrar geldiğinde içki içmeye vakti olup olmadığını sordu. Gwen cevap verirken Xander'ın kiraz çiçeklerinin arasından uzaklaşmasını izliyordu.

"Beni düşündüğün için çok teşekkür ederim, Ama. Bu işte çalmak harikaydı."

"Tabii! Aslında..." Ama omzunun üzerinden baktı, sonra Gwen'e döndü. "Seni isteyen Xander'dı," diye fısıldadı.

* Bir eserin orkestra için düzenlenmiş hâli. -çn

Ama, Gwen'in bir anlam çıkarması gerekiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ama Gwen hâlâ az önceki sözlerine takılı kalmıştı.

"O mu? Gelinle damadın daha dolgun bir ses istediğini söylemiştin." Göğsü sıkışmaya başladı.

"İstediler," dedi Ama gülümseyerek. "Xander Thorne, namı diğer rock yıldızı çellist, bir kemana ihtiyacı olduğunu söyledikten sonra."

"Sen... sen de tanıdığın tek kişi olduğum için beni aradın..." Gwen'in sesi cümlelerin sonuna doğru giderek soldu.

"Seni, Xander söylediği için aradım." Ama yüzünü buruşturdu. "Çok buyurgan biri. Patron olmamaktan hoşlanmıyorum."

Gwen, Xander'ın özellikle ismini vererek onu istemiş olduğu fikrini hâlâ kavrayamıyordu. Yoksa Gwen'in aklıyla mı oynuyordu?

"Tamam ama muhtemelen bütçede bu yoktu? İki enstrüman birden?" Zarfı Ama'ya uzattı. "Yani, eğer gerekirse--"

"Bak, bunu sadece artık ikinizi yakıştırdığım için söylüyorum," diye fısıldadı Ama. "Xander ücret almamayı kabul etti, yalnızca bahşişleri aldı. Alacağı sabit ödeme de sana verildi. Bunu özellikle talep etti."

Gwen'in ağzı ânında sımsıkı kapandı. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti. İnsanların ona hayır işi gibi davranmasından daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Belli ki, Xander Thorne'a göre yardıma muhtaçmış gibi görünüyordu.

"Anlıyorum." Ama'ya gülümsedi. "Bunun için gerçekten çok teşekkür ederim. Şehre döndüğünde mutlaka ara, olur mu?"

El sallayıp vedalaştı. Gözleri treni arıyordu. Eve dönmeye, Jacob'ı biraz Shake Shack siparişleriyle şımartmaya hazırdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ava ve Nathan, Xander Thorne'un Pops'tan ayrılışını açıklamak için sezonun mayıs ayındaki Yıldönümü Konseri'yle kapanmasını bekliyorlardı. Kalan provalar ve konserler için diğer çellistlerden biri onun yerine geçecekti ancak onlara Xander Thorne'un grubunun bir konser aldığı, bu durumun geçici olduğu söylenmişti. Bağışçıların ve abonelerin henüz haberdar olmalarını istemiyorlardı.

Gwen, Yıldönümü Konseri'ne kadar olan tüm provalarda Ava'yı adım adım takip etti. Basın bülteni daha yayımlanmamış olmasına rağmen, orkestrada Gwen'in terfisiyle ilgili söylentiler çoktan yayılmıştı.

Nathan'ın söylediklerinin aksine Diane, Gwen'in eğitim sürecinde Ava'nın arkasında oturabilmesi için üçüncü sandalyeyi devretmekten hiç memnun değildi. Henry ve diğer kemancılar onu tebrik etmiş olsa da Gwen içten içe huzursuz hissediyordu; özellikle molalarda kimse yanına gelmediğinde. Gerçekten başkemancı olmayı hak ediyor muydu? Bazı meslektaşları aslında kendi terfilerini mi umuyorlardı?

Konserden önceki hafta, Ava ve Nathan bir provada onun başkemancı sandalyesine oturmasına izin verdiler ve Diane, yeterince liderlik yapmadığından şikâyet etti. Dirseği yeterince açılmıyordu, vuruşu bulduğunda başı hareket etmiyordu, omuzları neredeyse hiç kıpırdamıyordu.

Lider olarak, yaylı grubunu yönetmek Nathan'ın işi olduğu kadar Gwen'in de işiydi. Ve elinde bir enstrüman varken, elle-riyle işaret veremeyeceği için beden diliyle iletişim kurmak zorundaydı.

Diane'e göre Gwen, kıcıyla iletişim kurmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Önerin için teşekkürler, Diane," dedi Nathan her zamanki dostane tonuyla. "Gwen kesinlikle bunun üzerinde çalışabilir."

Sonra Gwen'e dönüp gülümsedi. Gwen başını eğip dizlerine baktı. Diane'in üç sıra arkasından homurdandığını duyar gibi oldu.

Ava, ilk sezonunda her türlü sorusu ve yay işaretleriyle ilgili sorunları için her zaman yanında olacağını söyleyerek onu rahatlatmıştı. Yine de tüm bu baskı Gwen'i solo çalışmalara yöneltiliyordu ki bu, başkemancı olarak yeni sorumluluklarına pek de yardımcı olmayacaktı. Arada sırada çıkan bir keman solosu dışında, asıl odaklanması gereken şey topluluk çalışması ve grubuna liderlik etmektir. Yine de solo çalışmak sinirlerini yatıştırıyordu.

Garip bir şekilde, sürekli Vitali'nin "Chaconne" parçasına dönüp duruyordu. Özellikle YouTube'da Alex Fitzgerald'ın çaldığı düzenlenmiş hâline. Popüler bir düzenleme olmasa da Gwen bu hâlini çok daha fazla seviyordu. Ezberledikten sonra Alex'in performansını açıyor, sesi kapatıyor ve onunla birlikte çalışıyordu. Gözleri adamın omuzlarında, yayında, parmaklarında geziyordu. Baş hareketlerini bile taklit etmeye çalışmış, hatta artık meşhur olan Xander Thorne saç savuruşunu denemek için saçlarını toplamıştı.

Bunun sonucunda boynunu incitmişti.

Bu ona doğal gelmiyordu. Ya da en azından Gwen için öyle değildi. Ama Alex Fitzgerald'da... bu bir sanattı.

Alex'in gözlerini kapatışını, eserin tamamında mükemmel şekilde tınlamayan tek bir noktada dudaklarının gerilişini izledi. Acaba o âna mı takılıp kalmıştı? Videoyu kaldırmayı düşünüp günlerce bunun üzerine kafa yormuş muydu?

Video on yıl öncesine aitti. Gwen'in utanç verici derecede fazla yaptığı Google aramalarına göre, o kayıtta on altı yaşındaydı. Keman çalmaya Gwen'den sekiz yıl önce başlamıştı. Bir enstrümanda kendisinden daha çok ustalaşmıştı, hatta belki iki... Çünkü Thorne and Roses'ın bir Instagram videosunda Xander'ın davulla eğlenirken görüldüğü anlar vardı. Gwen'den yalnızca dört yaş büyük olmasına rağmen şimdiden izlediği en yetkin müzisyenlerden biriydi.

"Chaconne" videolarını yükleyen hesap, Alex'in parçalar üzerinde çalıştığı neredeyse seksen video daha paylaşmıştı. Kullanıcı adı Alex'e aitmiş gibi durmuyordu ve açıklamalar hep üçüncü tekil şahısla yazılmıştı. *Alex Fitzgerald, 15 yaşında. Bartók Keman Konçertosu No. 2. Gerçekten etkileyici bir şey görmek istiyorsanız, 13:52'ye bakın.* Hepsini en az üç defa izlemişti.

Reddit'te bile arama yapmış, Alex Fitzgerald'ın neden ortadan kaybolduğuna dair söylentilere ve teorilere rastlamıştı. İnternet dedektiflerinin çoğu, özellikle Thorne and Roses öncesi Xander'ın geçmişine dair çok az bilgi olması nedeniyle Xander Thorne'un o uzun boylu genç kemancı olduğunu çözmüştü.

Gwen iç geçirdi.

Ava'yla yaptığı konuşmayı aklından çıkaramıyordu. Başkemancılığı, anne demeyi reddettiği kadının karşısında bir sezon boyunca çalmaya katlanacak kadar istemişti. Bunun için Thorne and Roses'tan bile vazgeçer miydi?

Ve bunu onun elinden aldığı için Gwen'e ne kadar kin duyuyordu?

Kendini durduramadan Thorne and Roses'ın canlı performanslarını açtı. Yay tellerini koparışını, terleyişini, saç savuruşlarını izledi. Kalabalığın onun için nasıl çılgılık attığını dinledi. Bir videoda, kemancı Dom bir ses sorununu çözerken Xander mikrofona geçip seyirciyle konuşmak zorunda kalıyordu. Ânu anlatırken Dom'la gitarı amfiye nasıl bağlayacağını bilmemesiyle ilgili dalga geçiyor, Dom da ona siktirip gitmesini söylüyordu. Xander'ın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyordu.

Neredeyse düğünde üst katta onunla konuşurken fark ettiği dudak seğirmesi gibiydi. Prova odasında çellosunu ağır ağır toplarken gördüğü o silik gülümseme gibi. Sanki nasıl gülümseyeceğini unutmuş biri gibi.

Gwen videoyu bir kez daha izledi.



Yıldönümü Konseri'nde, Gwen yeni başkemancı olarak bağışçılara tanıtılacaktı. Ava, bu özel gün için yeni bir elbise almasını önerdi. Cümle ağzından çıkar çıkmaz Gwen'in yüzünde oluşan korkuyu gördüğünde güldü, ardından onları 5. Cadde'ye götürmesi için arabayı çağırdı. Ava, Gwen'i diz hizasında, konserde rahatça oturabileceği kadar uzun ancak çılgın hayal gücüne yetecek kadar ışıltılı olan bir elbisenin içine sokmuştu.

Konser gecesi, seyirciler salonu doldururken Gwen sahnede ısındı. Yeni elbisesinin simli kumaşı tenini kaşındırıyordu. Eskiden konserlerden önce Mei ve nefesli çalgılarla sohbet ederdi fakat terfisinden sonra onların da uzaklaştığını hissetmeye başlamıştı. Şimdi sahnede tek başına oturmuş odaklanıyordu.

Işıklar karardığında, Ava Fitzgerald'ın sahneye girmesini bekledi.

Bir sonraki Stern Oditoryum konserinde sahne arkasında bekleyen kişi Gwen olacaktı.

Kapılar açıldığında Gwen kakofoniye dinledi. Ava, birinci obuaya dönerek orkestrayı akort etti. Memnun kaldığında yerine yerleşti.

Nathan sahneye çıktı, seyirciye el salladı ve orkestraya doğru kollarını iki yana açtı. Müzisyenler Nathan'ı alkışladı. Gwen bunun gerekli olmadığını söylediğini duymuş olsa da orkestraya katıldığından beri Nathan'ı sahnede karşılarken orkestrada da seyirciye eşlik ederdi.

Nathan kürsüye çıktığında Gwen bakışlarını ilk esere çevirdi.

Parçayı çalarken bir an olsun gözünü Ava'dan ayırmadı ve yaylıların öne geçtiğini hissettiğinde dirseğini çekişini ve dizini sallayışını izledi.

Parça bittiğinde Nathan seyirciye döndü, Yıldönümü Konseri'ne katıldıkları için herkese teşekkür etti. Yıl boyunca yaşanan birkaç anıyı esprili bir şekilde anlattı ve seyirciler kıkırdadı. Ardından Gwen'in tanımadığı, Broadway'den bir konuk şarkıcıyı tanıttı.

Gwen kemanların girmesini beklerken, sahneye yakın birinci balkonda oturan Bayan Michaels ile Dr. Bergman'ı fark etti. Yanlarında şık giyimli birkaç kişi daha vardı. Gwen onların da yönetim kurulu üyeleri olduğunu varsaydı.

Konser başladığı andan itibaren zamanın akıp gittiğini hissetti; sanki Ava'nın son notalarını çalacağı, yerini kendisine bırakacağı ana doğru geri sayım yapıyordu.

Nathan performansı Happy Days are Here Again / Get Happy parçasıyla kapatmak üzereyken konuk şarkıcıları yeniden sahneye davet etmeden hemen önce durdu. "Bu akşam sizlere bir duyurum var," dedi.

Gwen avuç içlerinin terlediğini, yayının kaydığını hissedebiliyordu.

"Sadık abonelerimiz ve destekçilerimiz, bunu ilk siz duyacaksınız. Büyük bir üzüntüyle, eşim Ava'nın Manhattan Pops'ta başkemancı olarak son parçasını çalmak üzere olduğunu duyuruyorum."

Gwen seyircilerden gelen şok içindeki mırıldanmaları karnına saplanan bir bıçak gibi hissetti.

Ava ayağa kalkarak küçük bir selam verdi. Alkışlar dinmeyince gürültüye karşı, "Hadi ama susun," diyen bir bakış fırlattı, bu da herkesi güldürdü.

"Onunla sahneyi paylaşmayı çok özleyeceğim," dedi Nathan. "Ama ona patronluk taslamayı daha çok özleyeceğim."

Kalabalık kahkaha atarken çift birbirlerine gülümsedi.

"Şimdi sizi, yeni başkemancımızla tanıştırmak istiyorum."

Gwen yutkunarak ifadesini gevşetmeye çalıştı.

"Yirmi iki yaşında, bu da onu yalnızca Manhattan Pops tarihinde değil, Amerika Birleşik Devleti'ndeki tüm orkestralar arasında birinci sandalyeye oturan en genç kemancı yapıyor."

Gwen araştırmıştı, bu bilgiler doğrudu. Seyircilerin fısıldaşmalarını, hayranlık dolu seslerini görmezden geldi.

“Arkadaşım Gwen Jackson’ı sizlere tanıtmaktan onur duyuyorum.”

Üzerine bir spot ışığı düştüğünde Gwen seyirciye gülümseyerek ayağa kalktı. Enstrümanını biraz beceriksizce tutuyordu. Nathan elini uzattı, onu sunuyordu. Gwen ona sırtıttı ve kalabalığa karşı hafifçe el salladı.

Alkış sesi bir dalga gibi üzerine çarptı, nefes almasına izin vermeden önce onu duyun altına çekti.

“Pops’tan önce Gwen, bahşiş için açık keman kutusuyla metro istasyonlarında çalardı.”

Gwen gözlerini kırptırdı. Yanıp sönen telefon flaşları. Fısıltılar.

Bu doğru olsa da böyle bir şeyin sahnedeysen herkese ilan edileceğini bilmiyordu. Cümle Nathan’ın ağzından bu şekilde çıkınca kulağa bambaşka gelmişti. Yanaklarının ısındığını hissetti, market alışverişini karşılayabilmek için kemarı yeterince iyi çalmak zorunda kalan o kimsesiz kızı zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

“On dokuz yaşındayken buraya seçmelere geldi ve bizi büyüledi. Pops’ta geçirdiği son dört sezonda yeteneğini daha da keskinleştirdi. Dönüştüğü müzisyenle daha fazla gurur duyamazdım.”

Gwen gülümsemesiyle yanaklarının gerildiğini hissetti. Nathan’ın hikâyesinde eksik kalan bazı gerçekler vardı. Mabel’in sesi kulaklarında çınladı. Nathan’ın Ava’yı ‘keşfetmesi’ hakkında söyledikleri... Fakat başkemancı olmayı kabul ettiğinde böyle bir teşhiri de kabul etmişti. Sonuçta terfisinin bir kısmı pazarlama stratejisiydi ve ‘broşürde güzel görünür’ ve tüm o şeyler... Bu yüzden derin bir nefes aldı, Nathan konuşmaya devam ederken ıslıl ıslıl gülümsemesiyle ona baktı.

“Ve önceden sorsaydım reddedeceğini bildiğim için,” dedi Nathan. “Ona sürpriz bir fırsat vermek istedim. Sizler için bir şeyler çalacak.”

Gwen'in kanı tüm yüzünden çekildi. Bacaklarının içi bomboştu, ciğerlerindeki oksijen yavaş yavaş uyluklarına iniyordu. Kalabalık alkışlamaya başladığında Gwen ona bakakaldı. Sesler, başındaki zonklamaların arasından patlamalar hâlinde kulağına geliyordu.

Orada, parmak uçlarından sarkan kemanıyla hayalet gibi beti benzi atmış bir hâlde dururken çok saçma gözüktüğünün farkındaydı. Nathan onu alkışlıyordu. Ava alkışlıyordu. Hatta lanet olası Diane bile alkışlıyordu. Gerçi bu Carnegie Hall'un tamamı onun için ayağa kalktığından gösterilen bir nezaketten ibaretti.

Nathan mikrofondan uzak bir şekilde Ava'ya bir şey fısıldadı. Ava gülümseyerek Gwen'e doğru başını salladı.

Gwen seyirciye döndü. Ava'nın o zahmetsiz zarafetini, gözlerini yukarı çeken bir gülümsemeyle taklit etti. Kemanı köprücük kemiğine yerleştirdiği anda salon sessizleşti.

Yayı kaldırdığı saniyeye kadar ne çalacağı hakkında en ufak bir fikri bile olmadığını fark etmemişti.

Aklına Beethoven konçertosu geldi fakat bu durum ondan daha büyüktü. On yıldır çaldığı aynı eski parçadan da...

Bir anda yayı tellerin üzerinden kaymaya başladı. Vitali'den "Chaconne" içinden taşarak salonu doldurdu. Alex Fitzgerald'ın videolarındaki kadar kusursuz olmasa da yay, gürleyen kalbiyle uyumlu bir şekilde hareket ediyordu. Parmakları haftalardır çalıştığı bir çeviklikle kemanın sapı üzerinde uçuyordu.

Heyecanı temposunu birkaç vuruş fazla hızlandırmıştı. Tuttuğu notaların içine nefes vererek ritmi yeniden yakalamaya çalıştı.

Fena hâlde zor olan leggero bölümünü tamamladıktan sonra yayı kemanın üzerinde son bir kez sürükledi ve performansını bitirdi. Gözlerini açtığında istemsizce ilk olarak Ava'ya baktı.

Ava'nın yüzüne gururlu bir gülümseme oturtmasından hemen önceki o ânı yakaladı. Dudakları aşağı doğru kıvrılmış, gözleri Gwen'in parmaklarına takılı kalmıştı. Sanki çocukluğundan gelen, tanıdık ama adı konamayan bir kokuyu yakalamaya

alışıyormuş gibi hüzünle gölgelenen bir ifadeydi bu. Bunun, oğlunun eskiden çaldığı bir parça olduğunu fark edebileceğini anladığında Gwen'in midesi panikle düğümlendi. Ancak Ava parlak bir şekilde gülümseyerek önceki ifadesini silip süpürdü.

Ardından bir tuğla duvara arpmışçasına, ses yeniden odaya doldu. Gwen sesin baskısıyla neredeyse geriye doğru sendeleyecekti. Seyirciye baktı, Bayan Michaels ve Dr. Bregman'ın koltuklarında ayağa kalktığını gördü. Aslında, herkes ayaktaydı. Carnegie Hall onun için ayağa kalkmıştı.

Daha önce kimse ona alkışın hissedilen bir şey olduğunu söylememişti. Alkış gök gürültüsü kadar şiddetli olmasına rağmen, sanki kulaklarınız sizi onun o tatlı acısından koruyormuş gibi bunun yalnızca bir uğultu gibi hissedildiğini de söylememişti.

Gwen hafifçe selam verdi. Bu, Carnegie Hall sahnesindeki ilk solo selamıydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Manhattan Pops nasıl parti verileceğini iyi biliyordu. Sezon boyunca verdikleri her konserden sonra Plaza Oteli alt katındaki barlarını ve ikramlarını Pops için açıyordu.

Gwen, Jacob ve Declan'ı barın yanında dururken buldu. Declan onu görür görmez çığlık attı.

"Solo çaldın!" Gwen'i iki yanağından da öptü. "İnanılmazdı!" Üzerinde çiçek desenli bir takım elbise vardı, mavi süet ayakkabılarını giymişti.

"Evet, beklenmedikti." Jacob'ın uzattığı şampanya kadehini aldı.

"Harikaydın, Gwen," diye temin etti onu Jacob.

"Ezbere çalman..." Declan hayranlıkla başını iki yana salladı. "Öylece kaldım... nasıl yaptın bunu?"

Declan çok tatlı ve destekleyici olsa da orkestra müziği hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Bir tür avukattı, Gwen bu etkinliğe gelebilmek için bile ofisinden izin koparabilmesine şaşırıyordu.

Gwen bir yudum alıp, "Kaç kere uyuyakaldın?" diye sordu.

"Bu gece yalnızca iki kez," dedi Declan dürüst bir sırıtışla. "Ama *sen* çalarken değil! Yemin ederim!"

O sırada bir yönetim kurulu üyesi Gwen'i kolundan çekerek onların yanından ayırdı ve New York dergisinden birkaç kişiyle tanıştırdı. Gwen özellikle elini sıkarak ve onu tebrik etmek için

gelen abonelerle bağışçıların çokluğuna şaşırmıştı. Aynı soruları defalarca yanıtlamak zorunda kaldı. Neredeyse kendi adı, yaşı bile kulağına soyut kelimelermiş gibi gelmeye başlamıştı.

Bir fotoğrafçı yanlarına süzüldü. Onu, Jacob'ı ve Declan'ı birkaç kez görüntüledikten sonra Gwen'i Nathan'la Ava'nın yanında durması için yönlendirdi. Üç kişilik olası her kombinasyonda fotoğraf çekildikten sonra Nathan daha fazla bağışçıyla tokalaşmak üzere ayrıldı, Ava ise makyajını tazelemek için izin istedi.

Gwen, salonun diğer ucunda yiyecek stantlarından birinde *bruschettayı* ağzına tıkan Mei'yi fark etti. Tam onun yanına gitmek üzereyken ince çerçeveli gözlükleri, kalın siyah kaşları olan bir adam yolunu kesti.

"Bayan Jackson," dedi. Sesi ipeksi, uzattığı eli yumuşaktı. "Calvin Lorens. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba." Gwen gülümsedi. "Henüz tanımam gereken tüm yüzleri bilmiyorum, kusura bakmayın. Yönetim kurulunda mısınız?"

"Hayır, o tarafla hiç alakam yok." Başını yana eğerek ellerini pantolonunun cebine soktu. "Bu akşamki performansınızı izledim. Muhteşemdiniz. Manhattan Pops'taki yeni görevinizi tebrik ederim."

Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Soluk mavi bakışlarında eksik bir şey vardı. Nathan'la yaşıttı, belki daha büyüktü; duruşu da kıyafetleri de para kokuyordu.

"Çok nazıksınız." Gwen sohbeti sürdürecektir bir konu bulmaya çalıştı. "Siz de bir enstrüman çalıyor musunuz?"

"Ben yalnızca bir hayranım."

Bakışları vücudunda gezinmese de gezinmiş gibi hissettiriyordu. İçinden garip bir ürperti geçti.

"Kendinizi tanıttığınız için teşekkür ederim, Bay Lorenz. Umarım gelecek sezon daha çok Pops konserinde görüşürüz!"

Yanından sıyrılmak üzereyken adam cebinden bir kartvizit çıkardı. "Bir temsilciye ihtiyaç duyarsanız Bayan Jackson, beni aramanızı tavsiye ederim."

Gwen'in bakışları kartvizite indi, sonra yeniden adama baktı. "Ah. Bunu hiç düşünmemiştim. Başkemancının böyle bir şeye ihtiyacı var mı?"

"Gwen." Nathan'ın sesi irkilmesine neden oldu. Adam kararlı bir şekilde dirseğini kavradı. "Seni ödünç alabilir miyim?" Calvin'e doğru kısa bir baş selamı verdi. "Calvin, seni görmek güzel."

"Bay Andrews. Ne hoş bir işlenmemiş cevher bulmuştunuz," dedi Bay Lorenz.

"Artık ikimiz de koleksiyoneriz, değil mi?" Nathan'ın kahkahası fazlasıyla yapmacıktı. "Katıldığınız için teşekkürler."

Ardından Nathan onu kalabalığın arasından hızla uzaklaştırdı, sütunların çevresinden dolanarak gözden kayboldular.

Yeterince uzaklaştıklarında, "Sana kartını verdi mi?" diye sordu Nathan.

"Evet."

"Kendine bir iyilik yap ve o kartı yırt at." Nathan anlamlı bir bakış attı, sonra birine el sallayarak yanından ayrıldı.

Gwen omzunun üzerinden kalabalığa bakarak Bay Lorenz'i aradı ama adam gözden kaybolmuştu. Kartvizite yeniden göz attığında onun bir menajer ve müzik yapımcısı olduğunu gördü. Sahip olmak için cazip bir bağlantıydı ama Nathan konuşmayı bu kadar ani bir şekilde kesmeye gelmişse, Calvin Lorenz'e güvenmemek için iyi bir nedeni olmalıydı. Gwen kartviziti ikiye böldü ve en yakın çöp kutusuna attı.

Barın yanına geri döndü. Jacob'la Declan'ı kaybetmişti. Jacob'la katıldığı daha önceki Pops etkinliklerinde yaşadıklarını düşündüğünde bu genelde onları aramaması gerektiği anlamına gelirdi. Mei'den, Ava'dan ya da sohbet edebileceği başka birinden eser yoktu. Neredeyse bir saat boyunca aralıksız konuşmuştu ve şimdi tuhaf bir şekilde yapayalnızdı. Erkenden sıvışıp bir taksi çağırmayı, arka koltuğa yerleştiğinde de Mabel'ı aramanın hayalini kurdu. Ancak sonra bir otuz dakika daha kalmasının daha uygun olacağına karar verdi.

Barmen siparişini sorduğunda Gwen'in gözü yanındaki kadına doldurulan şampanya kadehindeydi. Kadeh doldurulup uzatıldıktan sonra barmen, ücretsiz bar hizmetinin beş dakika önce kapandığını söyledi. Gwen çekinerek kredi kartını çıkardı.

Yirmi yedi dolarlık bir kadeh şampanya ödemesini yapmıştı ki omzunun dibinde birini hissetti.

"Sanırım çözdüm."

Aldığı ilk yudum boğazında kaldı. Xander Thorne'un uzun silueti yanında belirmişti. Düğünde otururken ne kadar uzun olduğunu unutmuştu. Neredeyse bir doksan beş olmalıydı.

Boğazını temizledi, dudaklarını sildi. "Affedersin?"

"Bu gece kaskatıydın," dedi Xander. "Çalışında doğal olan hiçbir taraf yoktu."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı; adamın gözleri yüzünde gezinirken sanki onu inceliyor, hafızasına kazıyor ve not alıyormuş gibi görünüyordu. Demek ki oradaydı. Bu akşam Gwen'i izlemişti. Hem de onun Chaconne'unu çalarken izlemişti.

Yüzü ısındı, gözlerini o yoğun bakışlarından kaçırmak zorunda kaldı.

"Peki..." Kaskatı. Bunu zaten biliyordu. "Çözdüğün şey bu mu?"

Xander, bir dirseği hâlâ bara yaslanmış hâlde, vücudu ona dönene kadar hafifçe yer değiştirdi. Elinde kehribar rengi bir içki vardı ve bardağın kenarından ona bakarak derin bir yudum aldı. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Birini etkilemek zorundaymışsın gibi çalışıyorsun."

Gwen'in kaşları çatıldı. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Xander bir an onu izledi. "Hayır, olmak zorunda değiliz."

Değiliz derken biz kısmını biraz uzatmıştı. Sanki o sözcüğün içinde bir anlık, ima yüklü bir anlam vardı. Ama belki de Gwen bunu kafasında kuruyordu.

Gözlerini kaçırdı. Xander'ın yetiştiği hayatı hatırlamıştı. Neredeyse bir milyon dolar değerindeki çellosunu, Ava Fitzgerald'ın oğlu olarak sürdürdüğü, hayatı boyunca ona konfor ve fırsat sunabilecek o yaşamı...

“Hepimiz o kadar şanslı değiliz, Xander. Bazılarımız gerçekten bir işi elinde tutmak zorunda.”

“Demek mesele Nathan,” dedi, bunu zaten tahmin ediyormuşçasına. “Dört yıldır buradasın ve hâlâ onu etkilemeye çalışıyorsun.”

Gwen’in karnı öfkeyle kasıldı, kelimeler düşünmesine fırsat kalmadan dudaklarından döküldü. “Belki de en çok anneni etkilemek istiyorumdur.”

Yüzündeki o her şeyi biliyorum diyen ifadenin silinmesini izledi. Xander’ın gözleri, Gwen’in gözleri arasında gidip geldi. Genç kadın bakışlarını kaçırmadı. Xander sanki bir şeyi tartıyormuş gibi alçak sesle bir şeyler mırıldandı, ardından içkisini tek hamlede kafasına dikip bara döndü ve yenisi için bir işaret verdi.

“İlginç bir düzenlemeydi. Nereden buldun?”

Gwen’in boğazı kurudu. “Sanırım internetten.”

Pekâlâ, bu bir yalan sayılmazdı.

Xander’ın dudakları hafifçe seğirdi. Bir gülümseme değildi. Ne ilk düğünde ona gösterdiği ifadeye benziyordu ne de Instagram’daki videolardaki hâline. “Fazla hızlıydın.”

Gwen onun güçlü profilini, dolgun dudaklarını süzdü. “Biliyorum.”

Bir bahane uydurması gerektiğini düşündü; heyecanlı olduğunu, prova yapmadığını söyleyebilirdi. Fakat bunların hepsini Xander zaten biliyordu. Barmen içkisini uzatırken gözleri dirseklerine kadar sıvanmış gömleğinin açık bıraktığı kollarına takıldı. Muhtemelen hakaretleri için teşekkür edip vedalaşmalıydı.

Xander yeniden ona döndü. Bakışları teninin altına işliyormuş gibi derindi. “Çalmaya on bir yaşında mı başladın?”

Gwen başıyla onayladı. *Mabel Rodriguez*’le, demek geçti içinden. *Eski öğretmeninle*. Mabel’in o çalarken gözlerinin nasıl büyüdüğünü anlatmak istedi. Çocuklar için yazılmış ders kitaplarını tek başına ne kadar hızlı bitirdiğini.

Ama Alex Fitzgerald’a keman çalmakla ilgili övünmek, Hazreti İsa’ya deniz kıyısında dalgaların üzerinde yürüyebildiğini anlatmak gibiydi.

Xander'ın bakışları yüzünde gezindi, omuzlarına indi, sonra tekrar yüzüne çevrildi. Gwen bunu bir dokunuş gibi hissetti.

"On yılı aşkın süredir çalışıyorsun ve birinin seni izlediğini fark ettiğin an dağılıyorsun."

Gwen'in nefesi kesildi. Kelimeleri ona sert bir rüzgâr gibi çarptı. Gözlerini kaçırıp kadehindeki kabarcıklara baktı.

"Pekâlâ," dedi boğazını temizleyerek. "İstenmeyen yapıcı eleştirin için teşekkür ederim." Buz gibi bakışlarını onunkilere çevirdi. "Şimdi izninle, gerçekten sözleşmem olan kurumun partisine dönmem gerek."

Tam o anda Xander ona gülümsedi. Kısık, kedi gibi bir gülümsemeydi ki bu, Gwen'in görmek istediği türden bir gülümseme değildi.

Topuğunun üzerinde dönerek ondan uzaklaşmaya başladı.

"Pops'ta olmamalısın," diye mırıldansa da ses ona kadar ulaşmıştı.

Damarları alev alırken hızla geri döndü. "Düğünlerde çalacak kadar iyi değilim. Pops'ta çalmak için yeterince iyi değilim. Söyle o zaman, nerede çalmalıyım?"

Xander tek kaşını kaldırdı. "Yeterince iyi değil misin?"

"Bak," dedi hiç duraksamadan. "Herkes gibi seçmelere girdim. Pops'a seçmeyle kabul edildim ve başkemancı pozisyonunu da seçmeyle aldım--"

"Biliyorum. Oradaydım. Beethoven, Keman Konçertosu." Bardağından bir yudum alırken Gwen'i izledi. Gwen, adamın dudaklarının bardağın kenarını kavrayışından gözlerini alamadı. Balkondaki silüetine dair anıları içini kıpır kıpır etmişti. "Sana başkemancılığı Beethoven'dan dolayı vermediler."

Mabel'in uyarısı zihninde çınladı. Ava'nın açık sözlülüğü de... *Yirmi iki yaşındaki bir başkemancı, Pops için mükemmel bir tanıtım olacak.*

Bir elini beline koydu, diğer eli sıkıca şampanya kadehini kavramıştı. "Yönetim kurulu yeterince iyi olduğumu düşünüyor. Bunun seni neden bu kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Gwen tekrar arkasını döndü; sanki söyleyeceğini söylemiş eve gidip Xander Thorne’u bir daha hiç düşünmeyecekmişçesine.

“Pops umurumda bile değil.” Sesi birkaç adım arkasındaydı, peşinden geliyordu.

Gwen homurdandı. “Belli oluyor.” Kapıya doğru ilerlerken kadehinin içindeki şampanyası sallandı. Kadınlar tuvaletinin kapısını iterek açtı, bu sırada Xander’ın kolunu tutmasını ya da onu durduracak bir şey söylemesini bekliyordu ama hiçbir şey olmadı. Sorunsuzca lavabolara doğru ilerledi.

Muslukların üzerindeki aynada kızarmış yüzünü, boynunu ve hafifçe dağılan saçlarını gördü. Xander Thorne arkasında volta atıyordu, kadınlar tuvaletine kadar onu takip etmiş olmalıydı.

“Hey!” Ani bir şekilde dönerek porselen lavaboya yaslandı.

“Sadece önünde koca bir profesyonel hayatı olan birinin nasıl olup da Nathan Andrews’un kuklası olmayı kabul ettiğini anlamaya çalışıyorum.”

Xander sinirli bir hareketle elini saçlarının arasından geçirirken Gwen gözlerini kırptırdı.

“Kukla mı? Bana hayatımın fırsatı verildi–”

“Sana bir ömür vaat ettiler mi?” Bir adım yaklaştı. “O kürsü sonsuza kadar senin mi? Yoksa sözleşmen getireceğin basın ilgisine mi bağlı?”

Gwen’in ağzı açık kaldı, kaşları kalkmışken düğümlenen boğazında kelimeler üretmeye çalışıyordu. “B-ben sözleşmemi seninle tartışmayacağım.”

“Eğer istedikleri her şey olduğunu kanıtlamazsan,” dedi neredeyse fısıltıyla, “seni hemen gözden çıkarırlar.”

Gwen’in kanı beynine sıçradı. “Sen de masum bir kurban sayılmazsın, Alex. Ya da adın her neyse.” Gözleri alev almıştı. Kadehini sertçe lavaboya bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu yıl geçirdiğin her öfke nöbetinde, Nathan’ın şefliğine ettiğin her hakarete, annene yaptığın her iğnelemede oradaydım.” Gözleri kısıldı. “Seni izliyordum, Xander Thorne. Sen de melek değilsin.”

Adamın bakışları yüzünde gezindi, kızarmış boynuna indi. Bir adım daha yaklaştığında Gwen başını geriye doğru eğmek zorunda kaldı.

Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir sırıtışla, "Demek beni izliyordun?" diye fısıldadı.

Gwen yutkundu. Xander boğazındaki hareketi izlerken dişlerini altdudağının üstünden geçirdi.

"Ne kadar ilginç," dedi nefesini alnına üfleyerek. "Ben geçen aya kadar senin adını bile duymamıştım."

"Bu daha çok senin problemin gibi duruyor ama--"

"Seni saklıyorlardı," diye devam etti Xander. "Sıradan biriymişsin gibi. Oysa tam tersisin."

Xander bakışlarını onunkilere sabitledi ve Gwen'in görüşü hafifçe kararmaya başladı; sonunda geriye sadece ona yaklaşan Xander kaldı. Nefesi aralarında ağır ve nemli bir şekilde dolaşıyordu. Göğsünden yayılan sıcaklık tenini yatıştırıyor, bu kadar yakından aldığı kokusu... sıcak bir küvete girmek gibi hissettiriyordu.

Müzik gibi. Müziğin hissettirmesi gerektiği gibi.

"Kaskatı olduğumu sanıyordum, çelloyu..." Xander aralarında hiç mesafe kalmayacak şekilde bir adım daha yaklaştığında dili dolandı. "Çelloyu metro direği tutar gibi tuttuğumu sanıyordum."

"Öyle tutuyorsun zaten." Dudaklarının kenarı kıvrıldı. Gözleri Gwen'in ağzına kaydı ve elini kaldırdı. Eli çenesinin yakınında asılı kaldı. "Ama kafanın içinden çıktığın anda muhteşem oluyorsun."

Parmakları yumuşakça boynuna dokunmadan hemen önceki o saniyede Gwen, kalp atışlarını tam olarak boğazında hissetti. Söylediği kelimeleri, bunları neden söylemek istediğini anlamaya çalışıyordu.

Dudakları çok yakındı. Aynı havayı soluyorlardı.

Dengesini bulmak için elini uzattı ve Xander'ın göğsüne yasladı. Gömleğini kavrayarak parmak uçlarını göğüskemiğinin hizasındaki düğmelerin arasına kaydırды. Xander'ın gözleri karardı.

“Yani düğünlerde  almamalıysam... Pops’ta da  almamalıysam...” Sesi yumuşak ve titrekti, bakışları Xander’ın dudaklarında daydı. Gwen çenesini ona doğru kaldırdı.

“ almamalısın,” dedi Xander. “Sen–” Cümlesi en uzaktaki kabinden gelen sifon sesiyle bölündü.

Gwen irkilerek geriye sıçradı, kalçası lavaboya çarpmıştı. Xander doğruldu, küçük bir adım geri çekildi ve kabinden çıkan Mei’ye sert bir bakış attı.

“Pardon,” dedi Mei. “Sadece ben... siz birbirinizi becermeden önce çıkmak istedim.”

Gwen’in gözleri büyüdü, dudakları itiraz etmek için aralandı.

“Ben şey... Hımm...” Mei en uzaktaki lavaboya yöneldi, musluğa dokunur gibi oldu. “Biliyor musunuz, el dezenfektanım vardı. Hoşça kalın.”

Hızla banyodan  ıktı. Gwen de hemen lavabodan sıyrılıp kadının peşinden gitti ve Xander-Alex-Artık Her Kimse’yi ve inanılmaz derecede geniş olan omuzlarını geride bıraktı.

Koridordan çıkar çıkmaz Mei ona döndü.

“Aman Tanrım, Gwen. Ne sikim oluyor böyle–”

“Sus. Sadece yürümeye devam et.” Kollarını onunkine dolayıp Mei’yi kalabalığın arasından sürükledi. Zihni az önce yaşananları hızla çözmeye çalışıyordu.

“Ne zamandır Xander Thorne’la aranızda böyle bir şey var?”

“Bir şey olduğu yok. Hiçbir şey yok.”

“Gwen, sana bu haberi veren bensem  zg n m ama ikiniz de nefes nefeseydiniz. Çok geç kaldığımı sandım. Elin çoktan pantolonunun içindedir diye düşünüyordum–”

“Tanrı aşkına, Mei. Plaza’da mı?”

“Hey, bunu bana söyleme. Kadınlar tuvaletine kadar takip edip nefes nefese kalan Xander Thorne’du.”

Gwen kalabalığın arasında yol açarken Xander’ın ne söylemek üzere olduğunu, elinin çenesinde ne kadar hafif durduğunu ya da tam o anda ağzını ona doğru nasıl kaldırdığını düşünmeye çalıştı.

“Beni kaçırıyor musun?” diye sordu Mei. Gwen gözlerini kırptırdı. Neredeyse kapılara varmışlardı. “Lütfen kaçır beni. Bu saçmalık aşırı sıkıcı.”

“Evet, seni kaçırıyorum.” Onu sokağa sürükledi ve keskin rüzgârın yüzünü serinletmesine izin verdi. “Şimdi, Tanrı aşkına beni on doların altında shot içebileceğim bir yere götür.”

Çello Süiti No. 2

Lisedeyken Alex'in arkadaşları yoktu; partnerleri vardı. Alex onu geride bırakana kadar, düet partneri Benjamin Kim'le birlikte piyano çalmışlardı. Kimya laboratuvarı partneri Hamish Schwartz. İlk cinsel partneri Hazel Renee Brown (yalnızca bir geceliğine); şimdi mutlu evliliği olan bir lezbiyen ve yükselen bir film yıldızıydı. Suç ortağı Nigel Hoffman (çalınmış bir tarih sınavı). Alex onu geride bırakana yarışma partneri olan Heather Lee. Ve yine bir süreliğine romantik partneri olan Heather Lee. Yıllar içinde birkaç müzikal partneri daha olmuştu.

Bu partnerleri arkadaş sanmak gibi bir hata yapmıştı. Doğum günü davet listesinde hepsi vardı. Hepsi annesinden dolayı gelmişti. Hepsine Noel hediyeleri almıştı, yalnızca ikisi karşılık vermişti. Onları, ilkokuldaki tek arkadaş Sonya'yla birlikte yazın bir haftalığına babasının evine davet etmişti ve sadece Hazel gelmişti. Sonra Hazel, Sonya'yla yakın arkadaş olmuştu ve Alex olmadan planlar yapmaya başlamışlardı.

Annesine arkadaş olmadığını söylediğinde, annesi onun için arkadaşlar yaratmıştı. Pops'taki müzisyenlerin kızları ve oğulları. Yarışmalarda ona kaybetmiş kemancılar. Yo-Yo Ma'nın yeğeni. Bunlar gerçek arkadaş değildi. Ancak Alex Fitzgerald'a veda edip Xander Thorne'a merhaba dediği noktada partneri olmakla kalmayıp gerçekten arkadaş olmak isteyen insanlarla karşılaşmıştı.

Juilliard'da farklı türde partnerler bulmuştu. Üç saat boyunca Brahms üzerine konuşup ardından onunla yurda dönmek isteyen sınıf arkadaşları. Aynada kendine bakıp birinci sınıfların onda bu kadar çekici ne bulduğunu anlamaya çalıştığı anları hatırlıyordu. Yüz hatları sıradandı, belirgin bir kas yapısı yoktu. Saçları uzuyordu, boyu bir doksan üçü geçmişti. Fakat özgüven olmadan tüm bunlar müzik ineği olmanın yan aksesuarlarından ibaretti. Kızlarla birlikte olsa da birinci yılın ortasına geldiğinde hiçbirinin yanında kalmadığını fark etmişti.

Demek ki mesele kişiliği değildi.

Erken yaşta anladığı şey şuydu, onu becermek istemiyorlardı. Müziğini becermek istiyorlardı. O gün derste kusursuzca çaldığı Beethoven Keman Sonatı No.9'u. Lisede olduğu gibi burada da partnerleri vardı, ilişkileri değil. Alex'in sosyalleşme konusundaki asıl sorunu hep partner aramasıydı. Hep kendininkiyle eşleşebilecek bir potansiyelin peşindeydi.

Alex dokuz yaşından beri müzik yapıyordu; önce popüler şarkıları kulağına daha iyi geldiğini düşündüğü şekilde düzenlemiş, ardından zamanla özgün besteler yapmaya başlamıştı. Kafasının içinde melodilerle uyanmaya yabancı değildi ama Brooklyn'deki düğünden sonraki günlerde olduğu gibi hiçbirine direnmemişti. Çünkü Gwen'in aralık dudaklarını, yayı savrulurken aldığı o kısa nefesleri, gözlerinin kendi gözlerinin içinde kaybolurken karardığını her hatırladığında damarlarında yüzen melodiyi kâğıda dökseydi...

Birlikte çalarken zihninde koca senfonilerin açıldığını kabul etseydi...

Müziği artık ona ait olmayacakmış gibi hissediyordu.

Düğünden sonra eve dönmek işkence olmuştu. Neredeyse tören bittikten sonra bile kalmasını ve birlikte çalmaya devam etmesini isteyecekti. Duşa girdiğinde, yazmayı reddettiği bir melodiyi zihninde duyduğunda, dikkatini dağıtmak için elini aletinde gezdirdiğinde onunla yapmak istediği tek şeyin müzik olmadığını fark etmişti.

Alex yedi yıldır Vitali'nin "Chaconne" parçasını düşünmemiştir. Ne çalmış ne de eski videolarını izlemiştir. O eserin Gwen Jackson'ın kemanından süzülüp Carnegie Hall'u aşarak ona ulaşmasını duymak, A noktasından B noktasına bir çizgi çekip tel boyunca titreşim göndermek gibiydi.

Dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğilmiş ve başı, görüş alanını kapattığı için homurdanan yaşlı kadını görmezden gelmişti. On iki ölçü geçene kadar bunun bilinen klasik "Chaconne" olmadığını fark etmemiştir. Bu, onun düzenlediği, kurguladığı, mükemmelleştirdiği versiyondur.

Tanrı aşkına, Gwen bunu nereden bulmuştun?

Plaza'ya gitmeyi planlamamış olsa da onunla konuşması gerekiyordu. Yanaklarının o güzel pembe renge bürünüşünü yeniden görmek istiyordu. Bir Pops orkestrasından daha fazlasını hak ettiğini söylemek istiyordu.

Bunu tam anlamıyla söylemeye fırsat bulamamıştı ancak Plaza'da parmaklarının gömleğini kavrayışını, yakasına karşı hızlı soluyuşunu düşününce...

Gwen de onu istiyordu.

Alex, Plaza'dan eve bir hareket fırtınası içinde dönmüştü. Gwen'in hafifçe aralanmış dudakları ve kızarmış teni gözlerinin önünden gitmezken, bedeni bir kez daha boşalmak için yanıp tutuşuyordu.

Yine de kendini tuttu. Bunun yerine beste programının kayıt tuşuna bastı ve yayını eline aldı. İşini bitirdiğinde, sonunda içindekileri dışarı döktüğünde dosyayı kaydetti. Bilgisayar dosyaya bir ad koymasını istedi. Henüz isim vermek istemese de kaydedilmek için bir adı olmak zorundaydı. Yazmaya başladı.

Bu Bir Aşk Şarkısı Değil.

Ve birkaç hafta boyunca bunun doğru olduğuna gerçekten inandı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yıldönümü Konseri'nden sonra Gwen'in hayatı yavaşladı. Jacob ve yeni erkek arkadaşı Nicky'yle birlikte Central Park'ta güneşlenerek geçireceği sakin bir yazı dört gözle bekliyordu. Gwen, Declan'a ne olduğunu sorduğunda Jacob işlerin fazla hızlı ilerlediğine dair kısa bir cevap vermiş ve konuyu hızla değiştirmişti. Ancak Gwen, ara ara Jacob'ın telefonunda Declan'ın adının yanıp söndüğünü, çağrılarının cevapsız kaldığını görmeye devam etti. Haziran ayında Gwen, Declan'ın doğum günü yemeğine davet edilmesinden rahatsız olmayacağını ima etmişti fakat Jacob sadece omuz silkmekle kalmış ve Netflix dizilerinin sonraki bölümünü açmıştı.

Gwen, yeni sezon için hazırlanmak adına Ava ve Nathan'la haftalık toplantılar yapıyor, sabahlarını notalarının başına kapayıp titizlikle çalışarak geçiriyordu. Her gün, eylüldeki ilk prova ya doğru işleyen bir saat gibi hissettiriyordu.

Fakat Gwen'in görebildiği kadarıyla yaz... Xander Thorne için de yavaş geçmiyordu.

Thorne and Roses, yirmi şehri kapsayan bir Doğu Yakası turnesine çıkmıştı. Konser salonlarından, dans kulüplerine kadar pek çok farklı mekânda sahne alıyorlardı. Her durakta seyirciye göre repertuvarlarını uyarlıyor ve klasik müziklerini Boston Symphony Hall'da çalarken, sıradışı coverlarını Orlando'daki bir kulüpte seslendiriyorlardı.

Harika bir halkla ilişkiler sorumluları vardı ya da en azından onların çalmasını isteyen ve sosyal medya hesaplarını aktif tutan her kimse işini çok iyi yapıyordu. Provalardan, plajdan, kulüplerden fotoğraflar ve videolar paylaşılıyordu. Chelsea yine onlarla turnede, bu durum Gwen'in canını sıkıyordu. Genellikle Instagram'a Chelsea ile Xander'ın kulüplerde veya jakuzide yan yana oturdukları fotoğraflar yüklenirdi ama şimdilik böyle bir paylaşım yoktu.

Gerçi zaten Gwen'in umurunda değildi. Hem de hiç.

Her neyse.

Plaza'daki o ânı zihninin çok uzak bir köşesine itmişti. Bir şeyi yanlış hatırlıyor olmalıydı, aksi mümkün değildi. Sıradanlığın tam tersi değildi. Özellikle de Xander'ın gözünde. Muhtemelen bir şeyi gözden kaçırmıştı. Belki de adam onu öpmek üzere değildi.

İçki içerlerken Mei, "Gwen, neden kendine baskı uygulayıp gerçekliği çarpıyorsun?" diye sormuştu. "Bunu yapmayı ataerkil sisteme bırak. Xander Thorne, Plaza Oteli'nin tuvaletinde seni âdeta yalayıp yutmak üzereydi ve bu konuda fikrimi değiştiremezsin."

Gwen, Xander'ın onu oyun dışı bırakmaya ve sabote etmeye çalıştığına dair teorisini Mei'ye anlatmıştı. Mei neden böyle hissettiğini anlamayı reddedince Gwen konuyu değiştirerek Mei ile Jeremey'ye getirmişti. Nefret seksi yapmaya başlamışlardı, bu durumun sonuçları ise oldukça karışık.

Ancak her şeye rağmen Gwen, Instagram'da Xander'a takıntı derecesinde fazla vakit harcıyordu.

İçini çekip telefonunu bırakarak ilk prova günü için çaldığı parçaya yeniden odaklandı. Nota düzenlemesi ertesi akşam aranjöre teslim edilecek ve dağıtılacaktı, bu yüzden Mabel'dan işaretlemelerini bu sabah kontrol etmesini rica etmişti.

Ava da aynı gün öğlen yemeğinde gözden geçirecekti.

Gwen kendini boşanmış bir ailenin çocuğu gibi hissediyordu; iki ebeveyn arasında gidip gelirken birinin diğeri hakkında so-

ricular sormamasını umut ediyordu. Mabel'a, Ava'nın notasyonlarını inceleyeceğini söylemeye hiç niyeti yoktu. Bu kadar kontrol ettirmek gereksiz olabilirdi belki ama Mabel'ın da onayını en az Pops'ınki kadar istiyordu. Üstelik Mabel, Gwen'in kendisini utandıracak bir şeyi teslim etmesine asla izin vermezdi.

Notlarını bitirdi, uykulu Jacob'la vedalaştı ve erkenden evden çıktı.

Popüler bir orkestra dergisi (böyle bir şeyin varlığından bile haberi yoktu) ekim sayıları için Gwen'le özel bir röportaj yapmak istemişti. Röportaj, ilk provadan hemen önce çarşamba günü gerçekleşecekti. Hazırlanabilmek için bir kitabevine uğrayıp derginin ağustos sayısını satın aldı, neler sorabileceklerini anlamaya çalışacaktı.

Tabii ki ağustos sayısının kapağında Xander Thorne'dan başkasının olacağı düşünülemezdi. Gwen, satış görevlisi dergiyi uzattığında ve kapağında çıplak kollarıyla kırmızı elektrikli çellosunu çalan Xander'ı gördüğünde donup kaldı.

Tezgâhtar kız göz kırparak, "Çok ateşli, değil mi?" dedi.

Gwen irkilerek derin bir nefes aldı. "Aslında... biraz götün teki."

"Öyle mi?" Kız omuz silkti. "Yine de ateşli."

Gwen cüzdanını açtı. Tekrar satış görevlisine döndüğünde kız hâlâ cevap bekliyor gibi görünüyordu bu yüzden, "Evet, ateşli," diye ekledi.

Bir kafeye gidip makaleyi inceledi. Xander Thorne ve Stradivarius'un, Xander Thorne ve Roses'ın, kayıt stüdyosundaki Xander'ın daha fazla fotoğrafı vardı ama Alex Fitzgerald'dan hiç bahsedilmemişti. Kemanlardan da. Klasik müzisyenlere, enstrümantalistlere hitap eden bir dergi olduğu düşünülünce bu oldukça bilinçli bir eksiklik gibi görünüyordu.

Gwen'in Yıldönümü Konseri'nde çaldığı, Alex Fitzgerald'ın Vitali'den "Chaconne" parçasını seslendirdiği YouTube videosu konserden iki gün sonra kaldırılmıştı. Hatta tüm YouTube hesabı silinmişti. Alex hakkındaki gerçeği kaç kişinin bildiğini öğren-

mek için didik didik ettiği Reddit başlıkları da gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Alex Fitzgerald'a dair tüm izler silinmişti.

Hatta röportajda muhabir ona başka hangi enstrümanları çaldığını sormuştu ve cevapların arasında keman yoktu.

Gwen E trenine binip Queens'e geçti ve Mabel tam saat onda dükkânı açarken oraya vardı.

"Her zamanki gibi dakiksin," diye seslendi Mabel, kasanın arkasından.

"Elimde değil." Tezgâhın arkasına dolanıp iki yaban mersinli muffin bulunan kabı bıraktı.

Mabel'in kaşları çatıldı. "Sana kaç kere daha diyet yaptığımı söylemem gerek?"

"Bir muffinden bir şey olmaz ki! Daha dün pişirdim."

Kadın kapağı açarken inledi. "Bir de yaban mersinli mi? Lanet olsun, Gwen." İç çekip tezgâhın arkasından birkaç peçete aldı. "Peki sen ne yiyeceksin?"

Gwen güldü. "İstersen ikisini de yiyebilirsin."

Mabel birini Gwen'e doğru itti, ardından kendi muffininin kâğıdını soymaya başladı. "Hadi bakalım, ne yaptığını göster."

Gwen dosyasını açtı. Başlığa bakarken Mabel'in dudaklarının gerildiğini fark etti. Green Day'in "Wake Me Up When September Ends" şarkısının yeni bir düzenlemesiydi. Mabel, Nathan'ın Pops'ta kullandığı müziği hâlâ ciddi bir seviyede küçümsüyordu. Tatlısını yerken notaları mırıldanarak işaretlemeleri inceledi, sayfaları çevirdi, yay değişimlerinin geldiği yerlerde keskin nefesler aldı. Gwen sessizce ayağa kalktı, Mabel bitirmeden yemeyi reddettiği muffinini ufalıyordu.

Son sayfayı da inceledikten sonra, "İyi," dedi Mabel.

"İyi mi? Değiştireceğin hiçbir şey yok mu?"

"Eh, sayfa çevriminden sonra gelen şu yukarı yay var. Ben- ce senin yaptığın gibi gayet iyi ama bazı grup şeflerinin onu bir ölçü sonrasına almayı tercih edebileceğini biliyorum."

"Yerini değiştirmeli miyim?"

Mabel başını kaldırıp öne eğildi. "Az önce iyi olduğunu söylemedim mi?"

“Ama ‘iyi’, yeterince iyi mi?”

Mabel omuz silkti. “Bir karar ver ve arkasında dur. Söyleyebileceğim tek şey bu.” Muffinden bir ısırik alırken inledi.

Gwen ona gelecek haftanın parçaları için düşündüklerini de gösterdi. Mabel çiğnerken başını sallıyor, verdiği her kararı onaylıyor, Gwen’in göğsünü ılık bir güven duygusuyla dolduruyordu.

Muffin kâğıtları çöpe atıldığında ve ilk müşteriler içeri süzülmeğe başladığında Gwen boğazını temizledi. Sonunda aylardır konuşmak için can attığı konuyu açacaktı.

“Geçenlerde Alex Fitzgerald’ın keman öğretmenini olduğunu duydum.” Kelimeler ağzından bir anda döküldü. Cevabı beklerken kalp atışlarını parmak uçlarında hissediyordu.

Mabel’in kaşları havaya fırladı. Kasaya dönüp ellerini meşgul ederken, “Tanrı aşkına, o ismi nereden duydun?” diye sordu.

“Tesadüfen karşıma çıktı.” Mecbur kalmadıkça Ava’nın adını anmak istemiyordu. “Sen... onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Mabel göz teması kurmadı. “Sence o aptal grubun müziğini dükkânda çalmana neden hiç izin vermedim?”

Gwen gözlerini kırptırdı. On altı yaşındayken dükkânın teslimatlarını yaptığı zamanlarda Mabel’a Thorne and Roses’ı o tanıtmıştı. Dükkân boşken bile onların parçalarını çalabilir miyiz diye her sorduğunda Mabel onu geri çevirmişti.

Kendini toparlamaya çalıştı. “Alex’le aranız mı bozuldu?”

Mabel hafifçe güldü. “Öyle de denebilir. Beni ‘geride bıraktığını’ söyledi. Onun kelimeleri, benim değil. Çay ister misin?”

Gwen’in yanından kıvrılarak geçti ve elektrikli su ısıtıcının bulunduğu küçük arka odaya yöneldi.

Gwen sendeleyerek peşinden gitti. “Neden bunu söyledi ki?”

“Aslında kısmen doğruydu, değil mi? Onu hiç keman çalarken gördün mü?”

Gwen onaylarcasına başını sallayarak arka odaya girdi.

“Harika bir müzisyendi. Kendine gereğinden fazla yüklense

de bunu yapmasını engelleyemezdin. Hep 'birisi olma' hedefi vardı," diye devam etti Mabel. "Ergenlikte tam bir veletti ama ağzından çıkanlara hiç pabuç bırakmazdım. Derslere gelmeyi bıraktıktan sonra bile uğrayıp Nathan'ın küçük videoları için daha fazla nota isterdi."

Gwen'in kalp atışları hızlandı. "Videolar mı?"

"Nathan ona haftada üç video kaydettirirdi." Mabel su ısıtıcının düğmesini çevirirken dilini şaklattı. "Bazen otuz dakika uzunluğunda videolar. Hep yeni repertuar. Hayatında duyabileceğin en kusursuz icralar olurdu ancak cuma günü yüklenen bir videonun Alex'e kırk sekiz saatlik uykusuz bir çalışmaya mal olduğunu biliyordum. Çünkü çarşamba günleri gelip yepyeni notalar isterdi."

Mabel kupaları indirip gergin, öfkeli bir nefes verirken Gwen'in zihni dönmeye başladı. Alex Fitzgerald'ın Vitali'den "Chaconne" parçasını çaldığı YouTube hesabı, Nathan'a aitti. Seksen videonun tamamı öyleydi.

"Neden haftada üç kez? Ne için bu kadar çabalıyordu?"

Mabel dudaklarını birbirine bastırdı. "Nathan şöyle diyordu: 'Artık dört yaşında değilsin. Artık senin yapabildiğini herkes yapabilir.' Güya amacı onu bir üst seviyeye taşımaktı ki zaten o zamanlar Alex'in istediği de buydu. Ona parmaklarını bu kayıtlar için gece gündüz aşındırmadan da Juilliard'ın onu gayet güzel bir seviyeye taşıyacağını söyledim. Başvurmasına yardım ettim, oradaki tanıdıklarımla konuştum. Nathan ise on sekizine girer girmez Pops'a katılabileceğini söylemişti ama..."

Gwen yutkundu. "Ama sen onun Pops'ta olmasını istemedin. Tıpkı benim gibi."

Mabel tek omzunu silkti. "Tam olarak senin gibi olmasa da evet. Juilliard'daki şansını heba ettiğinde ona çok öfkelenmiştim."

Gwen, ailesi kadar yakın birinin kendine böyle bir baskı yaptığını hayal etmeye çalıştı. Sonra Ava'nın ortaokuldayken Xander'ı geri çekmesinden, yazları biraz nefes alabilsin diye

Jersey’de yaşamaya gönderdiğinden söz edişini hatırladı. “Ava, Alex’in videolarını biliyor muydu? Nathan’ın onu zorladığını?”

Yanlış bir soru sormuştu. Mabel’in başı aniden Gwen’e döndü, sanki kendini korumaya alır gibi hafifçe geri çekildi.

“Belli ki Ava Fitzgerald’ı pek tanımıyorsun. Nathan’ın düşüncesi olmayan tek bir özgün fikri olduğunu sanıyorsan, yanılıyorsun. Elbette biliyordu.”

Gwen eski yaraları kaşıyordu. Geri adım attı. “Nathan’ın kendi yaratmadığı şeylerin övgüsünü üstlenmeyi sevdiğini söylemiştin. Alex’i mi kastediyordun?”

“Onun gibi şeyleri. Daha pek çok şeyin yanı sıra.” Mabel her kupaya birer poşet çay bıraktı. “Sadece dikkat et, canım. Bu yeni fırsat için heyecanlı olduğunu biliyorum. Ama kim olduğuna, neler yapabileceğine başkalarının karar vermesine izin verme. Söyledikleri kulağa iltifat gibi gelse bile.”



Gwen, Manhattan’a dönerken trende Mabel’in anlattıklarını düşündü. Ergenlik çağındaki Alex’in birisi olmak için bu kadar kararlı olması ona tuhaf gelmişti. O Gwen’e göre zaten çoktan birisiydi.

Öğle yemeği buluşması için 6. Cadde üzerindeki otellerden birinin restoranına gittiğinde Nathan’ın da Ava’yla birlikte olduğunu gördü. Derin bir nefes alarak kendini toparladı, Mabel’in tanıdığı Nathan’ın, onun tanıdığı Nathan’dan farklı olduğunu kendine hatırlatmaya çalışıyordu. Bu Nathan, kariyeri boyunca Gwen’i yalnızca desteklemiş ve yükselişinde kilit bir rol oynamıştı.

Nathan ayağa kalkıp sandalyesini çekerek, “Gwen,” diye selamladı onu. “Araya girdiğim için kusura bakma.” Yüzü asıktı.

“Önemli değil.” Gwen otururken Ava çaydanlıktan fincanına çay doldurdu. “Bir sorun mu var?”

Nathan ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Konuşmamız gereken birkaç konu var.”

Gwen hemen çayından bir yudum alarak dilinin yanmasına izin verdi.

“Ödeneklerimizden biri çıkmadı,” dedi Ava. Dudakları hafifçe aşağı kıvrıldı, diğ er masalara doğ ru bakıyordu. “Yönetim kurulundaki ilk yılım ve şimdiden batıyoruz.”

Gwen’in parmakları titredi.

“Hayır, öyle–” Nathan başını iki yana salladı. “Durum o kadar da kötü değıl,” dedi Gwen’e dönerek.

Ava fincanına doğ ru, “Hemen hemen öyle,” diye mırıldandı.

“Bu yalnızca sezonu biraz yeniden düzenlememiz gerektiğı anlamına geliyor. Daha fazla bilet satmalıyız, belki Carnegie bize yer açarsa bir özel konser daha.” Bakışlarını Gwen’e çevirdi. “Ve bazı değışiklikler yapmamız gerekebilir.”

Gwen çantasındaki notaları düşündü, işaretlemeleri için harcadığı saatleri, önümüzdeki arşamba yapılacak röportajı... Başkemoculuk parmaklarının ucundaydı ve şimdi kaybetmişti.

Onlara dikkat et. Her şeyini senden alabilirler.

“Bu... hayır, anlıyorum.” Beyaz masa örtüsüne bakarak başını salladı, bunu haber vermek için dergideki kime telefon etmesi gerektiğini düşünüyordu. Jacob’a da Heights’tan taşınmayı henüz göze alamayacaklarını söylemeliydi. Bir yatak odası kapısına sahip olmayı gerçekten dört gözle bekliyordu.

“Ah, tatlım, hayır.” Ava elini kavrayarak araya girdi. “Hiçbir yere gitmiyorsun. Pops’a son on yıldaki her şeyden daha iyi bir ilgi getirdin.”

Gwen göğsündeki sıkışmanın özölmeye başladığını hissetti.

“Hayır, Gwen. Emin olduğumuz tek şey sensin.” Nathan ona gülümsedi. “Ama hâlâ belirsiz olan birkaç mesela var.”

Gwen başını salladı. “Bu maddi destek ne kadar önemliydi?”

“Orasını bize bırak,” dedi Ava. “Sen provalara ve röportaja odaklan. arşamba günüydü, değıl mi?” Gwen tekrar onaylarcasına başını salladı, titreyen parmaklarıyla ayındaki sütü karıştırmaya çalışıyordu. “Mümkün olduğunca çok ilgiye ihtiyacımız olacak. *Times*’taki arkadaşımla görüşüyorum. Belki seni de araya sıkıştırabilirler.”

Gwen bir kez daha dilini yaktı. “*New York Times* mı? Ciddi misin?”

“Sadece küçük bir haber, belki eylül konseri haftasında olabilir.” Ava ekmekten bir parça koparıp sunulan tereyağının neredeyse yarısını sürdü. Gwen öncesinde kadının ne kadar stresli olduğunun farkında değilse bile, bu yeterli bir işaretti.

Nathan, Ava’nın yanağına bir öpücük kondurup ofisine dönmek üzere izin istedi. Ava, “Wake Me Up When September Ends” üzerindeki yay işaretlemelerine göz attı. Mabel’in değindiği yukarı yayı gösterdiğinde Gwen dilini ısırarak zorunda kaldı.

“Karar senin ama ben olsam bunu biraz daha ileri alırdım. Bak...” Mabel’in gösterdiği ölçüyü işaret etti. “Burada allegroyu desteklemek daha kolay olur. Kemanlara hazırlanmak için zaman kazandırır.”

Gwen başını sallayarak kendi işaretini silip yayı notanın ilerisine taşıdı.

Günün geri kalanını yürüyerek, Pops’ın bu kadar büyük bir fon kaybı yaşaması fikrini anlamlandırmaya çalışarak geçirdi. Hep yaşamak istediği mahalle olan Upper East Side’da dolaştı. Bazen Jacob’la en şık kıyafetlerini giyer, birbirlerine Vivienne ve Dördüncü Princeton diye hitap eder, bu sokaklarda yürürken yüksek sesle geçmişte çıktıkları ünlülerden bahsederlerdi. Bir keresinde Jacob köpek bakıcılığı işi almıştı ve sahiplenilmiş bichon-kaniş kırması Waffles’ı mahallede gezdirirken hikâyelerini değiştirmişler, komşunun pug’ıyla sosyalleşmesi gereken yavru köpekleri olan bir çift rolüne bürünmüşlerdi.

Park Avenue üzerinde, Upper East Side’da yer alan ama fiyatları Lower East Side ayarında olan bir *taco* dükkânı vardı. Şehirdeki en iyi *tacoları* yaptığı söylenebilirdi. Cüzdanınız alev almadan, cebinizde para varmış gibi davranmak isteyenler için mükemmel bir yerdi. Öğle yemeğinde yalnızca çorba içip ücretsiz ekmek yediği için bir saat sonra yeniden acıkmıştı. Broadway Ligi’nin softbol maçlarını izlemek üzere Central Park’a geçmeden önce birkaç *taco* almayı planlayarak içeri girdi.

Kasaya, "İki al pastor, lütfen," dedi neşeyle banka kartını çıkarırken.

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Kusura bakma, tatlım. Geçen aydan beri sadece nakit kabul ediyoruz."

Gwen gözlerini kırpıştırarak kadına baktı. "Ah, gerçekten mi?" Jacob'la buraya gelmeyeli bir aydan uzun süre mi olmuştu?

"Yan tarafta ATM var."

Gwen tereddüt etti. Dokuz dolarlık taco için dört dolar ATM komisyonu... Keşke gelecek ayda olsalardı. Başkemancı olarak ilk maaşını birkaç hafta sonra alacaktı. Gerçi şu aşamada o maaşa güvenip güvenemeyeceği bile belli değildi.

"Tamam, ben..."

Cümlesini bitiremeden tezgâha pırıl pırıl yirmi dolarlık bir banknot bırakıldı. Gwen, parayı uzatan uzun, nasırlı parmakları ve peşi sıra öne doğru uzanan kolu takip etti. Boynunu çevirdiğinde tanıdık omuzların üzerinde gerilen gri tişörtü gördü.

Çaresizce Xander Thorne'un tacolarını ödemesini, sırttan dükkân sahibinden para üstünü almasını izledi. Xander bahşiş kavanozuna bir dolar atarken Gwen'in dili kupkuru olmuştu. Bu arada Xander para üstünün kalanını cebine koydu.

Teşekkür ederim.

Teşekkür ederim, söylenmesi gereken doğru şey buydu, değil mi? Ya da *bir dahaki sefere benden...*

Hayır, hayır. Bir dahaki sefer olmayacaktı.

"Burada ne işin var?"

İşte. Onca şey arasından bunu söylemeyi seçmişti.

Tek kaşırını kaldırdı. "*Taco* yemek istemiştin?"

"Bu akşam..." Tampa'da, yarın da Atlanta'da olman gerekmiyor mu? "Turnede falan olman gerekmiyor muydu?"

Yaşlı kadın sipariş numarasının yazılı olduğu fişi üçüncü kez sallayınca Xander fişi alıp Gwen'e uzattı. Kâğıt parmaklarının arasında hışırdadı.

"Şehirde bir konser için teklif aldık, turdaki bazı konserleri iptal ettik."

Başını eğip Gwen'e baktı. Ona o kadar yakındı ki kolundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Başka bir müşteri tezgâha yaklaştırmaya çalıştığında Gwen irkildi.

"Teşekkür ederim... Gerçekten gerek yoktu. Parasını geri ödeyeceğim..." Bu bahaneyle teslim tezgâhına geçti. Xander da onu takip etti, o da elinde kendi sipariş fişini taşıyordu.

Xander gözlerini onun üzerinden ayırmadan, "Bu civarda mı yaşıyorsun?" diye sordu.

Gwen neredeyse gülecekti. "Yok, hayır. Yukarı tarafta oturuyorum." Xander'ın hayatında 72. Cadde'nin kuzeyine hiç gitmediğine emindi. "Sadece..." *Burada param varmış gibi dolaşmayı, zenginleri izlemeyi ve kendime Vivienne deyip kocaman şapkalar takmayı seviyorum.* Tüm bunlar yerine, "Taço yemek istedim," dedi sonunda onun kelimelerini tekrar ederek.

Xander başını salladı. Gözleri, dudaklarının söyleyebileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu –dudaklarına bakıp durma– sanki onun söylemeye cesaret edemediği her şeyi duymuş gibiydi. Sanki kadının söylemediklerini de duymuştu. Parmaklarının fişinin köşesiyle oynamasını izlerken az önce onun keman öğretmenisiyle kahvaltı yaptığını, annesiyle öğle yemeği yediğini söyleme dürtüsü hissetse de bunun pek iyi karşılanmayacağını düşünerek sessiz kaldı.

Xander, üzerinde 492 yazan kâğıda bakarak, "Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu.

Gwen yutkundu. 'Ne üzerinde çalışıyorsun?' Sanatçıların birbiriyle konuşurken kullandığı tabirlerden biriydi. Belirli bir hedefi değil, üretme ve gelişme arzusunu ima ederdi. Daha önce başkalarının kullandığını duymuştu ancak kimse ona doğrudan sormamıştı.

"Hiç. Yani, Pops çarşamba günü başlıyor, o yüzden..."

Daha hızlı çalışmasını dileyerek aşçıya bir bakış attı.

"Hazır hissediyor musun?" Xander, genç kadının gözlerine baktı. "Tüm işaretlemelerini tamamladın mı?" Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi ve şu noktada Gwen tam olarak ağzına bakıyordu; bir anda çenesinde hissetmeyi hayal

ettiği dolgun dudaklara... Yıldönümü Konseri gecesi Mei o kabinde olmasaydı ne olurdu diye düşündü.

“Evet.” Sırıtarak büyük bez çantasını hafifçe okşadı. “Yeni bitirdim.”

Xander’ın bakışları çantaya kilitlendiğinde aptalca bir dürtüyle klasörü çıkarıp açtı. Sanki ona inanmayacakmış gibi gösterme ihtiyacı hissetmişti.

Xander başını eğip tersten ilk sayfaları okumaya çalıştı. Sonra sessizce izin ister gibi ona baktığında Gwen klasörü çevirip ona uzattı; tıpkı öğretmeninden aferin bekleyen bir çocuk gibi...

Xander’ın parmakları notaların arasında kaydı, porte çizgilerinin üzerinden geçip eslerde duraksadı. Gwen nefesinin yay işaretleriyle senkronize olduğunu hissediyordu; yukarı yaylarda nefes alıyor, aşağı yaylarda veriyordu. Bir sayfa çevirdi ve Gwen’in yukarı yayı silip bir ölçü ileri aldığı yere geldiğinde durdu. O kararın hayaleti hâlâ kalan kurşun kalem lekeleriyle sayfada görünüyordu.

Bir önceki sayfaya dönerek geçişi baştan sona takip etti ve “Seni kararından şüphe ettiren ne?” diye mırıldandı.

Bu yaşanıyor olamazdı. Bir şekilde Gwen’le bağlantılı üç olağanüstü müzisyenin üçü de müziğin aynı noktasında takılıyorlardı. Gwen, Ava’nın gerekçesini tekrar etti. “Sonraki kısmı daha iyi destekliyor. Tüm grubun allegroyu çalmasını kolaylaştırıyor.”

Xander’ın gözleri bir anlığına ona kaydı, sonra yeniden sayfaya döndü. “Annem buna bakmış bile.”

Gwen’in nefesi tekledi. “Evet, bugün öğleden sonra görüştük.” Omzundaki çantasını düzeltti. “Çoğu kemancının allegro-dan önce bir nefes almayı tercih edeceğini söyledi-”

Xander kıkırdadı, bakışları hâlâ sayfadaydı. “Çoğu kemancı öyle düşünebilir. Ama Manhattan Pops belli bir kalitedeki kemancılarla çalışıyor, değil mi?” Alaycı bir ses çıkardı. “Yirmi iki iyi eğitim almış müzisyen yaylarının aynı anda sallanmasını sağlayamıyor mu?”

Gwen, damarlarında bir memnuniyet kıvılcımı hissederek gülümsemesini bastırdı. Alex Fitzgerald onun işaretlemelerine hak vermişti. Gerçi aynı zamanda da neden ona yardım ettiğini merak ediyordu. Belki de aslında yardım etmiyordu. Aniden adam onu sabote etmeden bir an önce klasörü geri almak için bir dürtü hissetti. Eliyle işaret ettiğinde Xander klasörü geri verdi.

Gwen aceleyle dosyayı büyük bez çantasına yerleştirdi. Bir anlık sessizlik gereğinden fazla uzadı, sonra aynı anda konuştular.

“Konser ne zama–”

“Sen ne– Pardon.”

“Kusura bakma.” Gwen yüzünü buruşturdu, Xander’ın saçlarını geriye itip derin bir nefes alışını izledi. “Konser ne zaman?” diye tekrarladı.

Adam cevap vermeden önce bir an ona baktı. “Cumartesi günü. Ama provalar için erken geldik.”

Gwen başını salladı. “Kulağa büyük bir şey gibi geliyor. Çok heyecan verici.” Omzundaki çantasını tekrar düzeltti. “Peki ne... nerede?”

“492 ve 493!” Aşçı paket siparişleri tezgâha bırakınca Gwen yerinde sıçradı. Xander uzanarak ikisini de aldı.

Gwen kendi torbasına uzandı, bir kez daha teşekkür edip kaçmaya hazırdı. Daha sık medeni sohbetler edebilecekleri fikri midesinde bir kıpırtı yaratmıştı.

“Şehirde ne kadar kalacaksınız?” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüzü öyle koyu bir pembeye döndü ki neredeyse buhar çıkardığını hissedebiliyordu.

Yine de cesur bir şekilde gözlerine baktı. Xander’ın bakışları köprücükkemiklerinde, dudaklarında ve az önce kendisini öperken hayal ettiği çene hatlarında geziniyordu.

“Pazar günü Florida’ya dönüyoruz.” Ona hâlâ çözmek için zamanı tükenen bir bilmeceymiş gibi bakıyordu.

Gwen başını sallayıp gülümsedi. “*Tacolar* için teşekkür ederim.” Çıkışa doğru bir adım attı fakat bedeni kendi kontrolü dı-

şında geri döndü. “Şu anda ne yapıyorsun? Takılmak ister misin? Ya da birlikte çalmak?”

Kendini titreşen bir keman teli gibi hissediyordu. Xander’ın bakışları ona kaydı. Gwen sessiz geçen saniyelerde okyanusa doğru yürüyüp bir daha asla dönmemeyi gözden geçiriyordu.

“Bu... Pardon, bu çok garip oldu. Zaten kemanım da yanımda değil–”

“Benim kemanım var,” dedi Xander hızla. Ona doğru bir adım atmak ister gibi görünüyordu ancak kendini durdurdu. “Ama elektrikli.” Bakışları parlaktı. İstekliydi.

Gwen yutkunup, “Hiç elektro keman çalmadım,” diye cevapladı.

Xander dudaklarını birbirine bastırdı ve ölçülü bir nefes aldı. “Çalmak ister misin?”



ONUNCU BÖLÜM

On beş blok yürüyerek onun dairesine gittiler. Gwen'in *tacolarını* Xander taşımıştı. Gwen midesinde bir savaş koptuğunu hissediyordu. Artık aç değildi, yalnızca... midesi bulanıyordu.

Yürürken konuşmadılar, Gwen'e bakmamıştı bile.

Şaşırtıcı bir şekilde 84. Cadde ile Park Avenue'nun kesiştiği yerde oturuyordu. Demek ki 72. Cadde'nin kuzeyine hiç çıkmadığına dair tahmini tamamen yanlıştı.

Ama artık bunun hiçbir önemi yoktu çünkü Xander Thorne'la birlikte asansöre binmiş, sekizinci kata çıkıyordu. Kapılar kapandığında çelik yüzeydeki yansımalarına baktı.

Tanrım, tam bir aptal gibi görünüyordu. Güzel bir bluz, tayt ve Converse'lerini giymişti. Neden öğle yemeği için elbise seçmemişti ki? Genellikle elbise giyerdi. Saçları da alelacele toplanmıştı.

Asansör *taco* kokuyordu.

Xander ise koyu kot pantolonu ve gri tişörtüyle yanında duruyordu. Bulanık yansımada bile aşırı uzundu.

"Güzel bir bina," dedi cılız bir sesle.

Xander başını salladı. "Geçen sene taşındım."

Gwen başını tuhaf bir şekilde sanki tek bir kez yetmezmiş gibi art arda salladı.

Kapılar açıldığında ilk Gwen çıksın diye Xander uzanıp ka-

pıları tuttu. Sola yöneldiler ve Xander sessiz koridorda şingırdayan anahtarlarını çıkarıp kapıyı açtı. Kilit tıklayıp açıldığında Gwen'in boğazı kurumuştı. Xander yine az önceki gibi kapıyı onun için açık tuttu.

Gwen'in az önce kendini neye bulaştırdığına dair en ufak bir fikri yoktu. Xander Thorne'un onunla edeceği medeni bir sohbet mi? Xander Thorne'un onunla birlikte çalmayı kabul etmesine mi?

Bir an donakaldı çünkü birlikte çalalım cümlesinin, müzik dünyasında hadi biraz takılalım demenin havalı bir yöntemi olabileceğini fark etti. Bu ihtimal midesini tamamen rahatsız edici olmayan bir şekilde altüst etti.

Daireye girdi. Sağda modern mutfak aletleri ve koyu renk bir tezgâhla döşenmiş bir mutfak, tam karşıda ise deri koltukların ve Gwen'in hayatında gördüğü en büyük televizyonun bulunduğu bir oturma alanı vardı.

Arkasındanpoşetin hışırtısı duyuldu. Döndüğünde Xander'ın paket servisini mutfak tezgâhına bıraktığını ve anahtarlarını gelişigüzel attığını gördü.

Ona kısa bir bakış atıp, "Bu taraftan," diyerek dar bir koridordan ilerledi. Kapılardan biri yarı aralıktı, minik boşluktan bir yatağın kenarı görünüyordu. Gwen bunu zihninden silmeye çalışırken ikinci odaya girdiler; burası bir müzik stüdyosuydu.

Işıklar yandığında Gwen'in nefesi kesildi. Duvarlara asılmış enstrümanlar, duvarları kaplayan ses yalıtım panelleri, köşede ekranlar ve mikrofonlarla dolu büyük bir masa vardı.

Omzunun üstünden Xander'a bakarak, "Thorne and Roses kayıtlarını burada mı alıyorsun?" diye sordu. Xander hâlâ kapının önündeydi.

"Hayır, onun için stüdyoya gidiyoruz. Burası sadece..." Elini saçlarında gezdirdi. "Bana ait."

Gwen başını sallarken, kalan sorularını yutkunarak bastırma-ya çalıştı.

Stradivarius odanın köşesinde, pencerenin yanında duru-

yordu. Gwen sapına dokunma isteğine direnerek bir uydu gibi çelloya doğru çekildi. Duvarları süzdü. Çellolar denizinin ortasında tek bir elektro keman asılıydı.

Onu indirmesini istemek üzereydi ki gözü Thorne and Roses videolarında ve konserlerinde çaldığı çelloya takıldı. Orkestra dergisinin kapağında tuttuğu enstrümandı bu. Telleri olan bir çubuktan ibaret gibi gözüken elektro çello. Ter içinde saçlarını savurarak bacaklarının arasında tuttuğu, öfkeli kırmızı ve siyah desenli enstrüman.

Bu kez parmaklarının uzanmasına engel olmadı, enstrümanın yan yüzeyini okşadı. Tellerin direncini hissetmek için hafifçe elini üzerinde gezdirdi.

Xander'ın yanında durduğunu hissetti. Elini hemen çekti, yüzü kızarmıştı. "Özür dilerim."

"Kızımı çalmak ister misin?"

Gwen başını ona çevirdi, o da başını eğmiş kadına bakıyordu. "Kızını mı?" Kıkırdadı. "Elektro çellon dişi mi yani?" Tek kaşını kaldırdı.

Xander gözlerini kaçırdı, açık teninde hafif bir kızarıklık belirmişti. Çelloyu duvardan indirip yayı alırken, "Ruby," dedi sessizce. "Sen enstrümanlarına isim koymaz mısın?"

Enstrüman. Tek.

"Ben... hayır."

Ona şüpheli bir bakış attı.

"Sanırım," diye geveledi Gwen gözlerini devirerek. "Eskiden kemanıma Gıcırtilı derdim. Ama..." Yere bakıp güldü, adamın göğsünden gelen kahkaha sayılabilecek hafif titreşimi duymuştu. "Ama benim... anlarsın ya, senin gibi bir oda dolusu kız arkadaşım yok." Etrafını işaret etti.

Xander bu defa kahkahasını bastıramadı. Gwen ona baktığında, gülerken genç adamın yüzünün daha genç görüldüğünü fark etti. Elektro çelloyu –Ruby'yi– odanın ortasına taşıdı ve bir sandalye çekti. "Bir oda dolusu kız arkadaş," diye mırıldandı gülümseyerek. Ardından kemanı işaret etti. "Şu Victor."

Gwen sırttı. “Yani ayrımcılık yapmıyorsun?”

Kabloyu çözerken ellerine odaklanmıştı. “Eh, Victor bacaklarının arasına girmiyor.”

Kadının gülümsemesi kahkahaya dönüştü. Geri almaya çalışarak soluklansa da sırtışını silemiyordu.

Çelloyu prize soktu, amfide birkaç düğmeye bastı ve oturması için eliyle işaret etti. Gwen titreyen dizlerle Xander’ın yanına ilerleyerek sandalyenin en kenarına oturdu. Yayı uzatırken parmakları birbirine değdi. Daha kızarmaya fırsat bulamadan yayı tellere çekti; hoparlörler şarkı söylemeye başladı. Gwen gülümsedi. Müziği elleriyle, parmaklarıyla burada üretip başka bir yere gönderebilme hissiyle büyülenmişti.

Bir dizi çaldı, zeminin titreşimini ayaklarının altında hissediyordu. İnce gövdeli enstrümanda yayı gezdirerek Bach’ın Çello Süitleri’nin başlangıcına geçti. Birkaç notayı kaçırdığında güldü, amfi en küçük hatayı bile yakalıyordu.

Başını kaldırdı, müzik mabedinde Bach’ı mahvettiği için Xander’dan özür dilemek üzereydi. Ancak onun hâlâ sol yanında durduğunu, parmaklarını izlediğini fark etti. Gwen’in ona bakabilmesi için başını kaldırması gerekiyordu, aynı zamanda bakışlarını göz hizasından daha aşağı kaydırmamaya da odaklanmalıydı.

Bunun yerine tekrar enstrümana bakarak, “Ruby harika,” demekle yetindi. “Turnede çaldığın bu muydu?” diye sordu, masumca cevabı zaten bilmiyormuş gibi.

Yanıt gelmeyince Xander’a baktı. Genç adam hafifçe irkildi. “Evet. Diğerlerini de çalışıyorum.”

Bilgisayarın yanına geçip eğildi ve ekran açılana kadar fareyi salladı. Bir ekrandaki karmaşık programda birkaç tuşa bastığında Gwen diğer ekranda bir nota yazım programının açık olduğunu gördü.

“Bir daha çalar mısın?” dedi Xander. Hemen ardından amfiye atlayıp ayar düğmeleriyle oynamaya başladı.

O ayağa kalktığında, Gwen yayı tellere sürükledi ve oda bir

anda titreşti. Gözlerini kocaman açarak ona baktı. “Siktir, ses çok yüksek,” dedi.

Xander gülümsedi ve Gwen, Bach’ın Çello Süitleri’ni yeniden çaldı. Bu kez daha fazla notayı tuttursa da her yay darbesi odayı titrettiği için çaldığına odaklanmakta zorlanıyordu.

Duraksadığında adamı bilgisayar koltuğunda oturmuş, dizlerine eğilmiş hâlde kendisini izlerken buldu.

“Komşuların hiç şikâyet etmiyor mu?” diye sordu.

“Evdelerse duvarlara vururlar.” Omuz silkti. “Ya da polisi ararlar.”

Gwen kahkaha attı ama onun tamamen ciddi görüldüğünü fark etti. Omzunun üzerinden açık duran nota programına baktı. “Ne üzerinde çalışıyorsun?”

Bilirsiniz işte, sanatçılar gibi.

Xander dönüp işaret ettiği ekrana baktı. “Ah. Sadece öğleden sonraki prova hazırlıkları.” Fareyi eline aldı ve yeni bir pencere açtı.

“Prova ne zaman?”

“Yirmi dakika önceydi.”

Gwen ona bakakaldı, o ise masaüstünde bir şeylere tıklamaya devam ediyordu.

“Ah. Özür dilerim, seni tutmamalıydım–”

“Hayır, hayır. Zaten tamamen acele et ve bekle demekle geçiyor.” Bir düğmeye bastığında yazıcı çalışmaya başladı. “Deşifre edeceğin bir şey çalmak ister misin?”

Gwen, onun Pops provalarına ne kadar sık geç kaldığını düşündü. Ray-Ban’leriyle ağır ağır içeri girer, Nathan, “Katıldığınız için teşekkürler, Bay Thorne,” dediğinde alayla gülümserdi. Acaba Alex Fitzgerald da provalara geç kalıyor muydu?

Dakiklik üzerine söylemek istediği iğneleyici kelimeleri yuttu. Xander’ın önüne bir nota sehpası getirdiğini fark ettiğinde onun sorduğu soruyu idrak etti.

“Tabii,” diyebildi ince bir sesle. “Bu grubun çaldığı bir parça mı?” Xander’ın yazıcıdan aldığı notaları çoktan iTunes’tan indi-

rip ezberlediyse buna deşifre denebilir miydi pek emin olmasa da Xander'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Hayır, yeni." Sayfaları sehpaaya bıraktı ve amfiye dönüp düğmeleri çevirdi.

Gwen başlıksız sayfaya baktı. Tempo işaretleri de yay işareti de yoktu. Yalnızca porte üzerinde sekizlik notalar ve üçlemelerden oluşan bir sağanak vardı. Xander tekrar koltuğa oturdu, yüzü genç kadına dönük şekilde elini saçlarında gezdirdi. Saçları her defasında inatla eski yerine düşüyordu.

"Tempo nedir?" diye sordu Gwen.

Xander, Gwen'in parmaklarından başını kaldırıp birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Tempo yok. Henüz... var olan bir parça değil. Sana nasıl doğal geliyorsa öyle çal." Yutkundü ve bakışlarını onunkilere sabitledi. "Merak etme. Bir aşk şarkısı değil."

Dudakları hafifçe kıpırdadığında Gwen de istemsizce gülümsedi.

Notalara baktı. Tempoyu bilerek epey düşük tutmayı düşündü, en azından bu şekilde hata yapmaz ve kendini kurtarırdı. Ama ilk birkaç ölçü, notalar ve arpejler arasında birbirine karışıyordu.

Yayı Ruby'nin tellerine yerleştirdi, tempo olarak kendi kalp atışlarını seçti. Yayı çektiğinde gelen hoparlörlerin uğultusunu dinledi. Hırçın bir ezgi yükseldi; rüzgâr gibi kıvrılıyor, soğuk gibi ısıırıyordu.

Ardından huzur vardı. Ölçünün sonuna bir rallentando* yerleştirdi, sesi sonrakine akıtarak gerilimi yatıştırdı.

Kısa bir çekişle fırtına yeniden başladı ama bu kez daha sakin, daha düzenliydi. Gözleri bir sonraki sayfaya kaydı. Notalarda pizzicato** işaretlerini gördü, yağmur gibi hızlı ritimler girmişti.

Tekrar yavaşladı, beceriksizce yayı bırakıp parmaklarıyla telleri çekebilmek için uğraştı. Parmakları telleri yoklarken tempo-

* Rallentando, müzikte tempoyu giderek yavaşlatmak anlamına gelen bir müzikal terimdir. -çn

** Yay kullanmadan, teli parmaklarla çekerek çalma anlamına gelir. -çn

yu yeniden yakaladı; elektrikli bas, havayı notalar ve ritimlerle titretiyordu.

Yeniden yaya hızlı bir geçiş yaptı. Ani olması gerektiği belliydi; yağmur ritmi gibi olan cümleyi bile tamamlamamıştı.

Final yaklaşırken nefesinin kesildiğini hissetti. Bir başka arpeje doğru ilerleyen zorlu bir geçiş vardı; aşağı, daha aşağıya doğru sendeleyerek iniyor, alçak ve neredeyse yarım kalmış bir sese ulaşıyordu.

Sonra tonik* geldi. Çözülme. Ve ardından huzur.

Sessizlik. Gwen sayfaya baktı, parçanın tamamlanışına hayret etmişti. Bu kadar uzun süren hırçın kısımlardan sonra böylesine yumuşak bir bitiş... Yanlışlıkla atladığı bir diyez ya da bemol olup olmadığını kontrol etti.

"Aklındaki şeye yaklaşabildim mi?" Gülererek Xander'a döndü.

Dirsekleri yine dizlerindeydi, bedeni sanki başka bir yere gitmek için ona yalvarıyormuş gibi öne eğilmişti. Koyu kahverengi gözleri karanlık bir ifadeyle yüzüne kilitlenmişti.

Xander'ın boğazının hareket edişini, dudaklarını birbirine bastırışını izledi. Sonra Xander, "Neden çello yerine kemanı tercih ettin?" diye sordu.

Gwen boynunu sağa doğru eğerek ona baktı.

"Kemanda daha iyiydim," diye fısıldadı.

Gwen bakışlarını kaçırdı; onun bakışları altında kendini fazlasıyla açık ve savunmasız hissediyordu. Midesinin derinlerinde karanlık bir şey kıvrılıyordu. Müzik gibi bir şey.

Ona bakarak, "Peki sen? Neden keman yerine çelloyu seçtin?" diye sordu.

Aradaki sessizlikte derin bir nefes aldı ve Gwen de aynı anda nefesini derinleştirdi.

"Kemanda daha iyiydim," dedi o da.

Gwen gözlerini kırpıştırarak ona baktı; adamın bakışlarının yüzünde gezinişini izledi. İşte orada. O an Alex'i görebildiğini dü-

* Bir müzik parçasının "ev" gibi hissettiren, en dengeli ve rahatlatıcı noktasına tonik denir. Ana ses ve karar sesi olarak da bilinir. -çn

şündü. Mükemmeliyetçi, her zaman daha iyisi olmaya çalışan biri. Süitlerini tek bir küçük hata bulduğunda baştan alan kişi. Xander ise çabalamazdı. Xander'ın kendini kanıtlamaya ihtiyacı yoktu.

“Bir daha çalar mısın?” diye sordu.

Gwen notalara yeniden göz attı. Bu defa entonasyona, vibratoya ve genç adamın üzerindeki bakışlarına her zamankinden daha dikkat ederek tekrar çalmaya başladı. Normalde deşifre ederken sayfadan başka hiçbir şeye odaklanamazdı. Ama artık daha rahattı, bu yüzden onun yaptığı ufacık hareketlere odaklandı. Bunun doğru mu yanlış mı çaldığını işaret edip etmediğini anlamaya çalışıyordu.

Xander aniden ayağa kalktı. Gwen çalmayı kesti. O, amfinin yanma diz çöküp düğmeleri çevirdi. Sonra bilgisayara uzanıp birkaç programa tıkladı. “Hissetmiyorsun, değil mi?”

“Ne?”

Yeni bir ekrana geçerken, “Bir daha çal,” diye mırıldandı. Sonra Gwen’e döndü, yaklaşırken saçlarını geriye doğru itti. “Her şey fazla kusursuz. Hissetmiyorsun.” Aşağı bakıp Gwen’in oturuşunu süzdü, öne eğilmişti. Neredeyse sandalyeden düşecek gibiydi. “Baştan başla.”

Gwen, müziğe geri döndü. Yeniden arpejlere ve kayar gibi ilerleyen ritimlere... Yay tellere yerleştirdiği anda oda gürledi. Nefesi kesildi. Xander her şeyi açmış, sesi sonuna kadar yükselmişti. Oda resmen sarsılıyordu.

Gürültüden irkilerek parçaya yeniden başladı. Polis kesin birazdan kapıda olacaktı. Titreşimler karşısında omuzları istemsizce kasıldı.

Xander gürültünün üzerinden, “Hayır,” diye seslendi. Gwen yay tellerden çekse de ses hâlâ yankı yapıyor, nabız gibi atıyordu. “Bu kadar gergin olmana gerek yok.”

Tekrar denedi ama tam o sırada Xander sandalyeyi ve çelloyu geriye, hoparlöre daha yakın olacak şekilde çekince sandalye sarsıldı. Yay teller üzerinde zıplayıp tuhaf bir çığlıkla sürtündü-

günde, çellonun çıkardığı tiz sesin altında Gwen sessizce nefesini içine çekti.

Xander, hoparlör sırtına yaslanacak ve ses doğrudan omurgasına haykıracak şekilde onu döndürdü. Gwen, Xander'ın sandalyenin arkasına eğilmiş bedenini hissedebiliyordu.

Yankının üzerinden duyulabilecek kadar yüksek bir sesle, "Bu senin yarattığın bir şey," dedi. Bağırmamıştı, sesi kısıktı. Çellonun sapına uzanıp bir teli çekti, ses odanın içinde yankılanarak dolaştı. "Hissedebiliyor musun? Tam burada?" Parmakları sırtında, kürekkemiklerinin arasındaydı.

Gwen ürperdi. Başını sallayarak titreşimlere odaklandı.

Xander'ın iki eli birden omuzlarına yerleşti, tişörtünün üzerindeki elleri sıcaktı.

"Tam olarak burada kasılıyorsun. Buraya odaklanma."

Gwen'in tüyleri diken diken oldu. Ürpertisi kollarından parmak uçlarına kadar inmişti. Xander biliyordu. Tam olarak nerede gerildiğinin farkındaydı.

Yayı yeniden tellere yerleştirdi, sol elinin sap üzerindeki yerini değiştirdi ve parçayı tekrar çalmayı denedi. İlk dört ölçüyü çalarken kalp atışlarını kulağında hissediyordu. Ardından Xander'ın sol eli omzundan aşağı kayd, kolunda dolaşarak bileğine ulaştı. Başparmağı bileğinin üzerinde küçük bir daire çizerken, sesi kulağının kenarını okşuyordu. "Rahatla."

Gwen, Xander'ın onu nasıl aşağıladığını hatırladı. *Çelloyu metro direği tutar gibi tutuyor.*

Tutuşu gevşedi. Bununla birlikte kavrayışı parmağındaki nasırlarla sağlamlaşamadığı için birkaç notaya kaçırdı. Kendine duyduğu öfkeyle başını iki yana salladı.

"Önemli değil. Bir daha çal."

Mabel ona hiç böyle öğretmemişti. Başta parçayı bitirmesine izin verir, sonra notlarını söyler, nasıl daha iyi yapabileceğini gösterirdi. Hiç bu kadar... doğrudan temas hâlinde bir öğretimi olmamıştı. Kısa bir an için Mabel'in Xander'ı nasıl eğittiğini merak etti.

Baştan başladı. Sol eline odaklanarak gevşemeye çalıştı. Xander bunu ona hatırlatmak ister gibi parmaklarını tüy gibi bir dokunuşla bileğinde tutuyordu; bedeni hâlâ Gwen'in üzerinde asılı duruyor, diğer eli ise hâlâ omzunda duruyordu. Bu kez pizzicato bölümüne kadar gelebildi, o kısımda Xander onu tekrar durdurdu.

"Tekrar çal. Ondan korkma."

Gwen'in kaşları çatıldı, bu kez nerede yanlış yaptığını anlayamamıştı. Yay ağırlaştı ve Xander ikinci ölçüden sonra onu yine durdurdu. Tam bırak da siktiğimin şeyini çalayım, diyecekken Xander üzerinden çekilip hızla bilgisayarına döndü.

Düğmelere basarak başka bir sayfa açtı. "Farkı duymanı istiyorum." Kırmızı bir tuşa bastığında ekranda bir kayıt çizgisi dümdüz ilerlemeye başladı. Eğilip bir teli çekti, program üzerinde titreşimi birlikte izlediler.

Gwen notalara döndü. Kaydedildiklerini bilmek daralmasına neden olmuştu. Bu, canlı performansların sahip olmadığı başka bir baskı yaratıyordu. Derin bir nefes alarak bileğini serbest bırakmaya, parmaklarını hafifçe hareket ettirmeye odaklandı.

Bu kez Xander sonuna kadar çalmasına izin verse de biter bitmez tekrar çalmasını söyledi. "O kaydı geride bıraktık. Sen ondan daha iyisin."

Gwen hızla başını kaldırıp dik dik adama baktı. "Ah, öyle miyim?" Sesi keskindi. "Teşekkürler."

"Öylesin," diye cevapladı Xander basitçe. "Ama kimin dinlediğini düşünürsen asla gerçekten çalamazsın." Sandalyenin yanında durdu. Tepesinde dikiliyor ve konuşurlarken Gwen'i kendi vücudunun tamamen bilincinde olmaya zorluyordu.

Gwen'in nefesi hızlanmıştı. Plaza Oteli'ndeki an aklından geçti. Bölünmemiş olsalardı ne olurdu? Xander da onu, Gwen'in istediği gibi istiyor muydu?

Xander'ın gözleri karardığında Gwen bir süredir onun kendisine bakıyor olduğunu fark etti. Kendine gelmek için başını iki yana salladı ve neredeyse ezberlediği notalara geri döndü.

Yayı çekmeye başladığında Xander'ın elleri yeniden omuzlarına yerleşti. Avuçları dışa doğru yuvarlanıyor, parmakları kolunun üst kısmına kadar iniyordu. Tüyleri diken diken oldu.

Kendini parçanın başındaki hırçın arpejlerin ima ettiği kadar kışkırtılmış ve huzursuz hissediyordu. Tellerin üzerinde dans etti, sol elindeki parmaklarının tutuşu hafif olmasına rağmen içindeki huzursuzluğu müziğe yansıtabiliyordu.

"Evet," diye fısıldadı kulağına. Dudaklarının en kısık fısıltısını teninde hissetti. "Güzel." Sol eli omzunda gezindi. "Ne kadar gerilmiş olursan ol," –parmakları nabzının üzerinden geçti– "sapına karşı nazik olmalısın."

Gwen yutkundu ve Xander'ın bunu hissedebileceğini biliyordu. Müziği hiç bu şekilde yaşamamıştı. Sanki onun bir parçasıymış gibi. Sanki müzik onun vücuduna dokunabiliyormuş gibi. Ya da belki bunun nedeni yalnızca Xander'ın yakınlığından kaynaklanıyordu.

Arpejlerden akarak çıktı, sonraki bölüme doğru yavaşlarken yayı pürüzsüzce çekti. Xander'ın parmaklarının boğazında, sol eliyle birlikte hafif bir tempo tuttuğunu hissetti.

"Devam et."

Sonraki bölüme geçtiğinde Xander arkasında yer değiştirdi. Bu kısım ilk bölüm kadar vahşi olmasa da hâlâ bir girdap gibiydi. Daha sonra Xander, Gwen'in tam arkasına geçti. Sandalyenin arkası ve genç kadının sırtı arasındaki boşluğa yerleşti. Bacakları iki yanındaydı, eli Gwen'in kalçalarında kendini dengeliyordu.

Yay çığlık attı, arkalarındaki hoparlör gürledi.

"Önemli değil," diye mırıldandı énsesine doğru. "Birlikte çalalım."

Gwen, Xander'ın söylemesine gerek kalmadan baştan başladı. Nefesini teninde, parmak uçlarını belinde hissediyordu. İkinci ölçüye geçtiğinde bunun bitmesini mi, yoksa sonsuza dek sürmesini mi istiyordu emin değildi.

Sonra Xander öne eğildi. Göğsünü omurgasına yasladı, bedenini ileri itti ve... geri çekti.

Gwen'i hareket ettiriyordu.

Müzisyenlerin yaptığı gibi.

Alex Fitzgerald'ı düşündü, kemanla birlikte dönen gövdesini. Hilary Hahn'ın zor pasajlarda inip kalkan dirseklerini. Yo-Yo Ma'nın kapalı gözlerini ve sallanan başını.

Xander'ın kaburgalarının genişlemesini, müziğe doğru nefes alışını hissetti. Ardından bu şarkının okyanusundaki bir dalga gibi Xander yeniden ona doğru yuvarlandı. Onu yatıştırıyordu.

Göğsünden omurgasına akan müziğin titreşimi sarhoş ediciydi. Xander'ın bedenine karşı kendi ritmini buldu, gözleri ağır ağır kayıyordu. Vücutları birlikte, duygusal bir uyum içinde hareket ediyordu. Pizzicato bölümünde sağ elinin –bilinçli miydi bilmiyordu– belinde notaları arar gibi tempo tuttuğunu hissetti.

Ve sonra.

Ve sonra.

Nefesi kadının ensesindeydi. Yüzü yavaşça saçlarına doğru döndü. Dudakları teni boyunca gezindi, elindeki yayın teller üzerinde kayışı gibi derisinde sürüklendi.

Gwen iç çektiğinde oda bu sesi yuttu. Onu bütünüyle yutuyordu sanki.

Parmakları hâlâ hafifçe belinde duruyordu ve bu, içindeki sıcaklığı daha da artırıyor. Ondan biraz daha baskı hissedebilmek için farkında olmadan bedenini farklı yönlerle doğru hareket ettirmeye başladı.

Parçanın kapanış çözümlenmesine doğru yavaşladı. Xander'ın dudaklarının teninin üzerinde asılı kaldığını, sanki izin ister gibi beklediğini hissedebiliyordu. Duraksamadan başa dönerek yeniden başladı.

Durma, diyordu Xander'a yayıyla.

Xander'ın dudakları kulağını sıyırdı. Arpejlerdeki gerilim yükselirken Gwen'in parmakları notaları o kadar iyi biliyordu ki Xander dilini tenine bastırırken gözlerini kapatabiliyordu.

İkinci bölümün yavaş huzuruna doğru akarken Xander'ın sağ eli karnının üzerinden kaydı ve avucunu ona bastırdı.

Gwen uyum içinde mırıldandı.

Altındaki sandalye titreşiyor, aralanmış bacaklarını kışkırtıyordu. Tempo değiştiğinde Xander tekrar Gwen'e doğru kaydı ve sırtında sertliğini hissedince Gwen'in nefesi kesildi. Dudakları boynunu yavaşça emiyordu.

Kolları yorgunluktan ve adını koyamadığı başka bir şeyden dolayı titriyordu. Müzik içinden akıp geçiyor, kıvrılarak yükseliyordu.

Parmaklarıyla telleri çekmeye başladı. Bu sırada Xander'ın parmakları bel bandının üzerinde dolaştı. Gwen bir sonraki adımda ne olacağını biliyordu. Küçük bir baş hareketiyle onayladı, elmacikkemiği genç adamın çenesine değmişti. Bununla birlikte parmakları taytının içine kaydı.

Dizleri çellonun iki yanındaki destekleri sıktı. Düzensizleşen nefesi kısa dalgalar hâlinde onu yeniden Xander'ın göğsüne yaslayarak bedenlerini birbirine bastırdı.

Parmakları aşağı doğru kaydı, iç çamaşırının altından geçip teninde dolaştı. Başı dönüyor, gözleri titreyerek kapanıp açılıyor, artık müziği bile duyamıyordu. Yalnızca Xander'ın kulağının dibindeki sert nefesini işitiyordu.

Gwen yeniden yayı tellere götürürken Xander onu okşuyor, klitorisi üzerinde geziniyordu. Dudakları çenesine ıslak öpücükler konduruyor, onu emiyordu.

Kalçaları parmaklarına doğru yuvarlanırken yay bir an için tellerden sıçradı ve Xander tenine doğru inledi; kalçaları sıkıca Gwen'in arkasına baskı yapıyor, sol eliyle belini kavıyordu.

Çılgın bir tempo. Gözlerini kapattı ve Xander'ın parmağı aşağıya kayıp girişine hafifçe bastırırken, sona doğru yükselen nota sayfasını gözünün önüne getirmeye çalıştı. Gwen inleyerek başını Xander'ın omzuna yasladı. Yalnızca kendisinin duyabildiği bir müziği çalıyor gibiydi. Xander içine girdiği anda diğer eli karnından yukarı çıkıp göğsünü kavradı, onu kendine çekti.

Şarkı bitmek üzereydi.

Parmakları kayarak içine girip çıkıyor, Gwen'in kasları seğiriyor, bacaklarını desteklere daha sıkı bastırıyordu.

Dili boynunda dolaştı, parmakları göğüs ucunun üzerinden geçti ve başparmağı kıvrılarak klitorisine bastırdı.

“Alex.”

Kalçaları yukarı sıçradı, Xander’ın parmakları hâlâ içindeyken Gwen zevkle kasılarak boşaldı. Kolları titredi, tellerin üzerindeki yayı çekti. Tonik. Çözümleme.

Uylukları onunkilere karşı titredi. Boğazından havayı zorla alabiliyormuş gibi bir ses çıktı. Vücudu, odadaki titreşimlerle eş zamanlı olarak ürperdi.

Xander’ın parmakları içinden kayıp çıktı, diğer eli tişörtünün üzerinden göğsünün etrafında yavaş daireler çiziyordu. Dudakları saçlarının arasındaydı.

“Biliyordum,” diye fısıldadı titreyen sesiyle. “Mükemmel. Bunu yapabileceğinden emindim.”

Gwen’in gözleri aniden açıldı.

Oda gözlerinin önünde sallanıp titrer gibi oldu.

Daha o gün kendisine söylenen sözleri hatırladı. *Kim olduğuna, neler yapabileceğine başkalarının karar vermesine izin verme. Söyledikleri kulağa iltifat gibi gelse bile.*

Xander’ın dudakları nabzının attığı yerde gezindi.

Gwen birden irkilerek sandalyeden kalktı. Xander’ın kollarından sıyrılıp bilgisayara doğru sendeledi. Çello ve yay hâlâ elindeyken güçlkle uzanıp boşluk tuşuna bastı ve kaydı durdurdu. Amfi ve kablolardan yalnızca çellonun sesi geliyordu. Kaydetmemişti, cihaz Gwen’i *duymamıştı*.

Genç kadın dönerek Xander’a baktı. Simsiyah gözleriyle ona bakıyordu. Xander sandalyede oturuyordu, az önce onu kucağına aldığı için bacakları hâlâ genişçe açıktı. Koyu renkli kot pantolonun altında belirgin bir kabarıklık vardı. Keskin nefesler alıyor, gözlerini bir an bile ayırmadan Gwen’e bakıyordu. Bir avmışçasına kadını izliyordu.

Belki gerçekten de öyleydi.

Sıradanlığın tam tersi olan kaç genç müzisyen daha vardı? Müzik yapma bahanesiyle dairesine getirdiği, övgüler ve kulak-

ları sağır eden hoparlörlerle akıllarını karıştırdığı başka kaç kadın vardı?

Bunu neden yapmıştı ki? En başında neden onu buraya davet etmişti? Ve o anda keskin bir nefesle fark etti...

Başkemancılık.

Onu küçük düşürmek için mi çağırmıştı? Yerini, mirasını elinden almasının intikamı mıydı bu? Üstelik Gwen daha kapıdan içeri girmeden bile ona yarı yarıya teslim olmuşken, bunu onun için fazlasıyla kolaylaştırmış mıydı?

Xander gözlerini kırıştırarak içindeki alevden kurtuldu, kaşları çatılmıştı. "Gwen?"

Gwen irkildi ve boğazını temizledi. "Gitmem gerekiyor."

Ruby'yi ve yayı yere mümkün olduğunca nazik bir şekilde bıraktı, sonra hemen bez çantasını kaptı.

Xander temkinli bir şekilde ayağa kalkarken, "Gitmen mi gerekiyor? Sorun ne?" diye sordu. "Daha yeni hissetmeye başlamıştın."

Gwen'in başı hızla ona döndü, bakışları buz gibiydi. Mabel'in uyarısı zihninde yankılanırken sertçe, "Buraya ders almaya gelmedim," dedi.

Orgazmın ardından hâlâ titreyen bacaklarıyla stüdyodan fırladı. Karanlık yatak odasının, pahalı mobilyaların ve yenmemiş *tacoların* yanından geçti, kapıyı ardına kadar açtı ve asansörü beklemek yerine merdivenlere yöneldi.

Sanki biri onu kovalıyormuş gibi binadan dışarı fırladı ve kimsenin onu takip etmediğini fark etmesi için yarım blok yürümesi gerekti.

Gwen iki büklüm oldu, dizlerine dayanıp nefesini toparlamaya çalıştı.

Mükemmel. Bunu yapabileceğini biliyordum.

Başını iki yana salladı, sesini zihninden silmeye çalışıyordu. Mabel'in tüm uyarılarını da. Nathan ve Ava hakkında söylediği ve şimdi kulaklarında yankılanan kelimeleri de...

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

İrkilerek başını kaldırdı. Corgi cinsi köpeğini gezdiren yaşlı bir kadın durmuş, ona bakıyordu.

"Ah, iyiyim. Sadece..."

Az önce Xander Thorne'un parmakları iç çamaşırımdaydı.

Kadına eliyle işaret ederek, "İyiyim," demekle yetindi.

Sanki bu sokağa ait olmadığını biliyormuş gibi köpek ona havladı. Ya da üzerinden Xander'ın kokusunu alabiliyormuş gibi...

Gwen büyük bez çantasını omzuna attı ve en yakın metroya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Kalbi, şehrin uğultusuyla birlikte küt küt atarken bedeninin merkezindeki zonklamayı düşünmemeye çalışıyordu.

Daha önce orgazm olmuştu.

Hem de birçok kez orgazm olmuştu

Birçok iyi orgazmı olmuştu.

Daha önce yaşamadığı şey, başka bir insanla birlikte orgazm olmaktı.

Hiç.

Zaten hayatında çok sık başka bir insan olduğu da söylene-
mezdi.

Lisede Ronnie Schultz vardı. Gwen'i bodrum katındaki kane-
penin üzerine yatırmış ve ikisi de soyunana kadar onu öpmüştü.

Sonra Kevin Peters vardı, ilk yaşadığı mahalleden eski bir ar-
kadaşı. İki yıl önce yeniden görüşmüşlerdi. Kevin ondan bir yaş
büyüktü. Sonunda Kevin'ın dairesinin zeminine serili bir şişme
yatağın üzerinde birlikte olmuşlardı.

Ama iki seferde de boşalmamıştı.

Gwen, 6 numaralı metro hattına geldi. Bunun ne anlama gel-
diğini düşünmek için duraksamadan önce kartını turnikeden ge-
çirdi ve kapanmak üzere olan kapıya yetişmek için koştu.

Belki de olan tek şey, Xander Thorne'un onunla seks yapmak
istemeydi.

Gwen de onunla seks yapmak istemişti –bunu defalarca
kez düşünmüştü– ama içeride her şey fazla hızlı ilerlemişti.

Ronnie'yle ya da Kevin'la, hatta hayatındaki başka hiç kimseyle böylesine ham bir tutku hissetmemiştir.

Ronnie, o giderken ondan geri dönüşüm çöplerini dışarı çıkarmasını istemiştir; Kevin ise bir hafta sonra mesaj atıp onu Trader Joe's'a davet etmiştir. Sonradan anladığına göre niyeti Gwen'in alışveriş poşetlerini taşıırken ona yardım etmesiydi. İki-sinin ardından da kendini tamamen bir kenara atılmış gibi hissetmiştir. Xander Thorne'un amacı sadece onunla seks yapmaksa, bununla başa çıkabileceğini sanmıyordu. Onun tarafından bir kenara atılma ihtimalini düşünmek bile istemiyordu.

Üstelik hâlâ bunun Xander için ne anlama geldiğini merak ediyordu. Gwen onun için bir oyundan mı ibaretti? Çarşafklar soğuyana kadar "olağanüstü" sayılan bir kız mıydı?

Yoksa konu gerçekten orkestra mıydı? Amacı ilk provaya sadece birkaç gün kalmışken onu dengesini mi bozmaktı? Başke-mancılığı elinden almasının bedelini ödetmeye mi çalışıyordu?

Eğer Xander büyük gününden önce kafasını karıştırarak onu altüst etmek istiyorsa, bunu oldukça iyi başarmıştı.

Tren istasyondan ayrılırken metronun kapılarına yaslandı. Zihni, Xander'ın onu dairesine götürmesinin ne kadar kolay olduğuna dair o farkındalığın etrafında dönüp duruyordu. Gwen'e dokunmak için bahaneler bulması ne kadar kolay olmuştu.

Ve Gwen tüm bunları onun için ne kadar kolaylaştırmıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Gwen kendini röportaja ve ilk prova gününe hazırlamaya adanmıştı. Xander'ın kulağının dibindeki nefesinin sesini, parmaklarının kendisine bir müzik aleti gibi çalar gibi dokunuşunu ya da adı olmayan o şarkının zihninde dolaşıp durmasını *düşünmemeye* kararlıydı.

Ya da ona Alex diye seslenmiş olmasını.

Jacob'a anlatmamıştı. Gwen eve döndüğünde Jacob yoktu ve gece geç saatlerde eve geldiğinde Gwen çoktan tüm yaşananların bir hata olduğuna karar vermişti. Bu hata hakkında da kimse'nin tavsiyesine ihtiyacı yoktu.

Thorne and Roses'ın şehirde ayarladığı "işin" *Saturday Night Live* olduğu ortaya çıktı. Sunucu monoloğuna başlamadan önce, ekranda Xander ve Roses'ın görüntüsü belirip de isimleri anons edildiğinde Gwen'in ağzı açık kaldı.

Ağzı yumurta eriştisiyle dolu olan Jacob, "Vay be," dedi. "Bu tanıdığın adam değil mi?"

Çin böreği Gwen'in parmaklarından kayıp halının üzerine düştü.

Ertesi gün sabah dokuzda Xander Thorne'un Instagram'da 172.026 takipçisi vardı. O öğleden sonra Gwen, Jacob'ın yeni erkek arkadaşının spor salonuna misafir olarak girme teklifini kabul etti. Ama spor salonundaki radyo istasyonu, Thorne and Roses'ın bir gece önce çaldığı şarkıları çalıyordu. Ruby'nin dans

ritminin içinde uğuldayan sesini bastırmak için kendi müziğinin sesini iyice açmak zorunda kalmıştı.

Pazartesi günü geldiğinde Xander Thorne'un kapağına çıktığı dergi, dergi stantlarının en önüne yerleştirilmişti ve takipçi sayısı elli bin daha artmıştı. *Saturday Night Live*'daki performanslarının videosu 2.7 milyon izlenmeye ulaşmıştı.

Yine de Gwen bunların hepsini zihninden uzaklaştırdı. Nathan o öğleden sonra genç kadınla acil bir toplantı yapmak istemişti. Metroya binip Carnegie Hall'a gitti, merdivenleri hızla çıkarak Nathan'ın ofisine yöneldi. Tam önüne gelmişti ki kapı açıldı.

İçeriden Xander Thorne çıktı.

Gwen farların ışığıyla karşılaşan bir' geyik gibi olduğu yerde donup kaldı. Kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

Xander'ın yüzü başka tarafa dönüktü, Nathan'la birlikte dışarı çıkarlarken konuşuyorlardı. Gwen solundaki hademe dolabına saklanmayı aklından geçirdi.

Onu ilk fark eden Nathan oldu.

"Gwen, tam zamanında."

Sanki ağır çekimdeymiş gibi Gwen, Xander'ın dönüp ona bakma ânını izledi. Kaşları hafifçe kalkmış, meraklı gözlerle onu inceliyordu.

"Florida'ya ne oldu?" diye sordu Gwen pat diye.

Xander gözlerini kırptırdı. O cevap veremedi Nathan elini adamın omzuna koydu. Gwen, bu dokunuşla birlikte Xander'ın çenesinin gerildiğini fark etmeden edemedi.

"Pops için iyi haberler var," dedi Nathan. "Xander sözleşmesini yenilemeyi kabul etti."

Gwen yüzünden kanın çekildiğini hissetti. "Neden?"

Nathan'ın yüzündeki parlak gülümseme soldu, başını hafifçe yana eğdi. Xander ise Gwen bakmamaya kararlı olmasına rağmen gözlerini onun üzerinden ayırmıyordu.

"Eh, Thorne and Roses ile Pops arasındaki zaman taahhüdü konusunda bir anlaşmaya vardık--"

“Nathan, ofisinde konuşabilir miyiz?” Gwen ikisinin arasından geçerek tek kelime daha etmeden içeri daldı.

Nathan’ın masasının karşısındaki sandalyeye kendini bıraktı ve kafasında dönüp duran düşüncelerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Bir yıl boyunca sergilediği korkunç davranışların ardından Nathan neden ona eski pozisyonunu teklif etmişti? Ve Xander neden kariyerinde böylesine bir geri adım atmayı kabul etmişti?

Kapının dışında kısık sesle vedalaşmalarını duydu. “Onunla konuştuktan sonra beni ara. Memnun olmayacağına eminim...” dedi Nathan.

Xander’ın sesi duyamayacağı kadar alçaktı ama o derin titreşim bile teninin anılarla karıncalanmasına neden oldu.

Önemli değil. Birlikte çalalım.

Gwen ürperdi. O anının hatırası bedeninde yeniden alevlenmişti. Libidosunu bastırmaya çalışarak Nathan’la Xander’ın vedalaşmasına odaklandı. Kim memnun olmayacaktı?

Nathan kapıyı kapatıp karşısındaki sandalyeye oturdu. “Tamam. Ne oldu?”

“Neden onu geri çağırdınız?”

“Son birkaç günde popülerliğinin nasıl yükseldiğini gördüm,” diye açıkladı Nathan sakin bir şekilde. “Xander Thorne, yani öncekinden on kat fazla takipçisi olan bu Xander Thorne mali sorunlarımıza basit bir çözüm. Basın bülteni yarın yayımlanırsa, SNL’deki başarısından hemen sonra abonelikler fırlar gider. Bu sayede genç kitleyi tekrar Pops’a çekebiliriz.”

Gwen yanağının içini ısırdı. “Yani mesele para.”

Nathan ona gülümsedi. “Mesele her zaman paradır, Gwen. Müzik ve para.”

“Gordon ne olacak?” diye sordu. Gordon, Xander’ın kaçırdığı tüm provalarda ve konserlerde başçellist sandalyesini devralan müzisyendi. “Geçen hafta konuştuk. Onu başçellistliğe terfi ettirmişsiniz. Sözleşme imzaladı.”

“Gordon’ı bana bırak, tamam mı?” dedi Nathan, üstten ba-

kan bir gülümsemeye. "Bazen tüm orkestranın iyiliği için zor kararlar almak gerekir."

Gwen huysuz bir ergen gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. İçine sinmeyen bir şeyler vardı. Xander neden Nathan'ın teklifini kabul etmişti? Büyük bir para mı vadedilmişti? Xander ne istemiş olabilirdi...

Kalbi bir anlığına durur gibi oldu. Gözleri hızla Nathan'a kaydı.

"Ona başkemanlığı mı teklif ettiniz? Xander'ın bunu istediğini biliyorum."

Nathan'ın kaşları çatıldı. "Hayır, Gwen. Sen hiçbir yere gitmiyorsun. Sana inanıyorum."

Göğsündeki sıkışma hâlâ geçmemişti. Ava, Xander'ın bunca zaman Pops'ta kalmasının tek sebebinin başkemanlığı istemesi olduğunu söylemişti.

"Sözleşmem hakkında bir şey sorabilir miyim?" Derin bir nefes alarak cesur görünmeye çalıştı. Sözleşmeyi imzalarken detaylı incelememişti. Ama şimdi Gordon'ın sözleşmesi iptal edilecekken... "Ne kadar süre Manhattan Pops'ın başkemancısı olacağım?"

Nathan omuz silkti. "Ne kadar istersen."

"Ya 'genç kitleyi' Pops'a geri çekemezsem? Ya da iki yıl sonra artık ABD tarihinin en geç kemancısı olmadığımıda?"

"Sana güveniyorum, Gwen. Büyük bir başarı elde edeceğine eminim." Gülümseyerek masanın üzerinden uzandı ve elini rahatlatıcı bir şekilde Gwen'in elinin üzerine koydu.

Ama sorusunu yanıtlamamıştı.

"Bugün seni çağırmamın nedeni," diye devam etti Nathan, "yalnızca Xander'dan bahsetmek değil, provalarda onunla nasıl başa çıkacağımızı da konuşmak."

Gwen sağ kaşını ovuşturdu, gözünün arkasında zonklayan bir baş ağrısı başlamıştı. "Peki."

"İkiniz zaten arkadaşça olduğunuz için belki bu süreç biraz daha kolay olur--"

Gwen'in başı hızla kalktı. "Size ne söyledi?"

Nathan gözlerini kırptırdı, bu tepkiyi beklemiyordu. "Özür dilerim, ben öyle olduğunuzu varsaydım. Yıldönümü Konseri'nde Vitali Chaconne'un onun düzenlediği versiyonunu çalmıştın."

Gwen'in boğazı kurudu. "Onun düzenlemesi mi? O yazdı anlamında mı?" Artık Ava'nın parçayı sahnede duyduğunda neden şaşırdığını anlıyordu. "Hayır, internette bulmuştum."

Senin paylaştığın yerde.

Başı zonkluyordu.

"Ah. O hâlde orkestrayı olabilecek en yüksek seviyesine taşımak için üçümüz bir ekip olarak nasıl birlikte çalışabiliriz bunu konuşalım."

Nathan, aboneler üzerinde etkili olan o çekici gülümsemesini yüzüne yerleştirerek konuşmaya başladı. Gwen her geçen dakika kendini daha da kötü hissediyordu. Nathan ile Xander'ın geçmişi hakkında öğrendikleri zihninde dolaşırken, Nathan üvey oğlundan –ergenliğinde inanılmaz derecede üstüne gittiği oğlundan– bahsederken Gwen kelimelerini zar zor içinde tutabiliyordu.

Nathan'ın ofisinden çıkarken bile Xander'ın pozisyonu neden yeniden kabul ettiğini anlamlandıramamıştı. Plaza Oteli'nde onu kadınlar tuvaletine kadar takip ettiği ânu hatırladı. *Pops umurumda bile değil.*

O zaman umursadığı şey neydi?

7. Cadde'ye çıktı ve kuzeye, Central Park yönüne doğru yürümeye başladı. Belki yaz havasında biraz yürümek kafasını dağıtabilirdi.

"Gwen."

Tanıdık sesi duyunca arkasını döndü. Xander Thorne bina-
dan ayrılmış, ona doğru ilerliyordu. Onu beklemişti.

Xander elini saçlarının arasından geçirerek önünde durduğunda Gwen'in nabızı hızlandı. Sesine güvenmediği için önce adamın konuşmasını bekledi.

“Sana...” Boğazını temizledi. “Sana kahve ısmarlayabilir miyim?”

Xander’ın yüzü gergindi, sanki hayatında ilk kez böyle bir soru soruyormuş gibi görünüyordu. Normalde bir kıza yalnızca bakması bile yeterli oluyormuş, iç çamaşırlarını çıkarması için Starbucks baristalarını dahil etmesine gerek kalmıyormuş gibi.

Chelsea gibi kızlara. Belki de sevgilisi olan kıza. Gwen’in tam bu âna kadar aklının ucundan bile geçmeyen biri.

“Hayır. Teşekkür ederim.” Bir adım geri çekilerek ondan uzaklaştı, neredeyse iki adım daha atarak trafiğin içine karışmayı düşünüyordu. “Tekrar hoş geldin.”

Ardından neredeyse koşarak metroya doğru indi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Çarşamba günü kayıtlara geçen en sıcak gün olmuştu. Nem oranı yüzde yüzdü.

Gwen, röportajı ve ilk provası arasındaki zamanda metroya binmiş, terleyen yabancıların yanında ağır ve nemli havanın içinde yolculuk ediyordu.

Röportaj eğlenceli geçmişti. Kapak çekimi için onu giydirip saçını ve makyajını yapacak bir stilist vardı. İlk kez birisi görünüşüyle bu kadar ilgilenmek için bu kadar zaman ayırıyordu. Sorun şuydu ki, artık provaya özellikle hazırlanmış gibi görünüyordu. Sanki saçına, makyajına ekstra özen göstermişti. Oysa göstermemişti, hele ki belirli bir kişi için asla özen göstermemişti.

8. Cadde'nin yakınındaki prova salonuna girdi. Hızlı bir bakış atarak Xander Thorne'un henüz gelmediğini doğruladıktan sonra herkese selam vermeye, ardından kemanını akort etmeye başladı. Gwen biri kendi yerini alan iki yeni kemancıyı da karşıladı.

Saat tam on olduğunda Ray-Ban gözlüğüyle elinde Stradivarius kutusu olan biri odaya girdi. Çellolardan ve kontrbaslardan küçük bir tebrik korusu yükseldi. Gwen bunu görmezden geldi. Sayfalarını çevirdi, gözlerini kararlı bir şekilde nota sehпасına dikmişti.

Karşısındaki sandalyenin yerde süründüğünü ve ağır bir bedeninin ona otururken çıkardığı sesi duydu. Gwen, o beden hak-

kında bildiklerine odaklanmamaya çalıştı. O kalın bacakların kalçalarını nasıl sarabileceğine, o kesik kesik nefesleri sırasında göğsünün nasıl hızlı ritimlerle inip kalktığına...

"Tekrar hoş geldiniz!"

Nathan'ın sesi bir tezahüratla karşılandı. Gwen, tam karşısında iri bir figür çello kutusunu açmak için eğildiğinde görüşü kararsa da Nathan'a gülümsedi.

"Bu yıl bazı heyecan verici değişikliklerimiz var," diye bağırdı Nathan gürültünün üzerinden. "Bildiğiniz gibi eşim Ava artık yönetim kurulunda, bu şekilde Gwen Jackson başkemancılığı devraldı."

Nathan elini ona doğru uzattığında oda alkış, tezahürat ve ıslıklarla doldu. Gwen kızarak el salladı, gerçekten herkes onu alkışlıyor muydu bakmaya cesaret edemedi.

Adam konuşmaya devam etti. "Ve Xander Thorne'umuz da harika bir yaz geçirdi. Grubu hafta sonu SNL'deydi..."

Yüksek, çok yüksek bir gürültü koptu. Gwen de herkesle birlikte alkışladı, gözleri Nathan'ın üzerindeydi.

"Hey, Thorne. Michael Che'nin numarasını almak için sana ne vermem gerekiyor?" diye seslendi Mei.

Nathan gülüşmeleri bastırdı. "Bir e-posta gönderildiğini biliyorum ama ek konser ve Broadway Ligi performansından birazdan bahsedeceğiz. Düzenli konserlerimizde de birkaç yapısal değişiklik olacak..."

Yapısal değişiklikler. Gwen'in kaşları çatıldı.

"Hadi başlayalım! Kitaplarınızdaki... "Green Bay" şarkısını açın."

"Green Day!" diye herkes bir ağızdan bağırdı ve kahkahalara boğuldular. Nathan başını iki yana sallayıp kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Nathan onlara başlama işaretini vermeden hemen önce Gwen'in bakışları istemsizce yukarı kalktı.

Lacivert tişört. Koyu renk gözler. Ve yalnızca beş gün önce boynunda dolaşmış olan dudaklar.

O âna kadar bir sezon boyunca onun tam karşısında oturma-
nın nasıl bir şey olacağını fark etmemişti. Görüşünü engelleyen
hiçbir şey yoktu. Şefin iki yanında, yalnızca ikisi vardı.

Xander'ın gözleri üzerinde gezinirken, Gwen hızla Nathan'a
dönerek dikkatini tekrar topladı.

"Wake Me Up When September Ends"ten diğer şarkıya geç-
meden hemen önce Nathan, Gwen'e bir notu olup olmadığını
sordu.

İkisi de çelloların ve kontrbasların fazla yüksek çaldığını bi-
liyordu.

Gwen boğazını temizledi. "Xander, bence biraz geri çekilebi-
liriz."

"Çekilebilir miyiz?" diye mırıldandı Xander alaycı bir tonla.

Kadının bakışları ona kaydı. Bu Ava'yla konuşurken kullan-
dığı tonun aynısıydı. Ona dik dik bakıp yavaşça tek kaşını kal-
dırdı. "Açıklamamı istediğin bir nokta var mı?"

Orkestranın sessizleştiğini duydu.

Xander'ın gözlerinde bir parıltı belirdi, dudakları hafifçe kıv-
rıldı. "Hayır, hanımefendi."

Gwen tekrar notalarına göndü ve Nathan'a devam edebile-
ceklerini belirten bir baş hareketi yaptı. Mei trombonların ara-
sındaki yerinden ona bakıp sessizce, "Aman Tanrım," diye du-
daklarını oynattı.

On dakikalık arada Gwen hızla ayağa fırlayıp köşedeki masa-
ya koştu. Nathan ve Ava'nın her zaman çay ve kahve koyduğu,
bazen de kurabiye ya da donut bıraktığı masaya.

Tam bir yulaflı üzümlü kurabiye almıştı ki masanın üzerine
bir gölge düştü. Kimin geldiğini anlamak için bakmasına gerek
yoktu.

"Bahsettiğin işin SNL olduğunu söyleyebilirdin," dedi kura-
biyeye bakarak. Görünüşe göre tüm gün kızgın olmasının nede-
ni buydu.

Xander cevap vermeyince, Gwen tam da bu an için cebine sı-
kıştırdığı on dolarlık banknotu çıkardı ve ona uzattı.

“*Tacolar için.*”

Gwen, Xander’ın parayı almak için uzanmayan koluna bakarken bir sessizlik oldu.

“Onları yemedin,” dedi adam.

Gwen onun sesinin o bas tonunu içine çekerken, “Önemli yok, sonuçta benim için alınmışlardı,” dedi.

“Dokuz dolardı.”

Gwen parayı atıştırmalık masasının üzerine bıraktı. “Bir dolar bahşiş verdin.”

Sandalyeye dönmeden önce Xander onu durdurdu.

“Belki onun yerine kahve içmeye gidebiliriz. Gerçekten parayı geri ödemek istiyorsan.”

Kaşları alnına kadar kalkmıştı, cevabını bekliyordu. Gwen’in kaşları çatıldı, üst üste dizilmiş strafor bardaklardan birini aldı ve kahve termosunu çevirip doldurdu. Ardından bardağı Xander’a uzattı. Tam parayı geri cebine tıktırıyordu ki adam bir adım atıp önüne geçerek uzaklaşmasını engelledi.

“O sınırı aşmamalıydım,” diye fısıldadı. “Özür dilerim, ben...” Yutkundu, Gwen boğazının hareketlerini izledi. Bir elini saçlarından geçirirken ona bakmaya devam ediyordu. Sonra gözleri kadının dudaklarına indi ve sözleri yarım kaldı.

Gwen bir adım geri çekildi. Şey yapmadan önce...

“Teşekkür ederim... *tacolar için.*”

Yerine geri döndü ve provanın geri kalanında ona bir kez bile bakmadı, bir daha onu düşünmemeye kararlıydı.



Kollarında gezinen parmak uçları.

Kulağının arkasını sıyıran dudaklar.

Saçlarına değen sıcak nefes.

Sırtında hissettiği sert göğüs.

Ve adı olmayan, kanında uğuldayarak dolaşan bir şarkı.

Gwen gözlerini açtı, midesi kıvrılıp büzülüyordu. Terden yapışmış saçlarını yüzünden iterek derin bir nefes aldı. Uylukları yanıyordu.

Siktir.

Siktir. Siktir.

Alarminin çalmasına ne kadar zamanı kaldığını görmek için döndü ve uyluklarını birbirine sürterek karıncalanan teninde bir sıcaklık dalgası yarattı.

Kendini yargılamaya fırsat vermeden elini pijamasının içine kaydırды. Rüveyı –anıyı– hatırlamak için kendine iki dakika verdi. Ve tam boşalmak üzereyken adamın uzun nasırlı parmaklarının yüzünü kendisine çevirdiğini hayal etti. Dili ağzına kayarken parmakları onu okşuyordu.

Gwen tavana bakarak yattı, nefesi yavaşça normale döndü. Ardından kendini sürükleyerek yataktan kaldırdı ve gidip soğuk bir duş aldı.



Gwen boşalmanın insanı rahatlatması gerektiğini düşünürdü. Ama metroda ona çarpan her yabancı, omzuna kapanan her vagon kapısı, yaz yağmurundan üstüne düşen her damla onu çileden çıkarıyordu. Prova sandalyesinde oturup derin, dingin bir nefes alarak notalarına odaklandığında kendini ancak kontrol altına alabildiğini düşündü.

Ancak sonra saat onu bir geçti, ardından beş, ardından on ve hâlâ karşısındaki sandalye boş duruyordu. Xander Thorne nihayet 10.13'te kapıyı iterek içeri girdiğinde Ray-Ban gözlüğü her zamanki gibi yüzündeydi. Gwen başını iki yana salladı, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve gözlerini orkestranın çalmakta olduğu parçanın ortasına çevirdi.

Bir sandalyenin çekilmesini, bir çello kutusunun şak diye açılmasını, kalın kollardan bir deri ceketin çıkarılmasını, güneş gözlüğünün çello kutusunun içine bırakılmasını dinledi. Bu sırada birkaç enstrümanın yayları kontrolden çıktı ve detone oldu.

Parçanın sonunda Nathan onları durdurdu. "Hoş geldiniz, Bay Thorne," dedi içten bir tonla.

Gwen gözlerini kısarak Nathan'a baktı. Ona karşı ne kadar

temkinliydi. Pops hibeyi kaybedip tekrar Xander Thorne'a dönmek zorunda kaldıklarından beri aralarındaki dinamik değişmiş gibiydi.

Xander'a hakkını vermek gerekirdi, eskiden yaptığı gibi sırtarak ya da küçük bir selam vererek karşılık vermemişti. Hatta hiçbir şey söylemedi. Sadece çellosunu hazırlamaya devam etti, zemin tutucuyu yere bıraktı.

"Yolu kolay buldun mu bari?" Bu donuk kelimeler Gwen'in karmakarışık zihninden çıkıp dudaklarından döküldü; hafif azarlayıcı bir imaydı.

Sessizlik. Xander ilk kez başını kaldırıp ona baktı; bakışları gölgeli, saçları yağmurdan sönmüştü. Arkasından birkaç kıkırdama geldi. Muhtemelen Diane homurđanıyordu.

Başka bir orkestra üyesini azarlamak onun işi değildi. Nathan'ın işiydi. Ama Nathan onu disipline etmeyi reddediyordu. Nathan tekrar baştan almalarını isterken Gwen, bir gülümsemeyi saklayarak Xander'a sert bir bakış attı. Xander da ona bakıyordu, koyu renk gözleri kemanını kaldıran Gwen'i delip geçer gibi üzerindeydi.



Arkasından gelen derin, tanıdık bir ses, "Bir itibar kazanmaya başladın," dedi.

Gwen'in parmakları titredi. Atıştırmalık masasındaki çayına sıkamak için açmaya çalıştığı bal paketini yırtarken eli sarsıldı.

"Güzel," diye karşılık verdi alayla. "Ortak noktamız oldu." Bakışlarını kupadan ayırmadı, parmaklarına bulaşan bala rağmen hızlı hareket ediyordu.

"Öyle mi? Neymiş benim itibarım?"

Gwen dudaklarını birbirine bastırdı. "Saldırgan. Kibirli. Geç kalan."

"Dakikliğe çok önem veriyorsun."

Bunu bir sorun gibi değil, tespit gibi söylemişti. Yine de Gwen cevap vermek zorunda hissetti. "Bir insan bir yerde olaca-

ğını söylüyorsa, orada olmalı. Başkalarını bekletmek adil değil.”

Parmaklarını silmek için peçeteye uzanırken duraksadı çünkü Xander bir adım daha yaklaşmıştı. Göğsünün koluna yalnızca birkaç santim uzaklıkta olduğunu hissediyordu. Bakışlarını aşağıda tutmaya çalıştı.

“Benim için önemli olduğunda zamanında dakik olabiliyorum. Kanıtlamama izin ver. Benimle...”

“Yani Manhattan Pops senin için önemli değil mi?” diye sertçe sözünü kesti Gwen. Başını kaldırdığında Xander’ın sıcak bakışlarını ve yarım kalmış cümlesiyle aralanmış dudaklarını gördü. Bir teklifin ortasında yakalanmış gibiydi. Birden aklına Alex Fitzgerald’ın asla provaya geç kalmayacağı geldi. “*Saturday Night Live* da mı senin için önemli değildi?”

Xander yutkundu. “Hayır. Hatırlarsan o gün çok daha önemli bir şeyle meşguldüm.”

Gwen o an hissettiği şeyin sebebinin sıcak hava olduğuna inandırmaya çalıştı kendini. Xander’ın gözlerindeki o kahrolası bakış, göğsüne yayılan sıcaklık, karnının derinliklerinde usul usul filizlenen o duygu... Hepsi bunaltıcı hava yüzünden olmalıydı.

Kesinlikle o sabah gördüğü rüyayı da suçladı. Çünkü parmaklarındaki balı yalamaya başladığında Xander’ın bakışlarının dudaklarında olduğunun fazlasıyla farkındaydı. İkinci parmağını ağzına alırken gözlerini ondan ayırmadı. Xander yavaşça nefes alarak elini masaya yasladı.

Gwen yerine geri döndü ve Xander’ın üzerindeki bakışlarını ve sürekli girişleri kaçırmamasını görmezden geldi.



Xander bir daha hiç geç kalmadı. Aksine, beş dakika erken gelmeye başladı.

Parçalar sırasında, ara verdiklerinde, Nathan konuşurken, kalan herkes eşyalarını toplarken bile bakışlarını üzerinde hissediyordu. Gwen molalarda ondan uzak kalabilmek için tuvalete

gitmeye başladı. En azından on dakika boyunca görüş alanında olmuyordu.

Eylül konserinin olduğu hafta, Xander prova binasının dışında onu bekliyordu. Prova saatinden yirmi dakika erken gelmişti. Gwen, köşeyi döndüğünde Xander'ı fark etti ve ona doğru yürümek zorunda kaldı. Elinde buzlu latte ve bir kemanla darağacına doğru yürüyormuş gibi hissediyordu.

"Evet?" dedi yaklaştığında.

Xander ona baktı, söyleyeceklerini unutmuş gibi görünüyordu. Dudaklarını yaladı. "Seni görebilir miyim? Provadan sonra. Herhangi bir gün. Ya da sabah." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Gördün mü? Dakik olabiliyorum." Gergin bir şekilde gülümseyip dudaklarını hızlıca birbirine bastırdı.

Gwen o gülümsemesinin görüntüsünü zihninden silmeye çalıştı. "Neden?"

"Yeni bazı parçalar yazdım. Onları çalışını duymak istiyorum."

Göğsünde bir şey çekildi. Xander'ın odaya her girişinde gözlerini dudaklarına indirmesinden bile daha değerli bir şeydi bu.

Boğazını temizleyerek, "Yine bana 'öğretmek' istediğin başlıksız notalar mı?" Tek kaşını kaldırdı, kapıyı açmak için yanından geçti.

"Bunun müzik yapmaktan başka bir şey olması gerekmiyor," dedi Xander onu takip ederken.

"Seninle çalışabilecek 'sıradanlığın tam tersi' bir sürü başka müzisyen vardır, Xander," dedi Gwen düz bir tonla. "Konsere odaklanmam gerek. Vaktim olmayacak--"

"Cumartesi gecesi o zaman, konserden sonra."

Sırf bir kokteyl partisinden sonra gece onunla buluşma fikri bile Gwen'in başını döndürmeye yetti. "Ben... arkadaşlarımla olacağım ve--"

"Görüştüğün biri mi var?" Gözleri yüzünde gezindi. "Ben... daha önce sormadım."

Gwen'in aklına Chelsea'nin Instagram'ı geldi, onunla çekil-

miş selfieleriyle dolu profili. “Bak, benden ne istediğini bilmiyorum ama–”

“Herhangi bir şeyi.” Siyah gözleri yukarıdan ona bakıyordu. Titreyen bir nefes aldı. “Her şeyi.”

Gwen sıcaklığın içinde yeniden döndüğünü hissetti; adamın dudaklarından ve nefesinden doğup göğsüne, oradan da karnının derinliklerine doğru kıvrılarak yayılıyordu.

Xander ona doğru eğilerek, “Bana tekrar görüşebileceğimizi söyle,” diye fısıldadı. “Müzik ya da başka bir şey için.”

Gwen’in kalbi göğüs kafesinde gümbürdüyordu. Nefesi alnına değdiğinde teni ürperdi. Parmakları çenesine uzandığında gözleri kendiliğinden kapandı.

Kapı aniden açıldı ve birkaç kemancı içeri girerken ikisi de hızla birbirinden uzaklaştı. Gwen o anda bu durumun ne kadar saçma olduğunu fark etti. Başkemancı olarak Xander ile flört ederken görülürse kaybedebileceği saygınlığını. Üstelik işi bittiğinde adamın onu paramparça etmesi uğruna...

İş arkadaşlarına hafifçe el salladı ve fısıldadı: “Hayır, görüşmem. Bu iyi bir fikir değil.”

Göz ucuyla Xander’ın derin bir nefes aldığını, omuzlarının düştüğünü gördü. Gwen yanından geçip prova salonuna girdi ve tekrar ona baktığında Xander gözlerini kapatmış, bir eliyle saçlarını kökünden çekiştiriyordu.

Xander’ın on beş dakika boyunca içeri gelmemesini görmezden gelerek hazırlığına odaklanmaya çalıştı. Nathan provayı başlatırken kapı açıldı. Ağır botların karşısındaki sandalyeye doğru ilerlediğini duydu. Sandalye ağırlığı altında gıcırdadı.

“Daha önce söylediğim gibi,” dedi Nathan. Gwen başını kaldırıp ona baktı. “Normal programda birkaç değişiklik olacak. Biraz heyecan katmak için. Bu yıl Xander’ı yeni bir şekilde öne çıkarmaktan gurur duyuyoruz. Son zamanlarda beste yapıyor, konserde yeni bir parça çalmayı kabul etti.”

Gwen’in bakışları ârunda çellosunu kutudan çıkaran Xander’a döndü. Kulaklarının uçları kızarmıştı. Nathan’ın kelimeleri ka-

fasında daha çok yerine oturdukça kendi yanaklarının da ısındığını hissetti.

“Xander, bizimle paylaşmak ister misin?” diye sordu Nathan.

Xander sandalyesinde arkasına yaslandı, çello yayı elindeydi. Diğer eliyle gözünü ovuşturdu. “Pek istemem, hayır.”

Nathan’ın yüzü düştü, bunu kişisel algılamıştı. Sonra arkadan Diane’in sesi yükseldi. “Ah, duymayı çok isterim!”

Bir anda birkaç kişi daha aynı şeyi söylemeye başladı. Xander omuzlarını geriye attı, yayı Stradivarius’un tellerine yerleştirdi ve Gwen’in onun dairesinde çaldığı parçanın ilk arpejlerini çekti.

Gwen, Xander’ın sol parmaklarının ilerleyişini seyretti; notaların üzerinden kayıyor, sabahları hâlâ zihninde dolaşan o melodiyi titreştiriyordu. Yüzüne baktı. Xander yere doğru kaşlarını çatmıştı. Normalde çalarken taşıdığı tutkunun yarısı bile yoktu.

Birkaç hafta önce Gwen’in belirlediği tempoyu takip ediyor, hatta onun nefesleri, ve rallentandoları, Gwen’in yeni bölümlere girerken ritme hazırlanmak için aldığı o nefesleri bile birebir uyguluyordu.

Parmakla çaldığı kısma geldiğinde Gwen’in atladığı notaların aynısını atladı. Onları yazan kendisi olmasına rağmen. Kendi fikirleri daha iyi olmasına, Gwen o parçayı amatör gibi çalmasına rağmen.

Sonra kreşendo yükselip o gerilimli final yavaş yavaş huzura dönüşürken –Xander dudaklarını birbirine bastırdığında ve yanakları pembeye dönüp kapandığında– şarkının tam da Gwen’in tenini yaladığı o aynı yerinde Xander’ın dili altdudağının üzerinde gezindiğinde... İşte Gwen o anda fark etti.

Kaydı hâlâ saklıyordu. Gwen’in kaydını.

Yay tellerin üzerinden kalktı. Orkestra onu alkışladı. Xander ise teşekkür edercesine yere doğru sahte bir gülümseme gönderdi.

“Harikaydı, Xander,” dedi Nathan. “Gerçekten büyüleyiciydi. İsim koyabildin mi?”

Xander kaşlarının arasını ovuşturdu, başını iki yana salladı.

Gözleri bir anlığına sıkıca kapanmıştı. “Koymuştum. Ama yanlışmış.”

Gwen yutkundu. Nathan sonraki parçayı anons ederken tekrar notalarına dönüp sayfaları çevirdi.

Xander prova boyunca bir daha ona bakmadı. Tempo almak için bile. Gwen hangisinin daha dikkat dağıtıcı olduğuna karar veremiyordu: Son iki haftadır her an yüzüne, bedenine, enstrümanına yönelen bakışları mı... yoksa şimdi o bakışların tamamen yok olmasını mı?

Çello Süiti No. 3

Alex, Xander'ı keşfettiğinde sanki önünde bambaşka bir dünyaya açılmıştı. Alex herkesi ve her şeyi dert eden biriyken, Xander öyle değildi.

Alex hazırlıklıydı, dakikti, sorumluluk sahibiydi. Xander ise dünyanın kendisini bekleyeceğini biliyordu. Çünkü bekliyordu.

Alex hatalara odaklanırdı. Kimsenin ilgilenmediği konular hakkında fazla konuşurdu. Her kaydın ardından gözleri Nathan Andrews'un onayını arardı. Gün boyu çalmanın yarattığı gerginliğin profesyonel masajla vücudundan çıkarılmasına ihtiyaç duyar gibi, geceleri parmakları pençe misali kasılırdı.

Xander Thorne ise ona en iyi olduğunu söyleyen herkese sonunda gerçekten inanmıştı. En iyisiymiş gibi çalışıyordu. En iyisiymiş gibi hareket ediyordu.

Xander, Alex için yalnızca bir isimden ibaret değildi. Bir persona olmanın da ötesindeydi. Xander, Alex'in aslında başından beri ihtiyaç duyduğunu bilmediği ortaktı. Alex'e kimseyi etkilemek zorunda olmadığını hatırlatıyordu. Zaten etkileyiciydi. O andan sonra Alex'in performansları âdeta kanatlanmıştı.

Fakat bazı anlarda Alex, Xander'ın kendisinden kayarak uzaklaştığını hissediyordu. Annesiyle herhangi bir fiziksel temas kurduğunda, Sonya ile Hazel bir gece dışarı çıktıklarında, geçmişten utanç verici bir anıyı kalabalığa anlattıklarında ya da Nathan'dan gelen bir e-posta gelen kutusuna düştüğünde. O an-

larda özgüveninin, lavabo giderinden aşağı dönen su gibi içinden çekilip gittiğini hissedirdi. Nerede olduğunu, kim olduğunu hatırlaması her seferinde birkaç saniyesini alırdı.

Ve hiçbir şey onu Gwen Jackson kadar şiddetli sarsmamıştı. Gwen, okul yıllarında olsa Alex'in başını döndürecek türden bir kızdı. Bu da onun yanındayken bedenini ve zihnini kontrol altında tutmasını daha da zorlaştırıyordu.

Aslında Gwen onu reddederek ona yardım ediyordu. Gwen ona hayır, teşekkür ederim dediğinde Xander'a geri dönmek daha kolay oluyordu. Onu etkileme ihtiyacı içinde boğulmak üzereydi ve Gwen onu doğruca, onun onayına ihtiyaç duymayan kişiye geri itmişti.

Alex'in ihtiyacı olan tek ortak Xander'dı. Gwen'e ihtiyacı yoktu, onu sadece istiyordu. Ve kendine bunun arasındaki farkı sürekli hatırlatıyordu.

Düzenleme
Ny.özlem

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ava, *New York Times* ile bir röportaj ayarlamayı başarmıştı. Gwen... ve Xander Thorne için. Kusursuz ekip.

Gwen de böylece kendini cumartesi sabahı 68. Cadde'deki küçük bir kafenin terasında otururken bulmuştu. Röportajı yapan kişi tezgâhtan *cappuccinosunu* almak için kalkmıştı, onun sessizce geri dönmesini bekliyordu. Dizlerini olabildiğince gövdesine çekmişti. Sanki insan biçiminde bir katlanır sandalyeydi. Çünkü diğer seçenek... yani, diğer seçenek...

Xander bacaklarını yeniden üst üste atarken dizi onunkine çarptı.

"Pardon—"

"Ben— sorun yok."

Yine sessizlik.

Xander bir *espresso* söylemişti. O minicik fincan, devasa ellerinin içinde o kadar komik görünüyordu ki her yudumunda Gwen gülmemeye çalışıyordu.

Ray-Ban'leri takılıydı. Yine siyahlar içindeydi.

Onunla ilgili her şey, kıyafetleri, herkesten üstünmüş gibi duran tavrı, dizleri değmediği sürece Gwen'in varlığını yok sayması... kadının sarı yazlık elbisesinin içinde kendini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Beklediğiniz için teşekkürler." Röportajı yapan Mark sandalyeye oturduğunda Gwen gülümsedi. Arkadaş canlısı. Ula-

şılabilir. İkisinden birinin öyle olması gerekiyordu. Mark o akşamki konsere eleştiri yazmak için gelecekti ve yazı pazar günü *Times*'ta yayımlanacaktı. "O zaman, Gwen!" Elini ona doğru sallayıp not defterini açtı. "New York tarihindeki en genç başkemançısın."

"Batı yarımkürede," diye mırıldandı yanından bir ses.

Hem Gwen hem de Mark, komik derecede küçük fincanından bir yudum alan ve konuşmayı bölmekten memnun görünen Xander'a baktı.

Gwen yeniden Mark'a döndü. "Öyle diyorlar," dedi gülümseyerek.

"Heyecanlı olmalısın," diye yönlendirdi onu Mark.

"Kesinlikle. Manhattan Pops'ın bu fırsatı sunması benim için büyük bir onur. Açıkçası kendim için hiç böyle bir şey hayal etmemiştim, bu yüzden bu fırsat beni çok heyecanlandırıyor."

Gwen artık tüm röportajların aynı olduğunu öğrenmişti. Sorular farklı şekilde sorulsa da verilen cevaplar hep aynıydı.

"Peki kendin için ne hayal ediyordun?" diye sordu Mark.

Gwen tereddüt etti. İşte şimdi daha önce sorulmamış bir soruyla karşı karşıyaydı. "Ben... sanırım hep solo çalmak ve öne çıkan bir kemancı olmak istemiştim ama ilk adımımın başkemançılık olacağını hiç düşünmemiştim." O gülümserken yanındaki vücut kıpırdandı.

"Keman çalmayı kendi kendine öğrendiğin söyleniyor. Neredeyse bir dâhi çocuk, bu doğru mu?"

"Ah, hayır." Gwen kızardı. "Kendimi hiç dâhi olarak görmedim. On bir yaşında çalmaya başladım." Mark bir şeyler not aldı. "Ama birlikte çalıştığım bir öğretmenim vardı."

"Nerede çalışıyordun? Lise bandosunda mı?"

"Hayır, lisemde müzik dersi yoktu. Queens'te bir müzik dükkânında öğrendim..." Duraksadı, ortak geçmişlerinden bir parçayı Xander'a açığa vurmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu ama *Times*'ta Mabel'dan bahsedilmesinin iyi olacağını biliyordu. "Mabel'ın Müzik Dükkânı." Xander'ın tepkisini gör-

memek için bakışlarını kaçırarak hızlıca devam etti. "Ama Union Square metro istasyonunda da çalardım. Yoğun saatlerde bahşış için keman kutumu açıp hazırlanırdım."

Gülümsedi, artık bunun insanların sevimli bulup güldüğü bir hikâye olduğunu keşfetmişti; anılarının unutmaya çalıştığı bir parçası değildi.

"Peki o parayı ne için kullanıyordun?" diye sordu Mark gülümseyerek.

Kendisi ve büyükbabasına yemek almak için.

Yeni ayakkabılar için.

Bir keresinde –gerçekten yalnızca bir kere– bir sinema bileti için. Gişede bir sinema kartına kaydolmuş ve küçük bir patlamış mısırı bedavaya almıştı. En azından o günün akşam yemeğini çıkardığını düşünerek kendini teselli etmişti.

Gwen yutkunup parlak bir gülümsemeyle, "Kıyafet, şekerleme ve sinema için," dedi.

Mark kıkırdadı. Gwen ise Ray-Ban gözlüğünün ardındaki bir çift gözün kendisine çevrildiğini hissedebiliyordu.

"Peki ailen müziğini destekliyor muydu?"

İşte o soru gelmişti.

Plaza balo salonunda merakla sorular soran yabancılara yalan söylemek kolaydı. Dergi röportajlarında, ailede müzikal yetenek olup olmadığını sorduklarında konuyu geçiştirmek de kolaydı. Ama *New York Times* muhabirinin doğrudan anne babasını sorması...

Buzlu lattesine bakarken, "Benim... ebeveynlerim yok," dedi garip bir gülüşle. "Annem on birinci doğum günümünden hemen önce öldü. Keman çaldığımı hiç duyamadı. Ama büyükbabam... o ben çalışırken dinlemeyi çok severdi. Özellikle de çok hasta olduğu zamanlarda... evet."

Bunun üstesinden daha iyi gelebilirdi. Kekelemesine karşı yüzünü buruşturdu.

Mark'ın bakışları üzerinde dolaştı. "Bunu duyduğuma üzgünüm." Bir insanın içtenliğiyle olsa da iyi bir hikâye yakaladığını

hisseden bir muhabirin ifadesiyle konuşmuştu. "Büyükbaban Pops konserlerine geliyor mu?"

"O da vefat etti. Lise mezuniyetimden bir gün önce öldü."

Mark'ın gözlerindeki acıma duygusunu tanıyordu ama aynı zamanda adamın soruyu sormadan önce bile nasıl bir cevap alacağını bildiğini hissetti. Mark tekrar üzgün olduğunu söyledi ve defterine bir şeyler karaladı. Gwen yanındaki sessiz figürü görmezden gelmeye çalıştı.

"Ailenden keman çalışını dinleyebilen biri oldu mu?"

"Bu röportaj ikimizi de kapsayacaktı, değil mi?" Sağından sert bir ses yükseldi. "Yoksa ben gidebilir miyim?"

Gwen gözlerini kısarak ona baktı. Araya girmesine minnettar olsa sonuç olarak onları bölmüştü.

Mark boğazını temizleyerek dikkatini Xander'a çevirdi. Thorne and Roses'ı, son turneleri, yeniden ne zaman kayıt alacakları ve SNL ile ilgili sorular sordu. Xander tüm bunlara kısa ve tutkusuz cevaplar verdi. Xander kabalaştıkça Gwen gürültüyle lattisini yudumluyordu.

Müzik hakkında konuşmaya başladığı bazı zamanlarda Gwen, yüz hatlarında Alex Fitzgerald'ı görür gibi oluyordu. YouTube videolarından bazılarında yanlış bir şey söylemekten korkuyormuş gibi Alex'in doğru kelimeleri ararken duraksadığını hatırlıyordu. Mark cevaplamak istemediği bir soru sorduğunda Xander, Alex'in kendi çalışından memnun kalmadığında yaptığı gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyordu. Gwen önce Alex'le tanışmış olsaydı nasıl olurdu diye merak etti. Xander'a çekilse de Alex'e âşık olabileceğini düşündü.

Mark, Gwen'i düşüncelerinden kopararak, "Pops'la çalışmaya başlayalı bir yıldan biraz fazla oldu, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Peki Thorne and Roses'la yakaladığın tüm bu başarıya rağmen neden Pops'ta kalıyorsun? Kariyerin gerçekten yükselişe geçmiş gibi görünüyor. Seni tekrar tekrar Pops'a getiren şey nedir?"

Gwen dönüp ona baktı, aynı şeyi merak ediyordu. Geçilmez görünen güneş gözlüğüne baktı ve 'yutkunmasını izledi.

Sessizlik oldu. Sokakta bir taksi korna çaldı, turistler farklı dillerde birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Ama bu kafe masasının etrafında sanki bir boşluk oluşmuştu. Gwen onun derin bir nefes aldığını gördü... Ve yine de hiçbir şey söylemedi.

"Bence..." diye araya girdi Gwen ince bir sesle. "Yani, bu sezon onun özgün bestelerini sergilemek için büyük bir fırsat." Mark'a gülümsedi, adam not alıyordu. Muhtemelen verdiği cevaptan ziyade Xander'ın cevap vermeyişini kaydediyordu. "Bu sezon konser programımızda Xander Thorne'un bestelediği özgün bir çello solosu var. Dün orkestraya çaldı ve gerçekten muhteşem."

"Dinlemek için sabırsızlanıyorum," dedi Mark zoraki bir gülümsemeyle. "Peki siz ikiniz Pops'ta mı tanıştınız?"

Bu kez dramatik duraksama sırası Gwen'e gelmişti.

"Evet." Acı bir gülümseme gönderdi. "İlk provasına geldiği gün tanıştık."

Xander yanında sessizdi.

Mark bir şeyler yazdıktan sonra, "Peki hiç Thorne and Roses'ın konserine gittiniz mi? Grubu seviyor musunuz?" diye sordu.

Gwen gözlerini kırptırdı, kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu. "Henüz konsere gitme fırsatım olmadı ama tüm şarkılarını indirdim."

Mark defterini kapattı. "Konser sabahı zamanınızı ayırdığınız için teşekkürler." *Cappuccinosundan* son bir yudum alıp ayağa kalkarak ikisine de elini uzattı. "Umarım yakınlarda otuyorsunuzdur."

"Evet," dedi Gwen ayağa kalkarken. "Ben Washington Heights tarafında yaşıyorum, Alex de birkaç blok ötede."

Mark'a gülümsediğinde adamın gözlerinde merak kıvılcımlarının parlamadığını gördü. Alex ise çenesini sıkarak tamamen hareketsiz duruyordu.

“Son kısmı çıkarmanız gerekecek,” dedi Alex. Sert sesi Mark’a yönelmişti.

Gwen gözlerini kırptırdı. Nerede yaşadığını söylememeli miydi? Artık böyle şeylerin sorun yaratacağı kadar ünlü mü olmuştu?

Sonra dank etti. *Alex.*

Ona Alex demişti.

Ve karşısındakinin kim olduğunu tam olarak bilen, iyi bir muhabir olan Mark da Gwen’in açtığı kapıdan geçmeye hazırды. Adam başını yana eğerek yeni bir soru sormaya hazırlandı.

“Teşekkürler, Mark,” diye araya girdi Xander. “Umarım konserden keyif alırsın.” Ayağa kalktı ve Mark’ın elini tekrar sıktı. Biraz fazla sert bir şekilde.

Gwen çantasını aceleyle alırken utançtan kıpkırmızı olmuştu. Mark’a el sallayıp vedalaştı ve metroya doğru sıvışmaya çalıştı. Aklında hâlâ insanların ona Alex diye seslenmesine izin veren o genç kemancı vardı ve dili sürçmüştü. Ona en son Alex diye seslendiği zaman, adamın dairesindeydi ve şey yapıyordu...

“Bana öyle seslenmezsen sevinirim.”

Gwen döndü. Xander kafenin terasının girişinde duruyordu, ters yönde yürümek üzereydi.

Göğsü sıkıştı. Yaptığı hatanın utancı içini kaplasa da onu dürtmeden edemedi.

“Düğünde arkadaşların sana Alex diyordu.”

Xander ona baktı, gözlüğü gözlerini gizliyordu. “Arkadaş olduğumuzun farkında değildim.”

Aniden güneşin önüne kocaman bir bulut geçmiş gibi hissetti. Kaldırım serinlemişti, rüzgâr esiyordu.

Gwen yutkundu. “Evet, sanırım değiliz.”

Ardından döndü ve hazırlanmak için eve gitti.



İlk maaşıyla konser için yeni bir kıyafet almıştı. Orkestradaki diğer kadınlar her konserde aynı elbiseyi tekrar giyerek idare

edebiliyorken, Ava her seferinde yeni bir siyah elbise giyyordu. Neredeyse onur konuğu gibi. Moda tercihleri hakkında yazılar bile yazılıyordu.

Bu yüzden Gwen, Ava'nın ısrarıyla dar kesimli bir smokin ceketle tamamlanan bir tulum almıştı. "Bu seni herkesten ayırır, gençliğini de korur," demişti.

Tam banyoda topuklu ayakkabılarını giyerken kapı çalındı.

"Gwen, fotoğraf istiyorum!" diye seslendi Jacob kapının arkasından.

Gwen güldü ve gözlerini devirdi. "Jacob, bu lise balosu değil."

"Öyle sayılır! Hadi çık artık!"

Jacob geçen hafta Declan'la barışmıştı. Nicky'ye ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, bildiği tek şey Declan ile Jacob'ın tekrar bir araya geldiğiydi. Bu duruma sevinmişti. Declan'a giderek alışmıştı ve onu özliyordu.

Smokin ceketinin yakalarını düzeltti, pantolon paçalarını yokladı ve kapıyı açıp koridora çıktı.

Jacob'ın gözleri kocaman açıldı. Gwen kendi etrafında dönerken uzun bir ıslık çaldı.

"Vay canına." Telefonu kaldırıp fotoğraf çekti.

Declan mutfaktaydı ama hemen ençhilada sosunun içindeki kaşığı bırakıp çığlık attı.

"Gwen, muhteşemsin!" Adam hemen ona doğru koşup Gwen'i etrafında döndürdü.

Jacob da omzunun üzerinden bağırarak yatak odasına koştu. "Sana bir şey aldık." Küçük mavi bir kutuyla geri döndü. Şüpheli derecede...

"*Tiffany* mi? Jake, ciddi misin?" Gwen'in gözleri büyüdü. Oturması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Hayatında hiç gerçek *Tiffany* kutusu görmemişti. Hele ona hediye eden hiç olmamıştı.

"Aslında teknik olarak Declan sana bir şey aldı çünkü ben... nasıl diyelim, beş parasızım."

Declan hafifçe dirseğini sıkarak, "Ufak bir şey sadece," dedi. "Bir numara olarak çıktığın ilk konser için."

“Başkemancı, bebeğim.”

“Her neyse işte. Aç hadi.” Declan kutuyu Jacob’ın elinden alıp Gwen’in ellerine tutuşturdu.

Gwen kapağı kaldırırken parmakları titriyordu. Kadife köpüğün içine yerleştirilmiş iki zarif küpe vardı. Sol anahtarı şeklindeki elmaslar ona doğru parlıyorlardı. Hissettikleriyle boğazı düğümlenirken yutkundu.

“Çocuklar, bunu yapmanıza gerek yoktu...”

“Evet, vardı.” Jacob şakağına bir öpücük kondurdu. “Bu çok büyük bir gece.”

Gwen gözyaşlarını tutmaya çalışırken kulaklarındaki sahte taşlı küpelerini çıkarıp Tiffany küpelerini taktı.

Hep birlikte fotoğraf çekildikten ve Declan’ın ruj rengini seçmesine yardım etmesine izin verdikten sonra bir Uber çağırdı. Ardından Carnegie Hall’a gitti ve yönetim kurulu üyeleri için ayrılmış ofiste Bayan Michaels ve Ava’yla buluştu.

Bayan Michaels hayretle keskin bir nefes aldı. “Ah, *Times* seni bağrına basacak.” Gwen onlar için etrafında dönerken bakışları kıyafetinin üzerinde gezindi. “Bugünkü röportaj nasıl geçti?”

“İyiymiş,” dedi Gwen. “Yine de Al... Xander biraz huysuzdu gerçi. Bunun gazeteye yansıyıp yansımayacağını bilemiyorum.”

Ava gözlerini devirdi. “Harika.”

“Röportajı onunla birlikte verdiğin için teşekkür ederim,” dedi Bayan Michaels. “İkiniz birlikte olunca yarınki gazetede yer alacağımızı garanti edeceğimizi biliyorum.”

“Tabii ki.” Gwen gülümsedi, Ray-Ban güneş gözlüğünün camlarına yansıyan kendi şaşkın bakışlarını hatırlamamaya çalıştı.

Ava’nın yanındayken telefonu çaldı; Mabel arıyordu. Gwen hızla ofisten çıktı ve telefonu açtı.

“Sadece seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemek istedim.”

Gwen’in gözleri dolarken teşekkür etti. “Sahneye çıkmadan önce verebileceğin bir tavsiye var mı?”

“Hiç yok,” dedi Mabel. Sesi bulunduğu sokağının gürültüsü arasında kayboluyordu. “İhtiyacın olan her şeye sahipsin.”

Gwen onunla saatlerce konuşabilecek olsa da Mabel kısa süre sonra telefonu kapattı. Gwen dört yıl önce Pops’ta çalışmaya başladığından beri Mabel tek bir konserine bile gelmemişti. Ancak Nathan ve Ava’yla geçmiş hakkında öğrendiklerinden beri bu konuda ona darılmamaya çalışıyordu. Yine de bu kadar önemli bir gecede seyirciler arasında olmayacağını bilmek canını acıtıyordu. Sanki kendi annesi gelmeyi reddediyormuş gibi hissediyordu.

Gwen omuzlarını geriye attı ve Stern Oditoryumu’na doğru yürüdü.

Bir saat sonra elinde kemanıyla sahne arkasında bekliyordu. Gıcırtilı. Gülümsedi. Çocukluğundan beri kemanına böyle seslenmemişti. Alex sorana kadar bu lakabı hatırlamıyordu bile.

Xander. Ondan Xander diye bahsetmeliydi.

Ne kadar aptal sikik bir isim.

Sahne amiri koridorlarda ilerleyerek tuvalet ve soyunma odalarının kapılarını tıklatıyordu. “Birinci perde için yerlerinizi alın,” diye seslendi. “Orkestra sahneye, başkemancı hazır, şef hazır.”

“Teşekkürler,” dedi Gwen yanından geçerken.

Xander’ı henüz görmemişti. Orkestranın sahne ile sahne arkası arasında dolaşarak akort yapması normaldi ancak yine de onun yokluğunu hissediyordu.

“Hazır mısınız?” Nathan yanında belirdi, her zamanki gibi takım elbisesinin içinde son derece şık görünüyordu. Gwen ona gülümsedi. Adam elini kaldırıp onu kendi etrafında döndürdü. “Harika görünüyorsun, Gwen.”

Gwen dudağını ısırdı ve fazla yüksek topuklarına baktı. “Karrın beni ele geçirdi.”

“Bunu yapıyor.” Nathan güldü. “Seninle çok gurur duyuyorum.”

Gwen başını kaldırıp onun sıcak mavi gözleriyle karşılaştı.

“Pahalı bir makyaj yapmadım, biliyorsun değil mi?” diye takıldı. “Beni ağlatırsan hepsi mahvolur.”

Nathan sırttı ve hafifçe çenesine dokundu.

Çok geçmeden sahne amiri genç kadını sahneye çağırdı. Yüzüne parlak bir ışık vururken binlerce kişilik kalabalık onu alkışladı. Gwen en üst balkona doğru gülümsedi, ücretsiz giren lise öğrencileri orada oturuyordu.

Sandalyesine, kendi sandalyesine doğru yürüdü. İşte orada, tam karşısındaki sandalyede smokiniyle Xander Thorne oturuyordu. Gwen bakışları daha fazla adamın üzerinde oyalanamadan gözlerini başka yöne çevirdi.

Birinci obuacıya gülümseyerek La istedi. Kemanını çenesine kaldırdığında en güzel ses kulaklarından içeri süzüldü. Bir orkestranın akort sesi. Onun orkestrası.

Neredeyse bu sarhoşlukla fark etmiyordu. Sanki sessiz bir odada vızıldayan sinek gibi, kürekkemiklerinin arasında kaşınan bir nokta gibi...

Orkestra sustu fakat Gwen hâlâ ayakta duruyor, onlara bakıyordu.

Birinin akordu bozuktu. Bunu iliklerine kadar hissediyordu. Çok hafif bir uyumsuzluk vardı. İkinci keman sırasında bir yerde. Ya da belki de klarnetlerde. Hayır... yaylılardaydı.

Üç bin kişiye sırtını dönmüş, orada duruyor ve birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesini bekliyordu. Oysa orkestranın doğru akortta olduğundan emin olmak onun işiydi. Belki de tek bir kemancının akordu kaçık olsa kimse fark etmezdi. Fakat partnerleri anlardı. Ve tüm performans, parçanın ortasında yeniden akort etmeye çalışmakla geçerdi.

Hayatında başkemancının ikinci kez akort istediğini hiç görmemişti. Ama duyduğu şeyi gerçekten duymuştu, değil mi? Belki de öyle bir şey yoktu.

Nathan burada değildi. Gwen oturup yerini alana kadar sahne arkasında bekliyordu. Ama tanıdık bir çekim hissetti. Sanki kemanının bir teli titreşerek onu Xander’a çekiyordu.

Xander'ın bakışları da ikinci kemanların üzerindeydi. Kaşlarını çatmış, bir şey ararcasına gözlerini kısmıştı.

Bu yeterliydi.

“Roger,” dedi Gwen. Birinci obuacı ona döndü. “Lütfen, tekrar yapalım.”

Arkasındaki kalabalık kıpırdandı. Orkestra aralarında suçlu-yu arar gibi birbirlerine baktı. La tekrar çaldığında Gwen ikinci keman grubundaki yaşlı bir adamın burguyu çevirip enstrümanını sıkılaştırdığını gördü. Adam ona bakıp hafifçe kızarak başını salladı.

Enstrümanlar sustu ve Gwen başını eğerek teşekkür etti. Yerine otururken gözleri karşısında oturan Xander'a kayd. Stradivarius'u bacaklarının arasında duruyordu, bakışları Gwen'in üzerindeydi. Dudaklarının kenarında beliren küçük bir kıpırtı, Gwen'in göğsünde hafifçe titredi.

Vücudu ısındı. Gwen bakışlarını kaçırarak Nathan'ın sahneye girişini izledi.

Nathan ikinci parçadan sonra onu seyirciye tanıttı. Gwen ayağa kalkıp el salladı. Orkestra seyircilerle birlikte alkışladı ve Gwen göz ucuyla bir çellonun sapı etrafında birbirine çarpan iri elleri gördü.

Birinci perdenin sondan bir önceki parçasında Xander Thorne solosunu çaldı. Ayağa kalktı, sandalyesini seyirciye doğru çevirerek oturdu ve Nathan onu tanıttığında Gwen en üst balkonlardan kızların ciğerlerini yırtarcasına çığlık attığını duydu.

Nathan, Xander hakkında övgülerde bulunurken Gwen, adamın dudaklarını sıkıca birbirine bastırıldığını gördü. Belli ki rahatsız olmuştu. Nathan parçayı Füg No.1, Eşliksiz olarak anons etti.

Gwen onun profilini izlerken gözlerini kırıştırdı. Neden “Sonbahar Yağmuru” ya da “İlk Başlangıçlar” gibi –Xander Thorne bes-tesi için fazla duygusal sayılabilecek– bir isim beklediğini bilmiyordu. Elbette daha karmaşık, klasik etkiler taşıyan, anlam yüklü ve dinleyicilerin yüzde doksarının anlayamayacağı bir şey seçecekti.

Yine de Gwen'in daha önce duyduğu hataların aynısını çalışıyordu. Sanki nota kâğıdına kopyaladığı parçanın ilk versiyonu ortadan kaybolmuş gibiydi. Çenesi gerilmiş, gözleri kapalıydı; haftanın başında orkestra için yaptığı performansla kıyasla müziğe çok daha bağlıydı. Başı özgürce hareket ediyor, yumuşak bukleleri hafifçe salınıyordu.

Yağmur damlası bölümü geldi... Karmaşık notalar arasında parmaklarıyla tıngırdatarak ilerliyordu. Bu kısım, Stradivarius'unda çalındığında Ruby'de duyulduğundan çok daha romantikti. Yalnızca saf tellerin sesi ve yankılar vardı; hoparlörlerden süzülerek incelen hiçbir ses yoktu.

Yayını elinde zarif bir hareketle çevirdi, parmaklarıyla çaldığı bölümü bitirip fırtınaya doğru ilerledi. Gwen'in bedeni o ânı hatırlayarak zonkladı. Parçanın sonuna yaklaşırken omuzlarının titreyip gerilmesini izlerken titrek bir nefes çekti.

Bir duraksama oldu. Gwen son notayı bekledi... çözülüp damarlarından haz gibi akacak o notayı.

Ama gelmedi.

Yay tellerden kalktı. Xander gözlerini açtı ve şarkının bittiğini anlamaya başlayan seyircilere doğru başını eğdi. Alkışlar yavaşça yükseldi.

Gwen... öfkeli hissediyordu. Sanki o –sanki ikisi–

Dürüst olmak gerekirse... sanki tam Gwen boşalacakken duruvermişti.

Sertçe birinci perdenin son parçasının notalarına baktı. Xander sandalyesini yeniden çevirip ona doğru dönerken iri bedenini görmezden gelmeye çalıştı. Parça hâlâ içinde uğulduyordu.

Belki de Xander bu şarkıyı onunla ilişkilendirmiyordu. Belki de her şey onunla ilgili değildi. Sonuçta adını Füg No.1 koymuştu. Pekâlâ birçoğunun ilki de olabilirdi. Belki de yalnızca diğer bölümlere zemin hazırlıyordu.

Yine de Gwen adını koymak istemediği bir duyguyla daraldığını hissetti.

Öfkeye odaklandı. Bu daha kolay bir duyguydu.

Alkışlar yavaş yavaş söndü ve Nathan yeniden kürsüye çıktı. O an bitmeden önce Gwen bir kez dâha Xander'a bakma cesareti gösterdi. Adamın bakışlarının üzerinde olmasını, sert sert bakarken ya da alaycı bir gülümsemeyle yakalamayı bekliyordu.

Fakat Xander başını eğmiş, önündeki notalara bakıyordu. Sayfaları çevirip bir sonraki parçaya geçti. Bir elini saçlarının arasından geçirdi, sonra parmaklarını çellosunun sapına yerleştirdi. Dudakları hafifçe titredi, dişleri ağzının içini kemiriyordu.

Başını kaldırıp ona bakmadı. Gwen başını iki yana sallayarak düşüncelerini dağıttı. Her şey onunla ilgili değildi.

Nathan tekrar konuk şarkıcıyı anons etti. Gwen birinci perdeyi karmaşık düşünceler ve hararetli bir bedenle tamamlamıştı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Plaza Oteli, kutlama partisi için yine onları ağırlıyordu. Pops her konserden sonra bir hafta ara verdiği için her parti büyük bir etkinliğe dönüşüyordu. Bu akşamki kutlama yıldönümü partisi kadar görkemli değildi, bu yüzden orkestradaki her üyeye ücretsiz olarak yalnızca bir misafir getirme hakkı tanınmıştı.

Jacob ve Declan gösteriden sonra kısa süreliğine onunla buluşmuş, sarılıp selfie çekilmişlerdi. Ancak Gwen partinin ikinci bileti için ödemeleri gereken 200 doları vermek zorunda kalmamaları için onları serbest bırakmıştı. Declan ikisini East Village'daki daha ucuz favori barlarına götürmek için bir taksi çevirmeye giderken Jacob ona döndü.

"Bu gece bana ihtiyacın olmadığına emin misin? Bedava içkiyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Senin ilgini çeken içki değil, ortamdaki bekâr erkekler," diye takıldı Gwen.

"Doğru söze ne denir?" Jacob sırttı.

"İyi olacağım. Nasıl olsa yine bir yerlere takılır kalırım ve akşamın çoğunda seni yalnız bırakırım."

Elini dramatik biçimde kalbinin üzerine koyarak, "Bu kadar ünlü olmak zor iş," dedi Jacob. Sonra iki eliyle Gwen'in yanaklarını tuttu, başını kendine doğru çekti. "Uyuşturucu yok. Gece birden sonra metro yok. Tanımadığın erkeklerle gecenin sonunda gizli partiler vermek yok."

Gwen sırttı. "Söz veriyorum."

Jacob elmas küpelere dokundu. "Bunlar üzerinde harika duruyor."

Gwen onu itene kadar ağzının kenarına defalarca öpücükler kondurdu.

"Hadi git artık," dedi gülerek.

Jacob köşede bekleyen Declan'a doğru yürümeye başlamıştı ki bakışları Gwen'in omzunun üzerinden bir yere takıldı. "Selam, dostum," dedi. "Harika bir parçaydı. Gerçekten çok etkilendim."

Gwen donakaldı. Bir... bir hayaletle konuşuyor olmasını umuyordu. Ya da bir sokak lambasıyla.

"Teşekkürler." Yaklaşık beş adım arkasından Xander'ın sesi gürledi. Carnegie Hall'un yan kapısının yakınlarındaydı. Gwen kollarını göğsünde kavuşturdu, derisinde dolaşan ürpertiye Eylül rüzgârına bağladı. Kulağının arkasında yankılanan sesinin anısına değil... "Xander Thorne."

Ardından Jacob'a doğru ilerledi ve elini uzattı. Gwen dudağını ısırp yere baktı.

"Jacob Diaz. Aslında tanışmıştık. Gwen'le birlikte arkadaşının düğününde çalmıştık."

Kısa bir sessizlik oldu. Gwen başını kaldırdığında Xander'ın gözlerinin Jacob'ı baştan aşağı süzdüğünü gördü.

"Doğru, kusura bakma. Jacob. Piyano çalıyordun."

Çellosu her zamanki gibi yine yanındaydı. Carnegie'de müzisyenlerin enstrümanlarını parti sonrasına ya da ertesi sabaha kadar bırakabilecekleri dolaplar vardı ama Xander Thorne enstrümanını her zaman önce eve götürürdü. Gwen'in Stradivarius'u olsaydı o da aynısını yapardı.

Jacob başını salladı. "Tekrar söylüyorum, harika bir parçaydı. Gerçekten çok beğendim." Sonra Gwen'e döndü. "İyi eğlenceler. Seninle inanılmaz gurur duyuyorum."

Gwen gülümsedi.

"Partiye gelmiyor musun?" diye sordu Xander.

Tanrım, neden bu kadar konuşkandı? Gwen başını kaldırıp Xander'ın aşırı uzun boyuna baktı ve gözlerinin Jacob'a dikildiğini, onu gözlemleyip hafızasına kaydeder gibi incelediğini gördü.

"Gelemiyor," dedi Gwen. Bir gecelik içki için fazladan 200 dolar bulamama meselesini, 900.000 dolarlık çelloya sahip birine açıklamaya zahmet etmedi.

Jacob özür dileyen bir gülümsemeyle Declan'ın taksi çevirdiği köşeye doğru yürüdü. Geri geri giderken Gwen'i işaret etti. "Evde görüşürüz."

Gwen gülümseyerek arabaya binerlerken Declan'a el salladı.

Ve işte, bir anda Xander'la baş başa kalmışlardı. Bu yüzden Gwen boğazını temizleyerek, "Orada görüşürüz," dedi. Ardından hızla Plaza'ya doğru yürüyen birkaç klarnet ve pikolo çalgıcısına katıldı.

İlk saat boyunca açık bardan faydalandı. Arkadaşları ve yabancı insanlar onu fotoğraflara, sohbetlere, mini röportajlara sürükledi. *New York Times*'tan Mark'a tekrar merhaba diyerek güzelce ağırlandığını hissettiğinden emin oldu. Yaşlı bir beyefendi onu neredeyse köşeye sıkıştırarak akort sırasında bir enstrümanın bozuk olduğunu nasıl fark ettiğini sordu ve bundan ne kadar etkilendiğini anlattı.

Biri omzuna dokunduğunda Gwen derin bir nefes alarak sıradan bir yabancıyla başka bir sıradan konuşma için kendini hazırladı. Arkasını döndü, hafifçe aşağı baktı ve Mabel'ı gördü. Tek şık elbisesi üzerindeydi, yüzünde gururlu bir gülümseme vardı.

Gwen ânında gözyaşlarına boğuldu.

Kadın hemen onu kollarının arasına çekti -bir Mabel sarılmasıydı bu- ve sırtını okşadı. "Toplum içinde ağlamak hiç yakışık almıyor, Bayan Jackson," diye takıldı.

Gwen gözyaşları içinde güldü. "Burada ne yapıyorsun? Konserde miydin?"

Mabel bir tutam saçı Gwen'in kulağının arkasına itti. "Bunu kaçıramazdım."

Gwen hıçkırdı. Etraflarındaki bağışçaların, abonelerin tuhaf bakışlarla ona baktığını biliyordu ama hiç umursamadı.

“Kutlama parti parasını ödememeliydin!” diye fısıldadı.

“Jacob bana biletini verdi,” dedi Mabel. “Bu gece çok güzel çaldın, Gwen. Çok profesyoneldin.”

Gwen ona teşekkür etmek üzereyken omzunda bir el hissetti.

“Gwen, canım. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum.” Ava, genç kadının konuştuğu kişinin kim olduğunu görünce sustu. “Mabel,” diye fısıldadı soluksuzca.

Gwen’in elini tutan el bir anda hareketsiz kaldı, ardından Mabel taş gibi bir ifadeyle ona döndü. “Ava.”

“Aman Tanrım, sen...” Ava boğazını temizledi. Gwen iki kadının bakışmasını izledi. “Bu gece geleceğini söylemeliydin.” Yüzünde parlak bir gülümseme belirmişti. “Benimle locada oturdun.”

“Balkonu tercih ederim.” Mabel’in sesi net ve sertti. “Hatırladığına eminim.”

Ava gözlerini kırptırdı, başını iki yana salladı ve derin bir nefes aldı.

“Affedersin. Gwen’i bir anlığına ödünç almam gerekiyor ama... kal. Bir içki içeriz.”

“Hayır, gitmeliyim.” Mabel omzundaki çantasını düzeltti. “Gwen, muhteşemdin. Haberleşiriz.”

Ardından kalabalığın arasından ilerleyerek gözden kayboldu.

Ava elbisesini düzeltirken boğazını temizledi. “Şey, seni biriyle tanıştıracam...” Cümlesini tamamlayamamıştı. Odayı geçip önemli birine doğru yürürken Gwen onu takip etti fakat Ava’nın dikkatinin giriş kapılarının açılıp kapanmasında olduğunun farkındaydı.

Yirmi dakika daha süren tanıştırmalar ve fotoğraflardan sonra Gwen, odanın karşı tarafında Xander’ı gördü. İnsanlarla tokalaşılıyor, bir yandan da viskisini yudumluyordu. Bağışçılarla benzer bir sohbet dansının içindeydi. Yaşlı bir kadının söylediklerine gülümsüyordu fakat gülümseme gözlerine ulaşmamıştı.

Bir anda Xander'ın bakışları onunkilere kilitlendi. Gwen, sanki az önce ona bakmıyormuş gibi hemen gözlerini kaçırdı ve gözlerini odanın geri kalanında gezdirdi. Tekrar ona baktığında bir bardak viski daha almış olan Xander hâlâ onu izliyordu.

Gwen o tanıdık çekimi yeniden hissetti. Sanki aralarındaki tel çok fazla gerilmiş, keskinleşmişti. Ava'nın yanından sıyrılıp Mei'yi buldu. Barmenin onlara verebileceği en ucuz içkiden içtiler (açık bar artık kapanmıştı) ve Gwen, Mei ona Xander Thorne'un neden gözlerini ondan alamadığına dair sorduğu her sorudan ustaca kaçınmayı başardı.

Xander'ın yakınındaki insanlara göz gezdirdi, yanında biriyle mi geldi diye merak ediyordu. Tam o sırada onun yine kendisini izlediğini fark etti. Gwen hızla arkasını döndü, ucuz votkasını tek dikişte bitirdi ve Mei'in birkaç kişiyle başka bir bara gitme teklifini reddetti. Nathan ya da Ava'yı bulmak için odayı bir kez daha gözden geçirirse de onları göremeyince diğerleriyle vedalaştı.

Nemli gece rüzgârına çıkar çıkmaz telefonunu çıkarıp Uber'in taksiden daha ucuz olup olmayacağını kontrol etti.

"Gece biri geçti," dedi arkasındaki kapıdan bir ses. Gwen döndüğünde Xander Thorne'u kapı pervazına yaslanmış bir hâlde buldu. Elinde viski bardağı vardı. "Taksi mi çağırıyorsun?"

Adama baktı. "Uber çağırıyorum."

"İyi." Bir yudum aldı. "Jacob'ı hayal kırıklığına uğratmak istemezsin." Kelimelerin sert ünsüzlerini tuhaf bir kakofoniyle vurgulamıştı. Ses tonu alaycı, gözleri cam gibiydi.

Gwen yutkunarak yolculuğu onaylamak için tekrar telefonuna döndü. Bu sırada bir bardağın şıkırtısını duydu. Xander boş viski bardağını basamaklara bırakmış, doğrulup merdivenlerden inerek kaldırımında onun yanına gelmişti.

"Sonunu neden değiştirdin?" diye sordu Gwen, güvenli bir konuya tutunarak. Müzik. Sokağın karşısındaki elektronik panodaki on dolarlık "New York'u Seviyorum" tişörtlerinin reklamına bakıyordu.

Xander yanında hafifçe sallanarak, "Doğru hissettirdi," dedi.

Gwen başını kaldırıp ona baktı. "Her seferinde... böyle hissettiyor."

Gözleri Gwen'in dudaklarındaydı. Yutkundu, ardından bakışlarını kaçırıp kaldırırma yöneltti.

Ne kadar aptalca hareket etmişti. Müzik onların arasında *hiçbir zaman* güvenli bir konu olmamıştı.

"Böyle derken ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı. Adamın bakışlarının yeniden ona döndüğünü ve gözlerinin karardığını görebiliyordu.

Bakışlarından acımasız bir ifade geçerken dudaklarının kenarı titredi.

"Jacob bizi biliyor mu?"

Biz dediğini duyunca Gwen'in kanı ısını. Konuyu doğrudan böyle dile getirmesi... Ama başka bir şey dikkatini çekti. Jacob'a duyduğu bu tuhaf ilgi.

Gözlerini kırıştırdı, çok şaşırmıştı. "Jacob benim ev arkadaşım," dedi. "Eşcinsel."

Xander'ın dudaklarındaki alaycı gülümseme silindi. Gözleri onu içer gibi Gwen'in yüzünde dolaştı.

Gwen kaşlarını çatarak telefonundaki Uber sürücüsünün konumuna baktı. Francisco dört dakika içine burada olacaktı. "Yani bir ilişkim varken gidip biriyle kaçamak yapacak biri olduğumu mu düşündün?"

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Gwen, özür dilerim. Ben... Sikeyim." Ona dokunmak için uzandı ama hızla geri çekildi.

"Zaten ilk başta evine gelme nedenim o değildi. Bu yüzden..."

"Hayır, elbette değildi. Ben..." Xander'ın homurdandığını, elini saçlarının arasından geçirdiğini duydu. "Başlatan bendim." Gwen gözlerini Francisco'nun haritada ilerleyişinden ayırmadı. "Gelme nedenin neydi peki?"

Genç kadın bir an duraksadı, kulaklarında kanının uğultusunu duyuyordu. "Elektro keman çalmak istiyordum," diyerek hafifçe güldü. Bunun gerçeğin yalnızca yarısı olduğunu biliyordu.

Xander'ın ona doğru yaklaştığını, alanını doldurduğunu, nefesini daralttığını hissetti.

"Ama fırsatın olmadı," diye fısıldadı kulağının yanına doğru. "Yine gidebiliriz. Şimdi. Eve döneriz ve sen--"

"Hayır. Yine de teşekkür ederim." Bu düşünce başını döndürmüştü, tam o anda bir detayı ilk kez fark etti.

Xander onu istiyordu. Bu yalnızca seksle ilgili değildi. Amacı onu bir tuzağa çekmek, utandırmak ya da ona çello çalmayı öğretmeye çalışmak da değildi.

'Evet, hadi evine gidelim' dememek için dudaklarını birbirine bastırdı ve telefonuna bakmaya devam etti. Kalbi göğsünde hızla atarken haritadaki arabanın kendilerine yaklaşmasını seyretti.

"Gwen."

Başını kaldırıp ona baktı ve Xander'ın gözleri, bu gece çalarken içinde dolaşan o hissi yeniden uyandırdı. Eksik kalmış gibi hissettiren, tonik notaya yalnızca birkaç santim uzaklıkta olan, huzura ulaşan o hissi.

Dudaklarının kenarı kıpırdadı, hafifçe güldü. "Ya da *taco* yiyebiliriz." Gözleri kadının üzerinde su gibi geziniyordu.

Gwen derin bir nefes aldı ve Xander'ın nefesindeki alkol koku kararını kesinleştirdi.

"Sarhoşsun."

"Ayılabilirim--"

"Chelsea ne olacak?"

Gözleri onunkiler arasında gidip geldi. Şaşkınca sorusunu anlamaya çalışıyordu. "Chelsea mi? Ne?"

Chelsea'nin Instagram'ında görünmeyişini, evinde hiçbir kadın izinin olmayışını düşünürken gözlerini kırptırdı.

Ama mesele bu değildi. Mesele, siyah Toyota'sıyla gelen Francisco'ydu. Mesele, Xander'la birlikte arabaya binip onun evine gitmeyi ne kadar çok istediğiydi. Mesele gecenin birinde onun dairesinde elektro keman çalmanın -komşuları olsa da olmasa da- patlayıcı bir etkisi olacağıydı. İkinin de mesafeyi koruyabileceğine güvenmiyordu. Yalnızca *taco* yemezlerdi ya da

“birlikte çalmazlardı” veya artık o havalı insanlar buna ne diyorsa onu yapmazlardı. Bir saniye daha onun yanında kalırsa ondan tekrar kendisine dokunmasını isteyeceğini biliyordu. Ve bu Xander sarhoşken olsun istemiyordu.

“Yapamam,” dedi. Aralarındaki telin titrediğini hissedebiliyordu, ikisini de dayanılmaz bir frekansa çekiyordu. Bunu Xander’ın yüzünde görebiliyordu. Öncekilerden daha sert bir reddedilişti. Bu yüzden ekledi. “Bu gece değil.”

Adamın ifadesi yumuşadı. Gözleri üzerinde dolaşırken dudakları aralandı.

Huzur.

Tonik.

Siyah bir Toyota kaldırıma yanaştı.

Ve Gwen de pek akıllıca davranmayarak elini hafifçe adamın göğsüne koydu. Topuklarının üzerinde yükselip yüzünü yana çevirdi ve yanağına doğru eğildi. “İyi geceler, Alex,” diye fısıldadı. Sonra dudaklarını tenine bastırdı. Xander’ın onu takip ederek başını çevirdiğini, onu yakalamaya çalıştığını hissetti. Bir el yumuşakça kalçasına dokunduğunda Gwen’in bedeni titredi.

Gwen geri çekildi, gözlerine yeniden bakmaya cesaret edemedi Toyota’ya bindi.

Bu gece değil. Laf ağzından çıkmıştı bir kere; yine de içinde büyüyen sıcaklığı durduramıyordu.

Francisco onunla biraz sohbet etmeye çalıştı fakat Gwen dikkatini toparlayamıyordu. Nabızı dudaklarında atarken nasıl odaklanabilirdi ki? Kalçasına değen o küçücük dokunuş bile onu alevlendirmişti, öyle ki bedeni arabanın geri dönmesini ister gibi yalvarıyordu.

Sonunda merdivenleri tırmanıp eve geldiğinde Jacob orada yoktu. Gwen tulumunu ve topuklu ayakkabılarını çıkardı. Yatağına uzandı, parmaklarını klitorisi üzerinde gezdirirken en ufak bir suçluluk bile duymadı. Adamın oradaki elini hatırlıyordu... parmakları onunkinden çok daha kalındı. Kendine dokunurken Xander’ın koyu renk gözlerinin onu izlediğini hayal etti. Füg No.1, Eşliksiz’in uğultusu teninde dolaşıyordu. Dudaklarını

yalayarak adamın tadını zihninden kovmaya çalıştı. Boşalırken başı geriye düştü, yatak odasının karanlığına Alex diye fısıldadı.

Bedeni gevşedikten kısa bir süre sonra uykuya daldı.

Gwen ertesi sabah uyandığında, *New York Times*'ta bir fotoğrafını gördü. Xander Thorne, Füg No.1, Eşliksiz'i çalarken onu izlediği bir kare.

Alex Fitzgerald'dan hiç söz edilmiyordu ve neyse ki Gwen Jackson'ın ölmüş annesi hakkında da tek kelime yoktu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kendisini yatıştırmak için bir haftası vardı. Sonraki konserlerine odaklanmak için de. Jacob'la vakit geçirmek ve şehirde yaşayan bir genç olmanın tadını çıkarmaya odaklanmak için de.

Perşembe günü Thorne and Roses, Instagram hesaplarında #throwbackthursday etiketiyle bir fotoğraf paylaştı: Mac ile Xander'ın iki yıl önce yaptığı sınav yarışmasıydı. Gwen'in tam olarak sindiremediği bir şekilde ikisinin de üstleri çıplaktı. Hatta arka planda Chelsea'nin sinir bozucu çığlıklarla, "Seksen sekiz! Seksen dokuz!" diye sayışını bile görmezden gelmeyi başardı.

Doksana ulaştıklarında Mac yere yığıldı ama Xander yüz ikiye kadar devam etti. Ardından hızla ayağa kalktı, nefes nefese saçlarını geriye itti ve kemancı Dom'la omuzlarını çarpıştırıp yirmi dolarını almaya gitti.

Gwen uygulamayı kapattı. Kalemını eline aldı. On dört dakika boyunca kalemi parmaklarının arasında çevirdi ve videoyu tekrar izledi. Bunun üzerine e-postalarını karıştırıp orkestranın iletişim bilgilerinin olduğu listeyi buldu. Başparmağı Xander Thorne – Başçellist yazısının yanındaki Gmail adresinin üzerinde duraksadı.

Sonra telefonunu kapatıp yürüyüşe çıktı.

Cumartesi gecesi yatmadan önce, yorganının içine dolanmış hâlde yine Instagram'da geziniyordu. İyice sosyal medyada kendini kaybetmişti. Xander Thorne'un 2021'de Ruby'yi yeni aldığı

döneme ait Reels videolarını izliyordu. Prensip olarak hâlâ onu takip etmiyor olsa da bu içeriklerini izleyemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Yeni çellosuyla gösteriş yaparak çaldığı parçayı dinledi. Videolardan birini tekrar izlemek için ekranı yukarı kaydırды ve sesi açmaya çalıştı.

Bu sırada yanlışlıkla ekrana iki kez dokunuverdi.

Videonun üzerinde kırmızı bir kalp patlayınca Gwen nefesini tutarak yatakta doğruldu.

“Hayır, hayır, hayır, hayır!”

Az önce @GwenNoFear, @Xander_Thorne’un videosunu beğenmişti. Hem de 2021 yılından bir videoyu.

Hızla ekrana tekrar dokundu ve kalp kayboldu.

Her türlü adama bildirim gidecek olsa da Gwen iki yüz otuz bin takipçisinden dolayı bildirimleri kapattığını umuyordu.

“Siktir.” Yüzünü ovuşturdu.

Geçen hafta paylaştığı bir videoyu beğenmek başka şeydi. Öyle olsa hesabını yeni keşfetmiş gibi görünebilirdi. Fakat 2021’de paylaşılmış bir videoyu beğenmek... bu yirmi dakika boyunca durmadan hesabını kurcaladığının açık kanıtıydı.

Gwen inleyerek yüzünü yastığına gömdü.

Ertesi sabah uyandığında yeni bir takipçisi vardı.

@Xander_Thorne.



Sonraki prova günü fark edilmeden gelip çatmıştı. Ansızın ne giyeceğine, nasıl davranacağına, ne kadar makyaj yapacağına –ya da yapıp yapmayacağına– karar verme zamanı gelmişti.

Sonuçta hiçbir şey değişmemişti.

Tanrı aşkına, altı üstü adamın yanağını öpmüştü.

Gwen dudaklarını birbirine bastırıp o ânın hatırasının tadını çıkardı. Ardından irkilerek telefonunu kaldırdı ve kameradan sürdüğü gül rengi ruju kontrol etti.

Sonra sildi ve tekrar sürdü.

Sonunda sade bir makyajda karar kılmıştı. Yalnızca ruj sürecekti, saçları toplu ama dağınık olacaktı. Sanki ruj sonradan ak-lına gelmiş gibi görünecekti. Çok da büyük bir mesele değilmiş gibi. Yani sadece bir rujdu işte. Herkes sakın olabilirdi.

O sabah hikâyesinde bir selfie paylaşmıştı. Özellikle pazar sabahı çılgınlığından sonra Instagram hesabına daha fazla fotoğraf koyma isteğiyle dolmuştu çünkü Jacob'la beş yıl önce eğlencesi-ne çektikleri komik yüzlü ya da korkunç balo elbiseli tüm fotoğ-rafları silmişti.

Prova odasının kapısını açarken Alex'in çoktan orada olduğunu, diğer çellistlerden biriyle güldüğünü görünce boğulacak gibi oldu. Yirmi dakika erken gelmişti.

Gwen'e bakmadı bile. Aslında sırtı kapıya dönüktü. Çello kutusu açık, notaları hazırdı. Genç kadın aceleyle kendi sandalyesine gitti, birkaç pikolo çalgıcısına el salladı, çantasını sehpanın önüne bıraktı ve keman kutusunu yere koydu. Tam o anda bardağı fark etti.

Sandalyenin yanında buzlu bir latte duruyordu. Bardağın kenarına keçeli kalemle Gwen yazılmıştı. Gwen eğilmiş hâlde durmaya devam ederken Xander'a baktı.

Alex sohbet ederken bir şeye gülüyordu, sesi kadının göğsünde titreşti. *Xander*. Ona Xander diye seslenmesi gerekiyordu.

Bardağı ve yanındaki plastiğe sarılmış pipeti aldı. Etiketle küçük bir V vardı. Demek ki bu vanilyalı buzlu latteydi. Geçen hafta röportaj yaptıkları kafede verdiği siparişti.

Gwen yerine oturdu, dedikoducu gözler tarafından izleniyor mu diye baktı ve kapağı delip kahvesinden bir yudum içti. Xander'ın sırtını, bugün giydiği koyu yeşil Henley tişörtünü seyrederken lattesini keyifle yudumlamaya devam etti.

Saat ona yaklaşırken orkestranın diğer üyeleri gelmeye başladı. Bu süreçte Xander'ın odağı hâlâ tamamen ettiği sohbetteydi. CrossFit veya otuz gün süren beslenme düzenleri gibi Gwen'in kesinlikle yapmaya hazır olmadığı saçmalıklardan bahsediyorlardı.

Xander ona bir kez bile bakmadı. Nathan sonunda provanın başladığını duyurduğunda ve herkes yerini aldığında Gwen sandalyesinde kıpır kıpırdı. Muhtemelen bunun nedeni az önce içtiği kafeindi.

Xander sandalyesine oturdu, saçlarını yüzünden itti. Çello-sunu almak için eğildiğinde dalgalı saçlarının ardındaki gözle-ri Gwen'e doğru kaydı. Pipetinin etrafındaki dudakları gerildi, bakışları onunkilere kilitlenmişti. Xander hafifçe sırttı ve tüm dikkatini Nathan'a verdi.

Perşembe günü atıştırma masasının yanında Gwen'e yak-laştı. Çarşamba günü prova sırasında onunla hiç konuşmamış, molalarda Gwen'i yalnız bırakmış, günün çoğunluğunda bakış-larını ondan kaçırmıştı. Bugün ise Gwen gergindi. Xander'ın en ufak hareketinde bile irkiliyordu, ayrıca bu defa *espresso*yu da suçlayamazdı. Bu yüzden günün ilk on dakikalık molasında san-dalyesinden kalkıp papatya çayı aramaya gitti.

"Günaydın."

Çay poşeti elinden fırladı, havada savrulup yanındaki geniş göğse çarptı. Ardından masaya düştü ve Gwen hemen uzanıp aldı. "Kusura bakma. Evet, günaydın. Selam."

Çay poşetini sıcak su dolu bardağa bıraktı. İkisi de sessizce çayın demlenmesini izledi. Sonra...

"Rahatlatıcı bir karışım."

Gwen'in bakışları çay paketinin üzerindeki etikete kaydı. "Hı-hı. Bugün... kafein almamam gerekiyor." Dudağını ısırdı. "Şey... demek istediğim..." Ona baktı. "Kahve de harika as-lında.... Özellikle latte." Xander'ın koyulaşan gözleri yüzünde dolaştı. "Ben vanilyalı buzlu latteleri gerçekten... gerçekten çok severim. Bu yüzden, yani..."

"Hmm. Dün onu içiyordun, değil mi?" Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirmişti.

"Evet. Ben... Gerçekten minnettarım." Yutkundu ve strator bardaklardan birine uzanmasını izledi. "Mükemmeldi. Bir çar-şamba günü için."

“Ama perşembe günleri çay içiliyor.” Başıyla Gwen’in bardağını işaret etti.

“Sanırım öyle.”

Bardağına kahve doldurdu, ardından Gwen’e dönerek karşısına geçti. “Peki cumaları ne içiyorsun?”

Gwen tüm dikkatini ona vermiş hâlde karşısında duran Xander’a baktı. Elinde tutacak bir şey bulmak istercesine bardağına uzandı fakat parmakları hedefi şaşırınca bardak devrildi. Sıcak papatya çayı kurabiyelerin üzerine dökülüp yere akarken Gwen sıçrayarak geri çekildi. Özür diledi, hemen peçetelere uzandı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, molanın geri kalanını prova asistanının ortalığı temizlemesine yardım ederek geçirdi.

Bir süre böyle devam etti. Gwen, onun yaptığı küçücük hareketlerin bile fazlasıyla farkındayken, Alex ise belirgin şekilde yumuşamış gibi görünüyordu. Sanki bunca zaman boğuluyormuş da sonunda yüzeye çıkmış gibiydi. Gwen boğulma sırasının kendisinde olup olmadığını merak etti. Kendini yeniden lisede gibi hissediyordu. Sanki Ronnie Schultz etraftayken ne yapacağını bilemeyen, ona duyduğu arzunun ağırlığıyla bunalan hâline dönmüştü.

En kötüsü de tıpkı Ronnie’nin farkında olması gibi Alex’in bunun farkında olmasıydı. Artık bir ihtimal olduğunu biliyordu. *Bu gece değil.* Öyleyse ne zaman?

Bir sonraki konser Cadılar Bayramı hafta sonundaydı. Tema Disney Kötüleri’ydi. Bu daha fazla bilet satmak için yapılmış açık bir hamleydi. Gwen de Manhattan Pops konserinde “Friends on the Other Side” parçasında ilk keman solosunu çalacaktı.

Orkestra dergisindeki makalesi bir hafta önce yayımlanmıştı. Ava bunun hemen ardından bilet satışlarının tavan yaptığını söylemişti.

Konserden birkaç gün önce, on dakikalık bir moladan dön-

* Disney’in 2009 yapımı filmi Prenses ve Kurbağa (The Princess and the Frog) animasyon filminde yer alan, kötü karakter Dr. Facilier tarafından seslendirilen caz/cabaret tarzı bir şarkıdır. -çn

dükleri sırada Nathan, Xander'a dönüp, "Ekim konseri için solo parçana karar verdin mi?" diye sordu.

Xander gözlerini kısarak dudaklarını birbirine bastırdı. Gwen, Nathan'ın bu soruyu ilk soruşu olmadığını hissetmişti fakat bu defa cevabı herkesin önünde istiyordu.

"Aynı seriden bir parça çalacağım."

Gözleri Gwen'e kaydı.

Aynı seri. O zaman Füg No.2'yi yazmış olabilirdi. Gwen gözlerini kırpıştırarak ona baktıktan sonra başını eğdi. Bir şeyler tuhaftı. İçinde bir hayal kırıklığı kıvrıldı, yeni bir parçanın var olduğunu bilmek ama henüz dinlememiş olmak... Ama böyle hissetmek çok saçmaydı. Bu seri üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Müziği yazmamıştı bile.



Ava, konser için dizlerinin hemen üstüne kadar inen siyah kadife bir elbise seçmesine yardım etti.

Gwen soyunma odasından çıkarken, "Bu çok kısa değil mi?" diye sordu.

"Gwen, bir kemancı gibi giyinmek için fazla genç ve güzelsin." Ava telefonda bir şeyler yazarken Gwen güldü.

Ava onu elbiseyle uyumlu koyu kırmızı bir ruj bulmaya da ikna etmişti. Böylece Gwen, Duane Reade'deki en iyi tonlardan birini seçtikten sonra hızla Carnegie Hall'a giderek hazırlanmıştı.

Devasa bir kalabalığa tanıtılma hissi ilkiyle aynıydı. Sahneye çıktı, el sallayıp gülümsedi ve selam verdi. Konser planlandığı gibi ilerledi, Xander bile çoğunlukla gözlerini ondan uzak tutmuştu.

Birinci perdenin bitimine hemen yakın Nathan mikrofonu aldı, Xander Thorne'un çello solosunu anons etmeye hazırlanıyordu. Xander, Füg No.1'i tekrar çalmaya karar vermişti. Cuma günü parça üzerinde düzenlemeler yaptığını söylemişti ki bu günün geri kalanında Gwen'in kafasının karışmasına neden olmuştu.

Gwen derin bir nefes alarak kendini melodiye hazırladı, aynı zamanda o sona da hazırlanıyordu. Başını kaldırıp Xander'a baktı. Son birkaç haftadır daha hafiflemiş gibi görünüyordu. Çok daha huzurluydu. Bu kez akordu çözümleyip çözümleyemeyeceğini merak etti. Acaba yaptığı düzenlemeler son seferki enerjiden farklı olacak mıydı?

Xander ona baktı.

Gwen bir an için adamı içine çekti, kendisine bakmasına izin veriyordu. Aslında sandalyesini öne çevirip solo için hazırlanması gerekiyordu ancak o tüm dikkatini Gwen'e vermiş gibiydi. Kadın bakışlarını Füg No.1'i tanıtmakta olan Nathan'a çevirdi. Gizli üvey oğlunun yeteneğini övmeyi bitirmek üzereyken Mary-ikinci sandalye ve hem kendi hem de Gwen'in notalarını çevirmekle sorumlu olan kişi- hafifçe Gwen'in dizine dokundu.

"Gwen, bu doğru mu?"

Başını eğip dosyaya baktı. Mary sayfayı çevirdiğinde birinci perdeyi kapatan Disney potpurisi yerine üç halkalı klasörün arasına sıkıştırılmış başlıksız bir nota sayfası gördü. Mary sayfayı tekrar çevirerek Disney şarkılarının onun arkasında olduğunu gösterdi.

Xander Thorne'un solosunu dinlemek için heyecanlı olan seyirciler alkışlarken Gwen o garip sayfaya yeniden baktı. Gözleri nota çizgilerinin üzerinde dolaştı, adam yayını eline alırken geçişleri okudu.

Sonra başını kaldırıp ona baktı. Xander'ın yüzü hâlâ Gwen'e dönüktü. O da ona bakıyordu, seyirciye dönmemişti. Tüm dikkati Gwen'deydi. Yay, çello tellerinin üzerinde kaydığında tanıdık, gerilimli arpejler yanmaya başladı.

Bu... bu şey miydi?

Nota sayfası keman içindi. İlk keman notalarının başlamasından önce on altı ölçülük bir sus kısmı vardı. Arpej bölümünün uzunluğuyla aynıydı. Uzun legato notaları, Füg No.1, Eşliksiz'in ikinci bölümüne kusursuz biçimde uyum sağlayan, onunla armoni kuran ve karşı ezgi oluşturan bir yapıdaydı.

Ama... eşlikliydi. Gwen eşlik edecekti.

Gözlerini kırıpıştırarak Xander'a baktı. Carnegie Hall'un önünde doğaçlama bir şekilde nota deşifre etme ihtimali kalp atışlarını hızlandırmıştı. Xander ilk bölümdeki notaların arasında dans eder gibi ilerlerken bakışları kadının tenini yakıyordu.

Deşifre etmenin heyecanlı bir tarafı var. Sence de öyle değil mi?

Bu delilikti. Bu kesinlikle...

Arpejler bitmek üzereydi. Karar vermek için iki ölçüsü kalmıştı. Sayfayı hızla tarayarak diyezleri, üçlemeleri, staccato işaretlerini buldu. Bu parçayı tanıyordu, onu kanında hissediyordu. Ve şimdi Xander, onunla birlikte çalmasını istiyordu.

Gözleri yeniden buluştu. Adamın bakışlarında bir yalvarış vardı. Bu ne kadar delice, hatta... aslında kabaca olsa da Gwen bunun o an olduğunu biliyordu. Zirve noktası. Bir ölçü kalmışken sayfaya baktı. Portenin üstünde normalde solist, keman ya da ses yazardı. Fakat o tek bir kelime yazmıştı.

Gıcırtilı.

Yayını kaldırdı. Xander arpejlerden süzülüp sakın bölüme geçerken Gwen onu melodinin içine taşıdı.

Mary'nin nefesini tuttuğunu, Nathan'ın ona baktığını hissedebiliyordu. Carnegie Hall'un tamamının mırıldandığını duyabiliyordu.

Ama hepsini görmezden geldi.

Alex Fitzgerald onu dansa kaldırmıştı.

Gwen yükselirken Alex alçak ve karanlık tonlarda çalışıyor, onu tonun içine bağlı tutuyordu. İşte orada, bir anda mükemmel bir uyum yakaladılar. Rahat tempolarla kurdukları bağ, birbirine karşılık veren cümleler, birbirinin sorularını yanıtlayan melodiler... Fırtınaya, o huzursuzluğa dalmadan hemen önce genç kadın ilk kez başını kaldırıp ona baktı.

Xander'ın gözleri onun parmaklarındaydı. Dudakları aralanmış, tenine bir kızarıklık yayılmıştı. Sonraki bölüm üzerlerine çökerken Gwen derin bir nefes aldı. Alex gözlerini onunkilere kilitledi ve birlikte döndüler.

Çellodan hızlı on altılık notalar yükselirken, Gwen dörtlük ritme indi. Ardından yer değiştirdiler. Ve sonra yeniden birlik-telerdi.

Gwen'in gözleri notaların üzerinde uçuyor, hızlanıyor, ilerli-yordu. Parmakla çalmaları gereken bölüme geldiklerinde kema-nını yayla çalmaya devam etti. Ona karşılık veriyor, şarkı söy-lüyordu. Bir an susuyor, sonra Alex'in melodisinin üzerine kısa ezgiler çekiyordu.

Nefes almak ve sonrasında o nefesi dışarı vermek gibiydi.

Uzun tutulan bir nota vardı, öylesine yanlış, o kadar ton dı-şıydı ki Gwen onu yanlış çaldığından emindi. Sonra Alex yayı parmaklarının arasında çevirip telleri yeniden çekti ve ânında her şey tekrardan yerine oturdu.

Sanki Gwen onsuz sürüklenmeye başlamıştı, o da peşinden gelerek onu bulmuştu.

Son ölçütlerde notalar sel gibi aktı. Gwen'in fal taşı gibi açıl-mış gözleri sayfayı yutuyor, notaları parmaklarına aktarıyordu. Alex'in melodisini neredeyse dinlemiyordu bile. Buna rağmen bir şekilde uyduklarını biliyordu. Birbirlerine uyuyorlardı.

Ardından finalin yükselişi geldi, üçlü sıkı aralıklarla titreşen, kimin önce bitireceğini belirleyecek bir mücadele gibi uğuldayan bir yükseliş. Gwen'in yayı tellerin üzerinden kaydı, keman par-tisi Alex'ten birkaç ölçü önce sona ermişti. Bakışlarını sayfadan kaldırarak Alex'in parçayı tamamlamasını izledi.

Alex de ona baktı. Orada asılı kaldılar, nefes alıyor, bekliyor-lardı.

Gwen, parçadan daha önce kesip attığı bölümü çalıp çalma-yacağını görmek için bekliyordu. Tonik notanın gelmesi gere-ken, parçayı tamamlanmış hissettirecek o kısmı.

Solukları aralık dudaklarından çıktı. Adam ona bakıyor, bek-liyordu. Gwen yayını kaldırdı, gözleri onun üzerindeydi. Sayfa artık ona bir şey söylemiyordu. Yazılmamış o çözümleme kısmı-nı tellerin üzerine çekti.

Alex gülümseyerek Gwen'in tek başına Carnegie Hall'u tit-retmesine izin verdi.

Ve tam sesi kesmek için yayını kaldırmak üzereyken, o bir teli çekti. Sanki bir kitabın son bölümünün ardından kapağının kapanması gibi. Sanki alnına kondurulan bir öpücük gibi.

Kanı kulaklarında uğulduyordu. Göğsünde donuk bir çarpıntı vardı. Bedeninde dönen, zonklayan bir titreşim. Bir ihtiyaç...

Bu sahnenin karşısından ona ulaşan şeyin yalnızca bir yankısıydı.

Alex dudaklarını ıslattı, Gwen yutkundu.

İlk gözlerini kaçırın Xander olmuştu. Gwen, onun sol tarafındaki bir şeye gülümseyişini izledi.

Başını çevirdiğinde, Carnegie Hall'un dalga dalga ayağa kalktığını gördü. Gürültü patlamasına karşı kendine gelebilmek için gözlerini kapatmak zorunda kalmıştı. Ses bir anlığına onu yutan bir gelgit gibi yükseldi, sonra alıştı ve gülümsedi. Balkon-daki seyirciler ayağa kalkıyor, gençler koltuklarında zıplayıp çılgılık atıyordu.

Üç bin kişi ayağa kalkmışken hâlâ oturuyor olmasının ne kadar tuhaf görüldüğünü fark ettiği anda Alex ayağa kalktı. Sol elinde Stradivarius'unu tutarken, diğer eliyle ona uzanıyordu.

Gwen titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı, onunla ortada buluştu. Parmaklarını adamın avucuna kaydırduğunda Alex elini kavradı ve onu öne doğru yönlendirerek seyirciye sundu.

Gwen güldü, başını eğerek her kata selam verdi.

Yerine döndüğünde bakışları kürsüde duran Nathan'a çevrildi. Nathan da herkes gibi alkışlasa da ölçülü bakışları ikisinin üzerindeydi, onları değerlendiriyordu. Mikrofonu eline aldı.

"Harikulade. Ne olağanüstü bir beste."

Gwen dikkatini "Disney Kötüleri" parçasına çevirdi. Ancak o noktada, adrenali yavaşça çekilmeye başladığında bunun ne kadar saçma olduğunu fark etmişti.

Koskoca Carnegie Hall'un karşısında kendini rezil edebilirdi. Ona bunu önceden sormalıydı. Konser sırasında deşifre etmek zorunda kalacağı bir parçayı çalmamalıydı. Ona... mesaj atabilirdi? Bilmiyordu. Belki de sorsaydı kabul etmezdi. Belki de o

bunu biliyordu. Sonuçta bu gece düete katılıp katılmamak onun seçimi olmuştu.

Konuk vokaller sahneye geri dönerken kemanını çenesine kaldırdı ve sonraki şarkıları "This is Halloween"i çalmaya başladı.

Hellfire'ın son notalarında, Gwen, Xander'ın bakışlarını üzerinde hissetti. Tenini yakıyorlardı. Seyirci alkışlarken, şarkıcılar selam verdi.

Nathan kürsüden iner inmez Gwen ayağa fırladı, kemanını sandalyesine bıraktı ve Xander onu sahne arkasına doğru yönlendirirken koluna girdi. Kapılar arkalarından kapandı.

"Bu gerçekten--"

Ama Gwen çoktan gitmişti. Koridorda topuklarının sesi yankılanarak tuvaletlere doğru ilerliyordu. Sahne kapısının açıldığını ve Nathan'ın, "Bizi uyarabilirdin. Bunu öyle bir pazarlardık ki... Xander?" dediğini duydu.

Düşünmesi gerekiyordu. Xander'ın bakışları üzerinde değiken nefes alması gerekiyordu. Damarlarında dolaşan şarkının uğultusu, kulağındaki sesi, teninde dolaşan hayalet gibi dokunuşları olmadan birkaç saniyeye ihtiyacı vardı.

Ama ihtiyacı olan tek şey bu değildi.

Gwen bir köşeyi döndü ve duvara yaslanarak durdu. Kalbi çılgınca atıyordu. Gözlerini kapattı, rugan ayakkabılarının yaklaşan gıcirtısını dinledi.

Önünde aile tuvaleti vardı. Kendini içeri kilitleyip onunla görüşmeyi reddedebilirdi. Ama istediği şey bunun tam tersiydi.

Bunu çözmeleri gerekiyordu. Öyle ya da böyle.

Alex köşeyi döndü ve onu görünce duraksadı. Gwen başını kaldırıp ona baktı. Lanet olasıca smokininin içinde onu bulmak için kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Teni sadece sahne ışıklarından değil, daha fazlasından dolayı kızarmış gibi görünüyordu.

Konuşmak için dudaklarını aralasa da Gwen elini kaldırdığında durup bekledi.

Gwen tuvalete yöneldi, boş olduğundan emin oldu. Kapıyı açık tutup önce onun girmesini işaret etti.

Yanından geçerken bedeninin kendisine değdiğini hissettiğinde titredi. Resmen nefesini tutuyordu. Onu içeri takip etti, kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı. Bir an sessizce birbirlerine baktılar, ikisi de kelimelerini toparlamaya çalışıyordu.

“İnanılmazdı. Kesinlikle –lanet olasıca– harikaydı–”

“Bunu yaptığına inanamıyorum,” diye tısladı Gwen.

“–bu kadar güzel bir şey–”

“Tüm Carnegie Hall’un önünde rezil olabilirdim!”

“–sanki birbirimiz için yaratılmış gibiydik, Gwen.”

Boğazında bir şey düğümlendi. Birine ait olma arzusu, uzun zamandır bastırdığı bir şeydi.

Tuvalette volta atan Alex’i izledi. Elini saçlarının arasından geçiyor, birlikte neler yapabileceklerini anlatırken heyecanla konuşuyordu. Onunla turneye çıkmaktan, yeni parçalar üretmekten bahsediyordu. Gwen arkasındaki kapıyı hissetti, sert ve sağlamdı.

Alex her ona yaklaştığında ellerini yumruk yapıyordu. Bakışları onun boğazına, dudaklarına ya da göğsüne kayıyor, sonra birlikte kaydetmek istediği düzenlemelerden bahsederek tekrar uzaklaşıyordu.

Tekrar yanına geldi. “Sadece beni bir dinle, olur mu? Düşüncelerimi...” Nefes nefeseydi. “Düşüncelerimi toparlayayım.” Ellerini ona uzattı ama sonra kapıya bastırdı. “Buna bir şans ver. İkimize. Kelimelerle aram iyi değildir. Konuşmakta da iyi değilim. Ben notalarda iyiyim. Müzikte iyiyim... az önce sahnede sana anlatmaya çalıştığım şey buydu.”

Çılgına dönmüş gözleri ona odaklanmıştı. Gwen’in başı döndü, nefesi kesiliyordu.

“Benimle birlikte olmak istemiyorsan, bunu anlarım,” dedi Alex ve Gwen’in dizleri titredi. “Ama Gwen, lütfen benimle müzik yap. Hayatımda sana ihtiyacım var. Bir şekilde yörüngende olmam gerekiyor. Bana dokunmak, beni öpmek, beni becermek istemiyorsan bile... her gece sahnede seninle sevişmeme izin ver. Çünkü son on yıldır kendimi en canlı hissettiğim an buydu–”

Gwen topuklarının üzerinde yükseldi ve onu öptü. Kelimelelerini, yıllardır kuraklıkta kalmışçasına lıkır lıkır içti.

Genç kadın kendini ona bastırırken, Alex'in dudakları yumuşaktı; aralık olsa da hareketsizdi.

Birbirimiz için yaratılmışız.

Kalbinde, iki farklı kanserin açtığı boşluklar vardı. Mabel ve Jacob'la bile hâlâ tam olarak dolmamış boşluklar.

Dudaklarını tekrar onunkilerin üzerinde gezdirdi, o boşlukları doldurması için âdeta yalvarıyordu.

Sonra aniden Alex ona çarptı. Bir trafik kazası gibi, kollarıyla onu sarstı, vücudunu kendine bastırdı ve dudaklarıyla, diliyle, dişleriyle nefesini kesti.

Gwen kesik bir nefes alırken Alex'in elleri sırtına dolanarak onu kapıya doğru itti. Ona yaslanmış hâlde hareket ediyor, dudaklarını üzerinde gezdiriyordu. Ağzının içine doğru inledi, diliyle onu keşfetti.

Onunla yeniden birleşmek için başını eğerken, "Siktir..." diye hırladı Alex.

Gwen'in elleri omuzlardaydı, adamın ağzı düşüncelerini darmadağın ederken yalnızca ona tutunabiliyordu.

Gwen'in çenesinden aşağı doğru inen dişleri onu hafifçe ısır-
dı, boynundaki daha önce aşına olduğu noktaları emdi. Tenine
değen nefesi sıcaktı, boğazına tekrar yönelemeden önce ağır so-
luklar alıyordu.

Gwen ellerini onun boynuna götürdü, saçlarının arasına kaydırarak başını kendine doğru çekti. Alex'in dişleri boynunu sıyırdığında ve Gwen tekrar inleyip saçını çektiğinde, Alex'in kalçaları aniden ileri atılarak vücuduna çarptı ve onu kapıya bastırdı. Pantolonunun içinde sertleşmişti.

"Özür dilerim," diye soludu.

Elleri yavaşça aşağı indi, nazik ama ağır hareketlerle Gwen'in kalçalarını kavradı. Dili boynunda gezinirken Gwen inledi. Yüzünü yeniden kendisine çektiğinde onun kızarmış dudaklarını tam inceleyemeden Alex tekrar dudaklarına saldırdı. Parmakla-

rı Gwen'in kalçalarını okşamaya, sıkarak onu kendine çekmeye başladı.

Dili üzerinde baş döndürücü bir ritimle dolaşüyor, nefesini kesene kadar onu öpüyordu. Sanki başı hafifleyerek bedeninden uzaklaşıyordu. Temas ettikleri noktadan doğan yavaş, nabız gibi atan bir baskı damarlarında dolaşıp tüm bedenine yayıldı.

Tam o anda başının arkasındaki kapı sertçe tıklatıldı. "İkinci perdenin başlamasına son beş dakika!"

Dudaklarının üzerindeki dudaklar duraksadı. Gwen'in kalbi küt küt atıyordu. Koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Dünya yeniden yerine oturdu. Bir konserin ortasıydılar. Carnegie Hall'dalardı. Ve Xander Thorne'un elleri kalçalarını kavramıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Alex sıçradı, ellerini Gwen'in yüzüne götürüp çenesini tuttu. "Kaçma--"

"Aman Tanrım--"

"Sadece benimle konuş--"

"Aman--"

"Gwen--"

Dehşetle onun dudaklarındaki kırmızı lekelerle bakarak, "Yüzünde ruj izlerim var," dedi. "Aman Tanrım."

Ellerini ondan uzaklaştırdı ve lavaboya doğru koştu, kendisinin ne hâlde olduğunu görmesiyle nefesi kesildi. Ne zaman dokunulduğunu asla anlamadığı saçları tokalardan çıkmıştı. Elbisesi buruşmuş, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Aman Tanrım."

"Bu ne anlama geliyor, Gwen? Bu... bunun ne anlama gelmesini istiyorsun?"

Gwen, aynadan kapının orada durmaya devam eden ve bir elini çerçeveye yaslayan Alex'in yansımasına baktı. Belki ayakta durmaya çalışıyordu, belki de onu içeride tutmak istiyordu.

"Düşünemiyorum. Odaklanmam lazım--"

"Beş dakikamız var. Yetişiriz--"

Saçına tokalarını geri takarken, “Yüzünü düzelt!” diye tısladı.

Alex yavaş ve temkinli bir şekilde lavaboya geldi ama kendine çekidüzen vermek için bir hamle yapmadı. Geç kadını izlerken durdu. Gwen oflayarak birkaç kâğıt havlu alıp ıslattı ve Alex’in yüzünü silmek için döndü. Alex’in kaşları çatılırken peçeteleri elinden aldı, Gwen de tekrar dönerek kendisi için yenilerini aldı.

Gwen, dudaklarının etrafındaki gül rengi lekeleri temizlemeye çalışırken, “Şunu açıkça söylemek istiyorum,” diye fısıldadı Alex. “Seni istiyorum. Her anlamda.” Gwen yutkunurken Alex, onun boğazının hareketini izledi. “Seni görmek istiyorum. Seni becermek istiyorum. Ve seninle müzik yapmak istiyorum.”

Gwen telaşla dudaklarını sildi, ruj çoktan çıkmıştı. Nabzını yüzünde hissediyordu. Alex’in parmakları hafifçe beline dokundu ve onu aynadan çevirip sırtını lavaboya, yüzünü kendisine döndürdü.

“Bunlardan en azından birini istediğini söyle bana.” Dudakları hafifçe kıvrıldığında Gwen başını kaldırıp ona baktı.

Alex’in derin kahverengi gözleri genç kadının gözleri arasında dolaşıyordu. Artık ona yalan söylemenin ne anlamı vardı ki? Az önce üstüne atlamıştı.

“Birkaçını... istiyorum.”

Alex onu baştan aşağı süzdü, bu sırada yüzünde bir gülümseme belirdi. Gwen nefesini tutarken adam tekrar dudaklarına eğildi.

“Hayır, yapma.” Dudaklarına bir santim kala onu durdurdu. “Ruj.”

Alex duraksadı, sırtıp çenesine yöneldi. “Burası o zaman?”

Gwen yutkundtu, onu durdurmayınca Alex dudaklarını tenine bastırdı. Tüyleri diken diken olmuştu. Ellerini nazikçe kalçalarında tutmaya devam ediyordu.

“Burası?” diye fısıldadı kulağının hemen altına doğru.

Gwen başını salladı, oynadığı oyun karşısında kızarıyordu. Alex dudaklarını tenine bastırarak boynu boyunca ıslak öpücükler bıraktı. O emerken, hafifçe ısırırken kadının ayak parmakları

kıvrıldı. Gwen ellerini kaldırarak Alex'in karnına yasladı. Alex boynuna doğru yine soluk verdi ve bir iz daha bıraktı.

Gwen'in gözleri kapanırken adamın dudakları köprücükke-miğine kaymıştı. "Burası?"

Gülümsedi. Alex köprücükkemikleri boyunca hafif öpücük-ler bırakarak göğüslerinin üstüne ulaştı. "Burası?" diye mırıl-dandı.

Gwen'in nefesi sıklaştı, her soluk alışında teni Alex'in du-daklarına doğru yükseliyordu. Gözlerini açıp ona baktı. Adam dizlerini hafifçe bükmüş, dudaklarını göğüslerine yaklaştırmıştı. Parmakları hafifçe kalçasına baskı uyguluyordu.

"Evet," diye fısıldadı Gwen.

Dudakları elbisesinin üst kısmındaki teninde gezerken Alex'in gözleri onunkilere kilitlendi. Göğüslerinin arasına bir öpücük kondurdu. Başını eğip elbisesinin üzerinden göğsünü hafifçe öptüğünde, Gwen'in aklından o banyodan çıkma düşün-cesi tamamen silindi.

Gözleri tekrar kapandı, göğüs uçları sertleşti. Bacaklarını bir-birine bastırıyordu. Alex'in ağzı diğer göğsüne kaydı, belki de dişleriydi. Hafifçe ısıırıyordu.

Gwen'in dizlerinden biri büküldü ve elleri adamın omuzla-rına düştü. Dudakları kumaşın üzerinden kaburgalarına doğru inerken Alex kalçasını sıktı. Gwen dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak inlemesini de bastırmaya çalıştı.

Sanki parmakları karnında dolaşıyor, onu kışkırtıyor, daha faz-lasını vaat ediyordu. Ama bunun aslında ağzı olduğunu bilmek... dudaklarının elbisesinin üzerinden ona tapınmasını hissetmek...

"Burası?"

Gözleri aralandı. Alex dizlerinin üzerindeydi, iri elleri kal-çalarını tutarken Gwen adama tepeden bakıyordu. Dudakları kadının önünde duruyordu; tam merkezinin üzerinde, tenine dokunmak üzereydi.

Gözleri kararmıştı, nefesi düzenli ve sakindi. Gwen vücu-dunda onun sıcak nefesini hissedebiliyordu.

Alex dizlerinin üzerindeydi. Takım elbisesinin içinde. Halka açık bir tuvalette.

“Gwen,” diye fısıldadı. “Burası?”

Ona müsaade etmesi için yalvarıyor gibiydi. Sanki evet dese elbisesi ârunda yok olacaktı ve onu lavabo tezgâhına oturtacaktı.

Aşağıdan ona baktı, Gwen’i harekete geçiriyordu. Dudaklarını kalçasının üzerindeki kumaşa indirdi.

Kapı sertçe tıklatıldı. “İkinci perde için herkes yerine!”

Gwen sıçradı ve tam o anda Alex’in elleri kalçalarını sabitledi. Ve genç kadın sersemliğinden tam olarak kurtulmadan önce Alex karnına, göbek deliğinin altına, tam ihtiyacı olan yerin sadece birkaç santim üstüne bir öpücük bıraktı. Alex doğruldu. Az önce olanlar bile Gwen’in şimdiye kadar yaşadığı en şehvetli deneyimdi. Ayağa kalkarken vücudu Gwen’e sürtündü.

Omzunun üzerinden aynaya baktı, saçını öylece düzeltmesi Gwen’in dizlerinin bağının neredeyse tekrar çözülmesine neden oluyordu. Ardından ona doğru aşağı baktı, genç kadının yanaklarını ve çenesini yumuşak parmak izleri bırakacak şekilde okşadı. Yüzünü kendisine doğru çevirdi.

Dudakları kadının yanağında, çenesinde, kirpiklerinin ucundaydı.

Alex pantolonun içindeki aletini düzelterip uzaklaştığında Gwen kızardı; Alex’in onu lavaboya yaslanmış bir hâlde bırakıp kapıyı açmasını, gözden kaybolmadan önce gülümsemesini izledi.

Sonra hemen aynaya döndü. Dudaklarını her yerde görebiliyordu. Sanki kadife elbisesine değiyor, kalça kemiklerini yakıyor, hâlâ göğsü boyunca dolaşıyordu.

Tuvaletten çıkmadan önce kendini elinden geldiğince düzeltti ve onu görünce rahatlayan sahne amirlerine doğru koştu. Girişi işaret ettiler. Sahneye çıktığında üst balkonlara doğru tekrar el salladı, birinci keman sırasının arasından dolaşarak yerine oturdu.

Ancak oturduğunda Alex’e baktı. Adamın koyu, duygularını belli eden gözleri vücuduna kaymıştı.

Geri dönen Nathan'ı alkışladı. İkinci perdenin ilk şarkısı çalmaya başladı ve yarısına geldiklerinde tam olarak ne olduğunu idrak etti.

Xander Thorne dudaklarını vücudunda gezdirmek istiyordu. Vücudunun her yerinde.

Gireceği yeri kaçırdı. Ama neyse ki Diane, sandalyesini tekmeleyerek ona hatırlatmak için tam arkasındaydı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Gwen elleriyle ne yapacağını bilmiyordu. Plaza'da yabancılarla konuşurken genellikle elinde bir kadeh şampanya, parmaklarını koyabileceği herhangi bir şey olurdu.

Fakat bugün içeri adımını attığı anda her türden insan tarafından etrafı sarılmıştı. Hepsi artık eşlikli hâle gelen Füg No.1 hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Sorun notaları dışında Gwen'in Füg No.1 ile ilgili hiçbir şey bilmemesiydi. Şarkıya girişinden yalnızca on altı ölçü önce varlığından haberdar olduğunu insanlara anlatması pek mümkün değildi.

"Peki ne zamandır Xander Thorne'la birlikte çalışıyorsunuz?" diye cıvıladı nazik görünümlü yaşlı bir kadın. Büyük bir bağışçıydı. Gwen'in dikkatli davranması gerekiyordu.

"Biz... Şey, daha..." Kelime neydi? "... Bu sezon birlikte çalışmaya başladık."

"Ah, harika! Peki ilerideki konserlerde daha fazla ortak çalışma görebilecek miyiz?"

Gwen gözlerini kırıştırdı, gergin gülümsemesi yüzüne sabitlenmişti. Bir içkiye ihtiyacı vardı.

"Kesinlikle göreceksiniz." Nathan yanında belirdi, bir adım öne çıktı ve gülümseyerek yaşlı kadının elini sıktı. "Muhteşem değiller mi? Pops kesinlikle ileride bu ortaklığı öne çıkaracak."

Gwen tekrar gözlerini kırıştırtarak ona baktı, ardından birkaç adım ilerisinde başka bağışçılarla konuşan Xander'a göz attı.

Yüzünde rahatsız bir gülümseme vardı. Tuvaletten çıktıklarından beri yalnız kalabildikleri bir an olmamıştı ama Gwen onun bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Nathan hâlâ onları övüyordu. Birden, "Xander! Kusura bakma Brian, onu ödünç alabilir miyim?" diye seslendi. Xander'ın yüzünden bir anlık rahatsız bir ifade geçerken yürüyerek yanlarına geldi. "Xander, Dorothy az önce Gwen'le birlikte gelecekte düzenlemeler üzerinde çalışıp çalışmayacağınızı soruyordu."

Gwen'in arkasından, "Kesinlikle öyle olmasını umuyorum," diye gürledi sesi.

Sonunda eline bir kadeh şampanya tutuşturuldu, Gwen bunun için minnettar oldu. Xander kolunu uzatıp yaşlı kadına sarıldı, yanaklarına öpücükler kondurdu. Gwen kızardı, o dudaklar kırıksık bir yüze değerken bile aklından uygunsuz şeyler geçiyordu.

"Dorothy'ye senin ve Gwen'in önünde sırada neler olduğundan biraz bahseder misin?" Nathan tamamen pazarlamacı yüzünü takınmıştı.

Gwen şampanyasını su içer gibi bir dikişte bitirdi.

"Ah, çok isterdim ama Gwen'le Barry'ye uğramamız gerekiyor, gitmeden önce onu yakalamamız gerek. Hem bence Dorothy bunu senden duymayı tercih eder, Nate." Xander Nathan'ın sırtına, elindeki içkiyi sarsacak kadar sert bir şekilde vurdu.

Vedalaşmaya bile fırsat bırakmadan Gwen'i oradan uzaklaştırdı. "Barry kim?" diye sordu Gwen.

"Hiçbir fikrim yok. Hadi bir tane bulalım."

O akşam birkaç kez daha benzer sohbetlerin içine çekildiler. Hep birlikteydiler. Xander'ın eli sürekli hafif bir dokunuşla sırtında duruyordu. Sanki onu öpmek bir sınırı yıkmıştı ve artık elleri serbestti. Onu yönlendirmek için dirseğine dokunan bir el. Birinin yaklaştığını fısıldamak için kulağına değen dudaklar. Kalçasında dolaşan parmakların hafif teması.

Gwen, konuşmanın çoğunu ona bıraktı çünkü en etkileyici şeyleri o söylüyordu.

“Gwen çello partisini yazmamda bana yardımcı oldu, bu yüzden sürece onu da dahil etmem kadar adil bir şey yok.”

“Bayan Jackson parçanın gerçek ilham kaynağı.”

“Çalışını ilk dinlediğim anda birlikte müzik yapmamız gerektiğini biliyordum.”

Gwen’in başı dönüyordu, adamın başparmağı sırtında desenler çiziyordu.

Seni görmek istiyorum. Seni becermek istiyorum. Ve seninle müzik yapmak istiyorum.

Belki Gwen’in içinde de bir baraj yıkılmıştı. Çünkü artık tüm bunların tam şu anda neden olamayacağını hatırlayamıyordu.

Kadehini tek dikişte bitirdi ve Xander’ın sohbet ettiği muhabire döndü. “Böldüğüm için kusura bakmayın ama hemen gitmemiz gerekiyor. Xander’la sabah erkenden bir kayıt seansımız var.”

Xander başını eğip ona baktı, muhabir ise kaşlarını kaldırmıştı. “Kayıt mı? Bu akşam çaldığınız parçayı mı kaydedeceksiniz?”

“Evet,” dedi Gwen. “Bu gece birkaç düzenleme yapmamız gerekiyor... bazı şeyleri hızlıca halletmemiz lazım.”

Xander’ın yanında kaskatı kesildiğini hissetti.

Yaşlı adam onlara şans diledi ve vedaları daha bitmeden Gwen, ıslıl ıslıl gülümseyen Mei’nin yanından geçerek onları vestiyere yönlendirdi. Müzisyenler partiden sonra Carnegie dolaplarına dönmek zorunda kalmak yerine buraya enstrümanlarını bırakabiliyordu. Gıcırtılı’yı eline alıp Xander’ı kaldırıma sürükledi ve bir taksi çevirdi.

Gwen kayarak koltuklara yerleştiğinde, Xander hâlâ taksiye binip binmemesi gerektiğini çözmeye çalışıyor gibiydi. Gwen ise çoktan şoföre apartmanın bulunduğu kesişimi söylemişti. Alex donuk bir hareketle arabaya yerleşti ve yol boyunca birbirlerine tek bir kez bile bakmadılar.

Asansörde yan yana durdular. Bu asansörü en son paylaştıkları zamankiyle aynı pozisyonlardı. Gwen, anlaşılmaz bir şekilde Ronnie Schultz ve Kevin Peters’ı –şu âna kadar seks yaptığı

diğer iki kişiyi- düşündü. Hiçbiri sonrasında ona mesaj atmamıştı. Her şeyin ne kadar hızlı, tatsız olduğunu hatırladı.

Ancak bunun tatsız olmaktan çok uzak olacağını biliyordu. Xander ona nasıl dokunacağını zaten biliyordu. Bu apartmanın sekizinci katında, başka biriyle birlikte yaşadığı ilk orgazmı hatırlayınca ürperdi.

Asansör ding diye bir ses çıkardı.

Xander tıpkı geçenseferki gibi onun için asansör kapısını tuttu ama o zamandan farklı olarak Gwen bu defa ne tarafa gideceğini biliyordu. Anahtar kilitte döndü, adam kenara çekilerek önce onun girmesine izin verdi. Gwen doğrudan mutfığa geçerken onun arkalarından kapıyı kilitlemesini bekledi. Stradivarius'un kutusu girişte duruyordu.

Gwen, Xander'ın gözlerine bakamadı. Mutfak adasında karşı karşıya durmuşlardı, Gwen gözlerini zorunlu bir refleksle mutfak aletlerine çevirmişti.

"Stüdyona gidelim," diyerek topuğunun üzerinde dönüp bu dairede aşına olduğu tek odaya doğru kararlı adımlarla ilerledi.

Gıcırtılı'yı yanında taşıyordu, ona sıkıca sarılmıştı. Xander da çellosunu köşedeki yerine götürdü. Duvarlardaki enstrümanları ilk kez görüyormuş gibi inceledi ve parmakları Ruby'nin üzerinde dolaştı.

Ardından Xander'a döndü. "Kaydı saklamışsın."

Xander pencerenin yanında durmuş ona bakıyordu. Başıyla onayladı.

"Neden?"

Adamın çenesine doğru bir kızarıklık yayılırken bakışlarını kaçırarak, "Baş döndürücüydü... Gerçek bir sanattı. Kaybetmek istemedim," dedi.

Gwen bunun nasıl doğru olabileceğini anlamıyordu. Sonuçta kayıt sırasında fazlasıyla... dikkati dağılmıştı.

"Hadi dinleyelim."

Xander ona bakakaldı, gözlerinde karanlık bir ifade belirmişti. Bilgisayarına yöneldi, fareyi hareket ettirdi ve ekranda Füg

No.1 keman partisi açıldı. Programda birkaç tıklama yaptıktan sonra, “Bir kısmını kııptım. Yani yalnızca son kaydın olduğu bir versiyon var,” dedi.

Gwen dudaklarını birbirine bastırdı, Xander’ın kulaklarının uçlarının kızardığını görebiliyordu. Ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına bıraktı. Kaydı oynattığında hemen bir kalkan gibi keman kutusunu göğsüne bastırdı.

Elektro çellosunun uğultusu önce arpejlerle başladı. Gwen, Ruby’nin tonlarının Stradivarius’tan ne kadar farklı olduğunu unutmuştu.

Gwen, yere bakarak kaydı dinledi. Xander’ın neyi bu kadar etkileyici bulduğunu anlamaya çalışıyor, aynı zamanda tam bu bölümde ellerinin nerede olduğunu da aklına getirmemeye uğraşıyordu. Akıcı bölüme geçtiğinde aldığı nefesler ritme eşlik etti. Tempo yavaşlamıştı.

Kulağa fena gelmese de gerçekten olağanüstü bir şey de değildi. Hâlâ bu kadar etkileyici olan şeyin bestenin kendisi olduğunu düşünüyordu.

Kayıt pizzicato kısmına geldiğinde yutkundu, o ânın Xander’ın elinin taytının içine kaydığı an olduğunu kesin olarak biliyordu. Cesaretini toplayıp ona bir bakış attı ve Xander’ın koyulaşan gözlerle kendisine baktığını gördü.

Altdudağını ısırarak gözlerini kaçırdı.

Yine de içinde ürpertici bir güzellik olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Entonasyonu düşündüğünden daha iyiydi, bir tür akış vardı. Başkalarıyla çalarken her zaman kolay kolay yakalanamayan bir şey. Gwen’in vibrato ve rallentando seçimleri parçanın ruh hâlini etkiliyordu.

Sona doğru hızlı yükseliş. Ve sonra da tonik.

Gwen ona baktı. Xander sandalyesine oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Gözleri kapalıydı. Dinliyordu. Hissediyordu.

“Gerçekten benimle kayıt yapacak mısın?” Gözlerini aralayıp ona baktı. “Gerçek bir stüdyoda? Bu akşam çaldığımız düzenlemeyle?”

Ona tüm varlığı tamamen vereceği cevaba bağlıymış gibi bakıyordu. Evet, Xander'ın dairesindelerdi ve evet, Gwen, Xander'ın onunla birlikte olmak istediğini biliyordu. Üstelik Xander, genç kadının buraya ne amaçla –seks yapmak– geldiğinden haberdar olmasına rağmen Gwen, buradaki kontrolün tamamen kendisinde olduğunun farkındaydı.

Ve onun da çaresizce istediği bir şey vardı. Ondan bile daha çok istediği.

“Evet,” dedi. “Ama bir şartla.”

Xander ona baktı, tehlikeli bir şey duyacakmışçasına kendini hazırlamıştı.

Gwen ona doğru bir adım attı. “Benim için keman partisini çalar mısın? Burada. Şimdi.”

Xander hareketsiz bir şekilde, olduğu yerde kaldı. Gwen bekledi.

“Artık keman çalmıyorum.”

Sanki ezberden konuşuyordu. Kaybolduğunda adresini söylemek gibi.

Kaşlarını kaldırdı. “Keman çalan parmakların mı kırıldı?” Gülmüsedti. “Omzun mu sakatlandı? Ağırlığı taşıyamıyor musun?”

Xander gülümsemesine karşılık vermedi.

Gwen üstelemeye devam etti. “Keman kısmını sen yazdın.” Omzunun üzerinden başıyla ekrandaki notaları işaret etti. “Demek ki–”

“Programda yazdım. Dijital olarak.”

Ona bakakaldı. “Yani şeyden beri keman çalmıyor musun-”

“Yedi yıldır.”

Juilliard'ı bıraktığı zamana denk geliyordu.

Gwen onu izledi. Biri ona köpekbalıklarıyla yüzmesini söylemiş gibi gergindi. Çello çalması için onu oturttuğu sandalyeye gitti ve yüzü adama dönük olacak şekilde çevirdi. Oturmasını işaret ettiğinde Alex yavaşça bilgisayar sandalyesinden kalktı ve yanına geldi. Gwen keman kutusunu açtı, Gıcırtilı'yı ona uzattı.

Alex duvarda asılı duran Victor'a bakarak, "Elektro kemanımı kullanabilirim," dedi.

"Gerek yok." Yayını da uzattı. "Bunu akustikte duymak istiyorum."

Alex enstrümanı aldı, biraz kaybolmuş gibi görünerek oturdu. Gwen, kendi elektro çello kaydını başlattı ve sandalyesine oturup Alex'e döndü.

Kemanı dikkat etmezse kırılacaktı gibi narin bir şekilde tutarak on altı ölçü bekledi. Gwen, tıpkı onun kendisini dinlerken yaptığı gibi dizlerinin üzerine eğildi. Alex kemanı çenesinin altına yerleştirdi. Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra yayı tellere yerleştirdi.

Akıp giden melodi, arpejlerin sonuna tutunarak yükseldi.

O bir şeye kaşlarını çatsa da Gwen'e göre her şey mükemmeldi.

O mükemmeldi.

Genç kadının kaydıyla uyum içinde çalışıyordu. Gwen elektro çelloda, Alex akustik kemanda olmasına rağmen bunda doğru gelen bir şey vardı.

Sanki Xander Thorne ve Alex Fitzgerald birlikte çalmaya karar vermişti.

Dörtlük ritmi sürdürdü. Gözleri yavaşça kapanırken vücudu melodiyle titreşti. Hareketleri... akışı... Tıpkı göğsünü sırtına dayayıp bacakları onunkıyla iç içeyken Gwen'e öğretmeye çalıştığı gibiydi.

Gwen onu buğulu bir camın ardından izliyormuş gibi hissetti. Arka planda bulanık bir şey vardı. Öne çıkmaya çalışan bir şey. O yine Alex Fitzgerald'dı. "Chaconne" çalan, eğri dişleriyle izleyenlerin kanala abone olmasını isteyen çocuktü. Nefesi kesildi.

Onu yeniden bulmuştu.

Alex'in gözleri kapalıydı, arpejlerde sıkıca odaklanıyor, yumuşak bölümlerde hafifçe akıyordu. Olağanüstüydü. Gwen'in küçük kemanı, Alex'in büyük ellerinde olmasına rağmen parmakları yine de tellerin üzerinde yolunu buluyordu. Her zaman ki gibi zarif, en az yıllar önceki kadar çevikti.

Final geldi. Tellerdeki vibratoyla birlikte dudaklarının titre-diğini gördü.

Gwen derin bir nefes aldı, ciğerlerinin de adamla birlikte tit-rediğini hissedebiliyordu. Yay tellerden ayrılınca ses kesildi.

Genç kadın ayağa kalktı, Alex hâlâ kapalı gözleriyle onun du-yamadığı bir şeyi dinliyordu. Ellerini omuzlarına koydu ve du-daklarını onunkilere bastırdı. Adam dudaklarına karşı kesik bir nefes alırken Gwen parmaklarını adamın saçlarından geçirerek, "Alex," diye fısıldadı.

Alex'in kolları beline uzandı, onu sarıp sarmaladı. Keman ve yay hâlâ ellerindeydi. Vücudu ona doğru atıldı, dudaklarını aralayarak kendini Gwen'e daha çok bastırdı. Gwen dudaklarına doğru iç çekti, nefesi hızlanmıştı. Dizlerinin üzerinde doğrula-cak şekilde kucağına yerleşti. Üst bacaklarının üstüne oturarak kollarını omuzlarına doladı.

Dili kadının dudaklarının arasından içeri süzülürken Alex in-ledi. Ağzında dolaşıyor, arıyor, onu karşılık vermeye çağırıyor-du. Gwen kendini ona bastırdı, göğüsleri birbirine değiyordu. Bu sırada dudakları hiç onunkilerden ayrılmadı.

Alex Fitzgerald onu istiyordu ve o adam çok güzeldi.

Kemanı ve yayı mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde yere bıraktığını duydu. Gwen gülümsedi. Alex'in kendisine dokun-masını bekliyordu. Kendini tamamen ona bastırmasını, kıyafet-lerini parçalayarak çıkarmasını ve...

Fakat dudakları hafifçe altdudağını ısırırken kalçalarında yal-nızca hafif parmaklar vardı. Uyluklarının dışında küçük dokunuş-lar... Gwen öne doğru kayıp bacaklarını açarak onu daha yakına çekse bile bu küçük dokunuşlar devam etti. Alex'in ağzının içine doğru inleyip kalçalarını hareket ettirirken dilini ona bastırsa bile, parmakları yalnızca elbisesinin kumaşını sıkıca kavradı.

Gwen biraz geri çekilerek ona baktığında Alex dudaklarına karşı soluk soluğaydı. Gözbebekleri koyulaşmış, yanaklarına pembelik yayılmıştı. Gözlerinin içine bakarken genç kadından gelecek bir işareti bekliyordu.

Gwen hızlıca başını salladı. "Lütfen."

İşte o anda Alex'in elleri uyluklarının yukarısına kaydı, elbisini yukarı çekti ve başının üzerinden çıkarıp attı. Ani serinlik karşısında Gwen kesik bir nefes alsa da hemen ardından Alex'in dudakları göğsüne indi. Bir eli göğsünü kavrarken diğeri tekrar kalçasına döndü. Başparmağı tenini okşuyordu.

Alex'in dudakları ve dili göğsünde dolaşp aşağı doğru ilerleyerek ince sutyeninin üzerinden göğsünü emerken kendi boğuk nefeslerini dinledi.

"Aman Ta--"

Kalçasındaki el dantel iç çamaşırının üzerine kaydı, başparmağı kolayca klitorisini bulmuş, oraya bastırıyordu. Diğer eli göğüs ucunu çimdikliyordu.

Gwen'in gözleri geriye doğru kayarken nefesi kesildi.

Alex ağzındaki dantel kaplı göğüs ucuna karşı inledi.

Gwen ise boğuluyormuş, şiddetli akıntıya karşı soluklanmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Kalçalarını klitorisine dokunan parmaklara doğru hareket ettirirken Alex sutyenini göğüslerinin altına indirdi.

Dudakları her yerindeydi. Emiyor, yalıyor, nefes almak için durarak tenine sıcak hava üflüyordu.

Tekrar keskin bir nefes alırken, "Ben... ihtiyacım var..." diye kekeledi Gwen. Alex'in eli iç çamaşırının içine süzüldü, başparmağı klitorisinin üzerinde hızlı ve düzenli daireler çiziyordu.

İçinde bir şeylerin sıkılaştığını hissetti, her zamankinden çok daha hızlı yükseliyordu. Alex'in dişleri göğsünü sıyrınca kalçası gerildi, genç adam, Gwen'in tenine doğru hırıltılı bir ses çıkardı.

Gwen nefes nefese kalmıştı, soluklanmaya çalıştı. Adam başparmağını klitorisine sertçe bastırdığında Gwen onu göğsünden çekerek yeniden kendine yaklaştırdı. Başım eğip dudaklarını onunkilere bastırdı. Kalçaları ona doğru seğirdi. Boğazından bir inleme çıktı. Parmakları saçlarına dolanırken dudakları Alex için aralandı.

Alex onun içine doğru, "Gwen," diye fısıldayarak nefesini verdi. Gwen'in ciğerlerinden bir çığlık koptu. Gözleri sıkıca kapandı, kalçaları birkaç keskin hareketle parmaklarına doğru savruldu.

Ardından yavaşça gevşedi, t  y misali süzülüyordu. Tekrar onu   pmeden önce dudaklarının üzerine onun adını –gerçek adını– fısıldadı.

Alex yumuşak ve sakin bir şekilde ona karşılık verdi. Ellerini merkezinden ve göğsünden çekerek yeniden kalçalarına getirdiğinde Gwen onun sertliğini, pantolonunun içinde kendini dizginlemeye   alı  t  nı hissedebiliyordu.

Gwen’in elleri omuzlarından aşağı kaydı. Göğsünün, karının üzerinden geçerek d    mesine ve fermuarına ulaştı. Alex titrek bir nefes alıp alnını Gwen’in boynuna bastırdı. Bu sırada genç kadın parmaklarını onun hatları üzerinde gezdiriyordu, fermuarının üzerinden yumuşak dokunuşlarla onu okşadı. Se  irdi  ini hissedebiliyordu. Pantolonun d    mesini a  tı  ında Alex başını boynuna gömerek, “Sikeyim,” diye inledi.

Bir anda ayağa kalktı, Gwen’i de beraberinde kaldırdı. Gwen’in bacaklarını beline doladı, keman kutusunun üzerinden atlayarak onu odadan çıkardı.

Yatak odasına yöneldiklerinde Gwen hâlâ nefes nefeseydi.

Alex onu duvara bastırdı, kalçasını ona doğru iterek onu duvara sabitledi. Yutkundu, başını eğdi ve onu tekrar öpmeye başladı. Diliyle   p  c     derinleştirdi, nefesiyle âdeta onu boğuyordu. Gwen tam nefes alabilmek için mücadele edecekti ki soluk soluğa dudaklarını ayırıp ağzını boynuna indirdi.

“Daha önce hiç kimseyi böyle istemedim,” diye tısladı tenine. Kalçasını onunkilere doğru yuvarlarken Gwen sertliğini merkezinde hissedebiliyordu. Elleri aşağı kaydı, kaburgalarının üzerinden geçip beline dolandı. Bir eli belinin alt kısmını kavramıştı, diğeri kalçasını tutuyordu. “Hiç böyle olmamıştı.”

Gwen gözlerini kapattı ve şakağına doğru başını salladı. “Evet,” diye fısıldadı. “Benim için de.”

“Sikeyim, çok güzel kokuyorsun.”

Aslında bu komikti çünkü Gwen bu gece sa   spreyi ve Dial sabunu gibi koktuğunu düşünüyordu.

Gülümserken Alex’in, “...o gün de böyle kokuyordun,” de-

mesiyle ifadesi dondu. Boynunu boydan boya yaladı. "Sonrasında senin kokunu almadan stüdyoma bile giremedim."

Tekrar kendini ona ittirdiğinde Gwen kesik bir nefes aldı ve ilk kez Ronnie Schultz ile Kevin Peters'ın aslında yalnızca çocuk olduklarını fark etti. Alex ise... eh, kesinlikle öyle değildi.

Yeniden ona sürtündü ve Gwen dudağını ısırarak inlemesini bastırmaya çalıştı. Sırtını saran el aşağı kayarak kalçasını kavrayan diğer eline katıldı. Elleriyle belinin tamamını kavrayabilecekmiş gibi hissediyordu.

Gwen titreyen parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştı. Alex kendini ona bastırıyor, mümkün olduğunca yakınlaşmaya çalışıyordu. Dudakları köprücük kemiğinin üzerinde geziniyordu.

Alex ona bakmak için geri çekildiğinde, gözleri kadının yüzünde dolaştı; sanki dudakları söyleyemediği tüm kelimeler için hafifçe titriyordu. Gözlerinde öyle bir açlık vardı ki Gwen'in başını döndürdü ve onu tekrardan öptü. Alex ağzının içinde inlerken Gwen adamı yalayıp yuttu.

Onu duvardan çekti, birlikte yatak odasına döndüler. Bir lamba yandığında Gwen bedeni havada süzülür gibi yatağın üzerine düşmeden önce düzenli odaya yalnızca bir anlığına bakabildi.

Alex kendi düğmelerini çözmeye başlarken bakışları âdeta Gwen'i yutuyordu. Gwen doğrulup sutyeninin kopçasını çözdü, omuzlarından indirip çıkardı. Alex de kendi gömleğini çıkarırken gözleri göğüslerine kilitlenmişti.

Gwen, bir zamanlar dairesinde asılı olan ve sonrasında duvardan indirdiği posteri düşündü. Şınav yarışmasını, kollarının görüldüğü dergi kapağını, Henley tişörtlerini düşündü.

Bu adam hakkında tüm bu zaman boyunca kurduğu tüm fantezileri. Ve sonra, Gwen'in başladığı işi bitirmek için fermuarını indirmeye başladığı anda her şey fazlasıyla gerçek hâle geldi. Gwen'in kalbi gümbürdeyerek atmaya başladı. Pantolonu indiğinde, üzerinde yalnızca boxerıyla kaldığında sakinleştirici nefesler aldı. Baldırları kashydı ve... evet, hayal gücü kesinlikle yetersiz kalmıştı.

Gwen gözlerini adamın parmak uçlarının boxer lastiğinin altına kaydığı yerden ayırdı. Bakışları bedeninin sütun gibi uzanan hatlarını takip etti. Kalkıp inen kaburgalarından daha yukarıya, dudaklarını ıslatmak için çıkardığı diline kadar ulaştı.

*Boxer*nı uyluklarından aşağı sıyırdı. Gwen'in onu tam anlamıyla görebilmek için ancak iki saniyesi olmuştu ki Alex dizlerinin üzerine çöktü, baldırlarını kavrayıp onu yatakta kendine doğru sürükledi.

Gwen'in nefesi kesildi. Tavana bakarken çığlık atmamak için dudağını ısırıldı.

Alex uyluklarını okşamaya başladı, dizinin iç kısmına bir öpücük kondurduğunda Gwen'in bacağı titredi. Dudaklarını orasına koymasına çok az kalmıştı.

"Gwen?"

Aman Tanrım. Artık konuşma, sadece yap gitsin.

"Gwen." Uyluğunu öptüğünde kalçaları gerildi. "Bunu yapmam senin için sorun değil, değil mi?"

Sesini erimiş çikolata gibi teninin üzerinde hissediyordu. Gwen ürperdi.

Sanki ondan bir kalem ödünç istemiş gibi, "Hiç sorun değil," diye fısıldadı kibarca. "Kimse bana hiç... böyle... evet, yapabilirsin. Eğer istiyorsan."

Avuçları yumuşakça uyluklarına inerken bakışlarını tavan-
dan –Xander Thorne'un tavanından– ayırmadı. Dudakları dizinin arkasından başlayarak hafif öpücüklerle yukarı doğru bir yol izledi. Alex'in nefesini merkezinde hissedebiliyordu. Ardından Alex diğer uyluğunun da içini öptü ve yeniden aşağıya, dizine doğru indi.

Bunu dört defa yaptı. Bir seferinde tenini yaladı, diğerinde hafifçe emdi. Gwen yatakta kıvranıyordu. Bir kolunu yüzünün üzerine atmış, öbür eliyle çarşafları kavırıyordu.

Sonra dişlerini hissetti. Tenini sıyıran dokunuşlar... sağ uyluğunun tepesine ulaşip soluna geçtiğinde Gwen bacağına omuzlarına dolayıp inledi. "Sikeyim, sadece yap şunu..." diye hırladı.

Alex'in baldırına karşı gülümsediğini hissettiğine yemin edebilirdi. Sonra ağzı, muhtemelen artık sırsıklam olan iç çamaşırının üzerinden vajinasına değdi.

Gwen'in sırtı yay gibi gerildi, topuğu Alex'in sırtına gömülürken dirseğinin kıvrımına doğru küfretti.

Nefesi tenine karşı sıcacıktı. Dili dantelin üzerinde bir yol izlerken Gwen alçak sesle inledi. "Alex, lütfen..."

Alex kadının bacaklarını yukarı kaldırdı, dümdüz havaya dikti. Ellerini kalçalarının arkasından geçirip külotunu indirdi, dizlerinden aşağı çekip ayaklarından sıyırdı ve odanın bir köşesine fırlattı. Gwen'i böyle tutup dilini içine soktuğunda genç kadın keskin bir nefes aldı.

Ona uzanmaya çalıştı, tutunacak bir şey arıyordu. Uyluklarını kavrayan ellerinden başka bir şey yoktu. Sonunda bacakları genişçe iki yana açılırken aşağı doğru baktı, Alex'in yüzüne ve saçlarına yukarıdan baktı. Tam o sırada dili tekrar onu boydan boya yaladı.

Gwen hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti. Bu...

Alex başını kaldırıp ona baktı.

Gwen'in bacakları titriyordu, adam parmaklarını onunkilere geçirdi. Dili yine uzun, yavaş bir hareketle üzerinden geçerek sonunda klitorisine ulaştı. Gwen inleyerek başını geriye attı, tekrardan tavana bakmak zorunda kalmıştı.

Bu... çok fazlaydı.

Alex onu öptü, emdi. Dili yeniden içine girerken kadınlığına doğru inledi, eli onunkileri sıktı.

Titreşim Gwen'i derinden sarsmıştı. Bacaklarını tekrar Alex'in omuzlarına doladı, ayak parmakları kıvrıldı.

Alex, klitorisini öptü, önce dudaklarının hafif dokunuşlarını hissetti, sırtı yay gibi gerildi ve sonra ne olduğunu bile anlamadan boşaldı. Adamın ellerini daha sıkı kavradı, topuklarını Alex'in omzuna bastırarak kendini ağzına doğru itti.

Bacakları sarsılırken boğazından bir çığlık yükseldi. Ve Alex onu emmeye devam etti, klitorisi dudaklarının arasında atıyordu. Sanırım adını inlemişti, tam olarak ayırt edemiyordu.

Vücutuna bir huzur dalgası yayıldı; damarlarında ağır ağır dolaşüyor, kulaklarında melodiler çalıyordu.

Alex dilini onun üzerinde gezdirmeye devam etti. Kavrayışını gevşetti, kollarını uyluklarının etrafına dolayarak kalçasını daha da kendine çekti.

Gwen aşağı baktı. Alex onu yavaşça, yumuşakça emiyordu. Sanki tek bir damlasını bile boşa harcamak istemiyormuş gibi dili merkezinde dolaşıyordu.

O anda Gwen'in içinde yeniden bir şeyler alevlendi. Füg'ün ortasından tekrar başlaması gibi, parmaklarıyla çalınan o hızlı bölüme gelmek gibi...

Alex'in gözleri bir anda onunkilerle buluştu. Tekrar aşağı eğilip klitorisine dokunurken yüzünü izliyordu.

"Alex," diye mırıldandı Gwen. "Bunu yapmak zorunda değilsin--"

Dilini iyice içine ittiğinde kanında gürleyen müzik bir anda yükseldi.

Gwen başını geriye attı, parmakları çarşafı çekiştirdi. Alex klitorisinin üzerindeki teni öptü, ardmdan yeniden aşağıya dallarken inledi.

Gerilen bacaklarını kapatmaya çalışsa da Alex ellerini bastırarak buna engel oldu. Onu açık tutuyordu.

Gwen tekrar aşağı bakarak dirseklerinin üzerinde doğruldu. Böylece Alex'in çıplak bedeninin daha fazlasını görebilecekti. Adamın kaburgaları sırtındaki deriyi gererken dudağını ısırды.

Onu tekrar emmeye başladığında gözleri hâlâ Gwen'in üzerindeydi. Daha sert emiyordu.

"Tanrım..."

Parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi. Nabzındaki ritim yaklaşan harika bir şeyin habercisiydi.

Nefes nefese kalıp çığlıklar atarken Alex'in yüzünü seyretti. Alex giderek onu parçanın kapanış bölümüne daha da yaklaşıtıyordu. Bu defa çok daha yoğundu, sanki çevresel ses sistemi açılmıştı ve dört bir yanını kavramıştı.

Kalçaları Alex'in ağzına doğru sıçradı, adamın saçlarını çekti. Alex'in eli uyluğundan kayıp aşağı indi, kadınlığını okşayıp bir parmağını içine soktu.

Gwen'in ağzı sessiz bir inlemeyle aralandığında Alex tekrar ona tapındı; emiyor, yalıyordu. Gözleri birbirlerine kilitlendi. Beli kıvrılıp omurgası gerilirken ve adamın adını inlerken Alex, ikinci parmağını da içine itti; onu çağırır gibi içindeki parmaklarını kıvırdı.

Gwen şiddetle inledi, neredeyse haykırıyordu. Alex acımasızca klitorisini hırpalarken onu aralıyor, içinde yalnızca bu zamana kadar kitaplarda okuduğu yerleri buluyordu.

Sertçe saçlarını çektiğinde Alex merkezine doğru hafifçe hırladı. Gwen kemiksiz bir yığın gibi yatağa düştü. Alex yeniden uyluklarını öperek parmaklarını içinden çıkardı.

Kalçakemiklerinden başlayıp yumuşak öpücüklerle karnına doğru ilerledi. Her bir kaburganın üzerinden geçti, iki meme ucunu hafifçe yaladı ve sonunda tepesinde durdu.

Kendini yukarıda tutmaya çalışmasına rağmen Gwen uyluğuna baskı uygulayan sertliğini hissedebiliyordu.

Gwen titreyen elini kaldırıp adamın nemli saçlarını yüzünden itti. Ardından doğrulup onu öptü, dudaklarında kendi tadını alıyordu. Alex aşağı uzanıp bacaklarını araladı, kendini ona doğru yerleştirdi. Çekmecesine uzanıp bir prezervatifi aldı ve taktı.

Gwen orada öylece yatıp Alex'in kendisiyle istediği her şeyi yapmasına izin vermeye dünden razıydı. Alex ona soru sorar gibi baktığında gülümseyerek başını salladı.

Alex yavaşça kendini içine itti.

Gwen bunun yalnızca arkasına yaslanıp keyfini çıkarabileceği bir şey olacağını düşünerek fena hâlde yanılmıştı.

Alex dizlerinin üzerine çöktüğü için aletine doğru düzgün bakamamıştı ancak aslında vücudunun büyüklüğünden, omuzlarının genişliğinden onun boyutunu tahmin etmeliydi.

Tırnakları omuzlarma gömülürken, "İyi misin?" diye fısıldadı Alex.

Gwen iki –hatta üç– kez boşalmanın onu buna hazırlamış olacağını sanmıştı. Ama yine de kendini inanılmaz sıkı hissediyordu, adamın içinde bu kadar yer kaplamasına hazır değildi.

“Gwen?”

Gözlerini kırıştırtarak açtı. Alex üzerine eğilmişti, saçları perde gibi yüzüne düşüyordu. Dikkatle ona bakıyor, cevabını bekliyordu. Gwen isterse ona her şeyin bu noktada biteceğini söyleyebilirdi ve gerçekten de biterdi. Ama bitmesini istemiyordu. Başlamasını istiyordu.

Başını salladı. “Evet, lütfen durma.”

Alex içinde biraz daha ilerlediğinde Gwen başını geriye attı. Adam boynuna öpücükler bıraktı ve sonunda tamamen içine yerleşti. Dirseklerinin üzerinde hafifçe eğilerek kendini onun üzerine bıraktı ve içinde hareket etmeye başladığında genç kadın gözlerini sıkıca kapattı. Çok yavaştı. Sanki içinde ağır ağır, sürtünerek ilerliyordu.

Gwen’in saçlarına doğru âdeta bir maraton koşmuş gibi so-luk alıp veriyordu. Boynundan aşağı ter damlaları akıyordu ve saçları nemlenmişti.

Gwen, Alex’i öpmek için doğruldu, yavaş ve tatlı bir şekilde öpüştüler. Kollarını omzuna dolarken göğüslerini birbirine bastırdı. Tekrar içine doğru kaymaya başladığında Gwen müziğe odaklandı.

Gergin arpejlere ve üçlemelere.

Alex dudaklarına doğru nefes verdi, küçük yüzeysel hareketlerle kalçasını öne itti.

Yavaş bir legato... yağmur damlaları gibi.

Dizini adamın beline doğru kaldırdı. Alex böylece daha derine girdiğinde öncesinden çok daha iyi hissetti. Adam tekrar emin olmak ister gibi gözlerinin içine baktığında başıyla onayladı. Hızını biraz artırdı, bacağını kalçasına sabitlemişti ve bu bambaşka bir histi. Gwen onun bu kadar derine girebileceğini hiç bilmiyordu.

Alex’in eli ikisinin arasına kayd, yavaş ve ritmik hareketlerle

klitorisini okşadı. Gwen'in az önce düşündüğü parmakla çalınan bölüm gelmişti işte... yağmur damlaları gibi. Gwen başını çevirip boynunu öptü.

Alex dizlerinin üzerinde doğruldu, artık uyluklarının arasını da diz çöküyordu. Elleri Gwen'in bedeninde dolaştı, başparmağı hâlâ klitorisinin etrafında daireler çiziyordu. Genç kadın manzara bayılmıştı.

Sertçe içine girip çıkarken adamın gözlerinin içine baktı. Eli kadının belindeydi, onu kendine doğru çekiyordu. Alex'in başparmağı şişmiş klitorisinin üzerinde bir kez daha dönerken Gwen o melodinin içinde yeniden alevlendiğini hissetti.

Fırtına. Hırçınlık.

Aniden bedeninin iç duvarlarının titrediğini hissetti. Ve Alex'in kalça hareketlerinin ritmi bozuldu. Gözleri kapandı, dudakları söyleyemediği kelimelerle aralanmıştı. Gwen ona uzandı.

Arpejler ve dans eden sesler.

Alex yeniden onun üzerine eğildi. Dudakları Gwen'inkileri bulduğunda açısı değişti ve o anda her şey çok çok daha iyi oldu. Gwen'in dudakları bir iç çekişle aralandığında Alex onu öpmeye devam etti.

Son bölüme doğru hızlı bir yükseliş.

Alınlarını birbirine bastırdıklarında Gwen gözlerinin içine baktı.

Bacakları Alex'in kalçalarına kilitlendi ve elleri saçlarına dolandı. Göğsünü ona doğru doğru kaldırdı. Alex onu öperken parmağını sertçe klitorisine basırdı. Temposu hızlanırken dili Gwen'in ağzında kontrolsüzce dolaşıyordu.

Gwen inledi. İç duvarları aletini sıkıca sararken kısa bir haz patlaması yaşadı. O kadar narin bir doruğa ulaşma anıydı ki gerçekten yaşanıp yaşanmadığını bile ayırt etmek zordu.

Alex, Gwen'in saçlarına doğru küfretti, yüzünü boynuna gömdü ve bir eli genç kadının kalçasını tutarken hızla içine doğru hareket etti. Gwen, Alex'in boşalmasını dinledi; iç çekişleri-

ni, keskin nefeslerini, titreyen soluklarının tenine değişini... Bu hayatının geri kalanında peşinden koşmak isteyeceği türden bir melodiydi.

Parmakları Alex'in sırtından aşağı kayarak kaslarının çizgi-lerini takip etti, her omurda küçük bir çukur hissederek ilerledi. Alex başını kaldırdı, hâlâ ağır nefesler alıp vermeye devam ederken kadına baktı.

Bir tutam saçını kulağının arkasına itti, eli yanağını kavradı. Gwen'e yüzünü ezberlemek istiyormuş gibi bakıyordu.

Tonik.

Ve huzur.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gwen yumuşak çarşafların içinde kıvrıldı, başının altındaki yastığı biraz daha rahat edeceği şekilde çekti. Pazar günüydü. Uyuyabilirdi. Koşuya çıkabilirdi. Ama o hiçbir zaman koşuya çıkmazdı. Hatta koşmayı bilip bilmediğinden bile emin değildi. Yüzünü yastığa gömdü.

Ama bu... onun yastığı değildi.

Gözleri bir anda kocaman açıldı ve 08.53'ü gösteren yabancı bir dijital saate baktı.

Bir önceki gecenin anıları dalga gibi zihnine geri döndü ve aniden tahrik olduğunda kıpkırmızı kesildi.

Geceyi burada geçirmesinde bir sıkıntı yok muydu? Bu normal miydi? İnsanlar böyle mi yapıyordu?

Dikkatlice dönüp Alex'e baktı. Onun tarafı boştu, çarşaflar özenle düzeltilmişti. Acaba her şeyi rüyasında mı görmüştü? Tam bunun gitmesi gerektiği anlamına gelip gelmediğini düşünürken komodinin üzerindeki bardağı fark etti.

Buzlu latte. Ya evde yapılmıştı ya da dışarıdan alınıp onun için bardağa dökülmüştü.

Gwen ne olduğunu anlamaya çalışarak birkaç dakika boyunca ona bakakaldı. Çarşafların içinden çıktı, Alex'in yaptığı gibi onları düzeltmeye çalıştı ve kıyafetlerini aradı.

Kıyafetleri stüdyodaydı, dün gece yere fırlatılmışlardı. Gwen iç geçirdi. Kusursuzca hazırlanmış buzlu vanilyalı lattesinden bir yudum aldı ve ne yapması gerektiğini düşündü.

Yatak odasının kapısının arkasındaki askıda bir sabahlık asılıydı. Onun için mi bırakılmıştı bilmiyordu ama yine de alıp giydi.

Tam o sırada duydu.

Hafif bir mırıltı. Kapının aralığından sızan ince bir melodi. Gwen yatak odasının kapısını açtı ve stüdyo kapısının kapalı olduğunu gördü. Kulağını kapıya dayadı. İçeride çok güzel bir şey oluyordu, Gwen neredeyse bunu bölmekten dolayı suçluluk duyacaktı.

Kapıyı açtığı anda Alex'i masasının başında otururken buldu. Üzerinde yalnızca boxerı vardı. Bir yandan çılgınca yazıyor, bir yandan kemanı çenesinin altına alıp yayı pürüzsüz legatolarla tellerin üzerinde gezdiriyordu.

Gwen onu resmen büyülenmiş bir hâlde seyretti. Alex boşluk tuşuna bastığında müzik yazma programı elektro bir keman melodisi çalmaya başladı. Tellerin çıkarabileceği o saf sestten çok uzak, hafif bozulmuş bir tınıydı. Alex, Gwen'in kemanını çenesinin altına yerleştirdi ve ona eşlik etti. Kayıt aniden kesildiğinde bile devam etti. Melodiyi devralıp cümleyi tamamlayan bir ezgiye doğru süzüldü.

Keman kucağına düştü. Parmakları klavyede hızla hareket ederek notaları doğrudan ekrana yazdı.

Alex, Gwen'in varlığını hissetmiş olmalıydı çünkü kapıya döndü ve ayağa fırladı.

Gwen'in kemanını tekrar açık kutusuna yerleştirirken, "Hey," dedi. "Kusura bakma, sana sormalıydım-"

"Hayır, lütfen." Gwen elini kaldırarak onu durdurdu ve gülmüseddi. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Ben sadece..." Alex elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu sabah kafamda bir şey vardı."

Gwen başını salladı, ona bakıyordu. Daha doğrusu çıplak teline bakıyordu. "Dinleyebilir miyim?"

Alex ona baktı, sanki reddedecekmiş gibiydi. Sonra bilgisayara dönüp bir şeylere tıkladı. "Evet. Ama henüz bitmedi. Hatta... iyi bile değil."

Gwen sabahlığın bağıını kurcalarken, "Hayır," dedi. "Çalışını dinleyebilir miyim?"

Alex'in gözlerinde yine o tuhaf yansıma belirdi, sanki kemanın adı geçtiğinde bile kendisinin bir parçasını kapatabiliyordu.

Uzun parmaklarıyla yavaşça Gwen'in kemanına uzandı. Yeterince yavaş hareket ederse Gwen fikrini değiştirecekmiş gibi davranıyordu.

Tellere bakarak, "Bir şartla," dedi.

Dün gece Gwen'in verdiği ültimatoma kusursuz bir takli-di-ydi. Koyu kirpiklerinin altından ona baktı, gözleri bir anda karar-mıştı. "Sabahlığı çıkar."

Gwen yutkundu, teninde bir ürperti dolaşıyordu.

Ah, evet... Bunu unutmak ne kadar aptalcaydı. Dün gece se-vişmişlerdi. Artık seks yapan insanlardı. Birbirleriyle seks yapan insanlar.

Gözlerinin içine bakarak belindeki bağı çözdü. Sabahlığı omuzlarından sıyrıp çıkardı. Odanın diğer ucunda tamamen çıplak bir şekilde dururken Alex'in gözlerindeki ifade sarhoş ediciydi. Gözbebekleri her bir karışını içine çekmek ister gibi büyümüşü. Bu bakış Gwen'in tenini ateşe verdi.

Alex kemanı çenesine yerleştirdi. Gwen karşısındaki sandal-yeye oturdu, bacak bacak üstüne attı ve çıplaklığını daha az gös-terecek yaratıcı bir oturuş biçimi bulmaya çalıştı.

İlk notaları duyduğu anda bunun Füg No.2 olmadığını fark etti.

Farklı bir ton. Farklı bir tempo. Güzel ama hüznü, perişan ama umut dolu bir şeydi. Yay, tellerin üzerinde bir aşk şarkısı çiziyordu. Parmakları özlem dolu bir sonatı şekillendiriyordu. Vibratosu ise kederli bir balat gibi titreşiyordu.

Tüm bu şeylerin birleşimi-ydi.

Bakışları Gwen'in teninde ağır ağır dolaştı. Yüzünde duru-yor, karnunda geziniyor, göğüslerine ve sertleşmiş meme uçları-na odaklanıyordu.

Uzun, basılı tutulmuş bir nota eserin sonu olabilecek bir an gibiydi. Alex yayı kaldırdı. "Bacaklarını aç." Sonra düşünmeden konuşmuş gibi, "Lütfen," diye ekledi.

Sessizlikte bir uğultu vardı. Yalvaran bakışları Gwen'in üzerindeydi.

Gwen sırtıttı. "İç çamaşırını çıkar."

Alex'in gözlerinde bir şey parladı. Tek eliyle *boxer*ını aşağı çekti. Yarı sertleşmiş aleti giderek kalınlaşıyordu.

"Sıra sende," diye mırıldandı.

Gwen yavaşça pozisyonunu değiştirdi. Ayak parmaklarını yere indirdi ve dizlerini iki yana açtı.

Bunu yapabiliirdi. Yalnızca bir sandalyede oturup onu çalarken izleyecekti.

Alex yayı tekrar tellere yerleştirdi. "Daha çok."

Gwen tam başını iki yana sallayıp kıkırdayacaktı ki Alex yeniden çalmaya başladı.

Ve kadının uylukları biraz daha aralandı.

Başta bunun ilk parçanın ikinci bölümü olabileceğini düşündü. Belki de öyle başlamıştı. Fakat yay tellerin üzerinde ilerledikçe, genç kadın tam o anda adamın kendisine bakarak bunu yazmakta olduğunu vücudunun her zerresiyle hissetti.

Alex'in hakkını vermek gerekirse, gözleri doğrudan vajinasına sabitlenmemişti. Bakışları bedeninde dolaşıyordu, arpejleri göğüslerinin üzerinde geziniyor, üçlemeler yan taraflarından aşağı yuvarlanıyor, uzun legatolar gözlerinde oyalanıyordu.

Gwen'in yüzü kızarmıştı, nefesi bir türlü normale dönmüyordu. Nabzını kontrol altına aldığını düşündüğü her an bakışları Alex'in bedeninde aşağı doğru kayıyor, tamamen sertleşmiş olan aletinde duruyordu.

Alex son notaları çekti ve yakıcı gözlerini onunkilere kilitledi.

Gwen güzel şarkıydı ya da artık bacaklarımı kapatabilir miyim gibi bir şey söylemeyi düşündü.

Alex kemani kutusuna yerleştirdi, sandalyeden kalktı ve ona doğru yürüdü. Yavaş, avını izleyen bir edayla hareket ediyordu. Sonunda Gwen'in açık dizlerinin arasında durdu, aşağı baktı; aleti ona doğru seğiriyordu.

Gwen gözlerini onunkilerden ayırmadı. Gergin bir kahkaha

eşliğinde yüzünde bir gülümseme belirdi. "Günaydın," diye cıvıldadı.

Alex dizlerinin üzerine çökerek onun önünde durdu, ellerini dizlerinden yukarı doğru kaydırды. Gwen başını eğip onu öperken Alex'in dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Ellerini adamın omuzlarına yerleştirdi.

Dilleri buluştuğunda Alex'in başparmakları uyluklarının içini okşuyordu. Dudaklarının arasına, "Latteni beğendin mi?" diye fısıldadı.

Gwen gülümsedi ve başını salladı. Alex öpücüklerle bedeninde aşağı doğru ilerledi. Kadının dizlerini göğsüne doğru kaldırıp onu yalamaya başladığında parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi.



Sonra birlikte duş aldılar.

Daha doğrusu Alex, ona duşu kullanmasını teklif etti ve bu onun da banyodan hiç çıkmamasıyla sonuçlandı.

Şu insanı sinir edecek kadar pahalı duşlardan birine sahipti. Tepeden yağmur gibi yağan duş başlığı, bölmeleri ve raflarıyla her yerinden para akıyormuş gibi duran gösterişli bir tasarımdı.

Lavabonun altını karıştırırken, "Kadınların... kullanabileceği bir şeyim yok, kusura bakma," dedi. Head & Shoulders dışında bir şey arıyordu. Gwen başının arkasına bakarak gülümsedi, sonuçta bu duşunu kullanan pek fazla kadın olmadığı anlamına geliyordu.

"Sıkıntı değil. Seninkileri kullanabilir miyim?"

Alex tereddütle iç çekti. "Tabii..." Ses tonu Gwen'in göğsünü sıkıştırdı, eşyalarına dokunmasını pek istemiyor gibiydi. Dolapları kurcalamaya devam etti. "Ama o zaman kendin gibi kokmazsın," diye mırıldandı.

Onun göremeyeceğini bilse de Gwen kocaman gülümsedi. Aynadaki yansımasına baktı... açıkçası gülünç görünüyordu.

"Ama senin gibi kokarım," diye karşılık verdi.

Alex'in elleri aramayı durdurdu, dolap kapakları kapandı.

Nasıl olduğundan emin değildi ama bir süre sonra Alex de düşün içinde onunla birlikteydi. Bir noktada iç çamaşırını yine kaybetmişti. Belki de "muslukların nasıl çalıştığını gösterirken olmuş" olabilirdi.

Ona şampuanını uzatmıştı. "Kullandığın şampuanın ve duş jelinin adını yaz. Bir dahaki sefere senin için bulundururum."

Belki de genç kadın saçlarını durulamak için kollarını kaldırdığında, Alex'in gözleri göğüslerine kaydığında da olmuş olabilirdi. Ya da belki bir dahaki sefere derken söz verir gibi olan ses tonundandı... ya da genç adamın evinde kendisine ait şeylerin bulunacağı düşüncesinin verdiği tuhaf kalıcılık hissinden de olabilirdi.

Gwen kollarını Alex'in etrafına doladı ve onu öptü.

Alex duş jelini elinden düşürerek genç kadını kaldırdı ve fayanslara doğru bastırdı.

Ancak daha sonrasında –kurulanıp mutfakta sipariş ettikleri kahvaltıyı yerken– Gwen saçındaki tüm şampuanı durulamaya fırsat bulamadığını fark etti.



Konserden sonra gelen bir haftalık boşluğun iyi tarafı, ikisinin de yedi gün boyunca gidecek hiçbir yerinin olmamasıydı.

Alex onu akşam yemeğine götürdü. Alex onu öğle yemeğine götürdü. Bazen kahvaltıya da götürüyordu fakat çoğunlukla evde kalıyorlardı. Alex yumurta, pastırma, yumurtalı ekmek, buzlu vanilyalı latte ve Gwen kibarca rica ederse omlet bile yapabiliyordu. Ve bunların hepsini çıplakken yapıyordu.

Bir sabah Gwen onu pankek yapmaya ikna etti. Genç kadın mutfak tezgâhının üzerine oturdu ve Alex hamuru karıştırıp onu çikolata parçacıklarından uzak tutmaya çalışırken, sonatlar üzerine tartıştılar.

Gwen ağzı yarı-tatlı çikolata parçalarıyla doluyken, "Beethoven'ı alt edemezsin," dedi. "Dokuzuncu Sonat çok geniş bir yapıya sahip."

Alex ona doğru yüzünü buruşturdu. "Beethoven'a fena hâlde yükseldiğini biliyorum ama--"

"Kes sesini."

"Bu doğru. Seçmeler için konçerto çaldın, şimdi de sonatları--"

"Peki senin seçimin ne?"

Alex ilk pankekini tavaya dökene kadar onu bekletti, sonra itiraf etti. "Brahms. Üçüncü Senfoni."

Gwen, Nathan'ın paylaştığı videolardan birini hatırlayarak gülümsedi. "Neden?"

Omuz silkip ıspatulayı eline alırken, "Melankolik," dedi. "Dinleyeni tam da amaçladığı ruh hâline sokuyor bence."

"Ah, ne kadar hüznü, melankolik çocuk," diye dalga geçti kalın bir sesle Gwen.

"Hey, ikinci favorim Amy Beach. Çok daha oyuncu, o yüzden... siktirip gidebilirsin."

Gwen kahkaha attı. Karıştırma kaşığı aniden yanağına sürülüp üzerine pankek hamuru bulaşınca şaşkınlıkla nefesi kesildi. Kocaman gözlerle Alex'e baktı, adamın yüzü bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Gwen bir avuç çikolata parçacığı alıp ona fırlatsa da Alex çoktan diğer yanağına da hamur sürmeyi başarmıştı.

Parmağını pankek hamuruna batırıp Alex'e doğru uzandı ama o hemen sola kaçtı ve kaşığını salladı. Hedefini tutturmuştu, Gwen'in üzerinde uyuduğu gömleğe hamur sıçrattı. Gwen çılgılık atarken Alex kahkahalara boğuldu.

"Alex!" Gwen hamur dolu kabı kapıp mutfak adasının etrafında onu kovalamaya başladı. Sonunda yüzüne bir parça yapıştırmayı başardı ve Alex de çikolata parçacıklarını Gwen'in gömleğinin içine döktü.

Gülmekten nefessiz kalana kadar durmadılar, ardından ilk ve tek yanmış pankeki çöpe atıldılar ve telefonlarına sarılıp pankek sipariş ettiler.

Alex onun fotoğrafını çekti. Saçlarında ve göğsünde hamur, köprücük kemiğinde erimiş bir çikolata parçası vardı. "Kazandığının kanıtı."

Gwen de hamur dolu kabı onun meşhur, sürekli savrulan saçlarının üzerine ters çevirdi.



Sabahları Gwen boş bir yatakta uyanıyordu. Alex uyuyabilmesi için yatak odasının kapısını kapatıyor, kapının altından yeni bir şarkının melodisi süzülüyordu. Onu bazen Gwen'in kemanını çalarken, bazen çellosuyla, bazen de bilgisayarda düzenleme yaparken buluyordu.

Bir ara Jacob ona mesaj atıp nasıl olduğunu sordu. Gwen de bir hafta boyunca onu beklememesini söyledi, yanına da bir patlıcan emoji koydu. Jacob bunu görünce tamamen çılgına dönmüştü.

Nathan ise neredeyse her gün ikisine de e-posta gönderiyor, Füg serisini gelecekteki Pops konserlerinde sergileme ihtimalini konuşmak için ne zaman gelebileceklerini soruyordu. Alex ona hiç cevap vermemişti ama Gwen en azından pozitif düşüncülerine dair yanıt yazarak gelecek haftanın uygun olabileceğini söyledi.

Cuma günü Gwen lattesini hızla bitirip stüdyoda Alex'e katıldı. Tam yayına reçine sürüp internette buldukları bir düeti birlikte çalmak üzerelerdi ki Alex, "Annen enstrüman çalar mıydı?" diye sordu.

"Hayır. Şarkı söylemeyi severdi ama sanırım daha çok sadece eğleniyordu."

"Ya baban...?"

"Onu hiç tanımadım." Zayıf bir şekilde gülümsedi. "Annem pek bir şey anlatmazdı ama büyükbabama sormuştum. Müzik yeteneği olup olmadığını o da bilmiyordu."

Alex hafifçe mırıldandı.

Gwen başını eğip ona baktı. "*Times*'ın ailemle ilgili kısmı röportaja dahil etmemesini sen mi sağladın?"

Alex, ellerine baktı. "Menajerim 'Alex' diye dilin sürçtüğü için onları aramak zorunda kaldı." Şakacı bir şekilde kaşını kaldırdı.

“Ben de röportaj yapan kişinin senin geçmişine fazla odaklandığını, bunun benim röportajdaki konumumu zayıflatacağını söyledim. Şikâyet etmekten memnun oldu. Ayrıca... bunun henüz herkesin önünde konuşmaya hazır olmadığı bir şey olduğunu da düşünmüştüm.”

Gwen başını eğdi. “Teşekkür ederim.” Konuşma biraz derinleşmişken, uzun zamandır aklını kurcalayan soruyu sonunda sormaya karar verdi.

“Juilliard’dan neden ayrıldın?”

Alex sandalyesini ona doğru çevirdi. “Bana uygun değildi.”

“Nedenini açıklayabilir misin? Ben City’de birkaç genel ders almak dışında hiç üniversiteye gitmedim.”

Ona bakarken Alex’in âdemelması hareket etti. “Okullara başvurmak, hayatının geri kalanında içinde yaşamak istediğin bir kutuya başvurmak gibidir. Aslında üniversite tamamen bundan ibaret. Bir sürü kutudan.”

Gwen ona kutusunun bir sürü insanın içinde yaşamak için adam öldürebileceği bir şey olduğunu hatırlatmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı.

“Kemanı ilk ne zaman duydun?” diye sordu adam.

Aklına, Mabel’in dükkânındaki stüdyo kapılarından ona doğru süzülen o ürpertici melodiler geldi. “Mabel’dan önce duymamıştım.”

“Ve o anda sana seslendiğini mi hissettin? Hayatında ona ihtiyaç duyduğunu?”

Başını salladı.

“Ben bunu hiç yaşamadım,” dedi Alex. “İki yaşındayken ailem elime bir keman verdi ve bana notaları öğrettiler. İlk kez bir kalabalığın önünde çaldığımda üç yaşındaydım. Hayatım boyunca müzikle ve alkışlarla yaşasam da onu seçen hiç ben olmadım.”

Zihninde silik bir anı belirdi. Ava’nın keman kutusundaki bir fotoğraf, hamileyken keman çalıyordu. Gwen, Ava’nın bir oğlu olduğunu ilk kez o zaman öğrenmişti.

“Belki de o seni seçmiştir,” diye önerdi Gwen.

Alex çenesini kaşıdı, kelimeleri arıyordu. “Bir şeyde iyi olman, hayatının geri kalanında onu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez.”

Bu Gwen’in aşına olmadığı bir düşünceydi. Kemanda iyiydi, bu yüzden keman çalıyordu. Neşeli ve cana yakındı, bu yüzden lisede yaptığı yiyecek servisi işinde onu kasaya koymuşlardı. Uzun boylu ve hızlıydı, bu yüzden beden eğitimi dersinde voleybol takımına katılmıştı.

“O zaman seni çelloya yönelten ne oldu?” diye sordu.

“Benim için seçilmiş değil de kendim için seçtiğim bir enstrümanı çalmak için teşvik edildim.”

Gwen kaşlarını çattı, Ava’nın ona söylediklerini hatırlamıştı. “Juilliard’daki biri mi?”

“Evet. Şimdiki menajerim.”

Başını hafifçe yana eğdi. “Ve müzik programını bırakmanı sorun etmedi mi?”

Alex sandalyede dönerek, “Aksine, teşvik etti,” dedi. “Juilliard’ın bana sunabileceğinden daha fazla potansiyelim olduğunu biliyordu. Dönem sonunda onunla yollarını ayıracaklardı –birtakım idari saçmalıklar– ve bana onunla gelmemi söyledi. Roses’ı birlikte inşa ettik.”

Bu durum Gwen’e tuhaf geldi. Mabel ve büyükbabası, liseye başladığı andan itibaren onu hep üniversiteye yönlendirmişlerdi. Bir üniversite öğretmeninin birine okulu bırakmasını tavsiye etmesi kulağa pek mantıklı gelmese de demek ki olabiliyordu.

“Hiç okulu bıraktığın için pişman oldun mu?” diye sordu yumuşakça.

Elini ensesinden geçirdi. “Hayır. Bunun üzerinde durmayı sevmiyorum. Juilliard’daki hâlimden farklı biriyim artık.”

“Kelimenin tam anlamıyla, Xander.” Gwen göz kırptı.

“Kesinlikle,” dedi son derece ciddi bir şekilde. Şakayı anlamamış gibiydi. Sanki Xander’ın bir kişilikten fazlası olduğuna gerçekten inanıyormuş gibi. Gwen başını sallayarak bunu aklının bir kenarına yazdı.

“Bu arada, sabah menajerimden bir e-posta aldım.” Alex bilgisayara dönüp pencereler arasında tıklamaya başladı. Gwen konuyu bir an önce değiştirmek için hevesli olduğu hissine kapıldı. “Füg No.1 için kayıt stüdyosunu kullanabilir miyim diye sormuştum. Önümüzdeki hafta sonu uygun olduğunu söyledi, sadece önce gelip birkaç belge imzalamamız gerekiyormuş.”

Alex ona döndü, gözleri parlaktı ama Gwen’in teni ürperdi.

“Menajerin bir kayıt stüdyosu mu var?”

Alex başını salladı. “Roses orada kayıt alıyor. Kendine ait bir plak şirketi var, biz de onun bünyesindeyiz.”

Gwen kayıt endüstrisi hakkında çok şey bilmiyordu ama Alex’in menajerin kariyerine bu kadar derinden nüfuz etmiş olmasında tuhaf bir şey vardı.

Yüzündeki ifadeden bir şeyler okumuş olmalıydı ki, “Hâlâ benimle kayıt yapmak istiyor musun?” diye sordu.

Gergin omuzlarını silkti. “Evet, evet. Sadece... Ne tür belgeler? Bu kaydın hakları onda mı olacak?”

“Hayır. Öyle bir şey yok. Muhtemelen her zamanki şeyler. Sorumluluk feragatnameleri falan. Lorenz titizdir.”

“Lorenz?” Gwen başını yana eğdi. “Calvin Lorenz mi? Onunla tanıştım. Bana kartını vermişti.”

Ki Nathan’ın ısrarı üzerine o kartı yırtıp atmıştı.

Alex gözlerini kısarak ona baktı. “Onunla ne zaman tanıştın?”

“Yıldönümü partisinden sonra Plaza’da.” Onun soğuk bakışlarını ve yumuşak ellerini hatırladı. Bu anı bile ürpermesine yetmişti.

Alex’in menajeri o muydu?

“Sana ne söyledi?”

Gwen, ses tonundaki sertliği fark edince başını kaldırdı. Alex’in kaşları çatılmış, çenesi gerilmişti. Bir anda azarlanıyormuş gibi hissetti.

“Hiçbir şey. Performansımı övdü ve kartını verdi. Gerçi onu hiç aramadım—”

“İyi.”

Alex bilgisayar sandalyesinden kalktı ve mutfığa gidip gereğinden fazla gürültülü bir şekilde omlet yapmaya başladı.

Kapıya bakan Gwen’in kaşları çatıldı. İyi mi? Onun bir menajerinin olmasını istememesinin bir nedeni mi vardı? Yoksa sadece onun menajeri tarafından temsil edilmesini mi istemiyordu?

O günün ilerleyen saatlerinde, Doğu Yakası’ndaki East Village’de bulunan Lorenz’in stüdyolarına doğru şehir merkezine doğru inerlerken Gwen hâlâ Alex’in ruh hâlini çözmeye çalışıyordu. Takside elini tutmuş, onu götürmek istediği restoranları göstermiş ancak konu her Lorenz’e geldiğinde kısa ve kesik cevaplar vermişti.

Eski kahverengi taş binaların arasında gösterişli bir şekilde yükselen yeni bir binaya vardılar, ardından bodrum kata indiler. Kapıyı açtıklarında koyu kırmızı duvarlar ve siyah mobilyalarla karşılaştılar. Alçak tavanlar üzerlerine çöküyormuş gibi hissettiriyordu. Alex, bankonun arkasındaki koyu saçlı çocuğa selam verip duvarları fotoğraflar, çerçeveli ödüllerle dolu bir koridor boyunca Gwen’i yönlendirdi. Koridorun sonundaki kapı açıldı ve Lorenz’in sesi onları içeri davet etti.

Calvin Lorenz büyük bir masanın arkasında oturuyor, birden fazla ekrana odaklanmış şekilde tuhaf bir kesik ritimle kalem tıkladıyordu. Alex kapıyı arkalarından kapatınca başını kaldırdı, açık mavi gözleri Gwen’in üzerinde duraksadı. Ona gülümsedi, gözlerinin kenarındaki çizgiler kımıldamamıştı.

“Xander. Gelebildiğine sevindim,” dedi. “Bayan Jackson, sizinle tekrar karşılaşmak ne güzel.”

Sandalyeden kalktı ve elini iki eliyle kavradı, elleri hayatında hiç enstrüman tutmamış gibi yumuşacıktı.

“Benim için de öyle, Bay Lorenz.”

Oturmaları için işaret etti, gözleri hesap yapar gibi ikisinin arasında geziniyordu.

“Evet, Xander...” Masasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. “Kayıt yapmak mı istiyorsun?”

“Evet, son zamanlarda daha çok beste yapıyorum. Demo kayıtlarım için stüdyoları kullanmak istiyordum. Gerekirse ses mühendislerine ödeme yapabilirim–”

“Ah, saçmalık,” dedi Bay Lorenz elini sallayarak. “Stüdyoların tüm müşterilerime açık olduğunu biliyorsun.” Bakışları Gwen’e kaydı. “Ama Bayan Jackson... henüz bir müşteri değil.”

Gwen ona bakakaldı, kollarından aşağı bir ürperti indiğini hissetti. Henüz.

“Söylediğim gibi, ödeyebilirim.” Alex’in sesi kararlıydı.

Bay Lorenz masanın etrafından dolaşp tekrar yerine oturdu. “Ödeyebileceğini biliyorum. Ama ben daha geniş kapsamlı düşünüyorum.” Koltuğuna yerleşti ve parmaklarını ağzının önünde birleştirdi. İnce çerçeveli gözlüklerinde bir yansıma vardı. “Eğer Roses dışında bir şey için stüdyoya girip kayıt yapacaksan, bunun kariyerini ileriye taşıması gerekir, Xander.”

Alex’in parmakları koltuğun kolunda tıkırdadı. “Bunlar sadece demo–”

“Hilary Hahn’la iletişime geçtim,” dedi Bay Lorenz.

Gwen’in gözleri büyüdü, neredeyse idolünün gerçekten bu odada olup olmadığını görmek için sandalyede dönüverecekti. Alex yanında tamamen hareketsizdi, ona bakmamak için de kendini zor tuttu.

“Seninle bir düet yapmakla fazlasıyla ilgileniyor,” diye devam etti. “Yeni albümü bu bahar çıkıyor. Senin parçanın albüme girmesi için baskı yapabiliriz.”

Gwen kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordu. Bu Alex için inanılmaz bir görünürlük olurdu. Üstelik böyle büyük bir albümde beste yaparak ve çalarak kazanabileceği paradan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Ayrıca Hilary Hahn’ın Füg No.1’deki keman partisini çalması büyülü bir şey olurdu...

“Bu düet Gwen’le. Bunu başka kimseyle çalmayacağım.”

Gwen, Alex’e baktı. Çenesi kilitlenmişti, boynundaki tendonlar geriliyordu. Neden bu konuda bu kadar inat ediyordu?

“Bunu düşünmelisin,” dedi ona. “Kariyerin için harika bir adım olur.”

“Kız arkadaşını dinle, Xander–”

“O benim kız arkadaşım değil. O benim iş ortağım,” diye tısladı Alex. Kelimeler Gwen’i kesip geçmişti.

Odaya bir sessizlik çöktü ve Gwen sanki bir şeylerin kaybolduğunu, içinde bir boşluk oluştuğunu hissetti. Yüzü ısınsa da Alex’e bakmaya cesaret edemiyordu. Gözlerini yavaşça gülümseyen Lorenz’e sabitledi.

“Özür dilerim.” Omuz silkti. “Varsayımında bulundum.”

Ben de, diye düşündü Gwen. Son bir haftayı –seks, yemek ve müzikle geçen zamanı– hızla gözden geçirirken bunun belki de olduğundan fazlası anlamına gelmediğini fark etmenin iç burkan hissiyle sarsıldı.

Alex yanında sessizdi, neredeyse nefes almıyordu.

Lorenz masasında öne doğru eğilerek, “Bak,” dedi. “Eğer Gwen solo işler alarak kariyerini ilerletmek ve kendi adına bir marka yaratmakla ilgileniyorsa, o zaman temsil sözleşmesi imzalamayı konuşabiliriz. Aksi hâlde hayır, stüdyolarımda birlikte kayıt yapmayacaksınız.”

Gwen kendi adına nasıl bir marka yaratılabileceği fikrini daha yeni düşünmeye başlamıştı ki Alex, “Gwen, bizi bir süreliğine yalnız bırakabilir misin?” diye sordu.

Ona bir bakış attığında ürperdi. Alex’in gözleri Lorenz’e kilitlenmişti. Başını salladı ve titreyen bacaklarla ayağa kalktı. “Sizi tekrar görmek güzeldi, Bay Lorenz.”

“Ön masadaki Hunter’a e-posta adresinizi bırakabilirsiniz. İlgilenirseniz incelemeniz için örnek bir sözleşme gönderirim.”

Dudakları hafifçe gülümsese de bakışları, koltuğun kolunu parmaklarıyla kavrayan Alex’in üzerindeydi.

Gwen izin isteyip çıktı, kapıyı arkasından çekerek kapattı. Koridor, duvarlardaki Grammy ödüllерinin ve platin albümlerin yanından geçerken gözlerinin önünde dalgalanır gibiydi. Düşüncelerini Lorenz’in temsil teklifine yöneltmek, daha acı veren diğer şeyden uzaklaşmasına yardımcı oluyordu.

Alex, Gwen'in Lorenz'le anlaşmasına pek istekli görünmüyordu, Nathan da öyleydi. Hatta ona kartını yırtmasını söylemişti.

Fakat Gwen, Lorenz'in az önce sunduğu şeyi düşünmeden edemiyordu. Solo işler ve marka oluşturma. Pops'la gurur duymasına ve keyif almasına rağmen solo bir sanatçı olma arzusunu inkâr edemezdi. Hilary Hahn, Sarah Chang ve Lindsey Stirling ile gerçek anlamda eşit olmak istiyordu. Lorenz bunu sağlayabilirdi. Ne de olsa Alex için de bunu yapmıştı.

Lobiye ulaştığında adımları yavaşladı, başını iki yana salladı. Lorenz Alex'i bir yıldıza dönüştürmüş olabilirdi ama bu süreçte Alex adını, ailesini, hatta kendisini bile kaybetmişti. Aynı riskin kendisi için de söz konusu olmasını istiyor muydu?

Resepsiyon masasının arkasındaki koyu saçlı çocuk, o önünde öylece dururken başını bile kaldırmadı. Telefonunda bir şeyler yazıyordu.

Ben burada ne yapıyorum? Düşünce âdeta başını döndürdü. Eğer bir müşteri değilse ve erkek arkadaşını da beklemiyorsa...

Gwen banka kartıyla ev anahtarlarının yanında olduğundan emin olarak hızla bodrum katındaki merdivenleri tırmanıp sokağa çıktı.

Vedalardan nefret ederdi.

Büyükbabası, annesi solup giderken onu hastane odasında yanında oturtmuştu. Veda etmezse pişman olacağını söylemişti. Yanılıyordu. Sıra büyükbabasına geldiğinde, kimya finaline gitmeden önce onu öperek veda etmişti ve adam yirmi dakika sonra da ambulansı kendisi için çağırmıştı. Gwen bunu daha çok tercih etmişti. Sonrasını değil... Evrâk işlerini, başsağlığı dileklerini, cenaze masraflarını değil... Ama o hızlı vedayı.

Hızlı olması gerekiyordu.

Eğer Alex o ofisten çıkıp taksinin arka koltuğunda elini tutacak ve onu yine mutfak tezgâhında becerecekse bu yalnızca uzun bir vedanın başlangıcı olurdu.

Çünkü o, Gwen için "erkek arkadaşı olmayan adam" değildi. O boşlukta var olamazdı.

Ayakkabılarının tabanı kirli kaldırımında şapırdarken elini kaldırıp bir taksi çevirdi. Sinyali yanarken sarı bir araba ona doğru yanaştı.

Neredeyse taksiye binmiş, *Washington Heights'a gideceğiz* diye seslenmişti ki bir el dirseğini kavradı.

Gwen omzunun üzerinden baktığında gözleri kocaman açılmış Alex'le karşılaştı. "Nereye gidiyorsun?"

Ona bakakaldı, boğazı düğümlenmişti. Tek kelime edemiyordu. Mesafe koymayı gerçekten istemezken bunu söyleyemiyordu.

Alex elini saçlarının arasından geçirdi ve taksiye onun yanına bindi. Gwen koltukta biraz kaydı, Alex şoföre nereye gideceklerini tarif ederken sessizce oturdu.

Taksi çukurların üzerinden sarsılarak caddede hızla ilerledi ve Gwen arka koltuktaki ekranda dönüp duran Broadway gösterilerinin reklamlarına dik dik baktı.

Sonunda Central Park'a vardıklarında, "Seni ona götürmemeliydim," diye fısıldadı Alex.

Gwen devam etmesini bekledi ama o sadece camdan dışarı baktı.

"Başka kayıt stüdyoları da var," dedi Gwen yumuşakça.

"Sözleşme gereği başka hiçbir yerde kayıt yapamam."

Gwen gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Alex'in dudakları ince bir çizgi hâlinde birbirine bastırılmıştı.

Taksi apartmanının önünde durdu, Alex şoföre nakit ödeme yaptı. Kapıyı açıp Gwen'in çıkması için tuttu ama Gwen tereddüt etti.

Eğer sadece iş ortaklarıysa onunla yukarı çıkamazdı. O kadar aptal olamazdı.

"Bence eve gitmeliyim." Yarı taksinin içinde, yarı dışındaydı. Bir ayağı sokaktaydı.

O çaresizlik Alex'in bakışlarına geri dönmüştü. Sezonun ilk haftalarında, onunla görüşmeyi kabul etmediği zamanlardaki ifadenin aynısıydı. Alex açık kapının önünde diz çöktü ve elini Gwen'in dizine koydu.

“Onu özel hayatımda istemiyorum. Lorenz sevdiğim şeyleri çarpıtmanın bir yolunu bulur, bu yüzden kendimde ona verecek başka bir şey bırakmak istemedim.” Boğazını temizledi, Gwen direkt kalbine çarpan o A ile başlayan kelimeyi bastırmaya çalışırken başını kaldırıp koyu gözlerle ona baktı. “Benim için iş ortağından çok daha fazlasısın.”

Gwen’in yanaklarına sıcaklık hücum etti. Arkadan bir korna çaldığında Gwen hızla taksiden indi, şoföre teşekkür edip kaldırıma geçti. Alex onu binanın kapısına yönlendirmeye yeltenmedi, yalnızca olduğu yerde durup ona baktı.

Binanın üzerine vuran güneşe karşı gözlerini kısarak, “Eğer sana böyle hissettiriyorsa, neden Calvin Lorenz’le çalışmaya devam ediyorsun?” diye sordu.

“Thorne and Roses’ın sahibi en az benim kadar o. Hatta daha bile fazla. Yirmi yaşımıdayken hazırladığı sözleşmeler... fazlasıyla sömürücüydü. Onları imzaladığım için utanıyorum ama o zamanlar ona büyük hayranlık duyuyordum.” Alex elini saçlarının arasında gezdirip titrek bir nefes aldı. “Birkaç yıldır bunlardan çıkmanın yollarını arıyorum.”

“Öylece bırakamaz mısın? Sözleşmeyi bozup çekip gidemez misin?”

Başını iki yana sallarken hafifçe güldü. “Nereye gideceğim?”

Gwen kaşlarını çatı. Trafikten geçen arabaları dinleyip yanlarından aceleyle yürüyen insanları izlerken düşündü. Kendini hiç tam anlamıyla özgür hissetmemişti –hep para ya da korku tarafından kısıtlanmıştı– ama aynı zamanda da hiçbir şeye bu şekilde bağımlı kalmamıştı.

Mabel’ın Alex’in gençliğiyle ilgili söylediklerini hatırladı. Hep ‘birisi olma’ hedefi vardı.

Aniden başını kaldırdı, gözleri güneşten yaşıyordu. “Bir buçuk yıl önce Pops’a katılmak için annenle iletişime geçmenin sebebi bu muydu? Bir çıkış yolu mu arıyordun?”

Alex’in bakışları omzunun üzerinden başka bir şeye daldı, çenesi ve kasları gerilmişti. “Artık bir önemi yok.”

Ama vardı. Gerçek bir anda şimşek gibi zihninde çaktı. Lorenz'den kurtulabilmek için başkemancı olmak istemişti ve Gwen bunu elinden almıştı.

"Peki bu sezon geri dönmeyi neden kabul ettin?" diye sordu. Bu konu uzun süredir içini kurcalıyordu. "Sana başkemancılığı vermemelerine rağmen dönmenin nedenini anlayamıyorum. Lorenz bundan memnun olmamıştır."

Alex'in bakışları ona kilitlendi, gözleri âdeta içine işliyordu. Nazikçe Gwen'in çenesini kavradı. "Çünkü dairem hâlâ senin gibi kokuyordu."

Güneş ışığına karşı gözlerini kırptırdı, nabızı kulaklarında atarken gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. "Mabel sana bir kızın, seninle enstrümanın arasına girmesine asla izin vermemen gerektiğini söylememiş miydi?"

Alex öne eğilip onu yumuşakça öptü. "İyi tavsiyelerini görmezden geldiğim ilk sefer olmazdı. Yukarı çıkalım mı? Akşam yemeği hazırlamam ve kız arkadaşıma benim kız arkadaşım olup olmayacağını sormam gerekiyor. Sonra da tüm dünyaya 'evet' dediğini söylemek istiyorum."

Gwen'in yüzü alevlendi, dudaklarını birbirine bastırmaya çalışsa da gülümsediği açıkça ortadaydı. Omzuna doğru başını salladı ve elini tutarak onu içeri yönlendirmesine izin verdi.



Gwen ertesi sabah havada süzülen keman melodisi, buzlu vanilyalı latte kokusu ve durmaksızın yanıp sönen bir telefon ekranıyla uyandı. Jacob'dan iki cevapsız çağrı, Ava'dan kahve içmek için bir mesaj, Nathan'dan yedi e-posta ve bir sürü Instagram bildirimi vardı.

Dün gece yarısına doğru, @Xander_Thorne'un paylaştığı bir fotoğrafta etiketlenmişti.

Krep maceralarından bir kareydi bu. Yanakları krep harcıyla kaplı, kahkahanın ortasında yakalanmış yüzüyle, hamuru onun saçına sürmek için uzanıyordu.

Beni çok mutlu ediyorsun @GwenNoFear.

Gwen eliyle ağzına kapatarak gülüşünü bastırdı. Artık gerçekten birlikteydiler. Bu kimsenin görmezden gelemeyeceği bir duyuruydu.

Gülümseyerek telefonuna baktı, takipçi sayısının yükselmesini ve bildirim yağmurunun durmadan devam etmesini izledi.

Paylaşımın altındaki yorum sayısı binleri bulmuştu.

Çello Süiti No.4

Boşanmalarından önce babası, Alex'in annesinin gözlerini, çenesini ve parmak uçlarını aldığına dair şakalar yapardı. Babası seksenlerde tek hitlik bir rock grubunda gitaristti ve hep evdeki Fitzgerald müzisyenleri arasında kendine yer bulmaya çalışsa da Alex'i çalarken dinlemeyi her zaman severdi. Jersey'deki evinde akortlu bir keman bulundururdu, ayrıca Alex keman çalmayı bıraktığında ona bir çello almıştı.

Alex, annesinin mutfağında Nathan Andrews'u üzerinde sadece pijamalarıyla ilk gördüğü sabah, adam ortamın gerginliğini azaltmak için on beş yaşındaki Alex'ten kendisine bir şey çalmasını istemişti. Hatta ona nasıl çaldığıyla ilgili notlar vermeye bile kalkmıştı. Annesi duş alırken, yalınayak bir şekilde onu eleştiriyordu.

Juilliard'daki ilk yılının sonunda Alex bundan bıkmıştı. Yoğun stres, ölüm kalım meselesi gibi görülen baskı, on yıldır sahneye çıkmamış ama hâlâ işi biliyormuş gibi ders veren profesörler... Arkadaşlarından –ya da partnerlerinden– biri ona, orada kendini kanıtlama ihtiyacı duymayacağını çünkü her zaman Alex Fitzgerald olabileceğini söylemişti. Alex de ne kadar hızlı mezun olabileceğini araştırmaya başladı ve sonuçlar tatmin edici olmayınca kendi konserlerini ayarlamaya koyuldu.

Annesi buna karşı çıktı. Alex, Pops yönetim kuruluna başvurmak için annesini devre dışı bırakmak zorunda kaldı ve yaklaşan

konserlerden herhangi biri için solo çalacak birine ihtiyaç olup olmadığını sordu. Nathan bunu hemen reddetti. İkisi de onu FaceTime'dan arayıp dört yıllık eğitiminin öncelikli olması gerektiğini anlattı. Alex, "Peki ya hiçbir şey öğrenmiyorsam?" diye karşılık verdiğinde, annesinin dudakları ince bir çizgi hâline geldi, Nathan ise iç çekti. "Hiçbir şey öğrenmiyor olmanın tek yolu, kendini programın dekanı olacak kadar yeterli görmendir. Kendini dekan olmaya yeterli görüyor musun?" dedi Nathan.

Ertesi gün Alex, Juilliard klasik müzik bölümünün dekanını buldu, bir sonraki hafta için randevu aldı ve eğer dekan ona öğretecek bir şeyi olmadığını düşünürse okuldan ayrılmak üzere hazırlandı.

Görüşmeden bir gün önce, düet partneriyle birlikte kiraladıkları bir salonda Schumann'ın Keman Sonatı No.2 parçasını çaldılar. Tüm masrafı ceplerinden karşılamışlardı. Müzik tarihi hocalarından Calvin Lorenz de oradaydı. Pazartesi sabahı, dekanla görüşmesinden sadece bir saat önce Alex'i odasına çağırdı. İnce çerçeveli gözlüklerinin üzerinden ona bakarak parmak uçlarını sessizce birbirine vurdu.

"Burada olmak istemiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Alex başını salladı.

Lorenz uzun uzun düşündü. "Senin için kemanı kim seçti?"

"Annem."

"Anlaşıldı. Ünlü Ava Fitzgerald." Ona bakarken gözleri parladı ama Alex ses tonunda hafif bir küçümseme sezmişti. Hayatında hiç kusursuz ailesine böyle bir ses tonunun yöneltildiğini duymadığını düşündü. "Peki ya sen? Kemanı ne zaman seçtin?"

Alex gözlerini kırptırdı. "Hiç seçmedim."

Lorenz başını salladı. "Ve bu cevap seni tatmin ediyor mu?"

Alex, Juilliard dekanıyla olan görüşmesine hiç gitmedi. Ava bunu bir zafer olarak gördü çünkü görüşme ayarlanır ayarlanmaz arkadaşı olan dekan tarafından haberdar edilmişti. Ama oğlundan altı yıl boyunca tekrar haber alamayacağını tahmin edemezdi.

Lorenz, Alex'ten yeni bir enstrüman seçmesini istedi. Alex çelloyu seçtiğinde Lorenz'in dudakları sanki bir şey kazanmış gibi hafifçe kıvrıldı.

Alex, okulu bırakmadan önce iki hafta daha Juilliard'da kaldı. Lorenz onu Village'da, kendisinden yarım baş daha kısa, en büyük aşkı şeker, video oyunları ve ot olan Dom adında bir çocukla aynı daireye yerleştirdi. Dom aynı zamanda Alex'in hayatında gördüğü, kemanda ne kadar iyi olduğunu umursamadan sadece çalabilmesini önemseyen tek kemancıydı.

Üstelik Dom, Alex Fitzgerald'ın kim olduğunu da bilmiyordu. Bu iyiydi çünkü Alex artık Xander adını kullanıyordu.

Lorenz, Dom ve Xander'ı üç kişiyle daha tanıştırdı, önlerine notaları koydu ve iki gün sonra kayıt yapacaklarını söyledi.

Bu, Alex'in on bir yaşındayken Josh Bell elini sıkıp "Çok iyi, Alex. Çok iyi," dediğinden beri kendini en canlı hissettiği andı.

Sonrasında her şey iyiydi. Gerçekten iyiydi. Para kazanıyorlardı. Müzik yapıyorlardı. Ve belki de Alex'in arkadaşları vardı. Hâlâ bir bakıma "partner" sayılırlardı ama aynı zamanda arkadaşları da. Onu bir yerlere çağıran arkadaşlar. Onu sevgilileriyle tanıştıran arkadaşlar. Fikirlerini soran ama gerektiğinde ona karşı çıkabilen arkadaşlar.

Her şey iyiydi... ta ki iyi olmamaya başlayana kadar. Böylece Alex yine bir kaçış yolu aramaya başladı. Pops'ın yakında yenisinden yapılanmaya gideceğini duyduğunda, altı yıl sonra ilk kez annesini arayarak o ve Nathan'la görüşmek istedi.

Nathan aynı görünüyordu ama annesi yaşlanmıştı, koyu saçlarına aklar düşmüştü. Alex, "Annem emekli olduğunda başkemancı olarak değerlendirilmek istiyorum," dedi.

Annesi parmaklarını dudaklarına götürdü, Nathan başını eğerek sırtını sandalyeye yasladı. Kollarını göğsünde kavuştururken, "Gerçekten mi?" dese de bu bir soru değildi.

Ancak Alex, Nathan'ı tanıyordu. Etkilenmemiş gibi görünse de hesap yaptığını biliyordu. Bir anlaşmaya vardılar. Alex "uygun biri" olduğundan emin olmaları için birkaç yıl boyunca başcellistliği devralacaktı.

El sıkıştıklarında Alex onlara artık Xander Thorne olarak anılacağını söyledi. Kimsenin ağzından başka bir şey kaçmayacaktı. Annesinin kesik bir nefes alışını duymazdan geldi. Nathan elini sıktı ve "Anlaşıldı. Ama bu orkestranın başkemancısı Xander Thorne olmayacak. Alex Fitzgerald olacak," dedi.

Lorenz durumdan memnun değildi. Ama Alex sözleşmeyi o anda, Nathan'ın ofisinde imzaladı ve Lorenz'i sonraki yıl için Roses'ın programının yarısını yeniden düzenlemek zorunda bıraktı. Bu iyi hissettirmişti.

Bu şekilde, Alex denedi. Sekiz ay boyunca uyumlu olmaya çalıştı. Nathan'ın onu orkestraya sanki bir sabah sokakta bulmuş gibi tanıtmasına izin verdi. Annesinin onu ekibin önünde düzeltmesine ses çıkarmadı. İyi bir takım oyuncusu olmadığını biliyordu. Onların kendisinden Alex olmasını beklediğini biliyordu; dakik, profesyonel ve işine önem veren biri. Xander'ı sevmediklerini de biliyordu. Xander üzerinde herhangi bir güçleri yoktu. Tek kozları başkemancılık vaadiydi.

Ve sonra bir sabah, zihni hâlâ "Jesu, Joy of Man's Desiring" parçasının uğultusuyla doluyken, Nathan ona başkemancılık pozisyonunu teklif etmeyeceklerini söyledi. Asla.

Alex'in gözleri öfkeyle karardı. Çocukluğunda Nathan'ın el koyduğu tüm o haftaları düşündü; baloya gitmek yerine onu Paganini'nin 24 Kaprisi'ni çalmaya zorlamıştı. Sırf onu Stockholm Senfoni Orkestrası'nı gözlemlemeye götürebilmek için on birinci sınıftan sonraki yaz iptal ettiği konserleri hatırladı. Ve bir Pops orkestrasında çello çalarak hayatından kaybettiği o bir yılı düşündü. Bir senfoni bile değildi. Sadece bir Pops orkestrasıydı. Özgeçmişe yazmaya bile değmezdi.

Alex sandalyesinden kalktı, odada volta attı ve en sonunda patladı.

"Bana tüm hayatım boyunca bunu yaptın!"

Yardım ister gibi annesine baktı ama onu pencereden dışarı bakarken buldu, parmakları yine dudaklarının üzerindeydi.

"Alex. Bu yıl sergilediğin tutumdan ve liderlik becerilerin-

den memnun kalmadık,” dedi Nathan. “Seni bir sezon daha boş umutlarla oyalamak istemiyoruz.”

“Oyalamak mı?” Alex güldü. “Nereye oyalamak? Beni son on yıldır nereye yönlendiriyorsun, Nathan? Kesinlikle zirveye değil. Beni hep zirveden uzak tuttun.”

Nathan kollarını kavuşturdu, Alex adamın dudağının kenarında bir sırıtış gördüğüne yemin edebilirdi. “Peki ne olmasını bekliyordun, Alex? Başkemancılığı mı devralacaktın? Ne kadar süreliğine? Sıkılıp yeni bir yol aramaya ne zaman başlayacaktın? Hayatında birkaç yıldan uzun süre hiçbir şeye bağlı kalmamışken, başkemancı olarak tatmin olmayı nasıl bekleyebilirsin?”

“Bunun farklı olduğunu biliyorsun,” diye tısladı Alex. “Bunu hep istediğimi biliyorsun. Walt Amca’dan beri–”

“Bunun nasıl sonuçlanmasını beklediğini anlamıyorum. Xander Thorne’u bırakacaktın. Rock kariyerinden vazgeçecektin. İkisine birden sahip olamayacağını biliyorsun.”

“İstediğim şey buydu.” Gözlerinin arkasında bir yanma hissetti; bunu saklamak için ellerini sertçe saçlarını arasından geçirerek çekiştirdi. “Bunu biliyorsun... bunu o da biliyor.” Kolunu annesine doğru savurdu ama ona bakamadı. “Başkemancılık. Sonrasında da şeflik.”

Nathan güldü. “Şeflik mi? Şeflik mi?”

“Joshua Bell yapıyor.”

“Ah, şimdi de kendini Joshua Bell mi sanıyorsun?”

“Eskiden öyle olduğumu söylüyordun!” diye bağırdı Alex. “Sürekli. Hatta Joshua Bell’den daha iyi olduğumu söylüyordun–”

“Daha iyi olduğunu söylediğimi pek sanmıyorum,” dedi Nathan yumuşak bir sesle. Küçümser bir tavırla.

Söylemişti. Hem de sık sık. Ve bunu bildiğini biliyordu. Daha kötüsü, annesi de bunu biliyordu.

Alex o odadan, hayatı boyunca bir daha asla Nathan Andrews’u görmemenin umuduyla, onun kendini beğenmiş suratına bakıp eleştirilerini duymak zorunda kalmayacağı gün-

lerin hayaliyle çıktı. Ve annesi bir gün gözlerini açabilirse onu yeniden görebilmeyi umuyordu.

Sonra yine mutlu olma çabasma girişti. Bir grubu vardı. Doğu Yakası turneleri vardı. Yalnızca partneri olmayan arkadaşları vardı. Roses'la, Lorenz'le mutlu olabilirdi.

Ama Gwen Jackson, mutluluğun anlamını sorgulamasına neden olmuştu.

Stüdyosunda, kollarında, parmak uçlarında olmasının üzerinden bir hafta bile geçmeden, bir daha asla yapmayacağına söz verdiği şeyi yaptı. Nathan Andrews'un ofisine girdi, gülümsedi ve ikinci bir şans istedi. Bu hayatında yaşadığı en küçük düşürücü andı. Kendini hiç o anki kadar güçsüz hissetmemişti.

Ama provalara dönüş günü yaklaştıkça... Gwen'in elini tutarak içeri girebileceği ilk günü, onun kendisine ait olduğunu ve kendisinin de ona ait olduğunu bilerek celloların arasındaki yerinden ona açıkça bakabileceği ilk ânı düşündükçe...

Hepsini yeniden yapardı. Her bir adımını.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gwen, ilk provanın nasıl geçeceği konusunda biraz endişeliydi. Alex'in üç hafta sonra ilk kez yaptığı Instagram paylaşımı yüzünden orkestranın yaklaşık yüzde yetmiş beşi onların... birlikte pankek yaptığını biliyordu.

Prova salonuna yaklaştıklarında bile Alex hâlâ Gwen'in elini tutuyordu. Kendi çello kutusuyla beraber onun keman kutusunu da taşımaya çalışmıştı ancak Gwen o noktada sınırı çizmişti. Acaba şimdi ellerini bırakmaları mı gerekirdi? Trompet grubundan Hugh ve Caroline evliydi ama onlar el ele gelmiyorlardı. Belki bu sabah aynı evde uyanmamışlar gibi o ve Alex de ayrı ayrı girmeliydi.

Bunun yerine Alex onun için kapıyı açtı, odadaki herkes karşılamak için onlara doğru döndü ve evet, bilen bakışlarla gülümsemeler karşılarındaydı. Hatta Mei, Alex'in arkasından ona müstehcen bir hareket bile yaptı ama aslına bakılırsa... dünyanın sonu gelmemiştir.

Ta ki sahne amirinin masasmasa bakıp Ava'nın Nathan'la samimi bir şekilde sohbet ettiğini görene kadar... Gwen'in midesi o anda kasıldı. Ava provalara asla gelmezdi. Ancak bugün –Gwen ve Alex'in ilişkilerinin ilk 'açık' günü– buradaydı.

Gwen yerine geçerken Alex'in elini bıraktı. İkinci kemancı Mary, keman kutusunu açarken ona sıcak bir gülümseme gönderdiğinde Gwen kendini mikroskop altında hissederek kızardı.

Yerine oturduğunda başını kaldırdı ve Alex'in tam karşısında oturmuş tutkulu bir şekilde ona baktığını gördü.

Aman Tanrım.

"Pekâlâ, millet!" Nathan kürsüye çıkıp dikkat çekmek için ellerini çırpı. "Yine Noel zamanı geldi! Biliyorum, biliyorum. Sanki ekimi daha yeni geride bırakmışız gibi hissettiriyor."

Gwen, Ava'ya bir bakış attı. Bacak bacak üstüne atmış otururken sahne amiriyle konuşuyordu. Tüm dikkati konuşmada gibiydi.

"Birkaç yeni parçanın yanı sıra, bazı eski klasik parçalarımız da var. Ama bu yılın en sevdiğim işlerinden biri, Ava'yla üzerinde çalıştığımız yeni bir düzenleme olan "Baby, It's Cold Outside." Başkemancı ve başçellonun solosu olacak."

Orkestradan neşeli kıkırdamalar ve çok sevimliymiş gibi "ayyy" sesleri yükseldi. Nathan'ın ondan ve Alex'ten bahsettiğini anlaması Gwen'in bir anını aldı. Birlikte romantik (tartışmalı bir şekilde) bir parça çalacaklardı. Yüzü alev aldı, Alex'e döndüğünde onun Nathan'a ters ters baktığını gördü.

Alkışlar ve sohbetler kesildikten sonra Nathan devam etti. "Yarın o parçanın üzerinde çalışacağız ama bugün--"

"Yani ilişkimiz üzerinden kazanç sağlayacaksınız," diye araya girdi Alex; bu son derece olağanmış gibi açık ve net bir dille ifade etmişti.

Gwen, kalp atışlarını parmak uçlarında hissederek dilini ısır-
dı. Az önce utandıysa, şu an...

"Hayır, kazanç sağlamak değil," dedi Nathan sakince. "Grup liderlerimize fırsat veriyoruz. Tabii'ki reddetme hakkınız var."

Nathan hızla konuyu değiştirdi, Alex ise provanın geri kalanında içine kapanmıştı. Gwen tekrar Ava'ya baktığında, kadının dudaklarını birbirine bastırarak telefonuna baktığını gördü.

On dakikalık aralarında Gwen bir bardak çay almaya gidecekken Ava onu yanına çağırdı. Derin bir nefes alarak sahne amirinin masasına yürüdü ve erkek arkadaşının annesinin yanına oturdu.

Ava, Gwen'in yüzünü incelerken, "Nasılsın, canım?" diye sordu.

"İyiym, teşekkürler!" Gwen'in sesi gereğinden fazla neşeliydi. 'Her şey çok harika' diyordu resmen.

"Provadan sonra birkaç şeyi konuşabilir miyiz? Sadece kısa bir değerlendirme yapmak istiyorum."

Gwen yutkundu; çıkardığı ses odanın diğer ucundan bile duyulmuş olabilirdi. "Tabii. Yukarıda mı buluşalım?"

"Neden karşıya geçip bir şeyler yemiyoruz? Sadece sen ve ben."

Bu durum, sanki korku filmlerinin başındaki, kıza tuzağa doğru yürüdüğü için bağırduğınız o anlar gibi hissettiriyordu. Ancak Gwen sadece başını salladı, gülümsedi ve provadan sonra konuşacaklarını söyledi. Yerine dönerken Alex onu dikkatle izliyordu.

Prova bittiğinde Gwen şimdiden Noel'den bıkmıştı. Ve daha 8 Kasım'dı. Provadan sonra Ava'yla akşam yemeğine çıkacağını söylediğinde, Alex kaşlarını çatırsa da başını sallayarak karşılık verdi.

"Bu aslında iyi bir zamanlama olabilir." Gwen ayakkabılarına baktı. "Washington Heights'a uğrayıp birkaç şey alabilirim. Şey... CVS'ten aldığım dörtlü iç çamaşırı paketi artık emekliliğini hak etti--"

"Sana bir şeyler sipariş edebilirim." Ona bakan Alex'in gözleri yoğun ve parlaktı. "İhtiyacın olan her şeyi getirebiliriz."

Gwen altdudağını ısırdı. "Aslında eve uğramayı tercih ederim. Orada dolu bir dolabım var sonuçta, çanta hazırlayabilirim. Ya da yani... istemiyorsan yedi yirmi dört evinde kalmak zorunda da değilim--"

"İstiyorum. Gerçekten istiyorum."

Gwen'in göğsünde bir şeyler kıpırdadı. Adam uzanıp çenesini kavrarken ona gülümsedi. Alex eğilip orkestradaki herkes enstrümanlarını toplarken onun dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktı ama Gwen bunu umursayacak durumda değildi.

Boğazını temizledi, dudaklarını birbirine bastırdı. "O zaman eve uğrayıp sonra sana gelirim, tamam mı?"

Alex başını salladı, onu tekrar öptü, ardından Gwen'in taşıyacağı bir şey eksilsin diye itiraz etmesine fırsat vermeden Gıcırtılı'nın kutusunu elinden aldı. Güneş gözlüğünü takıp gün ışığında gözden kaybolduğunda, Gwen Ava'ya katıldı ve birlikte caddenin karşısına geçtiler.

Ava havadan sudan sohbet etmek konusunda ustaydı. Gwen bu konuda o kadar iyi değildi. Ama siparişlerini verip masaya yerleştikleri noktada Ava derin bir nefes aldı ve onu uzun uzun süzdü.

"Demek... Sen ve Alex."

Gwen'in dili damağına yapışmıştı; cevap vermeden önce buzlu çayından bir yudum aldı. "Şey, evet."

Ava gülümseyerek başını salladı. "Bunu bizden saklamak zorunda değildiniz, biliyorsun değil mi? Buna karşı bir kural yok--"

"Hayır, hayır!" Gwen öne eğildi. "Bu bir sır falan değildi... Sadece her şey çok hızlı gelişti." Masaya bakıp peçetesini şeritler hâlinde yırtmaya başladı.

"Pekâlâ, sizin adınıza çok mutluyuz. Hem Nathan hem de ben. Yıllar boyunca biz de fazlasıyla dedikoduya ve incelemeye maruz kaldık." Ava saçını yüzünden geriye attı. "Şükran Günü için planın var mı?"

Gwen ona baktı. Şükran Günü'nü hiç düşünmemişti. Ya da Noel'i. Ya da... Başkanlık Günü'nü. Aile buluşmalarına partnerle gidilirdi, değil mi? Bunları birlikte yapmaları gerekmiyor muydu? Gwen genelde Şükran Günü'nü Mabel'la geçirirdi ama Alex'in ne yaptığını hiç bilmiyordu.

"Bilmiyorum. Daha konuşmadık," derken bardağına bakmaya devam etti.

"Nathan'la sizi yemeğe davet etmekten çok memnun oluruz. Alex'e kapımız hep açık fakat hiç gelmedi." Dudaklarını birbirine bastırdı, çatal bıçaklarını düzeltti. "Düet fikrine biraz bozulduğunu biliyorum ama umarım yeniden düşünür. Çok tatlı olur.

Seyirciler böyle şeylere bayılır ve aranızdaki kimya gerçekten muhteşem.”

“Evet, bu konu hakkında onunla konuşurum. Sanırım sadece duyurulmadan önce fikrinin sorulmasını istemişti.” Gwen buzlu çayına şeker döküp karıştırdı. “Ama bence güzel bir fikir.”

Ava sırtarak öne eğildi. “Şubat için Carnegie’de boş bir akşam ayarlamaya çalışıyoruz. Sezonu bir şeyle doldurmaya ihtiyacımız vardı ve Nathan belki Alex’le senin bir düet gecesi yapabileceğinizi düşündü.”

Gwen’in yudumu boğazında kaldı, neredeyse içeceğini püskürtüyordu. “Sadece ikimiz mi?” Gözleri büyürken tüyleri diken diken oldu.

“İsterseniz birkaç müzisyen daha ekleyebilirsiniz. Piyanist ya da perküsyoncu gibi. Ama asıl vurgu ikinizin üzerinde olur. Sen kemanda. Alex, yani Xander çelloda.”

Kalp atışları giderek hızlandı. “Bu... Pops performansına geçecek bir şey olur mu bilemedim. Carnegie Hall’u doldurabilir miyiz?”

“Bunu yapabileceğinizden oldukça eminim. Özellikle de Carnegie tarih olarak 14 Şubat’ı onaylarsa.” Garson salatasını önüne bırakırken Ava ona göz kırptı. Gwen ise çorbası önüne gelirken tuzluk ve biberliğe bakakalmış durumdaydı.

“Yani siz... bunun için... Sevgililer Günü’nü mü düşünüydünüz?”

“Bir düşünsene. Bence inanılmaz olur. Keman ve çello için o kadar çok düzenleme var ki. Alex’in kendi bestelerine de yer veririz.” Çatalını sosuna batırıp masum bir ifadeyle, “Başka... eserleri de var mı?” diye sordu.

“Evet. Yazmaya devam ediyor.” Gwen gülümsedi. “Bazen onu stüdyosunda iki enstrümanı aynı anda çalarken ve kaydetmeye çalışırken buluyorum...”

Ava, çatalı dudaklarına giden yolun yarısındayken donakaldı. “Keman mı çalışıyor?”

Gwen onun cam gibi parlayan, meraklı bakışlarıyla göz göze geldi. “Evet, arada sırada. Ben uyanmadan önce ya da—”

Aman Tanrım. Daha önce hiç birlikte olduğu birinin annesiyle konuşmamıştı. Seks yapmıyorlarmış gibi mi davranması gerekiyordu? İnsanların yaptığı normal şey bu muydu?

“Rahatla, Gwen. Bembeyaz oldun.” Ava bir çatal salata alırken Gwen buzlu çayını tek dikişte bitirdi. “Biliyor musun, ergenliğinde pek randevuya çıkmazdı. Bir-iki kız vardı, onlar da genelde müzik partnerleriydi.” Çatalını bıraktı, dalgın bir ifadeyle dışarı baktı. “Çok odaklıydı, müzik dışında hiçbir şeye vakit ayırmazdı. Onu seninle görmenin ne kadar harika olduğunu anlatamam. Sana bu kadar değer verdiğini görmenin...”

Ava’nın burnunu çekip onu süzmesini izlerken Gwen’in içi sıcacık oldu. “Gerçekten keman çalıyor mu?”

Gwen başıyla onayladığında Ava, bir şeyin tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Hafifçe gözlerini sildi ve sonra sohbetlerini devam ettirirken Gwen’e Sleigh Ride parçasındaki yay tekniği ayarlamasının nasıl gittiğini sordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

iki hafta boyunca boş bir evde, sadece birkaç mesajla idare ettikten sonra Jacob cuma günü sonunda rest çekmiş ve bir akşam yemeği daveti istemişti. Gwen, aşk balonundan bir akşamlığına çıkmayı kabul ederek Jacob'la pazar akşamı için plan yapmıştı.

Bu gece ise Alex'in arkadaşlarının verdiği bir partiye gidiyordu. Alex'in arkadaşları; yani dünyadaki en sevdiği müzik grubunun üyeleri. Alex'in arkadaşları; yani yalnızca sevgilisi olarak değil, bir insan olarak da kendini beğendirmesi gereken insanlar. Hazel Renee ve eşi de orada olacaktı, bu yüzden Gwen makyajına ekstra özen gösterdi.

Bir tulum, bot ve bol bir hırka giymiş, saçlarını başının tepesinde bir topuz yapmış, her zamankinden biraz daha fazla mas kara ve dudak parlaticısı sürmüştü. Tüm bunları yaparken Xander yatağın ucunda oturmuş, gözlerini kısarak onu izliyordu.

"Bunun sadece maçı izlemek için yapılan öylesine bir buluşma olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet! Tabii ki!" Dudaklarını birbirine vurarak parlaticıyı yaydı, maçın ne olduğunu bile bilmiyordu.

SoHo'ya doğru takside giderlerken Gwen kırılmış bir tırnağıyla oynayarak, "Bu kimin evi?" diye sordu.

"Sonya ve Mac'in."

Sanki bu isimleri ezbere bilmiyormuş gibi, "Gelinle damat," diye netleştirdi Gwen. "Mac'i gruptan tanıyorsun ama Sonya'nın nedimleri arasına nasıl girdin?"

“Önce Sonya’yı tanıyordum, birlikte büyüydük. Aynı ilkokula gittik ama liselerimiz farklıydı. Yine de her yaz babamın evine gelirdi. Onu Mac’le yaklaşık dört yıl önce tanıştırdım, hemen anlaştılar.”

Gwen gülümsedi ama aklına gelen başka bir düşünce onu duraksattı.

“Peki Chelsea’yi nereden tanıyorsunuz?”

“Sonya’nın en yakın arkadaşlarından biri.”

Gwen yanağının içini ısırdı. “Sizinle sık sık turneye çıkıyor, değil mi?”

“Evet. O bir stilist, bu yüzden müsait olduğunda kıyafetlerimizi ayarlasın, saçlarımızı yapsın diye onu davet ediyoruz.”

Alex, yanlarından geçtikleri bir reklam panosunu okumak için başını eğdi. Gwen’in yanında gerginlikle bacaklarını giderek daha hızlı salladığının farkında bile değildi.

“Bu akşam da orada olacak mı?”

“Muhtemelen.”

Gwen derin bir nefes aldı. “Alex, lütfen bana sonraki birkaç saati birlikte geçireceğim kızlardan biriyle yatıp yatmadığını söyle.”

Alex hemen ona döndü. “Chelsea mi? Hayır.”

“Ya da takıldın mı?” diye üsteledi Gwen. “Senin yanında nasıl davrandığını gördüm ve—”

“Ne zaman?” Alex’in kaşları çatıldı.

“İnternette. Fotoğraflarda.”

“Ah,” dedi Alex, kafa karışıklığı kaybolurken tekrar pencereye döndü. “Onu Lorenz yapıyor. Beni kendi deyimiyle daha ‘çekici’ gösterecek her fırsatı değerlendiriyor.”

Gwen kaşlarını çatı. Bu hâlâ Chelsea’nin Instagram’ındaki fotoğrafları açıklamıyordu ama şimdilik konuyu kapattı ve Alex’e güvenmeye karar verdi.

Birkaç dakika sessiz kaldılar, tam taksi duracakları sokağa yaklaşırken Alex onun elini tuttu.

“Chelsea’yle aramda hiçbir şey olmadı. Plaza’da neden onu sorduğunu şimdi anlıyorum.” Hafifçe güldü ve Gwen başpar-

mağını adamın elinin üzerinde gezdirdi. "Ama bilmen gereken bir şey var... Beşinci sınıfta Sonya'yı öpmeye çalışmışım. Beni yere serdi ve dişimi kırdı." Hangi diş olduğunu göstermek için üstdudağını kaldırdığında Gwen gülümsedi. "Bir de sanırım şunu da bilmen gerek, on altı yaşımızdayken Hazel Renee'yi lezbiyen yaptım. Benimle seks yapmak istedi, sonra da kadınlardan hoşlandığını söyledi."

Gwen kısa bir an için kaygısını unutarak kahkaha attı fakat apartmana giriş zili çalınıp içeri alındıklarında karnundaki gerginlik yine kabardı. Kapıyı Mac açtı, elini sıkmak için uzandığında Gwen kekeleyerek adını söyledi ve son noktada dudaklarından *Guyen* gibi anlaşılan bir ses çıktı.

Diğerleriyle tanışması da benzer şekilde ilerledi. Jaden'in içkisini çarparak elinden düşürdü (şans eseri neredeyse boştu), Carlos'a sarılmak isterken fazla abarttı ve kemancı Dom'la tanışırken neredeyse reverans yapıyordu.

Neyse ki Dom gerçek hayatta da sahnedeki kadar enerjik ve flörtözdü, sonunda Gwen'i selamlamak için dudaklarından öptü.

"Şey... müziğine bayılıyorum," dedi Gwen beceriksizce; Alex ve grubun diğer üyelerinin yanında ona, Xander Thorne'dan sonra Roses'taki favori üyesinin Dom olduğunu söyleyemedi. Dom seyirciyle oynayan, kafa sallayan, şarkı ortasında başka enstrümanlara geçen bir tipti.

Dom, onu kenara çekip koltuktaki insanları kaldırarak oturmasını sağlarken, "Bana kendinle ilgili her şeyi anlat, Gwen," dedi. "Nereden geldin, nereye gidiyorsun?"

Gwen, Cotton-Eyed Joe* esprisi yapmayı düşündü ama kendini tuttu.

"Buralıyım. Queens'te doğdum. Hiçbir yere de gitmedim."

Dom'un mavi gözleri büyüdü. "Yok artık. Bir gün mutlaka Kaliforniya'yı görmelisin."

* "Cotton-Eyed Joe": "Where did you come from, where did you go?" sözleriyle bilinen ünlü *country/folk* şarkısıdır. -çn

“Oralı mısın?” diye sordu Gwen ki aslında bunu zaten biliyordu.

“Evet ama sörf yapılan kısmı değil,” dedi Dom. “Demek Pops’ta çalışıyorsun. Sırada ne var?”

Gwen ne diyeceğini düşünürken Dom’un dikkati hiç dağılmadan üzerinde kaldı.

“Bilmiyorum. Sanırım... Pops uzun vadeli bir şey. Başkemancıyım.”

“Doğru!” Çakması için yumruğunu uzattı. “Harika bir şey bu. Lisede orkestradaydım ama asla başkemancı olmak istemedim. Müthiş olduğuna eminim.”

Gwen cevap vermeden önce duraksadı. Bu neredeyse beden dışı bir deneyim gibiydi. O da lisede hiçbir zaman başkemancı olmayı istememişti. Tam olarak burada olmayı istemişti. Thorne and Roses’tan Dominic’le bir kanepede oturup keman hakkında konuşmayı. Ya da belki Dom’un kendisi olmayı.

“Çok baskı var ama seviyorum,” diyebildi sonunda.

Dom’un dikkati, grubun coşkuyla karşıladığı yeni gelenlere kaydı. Gwen arkasına döndü ve Ama Torres ile birlikte kalabalık bir grubun içeri girdiğini gördü. Çoğunu New Jersey’deki düğünden tanıyordu. Ama’nın çiçekçi sevgilisi Elliot, model/oyuncu Hazel Renee ve onun elini tutan sevimli Asyalı bir kız. En arkadan gelen ise düğünün fotoğrafçısı olan o büyüleyici kadındı.

Dominic ayağa kalktı, gergin bir şekilde saçlarını karıştırdı ve Gwen’in kolunu tuttu. “Gel buraya! Sacramento ekibinin geri kalanını tanıyor musun?”

Gwen bildiğini söylemeye fırsat bulamadan Ama onu fark etti, kalabalığı yararak gelip kemiklerini sızlatacak kadar sıkı bir şekilde ona sarıldı.

Ama onu bıraktığında, “Mac’le düğünden öncesinde tanıştığınızı bilmiyordum,” dedi Gwen.

“Ah, tanışmıyorduk ki. Ama bak şimdi hepimiz kanka olduk!”

Gwen, Dominic’in Elliot’la tokalaşmasını izledi. Sonra adam fotoğrafçıya selam vermeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. Ka-

dın kendini Gwen'e Mar olarak tanıttı; Ama'nın en yakın arkadaşıydı. Dominic köpek yavrusu gibi bakan gözlerle sonraki kırk beş dakika boyunca tam yanında durmasına rağmen kadın onu özellikle görmezden geldi.

Gecenin geri kalanı biraz bulanık geçti. Alex'in arkadaşları, adamın özel hayatını Gwen üzerinden şakayla karışık kurcaladılar, sınırı aşan sorular sordular ve onun hakkında utanç verici hikâyeler anlattılar. Gwen birkaç saat sonra kendini mutfakta diğer kızlarla birlikte, olabilecek her şey içinden davulcu Carlos yüzünden ağlayan Chelsea'yi teselli ederken buldu. Sonya'nın Chelsea'ye sarıldığını, Ama'nın da onun Carlos için fazla iyi olduğunu söylemesini şaşkınlıkla izledi.

Hazel'in eşi Jackie, Gwen'e doğru eğilip, "Dürüst olmak gerekirse, onun Alex'ten hoşlandığını sanıyordum," diye fısıldadı.

Gwen ona döndü. "Aman Tanrım, iyi ki söyledin. Kafamda kurduğumu düşünmeye başlamıştım."

Hazel uzanıp aralarından bir bardak aldı ve alçak bir sesle konuştu. "Alex'i kullanarak Carlos'u kışkırtmaya çalışıyor. Chelsea'nin yöntemi bu." Gwen'e göz kırptı. "Güvendesin."

Gwen güldü, Hazel tamamen ona döndü. "Dur, sana bir şey getirdim!" Çantasından üzerinde HR logosu olan bir ruj çıkardı. "Bulaşmayan bir şeylere ihtiyacın varmış diye duydum."

Hazel kaşlarını aşağı yukarı oynattığında Gwen kıpkırmızı kesildi ve içinden Alex'e sövdü. Kendine bir kadeh daha şarap doldurdu ama kapıya baktığı anda onu neredeyse döküyordu.

"Bir dakika," dedi Gwen. "Bu-?"

"Tabitha geldi!" diye bağırdı sevinçle Hazel. Hemen Tabitha Westlake'i karşılamaya koştu. Gelen kadın, Gwen ve Jacob'ın her salı akşamı programlarını ona göre ayarladıkları o vampir dizisinin yıldızıydı.

Gwen ağzı açık bir şekilde, paltosunu çıkarıp Hazel'a sarılan ufak tefek, sarışın kadına baktı. Buna inanamıyordu. Resmen fantastik bir dünyanın içinde yaşıyordu.

"Hazel ilkbaharda dizinin üç bölümünde yer alacak," diye fısıldadı Jackie. Tabitha'yı nasıl tanıdıklarını açıklıyordu. Gwen

ise tüm bu olanları Jacob'a mesaj atmak için sabırsızlanıyordu.

Jackie, Gwen'i tanıştırmak için yanına götürdü. Gwen ise anlaşılır kelimelere benzediği bile şüpheli olan bir şeyler geveledi.

"Gwen, tanıştığımıza memnun oldum." Tabitha elini sıkarken onun kusursuz kol kaslarının hareketini izledi.

"En sevdiğim karakter sizsiniz," dedi Gwen aceleyle. "Geçen sezonun sonunda geri dönüp arabayla vampirlerin yuvasına daldığınız sahne... Aman Tanrım, orada bittim. Kiki hayatta kaldığı için çok mutluyum."

Tabitha güldü, dolu dolu ve güzel bir sestti. "Ben de. Son anda beni öldürmemeye karar verdiler."

Gwen beş dakika boyunca ona sorular sordu, sonra hâlâ kadının elini bırakmadığını fark etti.

Genel olarak, başarılı bir geceydi.

Eve dönüş yolunda arabada Gwen sarhoş bir şekilde başını cama yaslamışken Alex, "Yoksa önceden araştırma falan mı yaptın? Bir ara Dom'la evcil kertenkele hakkında konuşuyordun. Carlos'a da biyolojik annesini bulup bulamadığını sordun," dedi.

Gwen, "Sizin büyük hayranınızım," diye fısıldadı. Ardından kıkırdadı ve gözlerini kapattı.



"Yemeğe yardım etmeye kalkarsan, Jacob'ı kızdırırsın. Şimdiden söylüyorum."

Alex kolunun kıvrımındaki market sepetine kekik paketini yerleştirirken, "Yardım istemiyor mu?" diye sordu. "Mutfakta bir kontrol manyağı mı?"

"Biraz öyle ama daha çok alan yetersizliğinden. İki kişi mutfaka sığmıyor. Erkek arkadaşını bile içeri almaz." Gwen, Declan ve Jacob'ın şimdiden altı ayı devirdiklerini duymasına iyi anlamda şaşırmıştı. Jacob yazın verdikleri kısa arayı saymıyordu. Bu akşam Washington Heights'ta üçlü bir randevuları vardı. Gwen ve Alex, Jacob ve Declan, bir de Mei'yle Jeremy. Jacob favori tek tencere yemek tarifi olan Locrio de Salami'yi yapacaktı.

Alex, genç kadına bahanelerine pek inanmış gibi görünmeyen bir gülümsemeyle baktı ama Gwen onları beş kat merdiven çıkarıp Jacob'la paylaştığı daireye götürdüğünde ciddileşti.

Jacob'la selamlaştı, Declan'la tanıştı ve poşetleri tek tezgâhın üzerine bıraktı. Gwen ona evi gezdirmek için döndü –ki bu tur aslında iki adım atıp banyoya şöyle bir göz atmaktan ibaretti– ama onun duvardaki bir şeye takılıp kaldığını fark etti.

Gwen koridora yeniden asılmış, Thorne and Roses'ın üstsüz posterini görünce kalbi duracak gibi oldu.

“Jacob,” diye tısladı.

Mutfaktan kahkahalar yükseldi. “Declan'ın fikriydi!”

“Kesinlikle değildi!” diye bağırdı Declan yatak odasından.

Gwen posterini hışımla söküp duvardan indirdi. “Özür dilerim. Görüldüğü gibi değil.” Jacob'ın peşinden koşup onun odasına dalarken Alex'in gözlerine bakamadı ve yatağın üstüne atlayıp Jacob'ı gıdıklamaya başladı.

Jacob gülmekten kıvrılırken, “Alex!” diye bağırdı. “Alex, o düğün işini sırf seninle tanışmak için aldı!” Gwen eliyle ağzını kapatsa da bağırmaya devam etti. “Arkadaşının evleneceğini öğrendi, keman dersleri almaya başladı ve benim eski düet partnerimi öldürdü. Cesedi Hudson'da!”

“Jacob!” Gwen kıpkırmızı olmuş, gülmekten nefes alamıyordu.

“Gerçek adı bile Gwen değil!”

Gwen arkasına baktığında Alex'in kapıya yaslanmış, yüzünde bir sırıtişla onları izlediğini gördü.

“Öyle değil...” Jacob'ın üzerinden kalkıp Alex'e doğru suçlu bir ifadeyle yaklaştı. “O poster benim olabilir... yani sen Pops'a katılmadan önce. İlk gününden sonra kaldırdım, yemin ederim.”

Declan koridordan, “Ama atmamış,” diye seslendi.

“Declan, yeter!”

Alex gülümseyerek yanağını okşadı. “Kopan saç tellerimi sakladığın bir kutu da var mı?”

Gwen dişlerini sıktı, ayaklarını yere vura vura mutfığa yürüyüp hepsi temiz mi diye bulaşıkları kontrol etti.

Mei adeta bir kasırğa gibi içeri daldı, Jeremy arkasından geliyordu. Adam nefes nefese asansörlü bir yere taşınmayı düşünüp düşünmediklerini sordu.

Mei herkesten önce şarap şişelerine atılarak, "Sus, Jeremy. Benim için altı kat çıkıyorsun," dedi.

"Evet ama sonunda seks var," diye homurdandı Jeremy.

"Hey, Gwen!" diye seslendi Mei. "Jeremy'nin yaptığı egzersizi telafi etmek için sekse ihtiyacı var. Xander, senin için sıkıntı yok değil mi?"

Alex oyuncu bir şekilde Jacob'ın odasından, "Gwen'i mutlu eden her şey bana uyar," dedi. O ve Declan mutfaktaki Jacob'ı rahatsız etmemek için kenarda duruyorlardı. Gwen gülümseyerek kıpkırmızı kesilmiş Jeremy'nin elinden Trader Joe's poşetini çekip aldı.

Jacob içkilerini ve atıştırma malıklarını almaları için herkesi mutfığa çağırdı. En iyi Martha Stewart taklidiyle, "Gouda'mız, Camembert'imiz, keskin çedar peynirimiz var," dedi. Üzerinde *Görüldüğüm Kadar İyi Yemek Yaparım* yazan pembe bir önlüğü beline bağlamıştı. Kapıya yaslanan Alex'e doğru ilerledi. "Şarap kadehleri orada, hayatım." Elini adamın koluna koydu. "Yoksa birayı mı tercih edersin?"

"Şarap olur, teşekkürler."

Alex sırtıttı. Gwen, geri çekilmeden önce Jacob'ın parmaklarının adamın kol kaslarını hafifçe sıkıldığını gözden kaçırmamıştı. Jacob buzdolabının kapağını açıp Alex'i görüş alanından çıkarınca Gwen'e dönerek abartılı bir 'Aman Tanrım!' ifadesi yaptı. Gwen de bir kurulama beziyle adamın kalçasına şak diye vurdu.

Jacob'la Gwen daha önce üçten fazla kişiyi ağırlamışlardı ama herkesi Gwen'in odasına sadece ikili koltuk, üç katlanır sandalye ve televizyon sehpalarıyla yerleştirmeye çalışmak sandığından daha zordu.

"Declan bize en ilginç davayı anlat," dedi Mei. "Tüm gizlilik anlaşmalarını çiğne bakalım."

"Ben o tür ilgi çekici bir avukat değilim. Daha çok evrak işiyle uğraşıyorum."

“Ne tür evraklar?” diye sordu Alex.

“Sözleşme pazarlıkları, marka işleri, telif başvuruları.”

“En azından Harvard Hukuk’a gittin mi bari? Senden Harvardlı arkadaşım diye bahsedebilir miyim?” diye sordu Mei ağzı salam ve pilavla doluyken.

“SUNY’li arkadaşım diyebilirsiniz.”

“Harvardlı arkadaşım diyeceğim.”

“Xander,” dedi Jeremy. “Bu yıl turneye çıkacak mısınız?”

“Muhtemelen yazın. Ama geçen yılki gibi değil, sadece birkaç şehir.”

Declan o anda Alex’in saatini fark etti ve böylece Declan, Jeremy ve Alex sonraki on dakikayı Breitling mi daha iyi Rolex mi diye konuşarak geçirdiler. Mei de birkaç kez uyukluyormuş gibi yaptı.

Konu arabalara kayınca Jacob, Mei ve Gwen’e döndü. “Vay be, kızlar. Fakirler olarak bayağı iyi iş çıkarmışız. Arabalardan ve saatlerden anlayan adamlar mı? Ömrümün geri kalanı boyunca sadece güzel görünerek yaşayabilirim, teşekkürler.” Islık çaldı, sonra kendine bir kadeh şarap daha doldurdu.

Tabakları toplamaya başlarken, “Hangi semtte yaşıyorsun, Xander?” diye sordu Declan.

“Şey, East Side.”

“Ah, Village tarafı mı?”

“Yok...” Alex ensesini kaşıdı. “Parkın oralarda.”

Bir anlık sessizlik oldu.

Ardından Mei, “Gwen, senin yatak odanda katlanan sandalyede ne halt ediyorum ben?” dedi ve Alex’e döndü. “Sonraki buluşmayı senin evinde yapıyoruz, tamam mı?”

Alex gülerek Gwen’in elini tuttu. “Her zaman beklerim.”



Provalardan önceki sabahlarda Gwen yataktan sessizce kalkar, Alex çalışırken stüdyoya süzülür, yazdığı şarkıları dinlerdi. Lattesini yudumlarken oturur, yay işaretlemeleri üzerinde çalışırdı. Alex’in ruh hâlinin en iyi olduğu anların bunlar olduğunu

fark etmişti, bu yüzden Sevgililer Günü düet konser fikrini hep sabahları açmaya çalışıyordu. Ne zaman gündeme getirse Alex kaşlarını çatıp, "Lorenz program direktörüyle konuşuyor, bakalım ne çıkacak," derdi.

Gwen bunun ne anlama geldiğini bilmese de en azından açıkça hayır demesinden daha iyi olduğunu varsayıyordu.

Alex'in, Pops ya da Thorne and Roses için çalıştığı da oluyordu ama Gwen çoğu zaman onu daha önce hiç duymadığı yeni parçalar denerken bulurdu. Bir gün onunla birlikte çalmasını istedi ve stüdyoya bir tripod kurdu. Gwen itiraz etse de notaları önceden görmesine izin vermedi. Dolayısıyla Gwen kameraya değil, sayfaya odaklandı ve sonuç oldukça iyiydi. Kendini özgür hissetmişti. Videoyu birlikte Instagram hesaplarında paylaştılar. Gwen hayatında ilk kez bir gönderide bu kadar beğeni almıştı. Bin yeni takipçisi olmuştu.

Gwen sabahları Alex'in kendi bestelerini çaldığını her duyduğunda, o parçalarla ne yapmayı düşündüğünü, onları kaydetmek isteyip istemediğini öğrenmeye çalışırdı. Ama çoğunlukla Alex omzunu silkerek bir planı olmadığını açıklardı. Yalnızca ürettiyordu.

"Metroda ne çalardın?" diye sordu bir sabah.

Genç kadın çenesini, göğsüne çektiği dizlerinin üzerine yasladığı yerden kaldırıp Alex'e baktı. "Şey... Genelde pop şarkıları. Daha iyi bahşiş getirirlerdi. Bir de Beethoven ve Mozart'ın bilindik parçaları."

"Hiç kendi besteni çaldın mı?"

Gwen başını iki yana salladı. "Hayır. İnsanlar sadece tanıdıkları şarkılara para veriyor."

Alex bir an bunu düşündü. "Peki evde? Yalnızca kendin için?"

"Ben pek beste yapmam." Uykulayan hâlimden silkinmeye çalıştı. "Kafamda bir melodi duyduğumda onu dışarı çıkarmaya ihtiyaç duymuyorum. Çıkarsam bile onunla ne yapacağımı bilmem." Hafifçe gülüp gerindi.

"Son zamanlarda aklında olan, benim de dinleyebileceğim bir şey var mı?"

Gwen ona döndü. Bakışları parlak, hevesliydi. Sanki dünyada en çok istediği şey onun evet demesiydi. *Boxer*ı ve atletiyile oturmuş onu bekliyordu.

“Ben... Bir şey düşünüyordum...” Tereddüt ederken adam ona doğru eğildi. “Dün çaldığın parça var ya... keman kısmı için aklıma bir fikir geldi.”

Gwen kendini vazgeçirmeye fırsat bulamadan Alex ayağa fırlayıp Stradivarius’unu aldı. Gıcırtılı’nın kutusunu kaparak sandalyesini genç kadının tam karşısına çekti, çellosunu yerleştirdi ve kemanı ona uzattı.

Gwen derin bir nefes aldı. “Öyle pek... Yani senin yaptıkların kadar iyi değildir ama...”

“Gwen,” diye fısıldadı Alex. “Lütfen beni yeteneksiz olduğuna ikna etmeye çalışma.”

Gwen gözlerini devirdi, kemanın sapını adamın elinden aldı. Alex yayı tellerine götürdü, Gwen başıyla işaret verince yazmakta olduğu aşk şarkısını çalmaya başladı. Tabii ki bunun bir aşk şarkısı olduğundan emin olması mümkün değildi ama dinlerken ona hissettirdikleri, gösterdiği özen...

Daha birkaç ölçü geçmişti ki Gwen hazırlanmak için enstrümanını çenesine yerleştirdi. Cümlesinde bir yükseliş vardı; uzatılmış notalar, tırmanan tonlarla zengin ve özlem dolu bir akıştı bu. Gwen üstten girerek ona karşılık verdi. Bu Füg No.1’deki gibi paslaşarak çaldıkları türden bir şarkı değildi. Bu bir ritim dansıydı; birbirlerini yakalamak için alçalıp yükseliyor, eslerde birlikte nefes alıyor, melodilerin etrafında dönüyorlardı.

Alex’in onun kalıplarını ve bestesini çözmesi sadece birkaç cümle sürdü. Gwen’in hareketlerini süsleyerek destekliyor, Gwen melodiyi söylerken ritmik bir zemin kuruyordu; bu adamın genelde çaldığı tarzdan farklıydı. Normalde gösteriş yapardı. Xander Thorne çello çaldığında parça ona ait olurdu. Merkezde o yer alırdı. Ama şimdi başka bir enstrümanı destekleyişini, başka bir melodik çizgiyi tamamlayışını izlemek büyüleyiciydi.

Gwen tahmin edilebilir hâle geldiğini biliyordu. Alex, hareketlerini önceden sezip güzel bir melodi ağı örüyordu. Bunun üzerine Gwen sonraki cümlede beklenmedik bir değiştirici nota ekleyerek, onun kurduğu melodiyi tamamen bozdu. Alex yüzünü buruşturdu, Gwen ise yayı tellerden zıplarken gülüyordu.

Cümleyi tam bitirmek üzereydi ki Alex yayını tellerden kaldırdı ve "Seni seviyorum," dedi.

Gwen gözlerini kırptırdı, kesik bir nefes alırken çalmayı bıraktı. O an sanki odadaki tüm ses çekilmişti; Alex'e bakarken bunu bir kez daha söylemesini dileyerek sessizliğe tutundu.

Alex'in dudakları hareket etse de kelimeler çıkmıyordu. Hızla ayağa kalkıp çelloyu yerine koymaya giderken, "Özür dilerim," dedi. Gwen'in kelimeleri boğazında düğümlendi. "Ben... bunu söylememeliydim--"

"Alex. Ben de seni seviyorum."

Alex'in sırtı ona dönükken, "Yapma. Karşılık vermek zorunda değilsin..." diye fısıldadı.

"Zorundayım. Alex." Gwen ayağa fırladı, kemanını güvenle yerine bıraktı. "Seni seviyorum."

Gwen'e bakmak için döndüğünde Alex'in gözleri dolmuştu. Hızla eğilip çelloyu ahşap zemine bıraktı, üç büyük adımda ona ulaştı ve kollarını etrafına doladı. Onu kendine bastırarak öperken Gwen'in ayakları yerden kesildi.

Alex'in dudaklarına karşı gülümsedi, ardından hafifçe geri çekildi. "Git çellonu düzgünce yerine koy, Bay Thorne. O şey neredeyse bir milyon dolar değerinde."

Alex ellerini kalçasının altından kıvrarak bacaklarının beline dolanmasını sağladı. "Çok daha değerli bir şeyle ilgilenmekle meşgulüm," diye mırıldandı kulağına. Ardından onu stüdyodan çıkarıp yatak odasına götürdü.

Gwen tekrar itiraz etmeye çalışsa da Alex onu öperek karşılık verdi. Kadını yatağa indirdi, önce hızlıca kendi tişörtünü sonra da *boxer*ını çıkarıp attı. Gwen tişörtünü yukarı doğru toplarken Alex onun iç çamaşırını aşağı çekti. Bakışlarındaki yoğunluk

Gwen'in vücudunu titretiyordu. Sanki bütün soruların cevabı Gwen'deymiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Alex tekrar, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Yüzünü avuçlarının arasına alıp onu geriye doğru yatırdı. Hızla prezervatifi taktı, ardından dudakları boynundaydı. Köprücük kemiği boyunca öpücükler bırakarak göğsüne doğru indi.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi Gwen. Alex'in parmakları karnından aşağı kaydı. "Alex. Gerçekten seviyorum."

Alex gözlerinin içine bakarken parmakları onunla oynamaya devam etti. "Bana Alex diye seslenmeni çok seviyorum."

Gwen ona gülümsedi. "Ben de sana Alex diye seslenmeyi çok seviyorum. Keşke Xander'dan önce tanışsaydık."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Bunu istemezdin. Alex başkalarının ne istediğini fazla önemserdi."

Alex bir parmağını içine ittiğinde gözleri kapanır gibi oldu. Başparmağıyla klitorisini okşuyordu. "Ben Alex'i seviyorum," dedi. "Sana âşık olmama neden olan tarafların ona ait."

Nefesleri sıklaştıkça Alex onu izliyordu. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Gwen kendini ona doğru itti, parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirerek onu kendine çekti. Kalçasına değen sertliğini hissedebiliyordu. Uzanıp parmaklarını etrafına sardığında Alex boğuk bir ses çıkardı, dişleri tenindeydi.

"Alex, lütfen--"

Alex dudaklarını sertçe Gwen'in dudaklarına bastırdı, parmaklarının yerini aletiyle doldurdu; kendini yavaşça içine doğru bastırdı ve onu kendine uydurmak için bir kolunu genç kadının altına kıvırdı. Kalçasını dairesel hareketlerle çevirerek ve yalnızca birkaç santimini ona vererek kendini içine itti. Gwen dizlerini yukarı çekip topuklarını sırtına bastırdı.

Sonunda Alex tamamen onu doldurduğunda, başını boynuna yasladı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı genç kadının kulağına. "İki parçam da seni seviyor. Tamamım."

"Seni seviyorum, Alex," dedi Gwen defalarca.

Onun boynunu öperken ve kulağına onu sevdiğini fısıldarken Gwen'in gözleri mutlulukla kapandı. Alex onu kendine çekti, ritmi hızlanırken tenleri birbirlerinin üstünde kayıyordu. Kalçasını sertçe içine ittiğinde Gwen keskin bir nefes alarak boşaldı. O da adamın dudaklarına doğru onu sevdiğini fısıldayarak karşılık verdiğinde Alex genç kadının içinde hareketsiz kaldı; inleyerek ve teninin üzerine aynı kelimeleri mırıldanarak boşaldı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Alex'i, Şükran Günü'nü annesi ve üvey babasıyla geçirmeye ikna etmek Gwen'in düşündüğünden daha zor olmuştu.

Eh... Genelde sabahları Sonya'yla Şükran Günü koşusuna katılırım. Sonra da duş alırım...

Normalde saat bire doğru Dominic'e gidiyorum, belki sonrasında uğrayabilirim.

Annem yemeği üç gibi servis etmeyi sever, bu yüzden tamamen kaçsam daha iyi olur sanırım.

Gwen sonunda kendisinin sabah Ava'ya gideceğini, isterse onun da katılabileceğini söyledi. Ardından kapıyı gereğinden biraz daha sertçe çarptı. Ava'ya, Alex'in onunla gelip gelmeyeceğini garanti edemese de kendisinin bir saatliğine uğrayacağını haber verdi. Bu yıl iki ayrı Şükran Günü kutlayacaktı. Biri Manhattan'da, diğer Queens'teydi. Gerçi ev sahiplerinden birbirlerine bahsetmeye pek niyeti yoktu.

Bu tatili her zaman Mabel'la geçirmişti. Büyükbabası hayat-tayken bile Mabel elinde bir paket döner tavuk ve koca bir kap tatlı patatesle yedi numaralı metro hattının son durağına kadar gider, onlarla akşam yemeği yedi. Yetişkinliğinde Jacob'la birlikte günü Mabel'da geçirmeye başlamışlardı ama bu yıl Jacob, Declan'ın Florida'daki evine gidiyordu. Bu yüzden sadece Gwen olacaktı.

Tatile üç gün kala Roses grubu, Boston'daki bir mekândan

son dakika sahne teklifi aldı. Şükran Günü akşamı birkaç grubun sahne alacağı etkinlikte bilet gelirinin bir kısmı yerel bir aşevine bağışlanacaktı. Son turnelerinde Boston oldukça başarılı geçen bir şehir olmuştu, bu yüzden konser satışlarının tavan yapma ihtimali neredeyse kesindi.

“Eh, bahanen olmuş oldu değil mi?” diye kıkırdadı Gwen. Mutfakta fırın tepsisine dizdiği Şükran Günü temalı kurabiyele-re odaklanmıştı.

“Benimle gelir misin?”

Elindeki hindi şeklindeki kurabiye hamuru bir anda şekilsiz bir kütleye dönüştü.

“Boston’a mı?” Gözlerini kırıştırtarak ona baktı. Alex mutfak adasına yaslanmış, postalarını açar gibi yapıyordu.

“Evet.” Elindeki Guitar Center broşürüne bakarak omuz silkti. “Yani, bizi hiç canlı izlemedin. Muhtemelen iyi bir konser olur. Diğer grupları pek tanımıyorum ama...”

Bunu söylerken gözleri hâlâ aşağıdaydı, faturaları ve reklam zarflarını ayırıyordu. Onu ne kadar çok yanında görmek istediğini belli etmemeye çalışsa da bunda pek başarılı olamıyordu.

“Evet,” dedi Gwen. “Evet, seni canlı izlemeyi çok isterim.” Alex’in kulaklarının uçları pembeye döndü, başını salladı ama hâlâ ona bakmıyordu. “Diğer kız arkadaşlar da genelde konserlere gelir mi? Yoksa seyirciler arasında tek başıma mı olacağım?” Kıkırdadı.

“Hayır, yani... istersen kuliste de izleyebilirsin.” Dudaklarını birbirine bastırdı, sanki onun için fark etmezmiş gibi davranı-yordu. Gwen gülümsedi.

“Beni sahneye çıkarıp Füg No.1’i çalmaya zorlayıp bir anda yıldız yapmaya çalışma yeter,” dedi dolu tepsiyi fırına yerleştiri-irken. “O filmi izledim. Sonu pek iyi bitmiyor.”

Şükran Günü sabahı Gwen daha yeni uyanırken Alex, alnına bir öpücük kondurup erkenden evden çıktı. Şükran Günü koşu-suna katılacak, sonra öğlen onu alacaktı ve Boston’a gideceklerdi. Gwen yataktan kalktı, gece için çantasını hazırladı. Bir çorapla sık

bir elbise giydi. İki kutu Şükran Günü kurabiyesini alıp Central Park'tan yürüyerek Ava ve Nathan'ın Batı Yakası'ndaki evine gitti.

Görevli onu en üst kata yönlendirdi; Ava ona kapıyı açtığında Gwen'in gözleri tavandan yere uzanan pencereleri ve büyük piyanoyu görmesiyle hayranlıkla büyüdü. Oturma ve yemek alanı için fazlasıyla yer vardı, mutfak ise ayrı bir odaydı.

"Evin harika, Ava," dedi Gwen. "Beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim. Keşke daha uzun kalabilseydim."

Ava kurabiye kaplarını elinden alırken, "Uğrayabilmene sevindim," dedi. "Anladığım kadarıyla Alex yok?"

"Şükran Günü koşusuna katılıyor. Bunun onun için çok önemli olduğunu özellikle belirtti," dedi Gwen hafif alaycı bir gülümsemeyle.

Ava, "Tabii ki," diye mırıldanarak gözlerini devirdi ve Gwen'e bir mimoza doldurmak için onu mutfaka götürdü. Nathan hindi kontrol ediyordu, Gwen'i gülümseyerek ve bir sarılmayla karşıladı.

"Konuşacak çok şeyimiz var. Geldiğine çok sevindim--"

"Nathan." Ava sakince onu uyardı. "Bugün her şey iş hakkında olmak zorunda değil."

"Doğru, doğru, doğru. Sadece birkaç dakika." Nathan mimozasından bir yudum alıp Gwen'e mutfak masasına gelmesini işaret etti. "Sana göstermek istediğim heyecan verici bir şey var." Masanın üzerinde bir klasör duruyordu. Nathan ona hafifçe vurarak Gwen'e döndü. "Alex, Sevgililer Günü konseri hakkında ne düşünüyor?"

"Şey, bana Lorenz'in bir şeyleri değerlendirdiğini söyledi..."

"Değerlendirmek," diye tısladı Ava lavabonun oradan, yüzündeki küçümseme açıkça belli oluyordu.

"Ama sen konseri yapmak istiyorsun, değil mi?" diye üsteledi Nathan.

"Bence harika bir pazarlama fikri--"

"Harika!" diye ellerini çırpı Nathan konu kapanmış gibi. "Sanat departmanımızın hazırladığı taslaklara bak."

Gwen klasörü açtı ve aşağı baktığında kendisinin keman çaldığı bir görselle karşılaştı. Alex arkasında duruyor, bir elinde çellosunu tutarken diğer kolu Gwen'in beline dolanıyordu. İkisinin fotoğraflarının düzenlenmesiyle oluşturulmuş kabaca bir bilgisayar çizimiydi. Nathan sayfayı çevirdi, yanlarında bir çello ve bir kemanla ipek çarşaflara sarılmış iki bedenin olduğu başka bir taslak karşısında çıktı.

"Ah..." diyebildi Gwen sadece.

"Bu, çekim için yapabileceklerimize dair küçük bir fikir. Aralık programlarında, ikili konseri tanıtmak için kullanılacak."

"Anladım." Gwen mimozasını masaya bıraktı, biraz başı dönüyordu. "Oldukça... kışkırtıcı, değil mi?"

"Sevgililer Günü konseri sonuçta! Daha kışkırtıcı olmak için bundan iyi zaman mı olur? İkinizi gelecek hafta bir fotoğrafçıyla buluşturabiliriz, set listesini de konuşmaya başlarız. Alex başka neler yazıyor? Füg serisinden yeni parçalar var mı?"

"Pek yok. Ama geçen hafta birlikte bir şey besteledik," dedi Gwen neşeyle. "Onun özgün parçalarına daha fazla yer vermeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle," dedi Nathan. Elini Gwen'in omzuna koyup onu yemek odasına doğru yönlendirdi. "Ava bugün bunları konuşmak istemiyor, biliyorum..." Omzunun üzerinden Ava'ya baktı. "Ama mali durumumuz iyi gidiyor... gerçi mükemmel değil. Noel her zamanki gibi para getirecek ama şu Sevgililer Günü konserini yaparsak sezonun geri kalanı için rahatlarız."

Gwen içindeki yükün hafiflediğini hissetti. Yüzü aydınlandı. "Bu harika bir haber!"

"İşte bu yüzden Alex'in bu konseri kabul etmesi çok önemli. Kariyerine ve müziğine ciddi katkı sağlar. Onu ikna etmeye çalışabilir misin?"

"Ben... elimden geleni yaparım."

Gwen gülümsedi, ardından kendini Ava'nın tatlı patates ve iç pilav hakkında açtığı sohbetin içinde buldu.



Queens'te metrodan indiğinde çoktan geç kalmıştı. Ava ve Nathan onu yarım saat kadar fazla tutmuş, tatil nedeniyle trenler de yavaş işlemişti. Alex'le evinde buluşmaya gitmeden önce Mabel'la yalnızca kırk beş dakikası kalmıştı.

Mabel, Jackson Heights'ın kalabalık bir sokağında, küçük bir bahçe katı dairesinde yaşıyordu. Duvarlarda kemanlar, bançolar, tefler asılıydı ve sert bir adım atıldığında zilleri şingirdardı. Kanepe otuz yıllık, mutfak aletleri ondan da eskiydi ve kedisi fazla yaklaşıldığında mutlaka tırmalardı.

Gwen geç kaldığı için özür diledi, doğrudan mutfağa geçip ocaktaki yemekle ilgilenmeye başladı.

"Bu yıl sadece bir güveç yapıyorum," dedi Mabel ellerini yıkarken. "Sen ve Jacob olmayınca yukarı kattaki Lenny'yle baş başa kalacağız, o yüzden büyük bir hazırlığın anlamı yoktu."

"Bu yıl seni yalnız bırakacağım için üzgünüm." Gwen ocaktaki büyük tencerenin kapağını kaldırdı, et ve baharat kokusu burnuna doldu. Derin bir nefes aldı, kendini aynanın karşısında prova ettiği cümlelere hazırlıyordu. "Ama bu akşam Boston'a gidiyorum. Erkek arkadaşım ile."

Mabel hafif alaycı bir ifadeyle ona döndü. "Gwen Jackson, bir erkek arkadaşın olduğunu söylememiştin."

"Erkek arkadaşım Alex. Fitzgerald. Alex Fitzgerald." Mabel gözlerini kırıştırdı, Gwen de güveci karıştırdı. "Bir süredir birbirimizi tanıyoruz. Onu en son gördüğünde kâbus gibiydi, biliyorum ama şimdi gerçekten nazik biri ve bana çok değer veriyor. Müzik hakkında konuşuyoruz. Bach'tan Beatles'a kadar her şeyden. Çok zeki... ama sen bunu zaten biliyorsun. Ve biz... bence bu kadar iyi anlaşmamızın sebebi senin etkin. Müziğe aynı şekilde bakıyoruz."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini ocaktan ayırdı. Mabel'in yüzündeki oyunbaz ifade kaybolmuştu.

"İlginç," demekle yetindi.

"Gerçekten çok mutluyum," diye aceleyle ekledi Gwen.

Mabel'in dudakları zayıf bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Bu harika. Yani Boston'a gidiyorsun."

“Evet. Thorne and Roses’ın bir konseri var.”

Mabel dolaptan kesme tahtasını çıkarıp havuçları doğramaya başladı. “Seni Lorenz’le tanıştırdı mı?”

“Tanıştım ama onunla anlaşma falan imzalamayacağım. Bununla ilgili bir endişen varsa diye söylüyorum.”

Mabel başını sallayıp doğramaya devam etti. Gwen, kadının dudaklarını birbirine bastırdığını görebiliyordu.

“Ne söylemek istiyorsun? Söyle gitsin, Mabel.”

“Senin adına sevindim. Sadece dikkatli ol.”

Gwen alayla güldü. “Her konuda dikkatliyim zaten. Bunun ne farkı var ki?”

“Çünkü bu bir erkek. Hayatında hiç böyle biri olmadı. Seni yolundan çıkarabilecek biri.”

Gwen kaşlarını çatarak ellerini beline koydu. “Konu yine Ava mı?”

Mabel’in elleri durdu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Alex Fitzgerald –ya da Xander her neyse– çoktan oturmuş bir kariyere sahip. Seninki daha yeni başlıyor. Demek istediğim, hayatının bu aşamasında odağını kaybetmek çok kolay. O senden faydalanabilecek bir konumda–”

“Mabel, Tanrı aşkına.” Gwen ellerini havaya kaldırdı. “Onun yetişkin hâlini hiç tanımadın. İlişkimiz hakkında da hiçbir şey bilmiyorsun. Bana fırsatlar sunan o. Benimle birlikte kaydetmek için düetler yazıyor.”

“Ne kadar hoş,” diye sertçe karşılık verdi Mabel. “O senin yeteneğinden para kazanırken sen kariyerini ona borçlu olacaksın. Bu arada Nathan Andrews’ın keyfi de eminim yerindedir. İkinizin kapakta olduğu yeni broşürleri yayımlamayı sabırsızlıkla bekliyordur.”

Gwen, Nathan’ın bu sabah gösterdiği taslakları düşünerek ne diyeceğini bilemeden kalakaldı. “Konuyu yine nasıl Nathan ve Ava’ya getirmeyi başardın, gerçekten anlamıyorum.” Hızlı hızlı volta atıp tekrar duraksadı. “Sana bu kadar zarar veren bu insanları tanımıyorum, Mabel. Ama tanıdığım Nathan ve Ava hayatımı hiç senin kadar kontrol etmeye çalışmadı.”

Mabel bıçağını havuçlara daha sert saplamaya başladı. “Kontrol etmek mi? İstesem bile seni kontrol edemem ben. Üniversite fırsatını bir kenara atıp amatör bir orkestraya katılmayı seçtin.”

Gwen içinde bir nehir varmış gibi hissediyordu ve sonunda akmasına izin verilmişti. Mabel’in bir gün ona tebrikler ya da aferin demesini beklediği anlar zihninde dönüp duruyor, hiçbir şeyin onun için yeterli olmayacağını hatırlatıyordu. Pops asla onun için yeterince iyi olmayacaktı.

Kelimeler ağzından asit gibi döküldü. “Ava ve Nathan hakkında böyle konuşup durduğunda kulağa nasıl geldiğini biliyor musun? Kıskanç ve öfkeli. Hayatı istediği gibi gitmemiş birinin sesi gibi. Yine de o hayatı benden bekliyorsun.”

Mabel ellerini sertçe tezgâha vurdu. Kâseler sıçradı, kaşıklar şingirdadı. “Neden beklemeyeyim? Sen olağanüstüsün, Gwen. Hep öyleydin. Senin için olağanüstü şeyler istemem neden yanlış olsun?”

“Çünkü sen benim annem değilsin!”

Sözler küçük dairenin içinde yankılandı. Gwen odalar arasında dolaşıp geri kendisine çarptıklarını hissetti.

Keşke söylediklerini geri alabilseydi, o kelimeleri ağzından çıkmadan yutabilseydi. Bir anda kendini küçücük hissetti.

Mabel ona baktı, bu cümleyi duyduğunu belli eden tek şey bıçağı daha sıkı kavraması ve yanağının içini ısırmasıydı.

Az önceki öfke yerini üzüntüye bıraktı, boğazında nefes almasını zorlaştıran bir düğüme dönüştü. “Mabel, üzgünüm. Ben–”

Mabel ondan uzaklaşıp tekrar yemeğe döndü. Onu görmezden geliyordu.

Gwen on saniye bekledi, on saniye yirmiye döndü. Mabel’dan bir kelime çıkmayınca çantasını kaptı, omzuna attı ve kapıya yöneldi.

“Hiçbir zaman anne olmak istemedim,” diye fısıldadı Mabel sessizliğe. Gwen duraksadı. Mabel söylemek istediğinin kanıtıymış gibi eliyle boş daireyi işaret etti, sonra hüzünlü gözlerle ona baktı. “Ama senin bir anneye ihtiyacın vardı. Ben de elimden geleni yaptım.”

“Biliyorum. Her şeyi doğru yaptın. Sadece keşke ben farklı bir seçim yaptığımda direkt bunun ‘yanlış’ olduğunu varsaymasan.” Mabel’ın cevap vermesini bekledi. Saniyeler geçti. Hiç ses çıkmadı. “Gitmem gerek.”

Gözlerinde yaşlar birikirken kapıyı açıp hızla çıktı ve metroya koştu. Sonunda, Queens’ten uzaklaşan metroya bindiğinde gözyaşlarını serbest bıraktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Gwen, Alex'in Porsche'siyle Massachusetts'e doğru ilerlerken camdan dışarıyı izliyordu. Alex, Manhattan sokaklarında rahatlıkla ilerlerken Gwen'in Mabel'la tartıştığını ve bu konuyu konuşmak istemediğini söylemesini kabul ederek onu kendi hâline bırakmıştı. Gwen arada bir uyukluyor, uyandığında ise ailesi sayılabilecek tek kişiye nasıl bağırdığını hatırlıyordu.

Uyanık olduğu anlardaysa Alex'i izliyordu. Artık onun ailesi olup olmadığını, diğerleri gibi gidip gitmeyeceğini merak ediyordu. Alex araba sürerken ona bakıp duruyordu. Ray-Ban gözlüğünü takmıştı ve Porsche'sinin motoru altlarında gürlerken uzun parmaklarıyla direksiyona ritim tutuyordu. Otoyol açıldığında hız sınırını zorluyor, dur-kalk trafikte ise söyleniyordu.

Eli boştayken Gwen onun elini tuttu. Ağlamaktan içi hâlâ sızıyordu ve bugün sadece ona yakın olmak istiyordu. Üstelik sade beyaz V yaka tişörtü, koyu kot pantolonu ve siyah deri ceketıyla inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Arabanın her titreşimi bedenine yayılırken birkaç kez ondan kenara çekmesini isteyip istememeyi düşündü. Daha önce hiç arabada seks yapmamıştı ama bu araba, bu adam... her şey fazlasıyla doğru hissettiriyordu. Bu dürtüye karşı koymasını sağlayan tek şey yakalanma korkusuydu.

Otele vardıklarında Gwen'in içi kıpır kıpırdı, teni yanıyordu. Alex hâlâ sabahki durumdan dolayı ona biraz alan tanıyordu ama bu kadar alan yeter de artardı. Hiç mesafe istemiyordu.

Alex otel odasının kapısına kartı okuturken, "Ses provası kaçta?" diye sordu Gwen. Sesindeki hafif kısıklığı kendisi de fark etti.

Adam çantaları içeri taşıdı. "Altıda. Dinlemek ister misin?" Gwen kapıyı kapatır kapatmaz adamı duvara doğru itti.

Dudakları birleştğinde Alex şaşkınlıkla inledi. Elleri beline kaydı, oradan inerek kalçalarını kavradı. Gwen dilini onun ağzına itti, parmaklarını saçlarına doladı.

Alex'in gözleri koyulaştı. "İyi misin?" diye sordu kısık bir sesle. "İstediğin şey bu mu?"

Gwen hafif bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Hayır. İstediğim şey bu."

Dizlerinin üzerine inip kemerine uzandığında Alex sertçe nefes aldı. "Gwen."

Ona doğru başını sallayarak kemerini çözdü, düğmesi ve fermuarıyla uğraşmaya başladı. Alex bir elini yüzünden geçirirken gözleri hareketlerini takip ediyordu.

Gwen adamın fermuarını açtı ve aletini *boxer*ından hızla çıkardı. Yolcu koltuğunda saatlerce bacaklarını birbirine bastırdıktan sonra onu böyle görmek bacaklarının arasının nabız gibi atmasına neden oldu. Elini aletinin etrafına hafifçe doladı ve nazik hareketlerle onu canlandırdı.

Gwen iznini ister gibi başını kaldırdı, Alex başıyla onayladığında aletinin başına yumuşak bir öpücük kondurdu. Uzunluğu boyunca öpmeye devam etti, dudaklarının ardında Alex'in kasıldığını hissedebiliyordu.

"Bu nereden çıktı?" diye sordu ağır ağır nefes alırken.

Aletini bıraktı, kendi tişörtünün eteklerine uzandı ve başından çıkarıp attı.

"Arabani seviyorum," dedi muzipçe. "Seni de seviyorum."

Alex, sutyeniyle önünde diz çöken genç kadını izledi. Tekrar aletine uzandığında gözlerini kapatıp güldü. "Arabamı..."

"Evet," diye fısıldadı ona doğru. Dili dışarı süzülürken Alex'in eli yan tarafında yumruk hâline geldi. "Bunu yapabilmek için arabayı kenara çekmeni istemiştin."

Diline doğru kayabilmesi için dudaklarını aralayıp onu ağzına aldı. Alex'in elleri ânında saçlarını buldu; onu hiçbir şey yapmaya zorlamıyor, sadece onu sarıyordu. Henüz sadece birkaç santimini ağzına almıştı ama başını yavaşça aşağı yukarı hareket ettiriyor, dilinin onun alt kısmını okşamasına izin veriyordu.

"Gwen," diye inledi. "Harikasin."

Teşekkür edercesine mırladığında adam keskin bir nefes aldı. Gwen, aletini biraz daha ağzına aldı ve yanaklarını çukurlaştırıp onu emmeye başladı. Alex'in başı geriye doğru eğilip duvara yaslandı ve parmakları saçlarını sıkıca kavradı.

Dudakları aletinden ayrıldı ve dilini kullanarak onu tahrik etmeye başladı. Alex'in ağzı tamamen açılmıştı; Gwen onun yutkunmasını, aldığı kesik nefesleri izledi.

"Alex," dedi yumuşakça. Adam başını ona doğru eğdi ve genç kadın parmaklarını uzunluğu boyunca gezdirdikten sonra onun yeniden ağzında kaybolmasına izin verdi. Gwen, aletini yavaşça dudaklarının arasına alırken Alex'in onu izlemesini izliyordu. Gidecek yer kalmayana kadar ağzını onunla doldurdu, dudaklarını onun etrafında sıkı.

Alex'in gözkapakları titreyerek kapandı. "Beni... beni boşaltaca—"

O anda boğazının arkasına çarptı. Sesi boğuk geliyordu, saçlarının arasından uzaklaşmadan önce Alex'in parmaklarını bir anlığına başına bastırdığını hissetti.

İç çamaşırı sıırıslık olmuştı. Onu öyle çok istiyordu ki... Elini kot pantolonunun içine sokmasına saniyeler kala Alex aniden geri çekilip dudaklarından dışarı kaydı. Hızlı bir hareketle onu ayağa kaldırdı ve sanki genç kadın havanın ta kendisiymiş gibi onu öptü. Ardından belini kavrayarak kadını kucağına aldı.

Onu yatağı taşıdı ve üzerine bıraktı. Aceleyle pantolonunu çıkarırken gözleri kararmıştı. Kot pantolonu bir bacağımdan hâlâ sarkarken Alex, onun kalçasını yatakta aşağı doğru çekti, aletine bir prezervatif geçirdi ve iç çamaşırını kenara itti. O anda ikisinden de farklı nedenlerle inlemesine sebep olan hızlı bir hamleyle içine girdi.

“Gwen. Gwen, sırılsıklamsın.”

Yatağın yanında dikleşmişti, genç kadının kalçasını aşağıda tutuyordu; Gwen sesini bastırmak için elini ağzına götürdü. Zirvenin eşiğinde, düşmeye hazır hissediyordu.

“Seni seviyorum,” dedi Alex, içinde hareket etmeye devam ederken.

Gwen karşılık vermek için dudaklarını araladı ama bunun yerine tiz bir iç çekiş çıktı. Alex tam da o anda içindeki onu eriten o noktaya sürtünüyordu. Gwen kendini bıraktı, aletin etrafında kasılarak inledi. Alex ise orgazmın son damlasına kadar ritmini bozmadan ya da açıyı değiştirmeden onu becermeye devam etti. Ancak o zaman kendini bırakarak boşalmasına izin verdi ve derin bir nefesle üzerine kapandı.

Bir süre birbirlerine sarılı hâlde nefeslerini toparladılar; parmakları tenlerinde, saçlarında, dudaklarında dolaştı.

“Sanırım daha sık yolculuğa çıkmalıyız,” dedi gülerek.

Gwen, Alex’in omzuna doğru sırttı.

Toparlanıp hazırlandıktan sonra ses provasının yapılacağı yere gittiler. Dominic onu ayaklarını yerden kesen bir sarılmayla karşıladı. Gwen güldü ve tek tek gelen grubun diğer üyelerine de selam verdi. Turne menajerleri Sophia, kısa boylu, hızlı hareket eden bir kadındı. Mekânlarda Lorenz’in gözü kulağı gibi davranıyor, tüm sözleşme şartlarının yerine getirildiğinden emin oluyordu. Gwen’in sahne arkasından izleyeceğini duyduğunda pek memnun olmamış gibiydi; Alex’in ona Gwen’in nerede durması gerektiğini ekipten öğrenme görevini vermesi ise onu daha da rahatsız etmişti.

Gwen ilk kez bir ses provası izliyordu ve işin içindeki sayısız ayrıntıya hayran kalmıştı. Alex tüm bu süreçten sıkılmış gibi görünürken, Dominic sürekli dikkatini dağıtıp Gwen’e kemanyla küçük numaralar göstermeye çalışıyordu. Davulcu Carlos ise hiç ortalıkta yoktu ki bu diğerleri için pek şaşırtıcı değildi.

Sonrasında Jaden ve Dominic’le hızlı bir akşam yemeğine gittiler. Gwen, sahneye çıkmalarına yalnızca bir saat kalmışken

onların bu kadar çok yemesine inanamadı. Kendisi Pops konserlerinden önce asla yemek yiyemezdi.

Gwen, Alex'le mekâna geri dönerlerken, "Hepiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu.

"Onları Lorenz buldu. Grubu o kurdu."

Gwen başını kaldırıp Alex'e baktı, midesinde hoş olmayan bir his oluşmuştu.

"Ah. Peki iyi anlaşıyor musunuz?"

"Evet," dedi Alex onu karşıdan karşıya geçirirken. "Gerçi Forrest başta benimle sorun yaşadı." Gwen daha Forrest'ın kim olduğunu ve neden henüz onunla tanışmadığını sormaya yeltenemedi. Alex devam etti. "O yüzden Lorenz onu gruptan çıkardı. Yerine Mac'i bulduk."

Alex sahne kapısını açtı ve Gwen içeri adım attığında göz kamaştırıcı güneş ışığı bir anda kulisin loşluğuna dönüştü; o sırada zihni hızla çalışıyordu.

"Yani seninle anlaşılamayan kovuluyor mu?" dedi gülerek. Ama Alex gözlüğünü çıkarıp ona baktığında bunun şaka olmadığını anladı. Bu bir gerçektir.

Alex biraz suçlu bir ifadeyle başını eğdi. "Grubun adı Thorne and Roses. Thorne benim."

Gwen başını salladı, konunun üzerine gitmek istememişti.

Konser her biri kırk beş dakikalık setler çalan üç gruptan oluşuyordu. Thorne and Roses birkaç gün önce kadroya eklendiğinde bilet satışları bir anda fırlamış, salon tamamen dolmuştu. Bu yüzden onları son sıraya koymuşlardı.

Sıra onlara geldiğinde Alex, Gwen'i sahne menajerine götürüp nerede duracağını gösterdi. Diğer grup üyeleri loş kırmızı ışıklar altında sahneye çıkarken, Alex yüzünü avuçlarının arasına alıp onu öptü. Gwen, Alex'in dudakları onunkilerden ayrılır ayrılmaz seyircilerin çığlık atmaya başladığını duydu. Adam genç kadına göz kırpıp gülümsedi ve arkasını dönüp sahneye doğru yürürken sesler âdeta patladı. Işıklar çaktı, Carlos saymaya başladı ve müzik hoparlörlerden yükseldiğinde Gwen, Xan-

der Thorne'un yayını ince kırmızı çellosunun telleri üzerinde kaydırışını seyretti.

"Back in Black" salonu doldurdu. Xander açılıştaki riffleri yayla çalıyor, parmakları teller üzerinde ustalıkla hareket ediyordu. Seyirciyle en çok iletişimi Dominic kuruyordu; sahnenin kenarına kadar ilerleyip uzanan ellere dokunuyordu. Jaden ve Mac sırasıyla klavye ve bas çalarak altyapıyı tutarken çoğu parçada Xander liderliği ele alıyordu.

Enerjinin titreşimi Gwen'in içini ürpertti. Daha önce hiç rock konserine gitmemişti, yalnızca yumuşak koltuklu salonlarda klasik müzik dinlemişti. Perdenin arasından baktığında sahnenin önünde yüzlerce insanın zıplayıp dans ettiğini gördü. Neredeyse en önden izleyebilmesi için Alex'in onu seyircilerin arasına aldırması dileyecekti. Zaten görünüşü de buna uygundu; yırtık siyah kot ve bir grup tişörtü giymişti.

Tekrar sahneye baktığında gülümsedi. Alex inanılmazdı, resmen bambaşka biriydi. Xander Thorne'du. Bir pasajın sonunda saçlarını savurdu, Gwen bu hareketi o kadar iyi tanıyordu ki gülmeden edemedi. Aşırı özgüvenliydi, açıkça çekiciydi ve sahnede olan hiçbir şeyi umursamıyordu.

Hoparlörlerin titreşimi Gwen'in tüm bedenine yayılıyor, ışıklar sahnede otomatik hareketlerle ilerlerken yüzünde geziniyordu. Grup bir U2 coverına geçtiğinde tüm kalabalık onlarla birlikte şarkı söyledi. Şarkının sonunda Alex ona dönüp öyle bir gülümsedi ki Gwen'in midesi altüst oldu.

Kalabalık onları alkışlarken ve Dominic seyirciyi coştururken, Alex sahneden çıkıp onun yanına geldi ve ardından yüzünü kendine çekerek öptü. Adam onu ısırarak öperken, ellerini göğüslerinde ve kalçasında gezdirirken Gwen ciyaklayarak güldü.

"Ne yapıyorsun!" dedi Gwen kahkaha atarak. "Kız arkadaşını öpmek için konsere öylece ara veremezsin!"

"İzle ve gör," diye homurdandı Alex kalçasını kavrayarak.

Hoparlörden yükselen bir ses dikkatini çekti. "Ve Xander kız arkadaşına sürtünmeyi bitirince devam edebiliriz."

Şokla nefesi kesilen Gwen sahneye baktı. Dominic ona alayla sırıtıyordu. Alex boynuna doğru hafifçe ofladı, sonra dönüp Dominic'e dik dik baktı. Büyük elleriyle Gwen'in yüzünü kavrayarak sahneye dönmeden önce onu son bir kez daha öptü.

Jaden ve Mac birbirlerine sarılmış, onları taklit edercesine ellerini birbirlerinin üzerinde gezdiriyorlardı. Gwen kızardı ve parmaklarını dudaklarına götürdü.

Alex, Ruby'yi tekrar eline alıp sonraki parça için hazırlanırken uğultulu sesler arasında kendi adını duydu.

"Gwen!"

"Seni seviyorum, Gwen!"

"Bu Gwen!"

Kaşlarını çattı, perdenin arkasından bunun kim olabileceğini görmek için başını uzattı—

Ve gürültü aniden kulaklarına çarptı. Üç bin kişinin zarif alkışlarıyla dolu Carnegie Hall akustiğinden tamamen farklıydı. Bu ses... Bu ses elektrik gibiydi. Sahnenin kenarında durduğu yerden el sallayıp gülümsediğinde, beş yüz genç haykırdı.

Gwen gülerken Alex'e baktı. Adamın bakışları baş döndürücüydü. Memnun ve gururlu olsa da aynı zamanda hayvani, vahşi ve benim diyen bir alt metni vardı.

Ona göz kırpıp seyirciye bir kez daha el salladı ve yeniden sahne arkasındaki yerine geçmek için döndü.

Gwen!

Gwen!

Gwen!

Gwen!

Gwen!

Ne istediklerinden emin olamayarak güldü ve tekrar el salladı. Ta ki bakışlarını yeniden Alex'e çevirip, Dominic'in elektro kemanını kendisine uzattığını görene kadar.

Kalabalık çığlık attı.

Bu bir şaka olmalıydı. Başını iki yana salladı. "Hayır!" diye bağırdı Dominic'e. Sonra Alex'e dönüp dudaklarını oynatarak, "Sana söylemiştim, hayır!" dedi.

Alex gülümsedi ve hâlâ onun adını haykıran kalabalığı işaret etti.

Gwen yankılanan gümbürtüyü göğsünde hissediyordu. Perdenin arkasından çıktı.

Işık üzerine vururken Dominic'in kemanını aldı. Adam kolunu sıkıp *sahne senindir*, der gibi etrafı işaret etti. Gwen Alex'e baktı. Genç adam gözlerini kemana doğru kaydırarak ona sırttı.

Elektro keman çalmak istedim. O gün Gwen'in Alex'in dairesine gitme bahanesi buydu.

Ve şimdi bunu yapacaktı. Hem de kalabalığın önünde.

Gürültünün üzerinden, "Ne çalmak istiyorsun?" diye bağırdı Dominic.

Gwen'in hiçbir fikri yoktu.

Alex onunla burada Füg No.1'i çalmak ister miydi? Lorenz'in bundan hoşlanacağını hiç sanmıyordu. Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Lorenz'i daha da az mutlu edecek bir şey düşünmeye çalıştı...

Gwen yere bakıp set listesine göz attı. Sıradaki parça "Smells Like Teen Spirit" idi.

O anda Thorne and Roses dinleyerek geçirdiği yıllar, odasında Dominic'in kayıtlarıyla birlikte keman çalışı, Xander Thorne'un saçlarını savurduğunu izlediği videolar gözünün önüne geldi.

Davulcu Carlos'a baktı, adam bagetlerini çevirdi. Hazırdı.

Dudağını ısırarak Alex'e bir bakış attı ve yayı elektro kemanın üzerinde kaldırdı. "Smells Like Teen Spirit" parçasını hep Dominic başlatırdı, diğerleri ona katılırdı. Bunu biliyordu. Bu yüzden yayı çektiğinde ve açılış melodisi salonu titrettiğinde, Carlos davul atağıyla girmeden önce Alex'in gözlerinin şaşkınlıkla yumuşadığını, ardından tutkuyla parladığını gördü.

Dominic ona hayranlıkla bakarken gülüyordu.

Gwen ona göz kırptı, sonra dikkatini yeniden Alex'e verdi. Alex sahnenin ortasında oturmuş, parça ilk kıtaya girerken Ruby üzerinde melodiyi sürüklüyordu. O bakış geri gelmişti; sanki onu tam şu an, bu sahnenin ortasında, tüm seyirci izlerken becerebilir ve bunu zerre umursamamış gibi bakıyordu.

Nakarat yükseldiğinde normalde Dominic'in öne çıktığını, Mac ve Alex'in ona eşlik ettiğini biliyordu. Bu yüzden güçlü bir giriş yaptı, yıllar önce ezberlediği melodiyi çalıyordu. Çıgıllıkları ve ışıkları zihninden uzaklaştırmalı, yalnızca gruba ve müziğe odaklanmalıydı. Kalabalık bu kadar gürültülüyken bunu yapmak çok daha kolaydı. Vücudu gergin değildi, kaskatı bir hâlde çalmıyordu. Her şey hafif, eğlenceli ve baskısızdı.

Ne olduğunu tam olarak kavrayamadan şarkı bitti. Kalabalık onun için çıgık atarken Alex ona doğru ilerledi. Onu kavrayıp kaldırdı ve herkesin önünde öptü. Gwen'in ayakları yerden kesilirken bacaklarını adamın beline doladı, sesin ve onun bedeninin verdiği hisle kendini bırakmıştı.

Alex dudaklarını onunkilerden ayırıp, "Bu gece seni çıgık atana kadar becereceğim," diye fısıldadı.

Adam tekrar onu öperken, "Ben de seni," diyerek sırtıttı Gwen.

Dominic mikrofondaydı, eşyalarını toplayıp yerini Gwen'in almasına izin vereceğiyle ilgili şakalar yapıyordu. Alex onu yere indirdi. Gwen kemanı Dominic'e geri uzattı, seyirciye el sallayıp kulise dönmeye hazırdı. Ancak Dominic başını iki yana salladı, klasik parçalar için kullandığı ikinci kemanı aldı.

"Hadi ama, prenses," dedi göz kırparak. "Bunların kaçını bilmediğini görelim bakalım."

Gwen gülümsedi. Hepsini biliyordu.



Gecenin geri kalanı bulanık geçti.

Gwen onlarla birlikte sonraki altı parçayı daha çaldı. Sonunda sahne ışıklarını çaldığını düşünerek kendini rahatsız hissetmeye başlayınca ısrarları reddetti ve kemanı Dominic'e geri verdi. Setin geri kalanında kalbi durmaksızın çarpmaya devam etti, yüzündeki gülümseme de hiç silinmedi. Konserin sonunda onu sahneye çıkıp selam vermeye ve onlarla birlikte bis* parçasını da

* Seyirci isteğiyle çalınan ek parça. -çn

çalmaya zorladılar. Eğildiği o anda, Gwen bunun Pops'taki selamdan ne kadar farklı olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Bu selam, ustalığa duyulan saygıyla ilgili değildi. Bu, saf bir neşe ve tatlı bir dehşetti. Beş saniyeliğine evrenin merkezinde olmak gibi hissettiriyordu.

Sonrasında kuliste bir şişe viskiyi paylaştılar. Alex'in onu hemen otele götürme çabalarına rağmen, grubun geri kalanı onları bir saatliğine bara gitmeye ikna etti.

Videoyu ilk bulan Carlos oldu. Instagram'da görüp kendi hesabında paylaştı. Biri Gwen'in onlarla birlikte "Smooth Criminal" çaldığı âni kaydetmişti.

#GwenJackson #violinKaween #üzerimebas #OKADIN #Thorne-andRoses #XanderThorne #benibununlagömün

Carlos Instagram'da iki video daha ve "Highway to Hell" performansının tamamını içeren bir YouTube videosu daha bulduğunda, "Bir sorun olur mu?" diye sordu Gwen.

Alex viskisinden bir yudum aldı. "Tabii ki olmaz. Neden olsun ki?"

Gwen başını sallayıp bardağına baktı, eline geçen bu hediye-nin her an geri alınabileceği hissini üzerinden atmaya çalışıyordu.

Dominic bir tur daha içki ısmarlamaya kalktığında Alex onu durdurdu ve neredeyse sürükleyerek Gwen'i bardan çıkarıp bir taksiye bindirdi. Arka koltukta Alex'in parmakları Gwen'in bacaklarında dolaşıyordu. Süite çıkan asansörde Alex onu duvara yasladı, başını eğip öpmek için yüzünü kendine çevirdi. Bacağı bacaklarının arasına kayd. Gwen kırk kat boyunca inleyerek karşılık verdi.

Kapıyı açmak için anahtar kartla uğraşmak başlı başına büyük bir uğraşa dönüşmüştü ve Alex'in buna ayıracak sabrı yok gibiydi. Bu yüzden Gwen kartı ondan alıp kapıyı açtı. Alex onu içeri taşıdı, bedenini kendine sıkıca bastırarak genç kadını öpmeye devam etti.

"Bu gece olağanüstüydün," diye mırıldandı boynuna. "Işıklar sana vurduğunda..." Boğazına bir öpücük kondurdu. "O vi-

deoları izlemeliyiz, kendini görmek lazım. O kadar özgürdün ki. Hiç olmadığın kadar canlıydın.” Dudakları teninde gezinirken kalçasını ona bastırdı. “Siktir, tüm gece seni becermek istedim.”

Gwen, Alex’in yalnızca kelimeleriyle onu nefessiz bırakmayı nasıl başardığını hâlâ anlayamıyordu. Günahkâr, baştan çıkarıcı kelimelerdi. Tek yapabildiği adamın omzuna doğru gülümsemekti.

Alex’in elleri kaburgalarına doğru kaydı, tişörtünün altındaki hatları izledi. Gwen hafifçe güldü, zihni ağırlıksız bir hisle kaplanmıştı.

“Ne?” diye sordu Alex geri çekilip. Ona gülümsüyordu.

“Sadece on sekiz yaşındaki Gwen’i düşündüm,” dedi. “Ona bir gün Thorne and Roses’ı canlı izleyeceğini, onlarla sahnede keman çalacağını, sonrasında da Xander Thorne’un otel odasına gideceğini söyleseydim...”

Sırıttı ve parmak uçlarında yükselip onu yumuşakça öptü.

Öpücüklerin arasında, “Mmm. On sekiz yaşındaki Alex’e biri, senin gibi bir kadını otel odasına götüreceğini söyleseydi o da asla inanmazdı,” diye mırıldandı.

“On sekiz yaşındaki Alex beni gayet de düşürürdü.”

“Düşüremezdi.”

Gwen gülerken Alex kalçasından tutarak onu kaldırdı, bacakları onun etrafına dolandı. Onu süitinin ortasındaki kral boy yatağa taşıdı ve yatağın üzerine bırakınca Gwen küçük bir çığlıkla zıpladı. Yatağın üzerinde geriye doğru sürünürken önce botlarını sonra da tişörtünü çıkarıp attı.

Bir yerden titreşimli bir uğultu duyuldu.

Alex botlarının bağcıklarını çözmeyi bırakıp cebinden telefonunu çıkardı. Kaşlarını çatarak titreşimi susturdu. Telefonu anahtar kartı ve cüzdanıyla birlikte komodinin üzerine koydu. Gwen onun aramaya cevap verip vermeyeceğini sormadan, Alex ayak bileklerinden tutup onu kendine doğru çekti. Kotunun düğmelerini açmaya başlamıştı.

Gwen nefes nefese kaldı, gülerek Alex’in tişörtüne uzandı ve

başının üzerinden çıkardı. Elleri kalçalarında olan adamın dokunuşları aceleliydi. Gwen'in dar kotunu sıyırdı, kalçasından ve bacaklardan aşağı indirdi. Pantolonu diz hizasında bırakıp beline uzandı. Onu bir oyuncak bebekmiş gibi kolayca yüzüstü çevirdi. Genç kadını kalçası havada olacak şekilde dizlerinin üzerine kaldırdı.

Sırtına öpücükler kondurarak aşağı doldurdu ilerledi. Alex'in dudaklarını siyah dantelli iç çamaşırının üzerinde hissettiğinde Gwen'in nefesi kesildi.

Telefon bir kez daha yüksek sesle titredi, yeni bir mesaj gelmişti.

Alex bunu da görmezden geldi, danteli yana kaydırarak onu yalamaya başladı. Uzun, düz hareketler Gwen'in bacaklarını titretiyor, nefesini kesiyordu. Çok geçmeden Gwen yatağa yüzünü gömmüş inliyor, kalçası havada öylece diz çökmekten başka bir şey yapmak için kıvranıyordu.

Alex geri çekildi ve kendi soyunurken Gwen'i de tamamen soyunması için teşvik etti. Gwen kotunu çıkarıp bir kenara attı, tişörtünü de odanın diğer ucuna fırlatmıştı. Viski ve tekilanın etkisi beynini mutlu ediyordu ve Alex üzerine doğru emeklerken bedeni uğulduyordu.

Komodinden yine bir titreşim sesi geldi.

Gwen başını çevirip telefona baktı.

Lorenz.

Midesi aniden düğümlendi, bir anda tüm sarhoşluğu uçup gitti. Boynuna ve göğsüne kondurulan öpücükler bile artık dikkatini dağıtamıyordu. Aramanın cevapsız çağrıya düşmesini izlerken kilit ekranında yedi cevapsız çağrı ve on iki mesaj olduğunu gördü.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu Alex'in suçu değildi. Hatta kemani ona vermek Dominic'in fikriydi, seyircinin coşkusu da cabasıydı.

"Alex, telefonun--"

"Görmezden gel."

"Önemli olmadığına emin misin?"

Göğüslerinin arasına bir öpücük bıraktı ve gözlerinin içine baktı. “Kesinlikle. Şu anda yaptığımızdan daha önemli hiçbir şey olamaz.” Sırtıp dudaklarını göğsüne bastırdı, meme ucuna yaptığı dokunuşlarla onu kışkırtıyordu. Diğer göğsüne kayarken, “Yanılmıyorsam,” diye fısıldadı. “Bana çığlık attıran bir orgazm borçlusun.”

Gwen tavana bakarak gülümsedi, parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi. Omuzlarından iterek adamı sırtüstü yatırdı, sonra üzerine çıkıp göğsünden aşağı doğru öpücükler bıraktı. Çoktan sertleşmişti. Gwen onu girişine doğru yönlendirmeden önce yavaşça okşadı.

Alex’in elleri kalçalarında, uyluklarında, klitorisinde dolaşıyordu. Asla öylece yatıp keyfini çıkaran biri değildi, sürekli ona dokunmak zorundaydı. Gwen öne doğru uzanıp yatağın başlığına tutunduğunda, Alex başını kaldırdı ve Gwen kalçalarını sertçe üzerinde hareket ettirene kadar meme uçlarını emdi. Genç kadın pozisyonunu değiştirip dik bir şekilde oturdu. Alex boğuk bir ses çıkardı ve belinden kavrayıp onu tamamen kaldırarak sertçe aletinin üzerine indirdi. Gwen kısa bir çığlık attı, adamın göğsüne tutunarak yardım etmeye çalıştı ama Alex zaten onu kolayca yönlendiriyordu. Kalçaları ardı ardına buluşurken Alex küfürler ve sevgi sözcükleri mırıldanıyordu.

Telefon tekrar titredi.

Gwen’in gözleri hemen oraya kaydı, içindeki yoğunluk bir anda dağılmıştı.

Alex sertçe içinde hareket etmeye devam ederken, “Görmezden gel,” diye inledi.

“Alex...”

Alex derin bir nefes vererek durdu. Telefona uzanıp kulağına götürdü. “Ne var?” diye çıkıştı.

Gwen... Alex’in telefona cevap verirken hâlâ içinde kalmaya devam etmesini beklemiyordu. Geri çekilmeye çalıştı ama adamın eli kalçasını kavrayarak onu yerinde tuttu.

“Meşgulüm, o yüzden sadede gelsen iyi olur,” diye çıkıştı. Altıdağını ısırtmasını izledi. “Evet, o da burada. Gecemizi bölüyorsun.”

Gwen'in gözleri fal taşı gibi açıldı ancak bu telefon konuşmasının gittiği bu yönü durdurmaya fırsat bulamadan Alex'in eli belinden yukarı çıkarak göğsünü kavradı. Bakışlarının odağı kaymıştı, meme ucunu okşarken dudaklarını yaladı. His doğrudan bedeninin merkezine yayılırken Gwen istemsizce aletinin etrafında sıkılaştı. Hızla eliyle ağzını kapattı, Alex'in gözleri tehlikeli bir parıltıyla ona çevrilmişti.

Adam yavaşça kalçalarını hareket ettirdi, her seferinde neredeyse bir santimini oynatarak içeri ve dışarı kayıyordu. Gwen gizlice sevgilisini pencereden içeri almaya çalışan bir ergen gibi gülüşünü bastırmaya çalıştı. Alex'in bakışları, aletinin genç kadının içinde kaybolmasını izlemek için karnından aşağı kayarken, Lorenz'in söylediği bir şeye kayıtsız bir sesle karşılık verdi.

Gwen iki elini de ağzına bastırdı, Lorenz telefondaiken ses çıkarmamak için kendini parçalıyordu ama aynı zamanda da... Alex'in onu böyle, her an yakalanabileceklermiş gibi yavaşça becermesi... Gwen de kalçalarını oynatarak ona karşılık vermeye başladı. Alex'in gözkapakları titredi, başı yastığa düştü.

Sonra aniden Alex doğruldu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bir daha söyle." Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılmıştı. Ardından aniden, "Onu sen temsil etmeyeceksin," dedi sertçe.

Gwen hâlâ onun kucağındaydı, gözlerini kırıştırdı.

"Sikimde değil," diye tısladı Alex. "Başka birini bulur. Seninle anlaşma imzalamayacak."

Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Büyük bir şey oluyordu.

"Onlara evet de," dedi Alex. "Sabah daha detaylı konuşuruz." Telefonu kapatıp Gwen'e baktı.

"Ne oldu?" Sesi hafif ve gergindi.

"U2 yeniden turneye çıkacakmış. Bu geceki videoyu görmüşler." Gwen'in saçlarını geriye itti, yanağını kavradı. Gülümsedi. "Gwen Jackson ve Thorne and Roses'ın açılış grubu olmasını istiyorlar."

Gwen vücudunun her bir santiminin gerildiğini hissetti, sanki bedeni kendisine ait değilmiş gibiydi. Tek bir cümlede çok fazla şey vardı.

Gwen Jackson ve Thorne and Roses.

U2

Turne.

Her şeyi sindirmesinin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ancak zihni yeniden toparlandığında Alex boynunu öpüyor, kulağına mükemmel, gelecek ve bizim gibi kelimeler fısıldıyordu.

İçinde yeniden hareket ettiğini hissettiğinde nefesi kesildi. "Alex," diyebildi kısık sesle. "Alex, New York'tan ayrılamam. Pops var."

Alex geri çekilip ona baktı, şişmiş dudakları solgun tenine tezat oluşturunuyordu. "Ne?"

Gwen hatırlatarak, "Pops var," diye tekrarladı.

Adam ona bakakaldı. "Gwen. Bu U2. Uluslararası bir şeyden bahsediyoruz."

"Alex. Ben Manhattan Pops'ta başkembancıyım. Orada tam zamanlı bir işim var. Bir kariyerim." *Düzenli bir gelir*, diye geçirdi içinden. Kaşları çatıldı, bunu neden açıklamak zorunda kaldığını anlamaya çalışıyordu. "Daha sezonun yarısına bile gelmedik. U2 turnesi ne zaman başlıyor?"

"Yirmi iki Aralık'ta, Los Angeles'ta." Bunu son derece basit bir şeymiş gibi söyledi.

"Yirmi dördünde Noel Konseri var."

Alex ona baktı, sanki farklı dil konuşuyorlardı. "Manhattan Pops her türlü orada olacak. Bu turneyse olmayacak."

Gwen, Nathan'la Ava'yı düşündü. Onları Xander Thorne'a yeniden ulaşmaya iten maddi sıkıntıları... Şimdi en çok dikkat çeken iki isim sezonun kalanında ayrılırsa ne olacaktı?

Hayır.

"Ava ve Nathan ne olacak?"

Alex'in başparmağı yanağında gezindi. Gözleri bir anlam ararcasına onunkilerde dolaştı. Bir süre sonra, "Onlara ne olacakmış?" dedi.

Alex'in elleri teninde, aleti hâlâ içinde, nefesi yüzündeydi. Ama şu âna kadar Gwen kendini ondan hiç bu kadar uzak hissetmemişti.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Gwen, düşüncelerini toplamaya çalışarak Alex'in üzerinden indi. Bu konuşmaya hazırlanırken vücudundaki her tüy diken diken olmuştu.

"Yani sezon ortasında Pops'ı bırakmakta hiçbir sorun görmüyorsun?"

Alex elini saçlarının arasından geçirdi, kaşlarını çatarak kıza baktı. "Beni doğru duyduğundan emin misin? U2, bu gecenin yüz katı kalabalıklara karşı birlikte müzik yaparak dünyayı gezmemizi istiyorlar."

"Ben..." Gwen, dizlerinin üzerinde doğruldu. "Peki sen doğru duyduğuna emin misin? U2, Thorne and Roses'ın ön grupları olmasını istiyor."

"Gwen Jackson ve Thorne and Roses," diye düzeltti Alex.

"Öyle bir müzik grubu yok." Gwen gergin bir kahkaha attı. "Demek istediğim... Bu gece yaptığımız şey harikaydı ama--"

"İnanılmazdı, Gwen--"

"İyi de Dom bu işin neresinde!" Gözlerini kırıştıtarak Alex'e baktı. "Bu gece onun kısımlarını çaldım!"

"Onun için ikinci bir keman partisi yazarım," dedi Alex hızla. "Bazı yerleri doldurabilir... ya da..."

Gwen kaşlarını kaldırdı, konuşmaya devam etmesini bekliyordu. "Ya da yerine başkası mı geçer? Forrest'a yaptığınız gibi?"

Alex ona ters ters baktı. "Hayır, o öyle de--"

“Tam olarak öyle olacak–”

“Asıl olayı anlamıyorsun.” Alex, yataktan kalkıp odada volta atmaya başladı. “Pops’tan ayrılmak istemiyorsun, değil mi?”

“Pops’tan ayrılamam!” Elleri havaya kalktı, sanki hissettiklerini ancak elle tutulur bir şeye dönüştürebilirse ona anlatabilecekti. “Orada beni mutlu eden bir pozisyonum var–”

“Mutlu mu? Bu gece nasıl çaldığını gördüm. Müziğe hiç olmadığı kadar uyum sağlamıştın. İşte o, yani bu gece gerçek mutluluktu.”

Gwen, kelimelerinin içine işlemesine izin vermeyi reddederek başını iki yana salladı. Kıyafetlerine uzandı. “Biliyor musun, sonunda başkemancı olarak kendime güvenmeye başlamıştım. Nihayet rahat hissediyordum–”

“Rahat,” diye tekrarladı Alex. “Rahat hissetmemelisin, Gwen. Meydan okunmuş hissetmen gerekiyor!”

Tişörtünü başından geçirirken, “Yapma şunu,” diye çıkıştı. “Lütfen bana müzik yaparken ne hissetmem gerektiğini anlatmayı bırak. Tanıştığımız ilk andan beri bunu yapıyorsun ve niyetin kötü olmasa bile bu çok aşağılayıcı.” İç çamaşırını alıp giydi, Mabel’in söylediklerini zihninden çıkarmaya çalışıyordu. Nathan ve Ava hakkında söyledikleri... Onca zaman ona akranı değil de öğrencisiymiş gibi davrandığı hakkında...

Mabel’in uzaktan gördüğü, Gwen’in ise yaşarken fark edemediği tüm o benzerlikler...

“Neden giyiniyorsun?” diye sordu Alex.

“Çıplakken seninle kavgaya edemem,” diye mırıldandı.

“Kavgaya etmiyoruz, sadece durumu tartışıyoruz.”

Gwen alayla burun kıvırdı ve *boxer*’ını ona fırlattı. “Tartışmak sonunda bir uzlaşmaya varacağımız anlamına gelir.”

Alex tek eliyle iç çamaşırını yakaladı, bakışları ona kilitlenmişti. Boxerı üzerine geçirirken, “Neden bunu hiç değerlendirmiyorsun? Niye Pops’tan ayrılmıyorsun? Seni orada tutan ne?” diye sordu.

“Pops benim ilk...” Boğazı düğümlendi. Gözlerinin önüne

görüntüler geldi, hastane yatağındaki annesi, solunum cihazına bağlı büyükbabası. Yutkundu. “Orada bir ailem var. Düzenim var. Henry var, Mei var, siktiğimin Diane’i bile var! Oraya gidiyorum ve ait olduğumu hissedebiliyorum.” Başını kaldırıp ona baktı. “Senin orada gerçekten ailen var, Alex.”

“Onlar benim ailem değil,” dedi başını iki yana sallayarak. “Uzun zamandır değiller ve—”

“Daha bu sabah annenin evindeydim. Seni özleyorsun. Her zamanki gibi senin de gelmeni umuyordu. Seni bekliyordu.”

“Başarısız olmamı bekliyordu,” diye çıkıştı Alex. “Tam hedefe yaklaştığımı düşündüğüm anda elimden almak için. Yaptıkları şey bu, Gwen. Mabel ona ne yaptıklarını anlatmadı mı?”

Gwen duraksadı ama konuyu değiştirmesine izin vermeyecek yeniden odaklandı.

“Gerçekten başkembancık olmak istiyor muydun?”

“Hem de tüm hayatım boyunca,” dedi sertçe. “Beni bunun için yetiştirdiler. ‘Haftada üç video, Alex. O zaman özel olacaksın. Bir yıl çellolarda kal yeter, Alex. Sonra o sandalye senin.’” Bir şeyleri tekmelemek istiyormuş gibi görünüyordu.

“Peki keman çalmaya dönmek için ‘Xander Thorne’ isminden vazgeçer miydin?” Gwen başını iki yana salladı. “Sana kendini kanıtlaman için bir yıl verdiler ve sen her şeye sürekli geç geldin, agresiftin ve hiç profesyonel değildin. Gerçekten Lorenz’le yaptığın sözleşmeyi bırakmak isteseydin bunun için çabalardın, Alex.”

Alex ona doğru bir adım attı. “İki farklı kariyeri aynı anda yürütüyordum—”

“Bunu yapmak zorunda değildin! Lorenz’le bağlarını koparıp Pops’a gelebilirdin. Bir süreliğine hiç kimse olmaktan bu kadar mı korkuyordun?” Gwen sertçe ona bakarken adamın tereddüdü açıkça ortadaydı. “Evet, korkuyordun. Xander Thorne’u geride bırakmaktan korkuyordun.”

“Bu noktaya gelebilmek için ne kadar çalıştığımı biliyor musun?” diye sordu. “Ne kadar çok şeyi geride bırakmak zorunda kaldığımı—”

“Aileni mi kastediyorsun? Soyadını mı? Senin için dünyadaki her kapıyı açabilecek şeyleri mi?” Gwen üstdudağının kıvrıldığını hissedebiliyordu.

“Bu beni boğuyordu, Gwen!” Eli göğsüne gitti. “Yıllarca boğuldum! Mükemmel olma baskısı, daha iyi olma zorunluluğu. Bunların hiçbiri benim için değildi, diğer insanlar içindi.”

“Bu doğru değil, Alex,” dedi Gwen yumuşakça; anlamasını sağlamaya çalışıyordu. “Seni tanıyorum. Nasıl çaldığını biliyorum. Yeterince iyi olmadığında başa dönüyorsun. Kusursuzdan birazcık bile daha azını yapmaya katlanamıyorsun. Bunu ailen için yaptığını sanıyor olabilirsin ama en az onlar kadar kendin için de yapıyorsun.”

Gwen ona yaklaştı, kalması için onu ikna etmeyi umuyordu. Turneden vazgeçmesi için. Alex’in çenesi gerilmişti, gözleri onunkileri delip geçiyordu.

“Roses için çok emek verdiğini biliyorum. Ama o sana ait değil, Alex. Lorenz’e ait.”

Alex gözlerini kırpıştırarak ona baktı, kaşları çatılmıştı.

Gwen uzanıp kollarına dokundu. “İnsanları etkileme ihtiyacından kurtulduğunu sanıyorsun ama Lorenz hâlâ seni kontrol ediyor. Üzerinde fazla hak sahibi. Benimle gel. Sezonu tamamla. Sorumluluğunu yerine getir, sonra başka bir şey seç.”

Alex yutkundu. “Peki sen nereye gidiyorsun, Gwen? İlk kez kemanı eline aldığında hayalin bir orkestrayı akort etmek ve partiyonu notaya dökmek miydi? Şehre bir konuk solist geldiğinde geri çekilmek miydi?”

Gwen altdudağını ısırdı, nefesi hızlanmıştı. On iki yaşındayken New York Filarmoni videolarını izlediği günleri anımsadı. Başkemancının, bütün işi o yapmışken Hilary Hahn için neden kenara çekilmek zorunda olduğunu Mabel’a soruşunu... Gerçekten arzuladığı şey bir girişinin olması ve selam vermek miydi? Yoksa asıl istediği bu geceki kalabalığın uğultusu muydu? Yüzlerce insanın dans ederken çıkardığı o sağır edici ses, kadife koltuklarda oturan binlerce kişinin akustik alkışını bile bastıran o gürültü müydü? Tüm o ışıklar, titreşim...

Başını iki yana sallayarak gözlerini kapattı. Onu yoldan çıkarabilecek düşünce ve arzularını zihninden kovmaya çalışıyordu. Yerden çoraplarını aldı.

“Konumuz bu değil. Ayrıca tartışmanın bir anlamı da yok çünkü senin aksine ben sözleşmemi bozacak biri değilim.” Ayakkabılarını aldı, damarlarında dolaşan asitle sertçe ona döndü. “Pardon, sözleşmelerini bozan Xander’dı, değil mi? Çünkü Alex asla böyle bir şey yapmaz.”

Alex’in gözleri kısıldı. “Onların farklı insanlar olduğunu mu sanıyorsun?”

“Öyle olduklarını biliyorum!” dedi Gwen. “Xander bir sahne adı. Bir persona. Bir süreliğine büründüğün bir kişilik.”

“Peki ‘Alex’ kim?” diye sordu ve Gwen onun tamamen hareketsiz kalarak cevabını beklediğini fark etti.

Yanına gidip çenesine uzandı. “Alex, benim âşık olduğum kişi.”

“İkisi de... İkisi de benim, Gwen.”

“En yakın arkadaşların sana Alex diyor,” dedi. “Sana Alex diye seslenmemi sevdiğini söylemiştin!”

“Ama birini diğerine tercih edebileceğini söylemedim. Sen Alex’e âşık olduğunu sansan da Xander Thorne olmasaydım beni fark etmezdin bile.”

Gwen’in boğazından gergin bir kahkaha çıktı. “Xander Thorne diye biri yok! Bu bir sahne adı. Ve Lorenz’e ait!”

Alex sanki az önce onu tokatlamış gibi irkildi. Bir adım geri çekildi, gözleri otel halısına çevrildi.

“Yani... Kariyerim yerine seni seçmemi istiyorsun. Ama sen benim için aynısını yapamıyorsun.”

Gwen dudaklarını aralasa da sadece boğuk bir ses çıkarabildi. “Ama... ama sen Xander Thorne’dan çok daha fazlasısın. Bestecisin, klasik eğitim almış bir müzisyensin. Orkestra şefliği yapmak istediğini bile söyledin! Xander Thorne senin tüm kariyerin değil, Alex.”

Adamın yüzü ifadesizdi. “Pops da senin tüm kariyerin olmamalı.”

Gwen vücudunun gerildiğini hissetti. Ona bağırarak istiyordu. Sırf Stradivarius kemani, Porsche'si ve Upper East Side'da iki odalı bir dairesi var diye başkalarına nasıl geçineceklerini söylemeye hakkı yoktu. Çünkü onun için kariyer bu demektir. Pops bu demektir. Bir geçim kaynağıydı.

Alex elini saçlarının arasından geçirdi ve geriye doğru bir adım attı. Bir şey daha söyleyecek gibi görünüyordu ama onun yerine banyoya gitti.

Duşun çalıştığını duyan Gwen kapalı kapıya bakakaldı. İçeri dalıp durumu düzeltmek için çabalaması gerekip gerekmediğini düşündü. Ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Alex hep daha iyi fırsatların peşinden giderek projeleri ve insanları geride mi bırakacaktı? Ya bir gün Gwen o insanlardan biri olursa?

Çantasını alıp otel odasından çıktı.

Uzun vedalar yoktu.



Gecenin ikisinde Boston otobüs terminaline gitmek resmen kâbus gibiydi. Son bir saat içinde Alex'ten birkaç mesaj gelmişti.

Hangi odadasın? Dış fırçanı ve makyaj malzemelerini getireyim.

Benimle arabaya binmek zorunda kalmaman için Carlos'tan seni götürmesini rica edebilirim. Sadece hangi odada olduğunu söyle.

Gwen mesajların birikmesine müsaade etti, hepsini okusa da hiçbirini cevaplamadı.

Otobüs nihayet Boston'dan ayrıldı ve yolculuğun ikinci saatinde, Gwen pencereden sayısız arabanın yolda ilerlediğini görmesine rağmen, otobüs şoförü yolların çok buzlu olduğunu söyleyerek devam edemeyeceklerini anons etti. Bir dinlenme tesisine yanaştılar. Gwen, Motel 6 isimli otele gitti ve elli dolara pencere kenarındaki bir sandalyeye oturup iki saat boyunca Mabel'in eski püskü Civic'iyle gelmesini bekledi.

Mabel, Gwen çantasını bagaja koyup onun uzattığı ılık kahve termosunu alırken hiçbir şey söylemedi. Connecticut'a girene kadar da sessizlik bozulmadı. "Bana Ava Fitzgerald'la ilgili anlatmadığın şey ne?"

Gwen, sessizlik olduğunda bir an Mabel cevap vermeyecek sandı.

“Sana birlikte müzik yazdığımızı anlatmıştım,” dedi sonunda. “Bir gün senfoni için çok güzel bir fikir bulduk. Neredeyse on yıl boyunca, onun ilk evliliği, oğlunun düğünü, babamın ölümü, onun boşanması boyunca karşılıklı yazıp notaya döktük. Yol boyunca pek çok aksilik yaşasak da çalışmaya devam ettik. Sonra Ava notalarımızı Nathan’a gösterdi ve bunun Pops’ın çalabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Nathan uygun olmadığını söyledi, belki de haklıydı.”

Mabel’in sesi gerildi. “Ama bir gün Ava onunla Washington’da bir gösterideyken, Nathan ona keman partilerinden birini çalmasını önerdi. İnternete yüklenen bir videosu vardı, bu durumu ancak o şekilde öğrendim. Çünkü kesinlikle benim adım geçmiyordu. Ne gazetelerde ne de orkestra forumlarında ve evet, o dönem öyle şeyler vardı.” Direksiyonu daha sıkı kavradı. “‘Ava Fitzgerald İlk Orijinal Bestesini Çalıyor’ diye yazmışlardı. Aslında o kısmı birlikte yazmıştık. Hatta muhtemelen yüzde altmışı bana aitti. Ava’yı arayıp neden hiçbir yerde adımın geçmediğini sorduğumda bana, ‘Boş ver, Mae. Sadece eğlencesineydi. Para yoktu, bu yüzden detaylara girmeye değmez,’ dedi.

Mabel’in buzlu yollarda araba sürmesini izlerken Gwen’in kalbi sıkıştı.

“Bu durum hiç içime sinmedi ama bir yıldır bunun üzerinde çalışmadığımız için tartışmanın da bir anlamı yok gibiydi. Nathan, Ava’nın bestecilikten çok performansa odaklanmasını istiyordu. Yaklaşık beş yıl sonra Nathan bir röportaj veriyordu ve muhabir o performans gündeme getirdi. Nathan’ın cevabını kelimesi kelimesine hatırlıyorum: “Ava gerçekten çok yetenekli bir besteci. Daha fazla projeye vakit ayıramaması üzücü olsa da o keman solosunu tekrar duymak beni çok mutlu etti. Üzerinde çok çalışmıştık.” Yine benim adımdan bahsedilmemişti.”

Gwen yanaklarının öfkeyle yandığını hissedebiliyordu. Mabel’in sesi durumu kabullenmiş, donuktu ve Gwen, kadının içindeki mücadele ateşini yeniden yakabilmeyi diledi.

“Bu iğrenç bir şey. Çok üzgünüm.”

Isıtıcı çalışırken, arka planda yumuşakça Mozart çalıyordu. Gwen, Mabel daha fazla konuşmak isterse diye onun bir şeyler söylemesini bekledi ama çöken sessizlik kilometreler boyunca sürdü.

“Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim,” dedi sonunda. Derin bir nefes aldı. “Sen benim ailemsin, biliyorsun. Bu yüzden benimle gurur duymadığını hissettiğimde çok canım yanıyor.”

“Seninle her zaman gurur duyuyorum. Ama bunu göstermekte daha iyi olabilirim.”

Gwen başını salladı, kulağını cama yasladı ve aralarındaki sessizlikte esen rüzgârın uğultusunu dinledi.

Çello Süiti No.5

Bazı günler Alex, Mabel'ı, annesini özlediğinden daha çok özölüyordu. Büyüdükçe kadının mesafeli duruşunu anlamak daha kolay olmuştu; sonuçta aralarında kan bağı yoktu.

Yaramazlık yaptığında Mabel onu kulak memesinden tutup prova odasından sürükleyerek çıkarırdı. Endişeyle hemen bir şeylere ihtiyacı olduğunu açıklayarak onun nota arşivini hışımla karıştırırken, Mabel yalnızca onu öylece süzer ve durup soluklanmasını beklerdi. Bazen kapıda durup "Merhaba, günaydın," demeden direkt içeri dalarsa onunla asla konuşmazdı.

En önemlisi de Mabel'ın en başta Nathan'ın videoları konusunda annesini uyardığını biliyordu. O mesajı görmemesi gerekiyordu ama görmüştü. Nathan, haftada üç video çekebilmek için Alex'i durmadan zorlarken, bazen birini yetersiz bulduğunda yeniden çekilmesini isteyerek sayıyı dörde çıkarırken, Mabel elinden geleni yapıp oğlunun kendini tükettiğini görmesini sağlamaya çalışmıştı.

Başlangıçta, Juilliard'dan ayrıldığı, Lorenz'i takip ettiği ve Xander Thorne'a dönüştüğü için hiçbir pişmanlık duymamıştı. Zaten Lorenz de ona pişmanlık duymamasını söylemişti. Alex'e annesinden, Nathan'dan ve onun için seçilmiş hayattan kesin bir şekilde kopması gerektiğini söylemişti. Eğer tekrar keman çalarsa ya da annesiyle konuşmayı sürdürürse onu eğitmeyeceğini ve desteklemeyeceğini de açıkça belirtmişti. Fitzgerald soyadını ge-

ride bırakmalıydı. Hatta annesinin numarasını silip engellemek için Alex'ten telefonunu bile istemişti.

O zaman on dokuz yaşındaydı. Juilliard ona bir şey sunmuyordu. Annesi ve Nathan onu ileri taşımıyordu. Potansiyelini gördüğünü söyleyen ve bununla ne yapacağını bilen tek kişi Lorenz'di. Kariyerinde onunla gerçekten ortak olmak isteyen tek kişi de oydu. Alex telefonu kolayca ona uzatmıştı. Lorenz bunu kolaylaştırmıştı.

Annesinin diğer hatlardan yaptığı aramalar zamanla azalmış, sonra tamamen kesilmişti. Ama her ayın ilk günü Mabel ona bir sesli mesaj bırakırdı. Çoğunlukla aptal olduğunu söylerdi. Çocuk. Burnu havada bir budala. Ama sonra dükkândan bahsederdi, kimlerin uğradığını, yeni gelen notaları, yetim dâhisinin ne kadar iyi ilerlediğini anlatırdı.

Alex telefonlarının hiçbirini açmadı. Geri de aramadı.

Silmediği için biriken o sayısız sesli mesaj, hiç hafiflemeyen bir yük gibiydi. Başlangıçtaki tek pişmanlığı buydu.

Sonraları pişmanlıklar, deredeki balıklar gibi akıp gidecekti. Bir şekilde yirmili yaşlarının tamamını kapsayan on yıllık sözleşmeler, devrettiği vekâlet yetkisi, normalde yüzde on beş olması gerekirken kabul ettiği yüzde yirmi beşlik pay... Başlangıçta hepsi buna değmişti. Forrest onunla sorun yaşamıştı ve gönderilmişti. O on yıllık sözleşmelerde iş güvencesi vardı. Üstelik bestelerini üretmek Lorenz'in da işine geliyordu, özellikle de kayıtların hakları ona ait olduğu için.

Ama Mabel'in telefonlarını hiç açmamak... İşte bu en büyük pişmanlığıydı.

Alex sabahın dördünde otel odasında volta atarken minibarı talan etmiş, resepsiyonu bilgi almak için terörize etmişti. Mabel'dan bir mesaj geldi.

O benimle. Güvende. Git uyu, Alex.

Alex'in boğazından bir hıçkırık koptu. Bunun üstünde, altı yıl öncesinden kalan *Anneni ara, pislik* mesajı duruyordu. Onun da üstünde, Juilliard seçmeleri için üç yeni parça isteği vardı.

O benimle. Güvende. Git uyu, Alex.

Başparmağıyla o kelimelerin üzerinden geçti.

Mabel'ı düşündü; dükkânın tezgâhının arkasında durup onu izlediği anları... Alex rafların arasında volta atıp kitapları karıştırırken, asla etkilenmeyecek birini etkilemek için kusursuz parçayı arardı. Mabel ise o durup selam verene ve insan gibi davranana kadar onunla konuşmayı reddederdi.

Belki de bu gece böyle düzgün davransaydı, Gwen kaçıp gitmezdi.

Lorenz sabah sekizde otel odasına gelmişti. Alex o an sarhoşluğun etkisinden fark etmese de sonradan Lorenz'in bakışlarının süitte Gwen'i aradığını hatırlayacaktı... Sıradan bir konuşma için evrak çantasıyla gelmiş, Gwen'e imzalaması için belgeler getirmişti.

Alex, Gwen'in onlara katılmayacağını söylediğinde Lorenz dudaklarını birbirine bastırdı, başını salladı ve pencereden dışarı baktı.

"Anlaşıldı," dedi. "Sen bu turneyi yapabilecek misin?"

"Elbette," dedi Alex.

"O hâlde lütfen telefonunu ver. Numarasını sileceğim ve engelleyeceğim."

Alex derin bir nefes aldı. "Hayır."

"Xander Thorne için yüzde yüz onunu veremeyeceğini düşünüyorsan, verebilecek birini bulurum. O kız aylardır dikkatini dağıtıyor." Lorenz'in dudakları kıvrıldı. "Pops'a geri dönmek mi? Ne uğruna? Annen ve üvey baban için tekrar mı çalacaksın? Sonra ne olacak? Hayır, Xander. Ya bunların hepsini geride bırakırsın ya da bu turneye çıkmazsın."

"Ciddi olamazsın," dedi Alex. "Kiminle görüşeceğime sen karar veremezsin. Bu sözleşmede yok."

"Doğru maddeyi bulacağıma emin olabilirsiniz. Geç kaldığın ya da işini savsakladığın için seni işten çıkarabilirim. Bunun yazılı olduğunu biliyorum."

"Beni kovacak mısın?" diye alay etti Alex. "Nasıl?"

“Sabrımı zorlama,” dedi Lorenz tembelce. “Şimdi Gwen Jackson’la tüm iletişimini keseceksin. Yarın Los Angeles’a gidiyoruz. Şehir dışında prova yapacağız, yani dikkat dağıtıcı hiçbir şey olmayacak. Sosyal medya hesaplarının şifreleri de şu anda değiştiriliyor, böylece turne dışında hiçbir şeyle ilgilenmek zorunda kalmayacaksın.”

Alex ona baktı. Lorenz’in bu tür tehditlerini daha önce de duymuştu, sadece genelde bunları grubun diğer üyelerine yöneltirdi.

“Ya o ya da grup, Xander. Onun için uğruna çalıştığın her şeyden vazgeçmeye değer mi?”

Alex tartışmalarını düşündü. Gwen onu görmüyordu bile. Yalnızca bir tarafını istiyordu. Oysa Alex, tamamını anladığını sanmıştı.

Peki Xander Thorne elinden alınırsa geriye ne kalacaktı? Alex Fitzgerald’ı zaten geride bırakmıştı. Hayatının hiçbir döneminde isimsiz, itibarsız kalmamıştı. Önce ailesinin adı vardı, sonra kendi adı.

Telefonunu cebinden çıkardı, kilidini açtı ve Lorenz’e uzattı.

Zaten pişmanlıklarla doluydu. Bir tane daha ne fark ederdi ki?

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gwen, Şükran Günü'nden sonraki tüm günü uyuyarak geçirmişti. Evde yalnızdı, bu yüzden battaniyelerinin arasına sığınarak kendine bir yuva yapıp ağlamıştı. Sabah sekizde Alex'e çoktan New York'a döndüğünü, bir araca ihtiyacı olmadığını söyleyen kısa bir mesaj attıktan sonra telefonunu kapatmış ve sessizliğin tadını çıkarmaya çalışmıştı.

O öğleden sonra saat dörtte nihayet uyandığında telefonunu açtı ve Nathan'dan yedi sesli mesaj, yirmi üç kısa mesaj ve bir e-posta geldiğini gördü. Nathan, fotoğraf çekimini konuşmak için cumartesi günü Xander'la birlikte müsait olup olmadıklarını soruyordu.

Gwen yüzünü yeniden yastığına gömdü. Sevgililer Günü konseri iptal edilmek zorundaydı. Sezonun geri kalanını finanse etmek için başka bir yol bulmaları gerekecekti. Uykulu gözlerini ovuşturdu, derin bir nefes aldı ve Alex'in gece boyunca attığı, onu aramasını isteyen mesajları okudu. Gözleri dolmadan onları okuyamıyordu. Olanların sonuçlarıyla yüzleşmeyi birkaç saat daha ertelemek istiyordu. Nathan'a e-posta ile cevap verdi ve cumartesi sabahı saat on için randevulaştılar. Sonra dönüp tekrar uykuya daldı.

Cumartesi günü ilk kez duş aldı ve Alex'in kokusunu üzerinden yıkadı. Trene binip Carnegie Hall'a gitti. İçeri girmeden önce binaya bakmak için duraksadı. On dokuz yaşında, korku için-

de Pops seçmelerine geldiği gün gözünün önünde belirdi. Stern Oditoryumu'ndaki sahnede bile durmayı hak etmediğini düşünmüştü. Şimdi ise o sahne en az Nathan'ın olduğu kadar onundu.

Yan kapıdan içeri girip çok iyi tanıdığı ofise doğru merdivenleri ağır adımlarla çıktı. Kapıyı çaldıktan sonra Nathan'ın, "Gir!" diye seslenmesi üzerine kapıyı açtı. Oda rahattı, duvarları ödülleriyle, Nathan'ın Stephen Sondheim ve John Williams ile çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu. Nathan masasında notalara göz geziyor, Ava ise kanepede elinde iPad'i ve kalemyle oturuyordu. Gwen içeri girdiğinde ikisi de ona gülümsedi, Gwen de aynı şekilde karşılık vermeye çalıştı. Ancak haklarında öğrendiklerinden sonra bunu yapması zor olmuştu.

"Gwen," dedi Ava. "Boston nasıldı?"

Dudağı titrese de kendini tuttu. "İyiydi--"

Nathan, onun arkasındaki koridora bakarak, "Alex seninle değil mi?" diye sordu.

"Hayır, maalesef." Gwen kapıyı kapattı ve ellerini önünde birleştirdi. "Bunu söyleyen kişi ben olduğum için üzgünüm ancak..." Derin bir nefes aldı. "Thorne and Roses, U2 ile turneye çıkıyor."

Ofise derin bir sessizlik hâkim oldu. Ava gözlüğünü çıkarıp alnını ovuşturdu.

"Ben... bana böyle bir bilgi gelmedi." Nathan gözlerini kırıştırıyordu.

"Perşembe günü oldu," dedi Gwen.

Ava iPad'ini bıraktı, yanındaki yeri işaret etti. Nathan bilgisayarına dönüp e-postalarını kontrol etmeye başladığında Gwen yanına oturarak Ava'ya döndü.

"Sanırım Alex'le de ayrıldık." Sesi çatlamıştı. Gözyaşlarını tutmaya çalışırken yanağını ısırды. Ava derin bir nefes aldı ve eli ni tuttu. "Sevgililer Günü konseri için çok üzgünüm--"

"Saçmalık," dedi Ava. "O geleceği için en doğru olanı yapmak zorunda, sen de kendin için en doğru olanı yapmak zorundasın."

Gwen işte o an ağlamaya başladı. Başını sallayıp dizlerine baktı, gözyaşları kirpiklerinden damlıyordu. "Onlar... beni de turneye çağırdılar. U2, Thorne and Roses'la birlikte olmamı istedi ama ben--"

"Sen ne dedin?"

Gwen'in başı hızla Nathan'ın olduğu yere döndü, adam sonunda başını bilgisayardan kaldırmıştı. Neredeyse tedirgin görünüyordu.

"Hayır dedim. Pops'ta kalacağımı söyledim."

Nathan'ın yüzündeki gerginlik bir anda kayboldu. Gwen onun aksi bir ihtimal konusunda nasıl olup da endişelenebildiğini merak etti.

"Sen nasılsın?" Ava elini sıktı. Gwen gözyaşlarını sildi, cevap verecekken...

"İşte bu!"

Gwen ve Ava, Nathan'a baktı. Nathan zafer dolu bir gülümsemeyle bilgisayar başından ayağa fırlamıştı.

"12 Şubat'ta U2 konseri yok. Carnegie'deki diğer boş gün buydu."

Gwen ona boş boş baktı, ne demek istediğini anlamamıştı. Ava gergince boğazını temizlediğinde adamın kastettiği şeyi idrak etti.

"Gwen ve Alex ayrıldı, sevgilim."

Nathan elini sallayarak üzgün bir ifadeyle Gwen'e döndü. "Doğru. Üzgünüm, Gwen. Birlikte harikaydınız ve bunun sizin için zor bir dönem olduğuna eminim. Ben sadece..." Masasının arkasından çıkıp volta atmaya başladı. "Eh, şöyle düşünelim, konseri on ikisinde verirsek, Alex o günün sabahında uçakla Teksas'tan gelebilir. Zaten sizin için sadece bir ses provası yeterli. İkiniz de fazla prova yapmadan çalabilecek kadar iyisiniz."

Gwen'in boğazına bir buz parçası oturdu, oradan midesine doğru kaydı ve ürperti tüm bedenine yayıldı. Elinin altında Ava'nın elinin gerildiğini hissedebiliyordu. Nathan konuşmaya devam etti.

Sanki asıl darbe buymuş gibi, "Tüm tanıtımlar ayrı ayrı yapılabilir," dedi alçak sesle. "Konser gününe kadar birbirinizi görmemiz bile gerekmez--"

"Niyetin hâlâ Sevgililer Günü'nde çalmamız mı?" diye sordu Gwen ifadesiz bir sesle. "Ve bizi bir çift olarak tanıtma kararın devam mı ediyor?"

"İnsanlar bunu sürekli yapıyor, Gwen," dedi Nathan.

Ava elini Gwen'inkinden çekti ve parmaklarını dudaklarına bastırdı. Gwen yardım isteyerek ona baktı ama Ava içinden çıkmak isteyen kelimeleri geri itmeye çalışırcasına parmaklarını ağzına bastırmaya devam ediyordu.

"Bugün Lorenz'le iletişime geçeceğim. Tabii sezonun geri kalanı için başçellist sandalyesine Gordon geçecek. "Baby It's Cold Outside" parçasını tekrar düşünmemiz gerekecek. Önce Alex'i uçakla buraya getirmek konusunda Lorenz ne der bakarım--"

"Nathan," diye fısıldadı Gwen. "Bunu düşünmem gerek." Nathan volta atmayı bırakarak ona döndü. "Daha yeni ayrılmışken bunları düşünmek çok fazla."

"Ah, Gwen, tabii ki." Hemen kanepede onun yanına oturdu ve Gwen'i Ava'yla kendi arasına sıkıştırdı. "Lütfen bunu bir düşün. Durumu mümkün olduğunca acısız hâle getirebiliriz, bu sayede konserle birlikte sezonun geri kalanını finanse edebiliriz."

Resmen teni gerilmiş, ciğerleri kaburgalarına karşı sertleşmişti. O anda daha önce Nathan'a güvenerek büyük bir hata yaptığını fark etti. Her şeyin kendi iyiliği için olduğunu sanmıştı. Fakat o anda gözündeki pembe gözlükler çıkarılmıştı.

"Anlıyorum."

Nathan gülümsedi ve hafifçe omzunu sıktı.

Gwen odadan çıkarken Ava hâlâ parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdiriyordu. Sanki sesi dışarı taşmadan önce fiziksel olarak yakalayabilecekmiş gibi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gwen New York'ta aralık ayından hep nefret etmişti. Hava soğuk olsa da kar yağmazdı. Bu da onu huzursuz ederdi. Olması gereken bir şey varmış da evren onu sana vermiyormuş gibi bir hissi oluşurdu.

Boston'da olanlardan yaklaşık bir hafta sonra postayla bir kutu aldı. Sonya, Alex'in dairesindeki Gwen'e ait tüm kişisel eşyaları toplamış ve kutulamıştı; ayrıca eksik bir şey olursa aşağıdaki numaradan kendisine ulaşmasını isteyen bir not eklemişti. Gwen bir saat boyunca öfkeden deliye dönmüş, ardından da saatlerce ağlamıştı.

Yani, Alex'in onunla işi bitmiş miydi?

Onca kişi arasından Dom'dan, Lorenz'in turne provaları için grubu şehir dışına götürdüğünü öğrenmişti. Bu yüzden yakın zamanda Alex'in kapısını çalıp konuşmak için çıkagelmesini zaten beklemiyordu.

Bir kez ona mesaj attı, provaların nasıl gittiğini sordu. Mesaj iletilmedi. Gwen, hayatında ilk kez birinin onu engellediğini fark ederek telefonuna bakakaldı. Instagram hesabına ve e-posta adresine de yazdı ama hiçbir cevap alamadı.

Ev, Jacob'la Declan'm onu teselli etmeye çalışmasıyla daha da daralmış gibiydi. Nereye kaçmaya çalışsa peşindeydiler. Declan, Lorenz'in Alex'le yaptığı sözleşmeler hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu ama Gwen bunların detaylarını hiç öğrenememişti.

Telefonuna notlar alırken, “Avukat merakı işte,” dedi Declan. Sonunda Gwen, Jacob’a gidip erkek arkadaşında kalabileceğini söyledi. Kendi alanına ihtiyacı vardı.

Provalara gitmeye her zamanki gibi devam etti ve Alex’le el ele girip çıktıkları günleri düşünmemeye çalıştı. Noel konserinden bir hafta önceye kadar Nathan hâlâ Xander Thorne’un yokluğunu açıklamamıştı. Muhtemelen bir gün mucizevi şekilde kapıdan içeri gireceğini umuyorlardı. Yedek müzisyen tüm provalara katılmıştı fakat Gwen, neden hiçbir şey duyurmadıklarını sorduğunda Ava, “Resmî bir istifa vermedi. Sadece Lorenz’den, turne nedeniyle sezon sonuna kadar olmayacağını belirten bir e-posta aldık,” demişti.

Gwen dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana sallamıştı. Bu, durumu ele almanın en saygısız yoluydu. Tam anlamıyla Lorenz’e yakışan bir yol. Nathan ona Lorenz’in Sevgililer Günü konserini de hâlâ resmî olarak reddetmediğini söylemişti.

Parmaklarını çaprazlayarak ona gülümsemişti. “Hâlâ ihtimal var!”

Gwen elinden geldiğince gülümseyerek karşılık vermiş, başını sallamıştı.

Bir prova çıkışında Nathan onu kenara çekti. ““Baby, It’s Cold Outside” düzenlemesi hakkında düşünüyordum.”

“Evet. Çıkarabiliriz,” dedi Gwen yorgun bir sesle.

“Aslında birkaç parça için konuk solist davet etmeyi düşünüyorum. “Baby, It’s Cold Outside” ve “Silent Night” düzenlemesi gibi. İnsanlar Xander Thorne’un Noel’de bizimle olmayacağını fark edince bilet satışlarını biraz toparlamamız gerekecek. Ne dersin?”

Gwen sanki göğsüne yumruk yemiş gibi hissetti. Bunlar onun sololarıydı. Başkemancının anları olmalıydı ve Nathan hepsini başkasına veriyordu.

Ama bunun olabileceğini biliyordu, değil mi? New York Filarmoni’de Hilary Hahn’ı izlediğinden ve Mabel’in ona başkemancının belli durumlarda geri çekilip konuk sanatçıyı karşılaması gerektiğini söylediğinden beri biliyordu.

Gwen yüzünü ifadesiz tuttu. “Elbette. O anları dört gözle bekliyordum ama daha fazla satış ihtiyacını anlıyorum.”

Nathan omzunu sıktı. "Başka yerlerde yine parlayacaksın, bundan eminim. Mesela birinci perdenin sonundaki Xander solosu ne olacak? Oraya çalabileceğin bir parça düşünebilirsin." Parlak gülümsemesini takınıp onu, Xander Thorne'un yerini doldurmasının nasıl mümkün olacağını düşünmekle baş başa bıraktı.

Başka bir prova çıkışı Mei onu zorla bir bara götürdü, eline içki tutuşturup olanları anlatması için yalvardı.

"Kedini biri zehirlemiş, üstüne de arabayla ezmiş gibi görünüyorsun."

Gwen keyifsizce pipetle buzları dürterek, "Benim kedim yok," dedi.

"Almalısın. Estetiğin tam 'kedi kadını' enerjisi veriyor."

Gwen kaşlarını çatarak bol kazağını çekti.

Mei, barmene işaret edip bir içki daha isterken, "Ne oldu? Turneye gidip senden ayrıldı mı?" diye sordu.

"Hayır, ben ayrıldım. Sanırım. Pops'tan ayrılıp U2 turnesine katılması konusunda tartıştık."

"Şey, neden katılmasın ki?" Mei yüzünü buruşturdu. "Bu resmen hayalim."

Gwen ona bakakaldı. "Hayalin U2 ile turneye çıkmak mı?"

"Kim bu fırsatı kaçırmaz ki! Gwen." Mei kolunu tuttu. "Gwen, bana ondan Pops'ı bıraktığı için ayrılmadığını söyle."

"Hayır, sadece o değil..." Gwen bardağına baktı. Ama belki de gerçekten mesele buydu. "Uzun vedalardan hoşlanmam. Aynı noktada değildik, o neredeyse bir yıl boyunca turnede olacaktı, bu yüzden işi hızlıca bitirdim."

"Kızım, ben Kansas'tan Hong Kong'a uzak mesafe ilişkisi yürüttüm. Neden suçu turneye atıyorsun?"

Gwen düşüncelerinin içinde kayboldu, aslında ne hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Mei konuyu değiştirdiğinde Gwen, Jeremy'nin yatakta sinir bozucu derecede tahmin edilebilir olduğunu dinlerken rahatladı.



Gwen, 22 Aralık'ta -U2 turnesinin Los Angeles'ta başladığı gün- Pops provasında her şeyi otomatik pilotta yapıyordu. "Baby, It's Cold Outside" parçasının erkek kısmını konuk bir solistin söylemesine, kadın kısmını ise konuk kemancının çalmasına karar vermişlerdi. Dün prova yaptıklarında herkes bunu çok eğlenceli bulmuştu. Gwen olması gerektiği gibi gülümsedi. Olması gerektiği gibi güldü. Konuk kemancı birçok orkestrayla turneye çıkmış, hoş bir kadındı. Gwen'in onunla daha fazla sohbet etmesi, onu tanımaya çalışması gerekirdi ama kibar olmaktan öteye gidemiyordu. Enerjisi yoktu.

Son molalarında Nathan onu kenara çekti. "Alex'in solosu yerine ne çalmak istediğin hakkında bir fikrin var mı? Belki üzerinde çalıştığın özgün bir şey?"

Gwen gözlerini kırptırdı. "Ben beste yapmıyorum, Nathan."

"Alex'in düzenlemelerine yardım ettiğini sanıyordum."

"Evet, bir bakıma ettim." Sinirinin bozulduğunu hissedebiliyordu.

"Hiç yazdığın bir şey yok mu? Sana ait, çalınabilecek bir şey?"

Gwen dudaklarını birbirine bastı. Nathan'ın Mabel'in eserini nasıl sahiplendiğini düşünüyordu. Belki o keman solosunu çalmalı ve dünyaya kimin yazdığını söylemeliydi. İçindeki küçük, hırçın bir ses bu fikre bayılmıştı.

Ama bu onun hikâyesi değildi, anlatamazdı. Onun bestesi de değildi. Alex'in aşk şarkısına eşlik ettiği anları düşündü. Stüdyosunda, birbirlerine bakarken, Alex'in onu sevdiğini söylemesinden hemen önceki anlarda çaldığı melodiyi hatırladı.

"Ortada... ortada bir şeyler olduğunu sanmıyorum." Başını eğdi. "Bir solo çalabilirim ama özgün bir beste olmaz, hayır."

"Pekâlâ," dedi Nathan parlak bir gülümsemeyle. "Bir düşün, sonra bana haber ver. Özgün besteler her zaman seyirciyi memnun eder."

Omzunu sıktı ve sahne müdürüyle konuşmaya gitti. Haftalardır onu ele geçiren o hissizlik bir anda çözülüp dağılıverdi. Günün geri kalanını Nathan'ın orkestrayla çalışmasını izleye-

rek geçirdi. Eğer özgün besteler her zaman seyirciyi memnun ediyorsa, o zaman neden yıllar önce Mabel ve Ava'nın bestesini Pops için "uygun bulmamıştı"?

Gwen midesinde yavaş yavaş büyüyen bir öfke hissetti. Orkestrayı inceledi. Artık onunla şakalaşmayan Henry'ye, her provanın sonunda ona notlar vermeye çalışan Diane'e, artık onu içki içmeye davet etmeyen üflemeli çalgılar bölümüne baktı. Onun ailesi bu muydu? Bunun uğruna Alex'i kaybetmeye değer miydi?

"I'll Be Home for Christmas" çalarken Mei'yle yaptığı konuşma kulaklarında yankılandı. Aklına kesinlikle çılgınca bir fikir gelmişti.

Alex'i görmeye ihtiyacı vardı.

Söylediği her şeyi geri alması gerekiyordu. Hayır, Pops'tan ayrılıp bir parçası bile olmadığı bir rock grubuyla sahneye çıkmayacaktı. Bu düşüncesi hâlâ değişmemişti. Ama ikisinden birini seçmek zorunda da değildi.

Son on beş dakikalık molalarında Gwen kemanını dolaplarından birine bıraktı, ardından yalnızca çantasını ve paltosunu aldı. Tuvaletten çıkarken Mei onu gördü.

"Nereye gidiyorsun, kızım?"

Gwen nefes nefese ona döndü. "Los Angeles'a gidiyorum. Alex'i göreceğim."

"EVET! GWEN, BU TAM GURME AŞK HİKÂYESİ MALZEMESİ! EVET—"

Mei'nin asla durmayan dudaklarına elini götürerek onu susturdu. "Yapma! Lütfen Nathan'a hastalandığımı ve eve gittiğimi söyler misin? Hemen gitmem lazım. Yarınki provaya döneceğim, söz veriyorum."

"Git ve erkeğini geri al, Gwen Jackson!" Mei, Gwen Carnegie Hall'dan koşarak çıkarken olduğu yerde zıplıyordu.

E trenine atladı, kırk beş dakika sonra JFK'deydi. Gişeye gidip LAX'e kalkan ilk uçuşa iki bin dolar ödedi. Başkemancı olarak şimdiye kadar biriktirdiği tüm parayı harcamıştı.

Uçağın arka tarafındaki orta koltuğa yerleştğinde ne yaptığını gerçekten düşünmek için bir an duraksadı. Uçak altı buçukta inecekti. Konser alanına ulaşması bir saat sürecekti; bu da Thorne and Roses sahneye çıkmadan önce ona yarım saat bırakıyordu. Eğer o yarım saate yetişemezse, konserden sonra onu bekleyebilirdi.

Ülkenin bir ucundan diğerine Alex'i görmek için uçuşunu aniden fark etmesi göğsünün alev almasına neden oldu. Ona sarılacaktı. Kokusunu içine çekecekti. Ona gülümseyecek, onun da karşılık verdiğini görecek.

Son doksan dakikanın adrenalini yavaşça vücudunu terk ederken aslında hiçbir planı olmadığını fark etti. Bir U2 konserinin kulis kapısından öylece geçemezdi. Ona önceden haber vermesi gerekiyordu.

Anons yapan hostes yolculardan cihazlarını uçak moduna almalarını istemeye başlamıştı. Gwen hızla Instagram'ı açıp Dom'a mesaj attı.

Hey, bu akşam Alex'i görmek için konsere geliyorum. Listeye girebilir miyim? 19.30'da orada olurum.

Mesajın altındaki üç noktanın belirmesini bekledi ama kabin görevlisi onu uyarınca telefonu kapatmak zorunda kaldı. Koltuğuna yaslanıp penguenlerle ilgili bir film izlemeye başladı.

Bu gece Alex'e ne söylemek istiyordu? Lütfen, beni tekrar hayatına al mı? Hayır, tam olarak bunu demek istemiyordu. Haklı olduğunu söylemek istiyordu, bu gece onlarla sahneye çıkmayı beklemiyordu ama belki de teklifi kabul etmesi gerektiğini, onunla dünyayı gezmek istediğini söyleyebilirdi.

Yarın sabah saat onda Pops provası vardı fakat şimdi bunu düşünemezdi. Kulaklarında sadece Boston konserinin kalabalığı vardı. Sahne ışıklarını hissediyordu. Sonunda yeniden nefes alabildiğini hissediyordu. Nathan, ondan bir solo çalmasını isteyip aslında Alex'in solosu değilmiş gibi davranmasını söylediğinden, hatta ondan da öncesinden beri nefessiz kalmış gibiydi.

Uçak on dakika erken indi, Gwen bagajı olmadığı için doğ-

rudan taksilere yöneldi. Instagram mesajlarını kontrol ettiğinde Dom'dan dört saat önce gönderilmiş samimi bir başparmak emoji ve ardından gelen mesajları gördü. *Harika! Sürpriz mi yapacaksın? Ona söylemeli miyim?*

Taksi rekor sürede mekâna ulaştı, şoför sanatçı girişinin yerini biliyordu ve buraya daha önce hangi ünlüleri getirdiğini anlatıp duruyordu. U2'nun tanıtım görsellerinin döndüğü elektronik tabelanın önünden geçtiler, ardından ekran Alex'in siyahlar içinde, grubun geri kalanının kırmızı giydiği bir fotoğrafıyla Thorne and Roses'a geçti. Servis girişinin yakınında metal bariyerler kurulmuştu, Bono'yu sahne kapısında görebilmek için konseri kaçırmayı göze almış yirmi kadar kişi U2 pankartlarıyla bekliyordu.

Gwen parayı ödeyip araçtan indi. Bariyerlerin önünde somurtkan görünümlü bir güvenlik görevlisi vardı. Uzun yürüyüşün ardından ona ulaştı. "Merhaba, listede adım olduğumu umuyorum."

"Eminim vardır," dedi adam alayla.

Gwen yüzünü buruşturdu. "Şey, Gwen Jackson? Thorne and Roses için geldim?"

Adam onu baştan aşağı süzdü. "Listede yoksunuz." Listeye bile bakmamıştı.

"Tamam. Peki, başka bir giriş var mı? Ya da yardım--"

"Bayan Jackson," diye bir ses yükseldi arkasından.

Gwen arkasını döndü. Bariyerlerin biraz ilerisinde siyah bir sedan durmuştu. Şoför araçtan inip ceketini ilikledi. Yüzü tanıdık olmasa da elini sallayarak onu çağırınca Gwen oraya doğru yürüdü. Adam arka kapıyı açtı.

Durum ürkütücü olsa da adam adını biliyor, onu bekliyordu. Onu Alex'e götürecekti.

Gwen arka koltuğa oturduğunda yanında birinin daha olduğunu fark etti. Şık bir takım elbisenin içindeki uzun bacaklardan yukarı doğru baktığında, Calvin Lorenz'in gözlerine ulaşmayan o gülümsemesini gördü... ve kalbi bir anlığına durdu.

“Bayan Jackson.”

Gwen’in bu ani, düşünmeden çıktığı yolculuk için beslediği tüm umut bir anda yok olup gitti. “Bay Lorenz.”

“Duyduğuma göre sırf Xander’ı görmek için uçağa atlayıp buraya gelmişsin.” Sesi hafif alaycı bir tonda dalgalanıyordu. “Çok tatlı.”

Dom onu ispiyonlamıştı. Bile bile mi? Yoksa kazara mı? Kim bilir. Gwen derin bir nefes aldı. “Yolunuza çıkmak istemiyorum. Sadece onunla konuşmak istiyorum.”

“Ne yazık ki çıkıyorsunuz. Oldukça sık hem de.”

Araba hareket etmeye başladı. Gwen panikle kapı koluna uzandı, birkaç kez çekti. Kilitliydi.

“Nereye gidiyoruz?”

“LAX’e geri dönüyoruz,” dedi Lorenz. “Seni güvenli bir şekilde uçağa bindirmek istiyorum, Bayan Jackson.” İç cebinden bir zarf çıkarıp ona uzattı. İçinde JFK’ye gece uçuşu için alınmış bir bilet vardı.

“Kenara çekin,” diye bağırdı sürücüye. “Arabadan inmek istiyorum.”

Adam onu görmezden geldi ve otoparktan çıkıp yola bağlandı.

“Sorun şu, Bayan Jackson. Xander sizi görmek istemiyor. Bunu bizzat halletmemi istedi.”

Gwen bu duyduklarına bir saniye için bile inanmadı. “Konserden önce onu rahatsız etmeme gerek yok. Sonrasında da görebilirim. Sadece bir saat—”

Yüzünde küçümseyici bir gülümsemeyle, “Bayan Jackson,” dedi. “Ona bir seçim yapmasını söyledim. Ya siz ya da grup. O sizi seçmedi.”

Gwen’in göğsü sıkıştı. Omurgasından aşağı soğuk bir şeyin süzüldüğünü hissetti. Şu ana kadar söyledikleri arasında ilk kez bir cümlesi bu kadar tanıdık, gerçek hissettirmişti. Alex kariyerini onun için bırakır mıydı? Böyle bir ultimatoma verildiğinde Xander Thorne’u ve Roses’la kurduğu tüm kariyeri geride bira-

kır mıydı? Gwen, Xander Thorne'un sadece bir persona olduğunu söylediğinde Alex'in yüzünde beliren o incinmiş ifadeyi hatırladı.

Lorenz'in her şeyi biliyormuş gibi bakan gözlerinden kaçıp camdan dışarıya baktı, araba otoyola giriyordu.

"Çok açık konuşmak istiyorum, Bayan Jackson." Lorenz, düzensiz bir ritimle dizine vuruyordu. "Xander'ı ya da bu grubun herhangi bir üyesini rahatsız etmeye devam ederseniz, diğer takıntılı hayranlarına yaptığım gibi size uzaklaştırma kararı çıkarmak zorunda kalırım."

Gwen'in boğazına bir taş oturmuş gibiydi. Onunla tartışmanın anlamsız olduğunu bilerek camdan dışarı bakmaya devam etti.

"Anlaşıldı mı?"

Gözyaşlarını geri iterek, "Evet," dedi.

Yol boyunca Lorenz telefonu ile ilgilendi, onu tamamen görmezden geldi.

Havaalanına vardıklarında Gwen, Alex'in numarasını engelledi. Devam edebilmek için ondan kalan ne varsa hayatından çıkarması gerekiyordu.

Uçakta yine aynı penguenli filmi izledi. Kabin görevlisi birkaç kez yanına uğramasına rağmen, Gwen ağladığını uçuşun ortasında kadar fark edemedi.



U2 turnesi büyük övgüler alarak başladı. İnternette Xander Thorne and Roses'ın ön grup olarak çıktığı fotoğrafları buldu. Performansın görüntüleri etkileyiciydi. Işıklar ve sahne hayal ettiğinden bile iyiydi.

Ve Xander Thorne muhteşem çalmıştı.

Dom ona birkaç kez daha yazmış, gelip gelmediğini, içeri girmek için yardıma ihtiyacı olup olmadığını, hangi otelde kaldığını sormuştu. Sürpriz olabileceğini düşünerek kimseye söylemediğini iddia etse de Gwen, Lorenz'in bunu başka nasıl öğrenmiş olabileceğini bilmiyordu.

İki gün sonra, Noel arifesinde, Carnegie Hall kulisinde bekliyordu. Bir elinde Gıcırtilı, diğesinde yayı vardı. Duvara yaslanmış dururken Nathan'la karşılaşmadığı ve orada olmaktan mutluymuş gibi davranmak zorunda kalmadığı için mutluydu.

Uçuşunun ertesi sabahı ona yine solo parça hakkında sorular sormuştu, Gwen de uyuşuk bir hâlde başını sallamıştı. Şimdi birinci perdenin sonunda sahneye çıkmak için anons edildiğinde hâlâ ne çalacağına karar vermiş değildi. Bu bir Noel konseriydi, parça neşeli ve umut dolu olmalıydı. Ama Gwen bunların hiçbirini hissetmiyordu.

Boynunu çevirip bu günlerde omuzlarına gittikçe daha sık çöken gerginliği dağıtmaya çalıştı. Alex o gece ve ertesi gün San Francisco'daydı. Sonra yirmi altısında Sacramento'ya, hafta sonu için de Portland ve Seattle'a geçeceklerdi.

Sahne amiri işaret verdi ve kapı açılıp sahne ışıkları gözlerini kamaştırırken Gwen, yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdi. Seyirciler tezahürat etti. Üst sıralarda oturan öğrencilere el salladı, adının tribünlerden yankılandığını duyabiliyordu. Kendini Chase Center'daymış gibi hayal edebilirdi, seyircinin ondan daha fazlasını talep ettiği o andaymış gibi.

Kendi sandalyesine –kendi yerine– döndü ve gözleri orkestrasının üzerinde gezindi.

Onun orkestrası.

Öyleymiş gibi davranabilirdi.

İlk parça sorunsuz geçti. Ardından Nathan mikrofonu eline aldı ve "Baby, It's Cold Outside" şarkısını, erkek vokalle birlikte çalacak konuk kemancıyı tanıttı.

Onun parçasıydı bu. Onun solosu. Onun fırsatı.

Gwen gülümsedi ve sahneye çıkan konuk kemancıyı –son derece nazik ve zarif bir kadındı– alkışladı. Kadının sığabilmesi için sandalyesini yana kaydırmak zorunda kaldı. O anda Gwen, Mabel'in benzetmesini düşünmeden edemedi. Bu yemeği o hazırlamıştı. Tüm günü –tüm yılı– bu orkestrayı lezzetli hâle getirmekle geçirmişti. Şimdi ise sıra konuğa gelmişti, masaya otu-

racak olan oydu ve Gwen geri çekilecekti. Kendisine teşekkür edilecekti. Selam verecekti. Hatta birinci perdenin sonunda, genelde Alex'in çaldığı solo performans da ona kalacaktı.

Ama bu yeterli miydi? Kemanı ilk eline aldığı anda arzuladığı şey bu muydu?

Carnegie Hall alkışlıyordu ama Boston'daki konser salonu kadar coşkulu değildi.

Ne olduğunu anlamadan Nathan onu anons etmeye başladı. Yetiştirdiği öğrencisi, çırak gibi, bağışçıların hoşuna giden ama Gwen'in yanlış olduğunu bildiği ifadeler kullanıyordu.

Keman çalmayı burada, Pops'ta öğrenmemişti. Mabel ona bunu ücretsiz öğretmişti. Ona müzikle kendini ifade etme fırsatını veren kişi Mabel'di. Nathan ise sadece ilk maaşını vermişti.

Seyirci onu alkışlarken Nathan geri çekildi. Bu çalma sırasının geldiği anlamına geliyordu. Gwen zihninde bir şeyler aradı, ona ilham verecek herhangi bir şey. Chaconne vardı, Beethoven Konçertosu vardı... ama Nathan özgün bir şey istiyordu.

Yayını kemanına götürdü ve Alex'in sabahları ona çaldığı o aşk şarkısını hatırladı. Viyolonsel partisini çalmaya cesaret edemese de onun üzerine yazdığı keman partisi parmak uçlarından dökülmeye başladı.

Alex olmadan her şey eksik, içi boş hissettiriyordu. O fikrin ilk kıvılcımını hissettiği anki duygularını taklit etmek için elinden geleni yaptı ama bu, göğsünde derin bir boşluğun açılmasına neden oldu. Alex'in onun çalışını izleyişi gözünün önüne geldi; kalbinde ne olduğunu duymayı ne kadar istediğini. Onun liderliğini nasıl takip ettiğini ve şarkısını yeniden yazmasına nasıl izin verdiğini hatırladı.

Arpejlerini çaldı, melodisini Carnegie Hall'un içinde dolaştırdı. Gözlerini kapadı, Alex'in yanında olduğunu düşünüyordu. Viyolonsel partisini hayal etti, onu yalnızca kendisinin duyabiliyor oluşunun tadını çıkardı. İkisine ait, sonsuza kadar saklı kalacak bir sırda bu.

Bunu çalmak başka herhangi bir parçadan çok daha kolay-

di. Gergin değildi, kaskatı kesilmemişti. Kimi etkilemesi gerekiyordu ki? Mükemmel olmaya çalışsan bile insanlar gidiyordu. Annesinin tahta kaşığa bağırarak söylediği şarkıları düşündü. Mabel'ın nota sehпасına koyduğu o orta seviye egzersiz kitaplarını. Alex'in düğünde keman notalarını elinden çekip sadece çalmasını söyleyişini.

Sadece çal.

Belki de aşk şarkılarını seviyordu. Yeter ki onları Alex'le çalsın.

Sona yaklaşırken Gwen, aslında bir sonu hiç çalmadığını fark etti. Yarım kalmıştı. Alex yanlış bir nota basmış, yüzünü buruşturmuştu, o da gülmüştü. Ve Alex ona onu sevdiğini söylemişti.

Dudakları titrerken melodi yön değiştirdi.

Toparlamak, bir son bulmak için bedeni titriyordu. Ama şarkının kolay bir sonu yoktu. Henüz yazılmamış, tamamlanmamıştı. Dirseği hızla hareket etti, cümleleri doldurmaya çalıştı. Yüzü yoğun bir odakla kasıldı; Alex'i, gülüşünü, o büyük elleriyle yarattığı o güzel müziği düşünmemek için kendini zorladı.

Boğazı düğümlendi. Kapalı gözkapakların ardında gözleri doldu. Bu bir hataydı. Başını iki yana salladı, yeniden dengesini bulmaya çalışıyordu. Artık bir aşk şarkısı gibi hissettirmiyordu. Özlem, umut ve çürüyen hayallerin tek bir parçada birleşmesi gibiydi. Gözlerinden süzülen yaşlar, parmak uçlarından taşan melodi gibiydi sanki... artık ona ihtiyaç duymadan kendi hikâyesini anlatıyordu.

Yayı kemanın üzerinde çekti ve bir tonik buldu. Doğru olmasa da bir sondu bu. Nefesi kesilir gibi oldu. Aralanan gözlerindeki yaşlar süzülürken, Carnegie hıçkırıklarının sesini bastıran bir alkış tufanı içinde ayağa kalkmıştı.

Gwen sanki bu acı bütünün gerekli bir parçasıymış gibi gülümsedi. Sanki her müziğin bir bedeli varmış gibi.

Her kata selam verirken, üst sıralarda pankart sallayan öğrencileri gördü. *Seni Seviyoruz, Gwen!* İlk sıradaki yönetim kurulu üyelerine başıyla selam verdi. Bayan Michaels ve Dr. Bergman

ayaktaydı, potansiyel bağışçılarla hızlı hızlı konuşuyorlardı. Ve koskoca salonda yalnızca bir kişi oturuyordu. Gwen'e, sanki daha bitirmediğini biliyormuş gibi bakan tek kişiydi. Sanki şarkının devamı varmış gibi. Ava Fitzgerald balkon korkuluğuna tutunmuş, gözyaşları yanağından süzülürken Gwen'e bakıyordu.

Gwen yerine geri döndü, önündeki sayfaya baktı. Gösteri devam etmek zorundaydı.

Nathan mikrofona, "Harika, değil mi?" diye haykırdı ve kalabalık sessizleşti. Gwen'e döndüğünde, gözlerinde genç kadının hoşuna gitmeyen bir parıltı vardı. "Noel'de sevdiklerinden ayrı kalmak zor oluyor... sanırım bunu söylerken Gwen adına da konuşuyorum."

Gwen'in nefesi kesildi. Midesinden boğazına doğru acı bir şey yükselmişti. Bunu gerçekten kullanmaya mı çalışıyordu?

Nathan kalabalığa dönüp konuşmaya devam ederken tiksintiyle ona baktı. "Biricik Xander Thorne'umuzun önüne inanılmaz bir fırsat çıktı. Şu anda U2 ile turnede!"

Seyirci alkışladı. Gwen'in ağzı kurumuştı.

"Onu yakında tekrar aramızda görmeyi umuyoruz." Başını hafifçe eğip alaycı bir tonla, "Belki de Sevgililer Günü civarında," diye ekledi.

Salon tezahürat etti. Balkonlardaki çocuklar çığlık attı. Ve Gwen, Nathan'ın onun paramparça olmuş kalbini paraya çevirmesini izledi. Titriyordu.

"Bunun için takipte kalın!" dedi şakacı bir şekilde. "Ama tatili onsuz geçirmek zor... Gwen'in az önceki performansı da bunu çok güzel gösterdi. Birinci perdenin son parçası da aynı duygudan ilerliyor."

Sıradaki parça "I'll Be Home For Christmas"tı. Gwen önündeki notalara baktı ve kendini zorlayarak çalmaya çalıştı. Şarkı bittiğinde Nathan sahne arkasına kadar ona eşlik etti. Gwen'in içi öfke ve umutsuzlukla dolmuştu; iki duygu da birbiriyle yarışıyordu. Kapılar kapanır kapanmaz Nathan ona döndü.

"Gwen, o parça muhteşemdi."

Gwen başını sallayarak yanından sıyrılmaya çalıştı. Konuşursa pişman olacağı bir şey söyleyeceğini biliyordu.

Ava koridorda, ellerini ovuşturup dururken dikkatle Gwen'i izliyordu. Solosundan sonra balkondan inmiş olmalıydı.

"Bunu kaydetmemiz lazım!"

Gwen duraksadı, kemanı parmaklarının ucunda sarkıyordu. Ava'nın ağzı açılsa da hiçbir şey söyleyemedi. Kelimeleri işe yaramıyordu.

Gwen, Nathan'a dönerek, "Kaydetmek," diye tekrarladı.

"Evet, Pops'ın albümüne koyabiliriz! Muhteşemdi ve çok iyi satar--"

"Satabileceğin bir şey değil bu."

Nathan gözlerini kırıştırdı. "Elbette. Özür dilerim. Eğer kendin üretmek istiyorsan tüm desteğime sahipsin. Sadece çok etkilendim." Ellerini çırpı, yüzü aydınlanmıştı. "Beste yapabildiğini biliyordum--"

"Bilmiyordun." Kelimeleri kısa ve keskindi.

"Efendim?"

"Alex benim beste yapabildiğimi biliyordu. Sen ise bilet satabileceğimi biliyordun."

Nathan'ın gülümsemesi soldu. "Bunu ima etmek istemedim--"

"İstedin. İma etmek istedin. Ben senin yetiştirme öğrencin değilim. Ava'nın Washington DC'de çalman keman solosu ne kadar aitse, ben de o kadar Mabel Rodriguez'e aitim."

Ava'nın kesik bir nefes aldığını duydu.

Nathan'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Seni kırdığımı hissediyorum, o yüzden şimdilik bu konuyu kapatalım. Bak..." Ellerini Gwen'in omuzlarına koydu. "Hepimiz için zor bir haftaydı. Alex'i özlediğini biliyorum. Onu görememenin seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını da." Bir an duraksadı. "Özellikle yılın bu zamanında."

Gwen'in gözleri kısıldı. Onu görememenin seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını da.

"Sen..." Nefesi hızlandı. "LA meselesini biliyor muydun?"

Nathan'ın cevap vermeden önce kısa bir anlığına duraksamasını izledi.

Arkasından Ava'nın sesi geldi. "LA mi?"

"Mei'ye ne kadar hasta olduğunu sorduğumda, beni endişelendirmeyecek kadarını anlattı. Performansımıza günler kala ülkenin öbür ucuna gitmeyi planladığını duyduğuma memnun olduğumu söyleyemem."

İfadesi nazik ama onaylamayan bir hâl aldı. Ama Gwen'in içinde oturmayan bir şeyler vardı.

"Çünkü bu sana epey para kaybettirirdi, değil mi?" dedi Gwen. "Beni pazarlama aracı olarak kullanamamak. Ve –Tanrı korusun– eğer LA'de kalmaya karar verip U2 turnesine katılsaydım... Bu durumu asla toparlayamazdın, değil mi?"

Nathan başını hafifçe yana eğdi. "Evet, kesinlikle. Bu yüzden bizimle kalmayı ve sözleşmenin gerekliliklerini yerine getirmeyi seçmene çok sevindim."

"Lorenz'i sen mi aradın?" diye sorsa da cevabını zaten biliyordu. "LA'e gittiğimi ona sen mi haber verdin?"

Nathan'ın çenesi kasıldı. "Dinle, Gwen–"

Gwen'in midesi bulanıyordu. Sanki çok uzun süren bir parçanın sonunda nihayet bir çözüme ulaşılmıştı.

Ava öne çıktı. "Gwen, canım. Neden böyle bir şey yapsın ki? Onlar hiçbir konuda anlaşılamaz."

"Alex ve benim ülkenin iki ucunda kalmamız sayesinde ne kadar fazla para kazanacakları konusu hariç," dedi Gwen.

Nathan iç çekti. "Gwen, sen çok gençsin. Kalbin kırıldığında, her şeyi bırakıp sadece yeniden iyi hissetmek istersin, bunu biliyorum. Lorenz'le tek ortak noktamız, yetiştirdiğimiz iki öğrencinin odaklarını korumasını istememiz ve dikkat dağıtıcı unsurlardan uzak durmaları."

Ava'dan boğuk bir nefes sesi geldi.

Gwen başını kaldırıp Nathan'a doğru bir adım attı. "Ben senin yetiştirdiğin bir öğrenci değilim. Biletlerini satacak başka birini bulman gerekecek, Nathan."

Tam o sırada sahne kapısı açıldı ve ara için çıkan orkestranın geri kalanı içeri doldu. Gwen döndü, Ava'nın önünde durdu. Kadın neredeyse hasta gibi görünüyordu. Gwen kemanını ona uzattı.

“İkinci perdeyi sen çalmak zorunda kalacaksın. Sandalyeyi de geri alabilirsin. Artık istemiyorum. Hiç istedim mi ondan bile emin değilim.”

Dolabından çantasını aldı ve dışarı çıkarak aralık ayının soğuk havasına daldı. Ardından kuzeye doğru, Washington Heights'a giden bir taksiye bindi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Jacob tatil için Declan'ın ailesinin evine gitmişti. Gwen'i de Connecticut'ta onlara katılması için davet etmişlerdi ancak o Noel yemeğini Mabel'la geçirmek istediğinden dolayı teklifi reddetmişti. Şükran Günü bu kadar kötü geçmişken, bir tatili Mabel'la geçirmesinin vakti çoktan gelmişti.

Eve, o hüzünlü küçük plastik ağaçlı bomboş daireye döndü ve hiç vakit kaybetmeden Jacob'ın dizüstü bilgisayarını açıp istifa mektubunu yazdı. Mektubu kısa ve sade tuttu, daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan tek bir tıklamayla gönderdi.

Duş alırken ağladı, çaldığı parça hâlâ teninde titreyerek yankılanıyordu. Aslında Alex'in parçasıydı. O yalnızca adama eşlik edecek bir şey yazmıştı. Zaten Alex'in istediği de buydu. Gwen kendini ertesi güne kadar telefonuna bakmamaya zorlayarak huzursuz bir uykuya daldı.

Sabah beşte gelen bildirimleri kontrol etti. Pops'ı düzenli olarak takip eden birkaç dergi ve blôg, bir önceki gecenin fiyaskosuyla ilgili haberler yayımlamıştı. Görünüşe göre Nathan, ikinci perdede Ava'nın sahneye çıkmasını "Noel sürprizi" diye sunarak durumu toparlamayı başarmıştı. Yine de yazarlar Gwen'in ortadan kaybolmasını sorgulamaktan geri durmamışlardı.

Birisi onun aşk şarkısı eşliğini çaldığı ânı telefonuyla kaydedip paylaşmıştı. Blog yazarlarından biri yazısında bu videoya yer vermiş, "Gwen Jackson sonunda kendi sesini buldu," diye

belirtmişti. X'teki yorumlar ise ikiye bölünmüştü. Bir kısmı Xander Thorne'un onun kalbini kırdığını söylerken, diğer yarısı performansını fazla dramatik buluyordu. Gwen uygulamayı hemen kapattı, kendini izlemek istemiyordu.

Dün gece gösteriden sonra telefonunda Nathan'dan gelen altı cevapsız arama vardı, ayrıca yirmi altısında ofise gelip konuşmasını rica eden telaşlı bir e-posta göndermişti. Ava'dan ise tek bir mesaj gelmişti. *Lütfen eve sağ salım ulaştığında bana haber var. Tek umursadığım bu.*

Gwen yutkunduydu, yeterince samimi görünüyordu. Ona iyi olduğunu söyleyerek cevap verdi.

Kalktı, yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı. Tam Mabel için yapacağı kurabiyelerin malzemelerini dolaptan çıkarmaya başlamıştı ki kapısı sert bir şekilde çalmaya başladı. Ani sesle irkildiğinde un yüzüne doğru havaya savruldu.

Güm! Güm! Güm!

Mikrodalga'nın saatine baktı. Sabahın altı buçuğuydu. Üstelik Noel'di. Gwen aceleyle koşarak kapıyı açtı...

Alex kapı eşiğine dayanmış, ellerini çerçevesine koymuştu. Gwen bir anlığına odanın döndüğünü hissetti. Adamın gerçek olup olmadığına karar veremeden Alex, "Ne oldu? Yaralandın mı?" diye sordu.

Gwen sessizce öylece dururken adamın bakışları üzerinde gezindi.

Alex yanından hızla geçip daireye daldı ve küçük eve göz gezdirdikten sonra tekrar Gwen'e döndü. "Jacob iyi mi? Nerede?" Bir elini saçlarının arasından geçirdi, yanağının içini ısıırıyordu.

Kapıyı kapatırken, "Ş-şey, Connecticut'ta. Noel sonuçta," diye hatırlattı çekingen bir sesle. "Ne zamandır New York'tasın?" "Kırk beş dakikadır."

Gwen onu baştan aşağı süzdü. Henley tişörtünü, deri ceketini, yırtık kot pantolonunu inceledi. Tam Kaliforniya tarzı giyinmişti. Uçaktan yeni inmiş olmalıydı. "Ne...?"

“Gwen, ne oldu? Sorun ne?” Bir adım daha yaklaştı, artık Gwen adamın kokusunu alabiliyordu. Neredeyse içinde kaybolmuştu. “Neden ikinci perdeyi tamamlamadın?”

“Pops’ı bıraktım.” Kelimeler ağzından kolayca dökülüyordu. “Nathan konusunda haklıydın.”

Alex’in genç kadının yüzünde dolaşan gözleri parlaktı. “Ne oldu?”

“Biz bu konuda nasıl hissedersen hissedelim, düet konseri için seni geri getirmek istiyordu. Ve o... Daha doğrusu ben dün gece bir solo çaldım...”

“Biliyorum. İnternette gördüm.”

Gwen başını kaldırıp ona baktı. Alex ona güneşmiş gibi bakıyordu. Bu tanıdık bir bakıştı. Düşünde, Plâza’da yüzünde gördüğü o hayranlık dolu ifadeydi. Sanki hayatı boyunca peşinde olduğu bir sorunun cevabı tam karşısında duruyormuş gibi.

“Olağanüstüydü, Gwen.”

Bu defa Gwen’in bakışları ayaklarına düştü, onaylarcasına başını salladı. Tamamen kendisine ait olmayan bir parçayı seçtiği için çok utanıyordu.

“Benim... parçayı sahiplenmek gibi bir niyetim yoktu.”

“Ama sen yazdın,” dedi Alex.

“Hayır, sen yazdın. Ben yalnızca doğaçlama yaptım—”

“Parça bizim. Onu birlikte yarattık.” Parmak uçları kadının çenesinde dolaştı ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı. “Ve senin onu çalışını izlemek hayatımı değiştiren bir deneyimdi.”

Gwen, onun övgülerinin içinde yavaş yavaş kaybolduğunu hissediyordu. Kendini buna tamamen kaptırmadan önce geriye doğru bir adım attı. “Burada ne yapıyorsun? Neden San Francisco’da değilsin?”

“Dom dün gece bana Los Angeles’a gelmek için ona mesaj attığını ama gelmediğini anlattı. Sonra şarkımızı çaldığını gördüm ve seninle konuşmak zorundaydım. Bu yüzden Sophia’ya gerçekten gelip gelmediğini sordum, o da bana Lorenz’in hallettiğini söyledi. Dün geceki sahnemizden sonra Lorenz’e seni

görmeye ihtiyacım olduğunu, bu akşamki konser saatine kadar döneceğimi söyledim ama o bana, eğer uçağa bineceksen geri dönme dedi.”

Gwen ona bakakaldı, zihni karmakarışık. “Ne?”

“Turneden ayrıldım. İş bıraktım.” Derin kahverengi gözleri kadınınkilere kilitlendi. “Buraya gelmekten başka bir şey düşünemedim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.” Eliyle yüzünü ovuşturup kısa bir kahkaha attı. “Dom’a doğru düzgün açıklamaya bile vaktim olmadı. O sadece gitmemi söyledi, ben de gittim.”

Gwen ona yaklaşarak kollarını omuzlarına doladı. Başını çenesinin altına yasladı. Alex de bunu her zaman yapıyormuş gibi doğal bir hareketle onu göğsüne çekip hemen sarıldı.

İkisi de dün istifa etmişlerdi. Gwen ona daha da sıkı sarıldı.

“Peki Roses ne olacak?” diye fısıldadı omzuna doğru. “Bu akşam sahne alacaklar mı?”

Alex’in başını salladığını hissetti. “Dedi ki... Xander Thorne onun sahip olduğu bir markaymış. Bana ait değilmiş. Kolayca başka bir Xander Thorne bulabilirmiş. Söylediklerinde haklıydın.”

Gwen’in göğsü sıkıştı. Başını kaldırıp Alex’in yüzüne baktı. Adamın gözleri dolmuştu, dudakları titriyordu.

“Gerçekten yirmi dört saat içinde yerini alacak birini bulabileceğini mi sanıyor?”

“Hep bunu yapabileceğini söylüyordu zaten. Bu... bu cümleyi bana ilk kuruşu değildi. Forrest’ın hazır olduğunu söylüyordu. Tüm çello kısımlarını ezberlemiş.”

Forrest. Başta gruptan çıkarılan adam. Gwen başını iki yana salladı. “Peki ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum. Artık bunu istemiyorum, Gwen. Ben sadece...” Uzanıp kadının saçını kulağının arkasına itti. “Sadece sana yakın olmak istiyorum.”

Gwen’in gözleri yaşlarla dolarken onu öptü. Alex’in kolları onu sıkıca sararak parmak uçlarının üzerine kaldırdı. Kadın du-

daklarına karşı hafifçe inledi, gözyaşları süzülürken parmakları adamın saçlarına dolandı.

“Seni özledim.” Kendini daha da Alex’e bastırırken, adam onu daha sert öptü.

Bir eli genç kadının çenesini kavradı. “Bir daha sensiz hiçbir yere gitmeyeceğim. Asla.”

Belinden tutarak onu kaldırdığında Gwen bacaklarını onun beline doladı. Kadını öpmeye devam ederken onları yatak odasına taşıdı ve Gwen’in küçük yatağına yatırdı. “Kesinlikle taşıyorsun. Buna katlanamıyorum.”

Gwen güldü, Alex’in ceketini çıkarıyordu. “Şu noktada daireni karşılamaya devam edebileceğine emin misin?”

“Bir yolunu buluruz. Gerekirse birlikte metroda çalarak bahşiş toplarız.”

Gülümseyerek Alex’e sarıldı, sonra pozisyonlarını değiştirdi ve Alex’in üstüne çıktı. Kucağına oturarak kendi tişörtünü çıkardı, pijamasını altından sıyırdı. Kemerini açmaya çalışırken Alex dudaklarına doğru inleyerek adını fısıldadı.

Alex’in elleri her yerdeydi; alıştıkları yolları takip ediyor, vücudunun kıvrımlarında geziniyordu. Kotunu çıkardıktan sonra aletine sürtünerek adamı kışkırttı, kendini de iyice yükseltiyordu. Alex, bakışlarının Gwen’in göğsünde ve karnında gezinmesine izin vererek yukarı doğru ona baktı.

“Neden ağlıyordun?” diye sordu fısıldayarak. “Parçayı çalarken.”

Gwen dudaklarını yaladı. “Seni düşünüyordum. Seni hâlâ ne kadar çok sevdiğimi.”

Alex doğruldu, kucağında oturan genç kadının yüzünü tutarak kendine çekti. “Seni seviyorum.”

Gwen de onu kendi çekip göğüslerini birbirine bastırdı. Dudaklarına karşı iç çekerken Alex’in onları tekrar yatağa devirmesine izin verdi. Alex göğsünden aşağı doğru öpücükler kondurdu, elleriyle dizlerini iki yana açana kadar gittikçe doğru devam etti.

Tenine fısıldadığı özürler eşliğinde ondan af diliyor, uylukla-

rına öpücükler bırakıyordu. Dili uzun, geniş hamlelerle defalarca içinde gezindi ve Gwen, bir şekilde ona kendisini aceleye getirmesine gerek olmadığını söylemek istedi; o zaten buradaydı.

Parmaklarıyla kadınlığını araladı, dili acımasızdı, içine dalıyor ve onu daha da tahrik ediyordu. Gwen inleyerek adamın saçlarını kavradı. Alex ise sadece bacaklarını çarşaflara bastırarak onu tamamen açtı. Dili sanki kadının sınırlarını sınıyordu, onu eşiğe kadar getirip düşmesine ramak kala geri çekiliyordu.

Klitorisini dudaklarının arasına alarak emdi. Gwen, Alex baskıyı arttırana ve iki parmağını içine ittirene kadar bir şeyler yapması için haykırdı. Gwen'in sırtı gerildi, parmakları etrafındaki kumaşı kavradı ve sonunda boşaldığında yatağa doğru düşerken Alex, içindeki parmaklarını kadın onun altında kıvrılıp titreyene kadar hareket ettirmeye devam etti.

Alex üzerine tırmanırken Gwen ağırlığını çok net hissedebiliyordu. Bir anlığına bile gitmesine izin vermeyecekmiş gibi onu sarmalamıştı. Yavaşça içine girerek onu doldurduğunda Gwen, sanki melodiyi aniden hatırlamış gibi vücudunun tekrar şarkı söylemeye başladığını hissetti. Alex, Gwen'in bir bacağına beline sararken kalçasını giderek hızlanan bir ritimle hareket ettirmeye devam etti. Her hareketiyle ona temas ediyordu; Gwen'in gözleri kayarken ve tırnaklarını omuzlarına geçirirken ona büyülenmiş bir bakış attı. İçindeki sert hareketleriyle Gwen'in üçüncü kez çığlık atmasına neden oldu ve aletin etrafında kasılırken eğilerek kadının boynunu ısırdı.

Birbirlerine fısıltıyla sözler verdiler, gözyaşlarını öperek temizlediler ve özürlerini yuttular. Alex, Gwen'in omzuna doğru, "Seni seviyorum," diye mırıldanırken boşaldı. Gwen de her seferinde aynı sözlerle karşılık verdi.

Alex nefesini düzene sokmaya çalışırken, Gwen'in parmak uçları sırtından aşağıya doğru indi; genç adamın ellerinden biri kadının saçlarına dolanmış, diğeri belini sarmıştı.

Kış sabahının sessizliğine karşı, "Bu öğleden sonra benimle Mabel'in evine gelir misin?" diye fısıldadı Gwen.

“Artık benden nefret ediyordur,” diye homurdandı Alex kadının tenine doğru.

Gwen güldü. “Duyduğuma göre çok kaba ve kibirliymişsin. Aynı zamanda sürekli bir şeylerden şikâyet ediyormuşsun–”

“Hepsinin doğru olduğuna eminim.”

Bu defa Gwen gülümseyerek Alex’in saçlarına bir öpücük kondurdu. “Nathan’ın YouTube kanalı için müzik aramaya geldiğini söylemişti.” Alex onaylarcasına başını salladı. “Büyüdükçe prova odalarında çalmaya başladın mı? Mesela on beş yaşındayken falan?”

“Bazen. Nathan’a katlanamadığım zamanlarda. Ya da Jersey’de olduğum bazı yazlarda babamın evinden oraya giderdim.”

Gwen’in göğsü sıcacık bir hisle doldu, boğazındaki düğümü yutmaya çalıştı. “Sanırım seni duydum. Keman çalmak istememin nedeni sen olabilirsin.”

Alex başını kaldırıp ona baktı, saçları gözlerinin üzerine düştü. Gwen onun şaşırmasını ya da afallamasını beklemişti ama o yalnızca gülümsedi. “Hatırlamıyor musun?”

Gwen’in göğsü çöker gibi oldu. Alex’e bakakaldı.

“Bir gün prova odasından çıkarken neredeyse seni ezip geçiyordum. Bana ne çaldığımı sordun, ben de sana siktirip gitmeni söyledim.”

Nefesi kesildi. “Öyle bir şey yapmadın. Bunu kesin hatırlardım!”

“Buna benzer bir şeydi.” Alex dirseklerinin üzerinde doğruldu. “On ya da on bir yaşlarındaydın.” Ona bakarak gülümsedi. “*New York Times* röportajı sırasında Mabel’in veledinin sen olduğunu fark ettim.”

Gwen gözlerini kırpıştırarak ona bakarken hissettiği o mutlak huzuru tarif edecek kelimeleri bulamıyordu. Sanki tüm armoniler tam şu an yerli yerine oturmuştu.

Mabel’in veledi.

Bu lakaba bayılmıştı.

“Videoyu izledin mi?” diye sordu Alex.

Gwen gözlerini kırptırdı. “Dün geceki solonun mu? Hayır. Tam olarak yeniden yaşamak istediğim bir şey değil.”

“Sana gösterebilir miyim?”

Kahkaha attı. “Alex, ben oradaydım zaten–”

“Ama kendini görmedim.” Doğrularak oturdu. “Gwen. O kadar duyguluydu ki. Öyle bir tutkuyla çaldın ki. İzlemen gerek.”

Gwen dudaklarını ısırıp gözlerini devirdi. Bu kadar göstermek istiyorsa, izleyecekti.

Alex telefonunu alıp paylaşımı açtı. Yatakta genç kadının yanına oturdu ve Gwen’in soloya başladığı ânı izlediler.

Parçanın ortasına doğru gözlerini kapatmıştı, bunu hatırlıyordu. Ama kendini izlerken nihayet –herkesin bahsettiği o şeyi– gördü. Ağlamaya başladığında ve Alex’i hatırladığında vücudu da buna karşılık vermişti. Her zaman yapması gerektiği gibi hareket etmişti. Videoyu izlerken, Alex’in telefonundan yükselen alkış seslerini dinlerken yaşlarla dolan gözlerini sildi.

“Artık etkilemem gereken kimse olmadığını düşündüm. Nathan’ın ya da Carnegie’deki kimsenin ne düşündüğü umurunda değildi.” Alex’e baktı. “Hep bunun kaynağının kibir olduğunu düşünmüştüm. Böyle düşünmeni ukalalık olarak görmüştüm. Ama aslında bu daha ince bir özgüven duygusuymuş. Bulunduğun yere ait olduğunu bilmek gibi.” Yumuşakça adamın saçlarını gözünden çekti. “Bunu daha önce göremediğim için üzgünüm. Xander, yalnızca senin herkesi memnun etmeye çalışmayı bırakmış hâlinde.”

Alex, Gwen’in gözyaşlarını öperek sildi, tenine ne kadar kumsuz olduğunu ve birlikte her şeyi yapabileceklerini fısıldadı. Durdurulamaz olduklarını söyledi.

Sonunda birbirlerinden ayrıldılar ve Alex duşa girerken Gwen kurabiyelerine döndü. Sabah dokuz gibi aşağıdaki zil çaldı. Kaşlarını çatarak dış kapıyı açan düğmeye bastı. İnterkom çalışmıyordu, kapı da genelde zaten açık bırakılırdı. Belki bir komşu anahtarını unutmuş olabilirdi.

Bu defa kapısı alındığında Gwen tereddütle açtı. Karşısında, kapının önünde Ava duruyordu. Biraz soluk soluğaydı, elinde Gwen'in keman kutusu ve plastik bir kap vardı.

"Mutlu Noeller," dedi.

"Mutlu Noeller, Ava." Gwen dudağını ısırıldı. "Ben, şey... fikrimi değıştirmeyeceğim--"

"Hayır, hayır." Ava başını iki yana salladı. "Bunun için gelmedim. Kemanını getirmek ve bir de Noel için dolabında bir şeyler olsun istedim." Kabı kaldırdı. "Tarçınlı çörekler. Ev yapımı."

Gwen gülümsedi, tam teşekkür edecekti ki banyo kapısının açıldığını duydu. Alex üzerinde sadece bir havluyla dışarı çıktı. Yaklaşan felaketi durdurması mümkün olmadığı için Gwen yüzünü buruşturdu.

Alex, "Anne!" diye ciyakladı basılmış bir ergen gibi. Belindeki havluyu daha sıkı tuttu.

İkisi arasında gidip gelen Ava'nın gözleri parladı. "Mutlu Noeller! Seni burada bulmayı beklemiyordum."

"Ben de... seni burada görmeyi beklemiyordum." Alex göğsünden kulaklarına kadar kızarmıştı. "Şey, ben sadece... gidip giyineyim..."

Gwen, Alex'in kıyafetlerini almak için odasına doğru hızla kaçışını dehşet verici bir utanç içinde izledi. Ardından Ava'ya mahcup bir bakış attı.

Ama Ava delirmiş bir kadın gibi sırtıyordu. "Sadece bugünkü mü geldi?"

"O... sana kendisi anlatsın. Bir süreliğine içeri gelmek ister misin?"

Alex giyinik hâlde odadan çıktığında Ava'yla Gwen'i küçük mutfak tezgâhında buldu. Kahve içerken tarçınlı çörekleri ısıtıyorlardı.

Ava zorla ona sarıldığında, "Mutlu Noeller, anne," diye fısıldadı Alex yanağına doğru.

Gwen, hafifçe Alex'in kolunu sıktı. "Siz konuşun, ben duş alacağım."

Havluyla saçlarını kurulumurken konuşmaya devam ettiklerini duydu, bu yüzden makyajını ağır ağır yaptı.

Ava, Gwen'in duyabileceği kadar yüksek sesle, "Bu kabul edilemez," dedi. "Hukuken bağlayıcı olamaz. Alex, bir avukata baktırdın mı?"

"Önemli değil, anne. Bunlardan vazgeçtiğimi kabullendim. Artık bunun için mücadele etmek istemiyorum."

"Mücadele etmen gereken şey pozisyonun değil, payın!"

"Anne," dedi Alex yumuşak bir sesle. "Yapamam... Çok yoruludum. Lütfen."

Gwen aynadaki yansımasına bakarken onları dinlemeye devam etti. Kulak misafiri olmaktan hoşlanmasa da Ava tekrar konuşmaya başlayınca banyonun aspiratörünü kapatmadan edemedi.

"Sana, bana gelememişsin gibi hissettirdiğim için çok özür dilerim. Pek çok kez keman çalmayı bırakıp sıradan biri olmak istediğim anlar oldu. Bu yüzden okulu bıraktığında bunun mantıklı olduğunu düşündüm ve sana zaman vermem gerektiğini sandım. Ama aslında sen hiçbir zaman sıradan olmak istemedin. Hep sonraki hedefin için çalıştın ve sen ilerlerken ben seni kaybettim."

Alex'in derin bir nefes aldığını duydu.

"Ben..." Boğazını temizledi. "Eskiden Nathan'ı bana tercih ettiğini düşünüyordum. Ve onun bana söylediklerinin aslında senin istediğin şeyler olduğunu sanıyordum."

"Hayır." Ava onu susturdu. "Değildi. Özellikle bunun için gerçekten üzgünüm."

Gwen sessizliği dinledi ve artık makyaj yapıyormuş gibi davranmayı bırakma vaktinin geldiğine karar verdi. Dudaklarına biraz ruj sürüp banyodan çıktı.

Ava sulanan gözlerini sildi ve Gwen'e üzerinde tarçınlı çörek olan bir tabak uzattı. "Eğer akşam yemeği için planınız yoksa," diye başladı Ava, "ikinizin de katılabileceği bir rezervasyonum var."

Gwen dudağını ısırıldı. “Şu an Nathan’la mücadele edebilecek gibi hissetmiyorum...”

“Aslında o...” Ava tereddüt ettiğinde Alex’in kupası dudaklarına giderken havada asılı kaldı. “Tüm sabahı telefonla konuşarak geçirdi.” Tarçınlı çöreğiyle oynadı. “Berlin Filarmoni’yle konuşuyordu. Birkaç hafta önce ona bir teklif yapmışlardı ve şimdi ciddi ciddi bunu değerlendiriyor. Bunun üstüne Lorenz’le çevirdikleri o dolabı öğrendikten sonra ona artık yemeğe davetli olmadığını söyledim.”

Gwen’in midesine bir ağırlık çöktü. Pops, Xander Thorne’u, Gwen Jackson’ı ve Nathan Andrews’u kaybederse geriye ne kalacaktı?

Ava ne düşündüğünü anlamış gibi hemen onun elini tuttu. “Pops için endişelenme, Gwen. Onların yükünü omuzlarında taşımak zorunda değilsin. Hiçbirimiz değiliz. Yönetim kurulu bir çözüm bulur. Zaten bu yüzden varlar.” Gururla ona baktı. “Dün gece doğru kararı verdin.” Sonra bakışlarını oğluna çevirip alçak bir sesle, “İkiniz de doğru kararı verdiniz,” diye ekledi.

Alex sessiz kalsa da Gwen beden dilinde en ufak bir gerginlik hissetmemişti. Ava boğazını temizledi.

“Ve Gwen, Nathan’ın bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için üzgünüm. İlişkinizi bilet satışı için kullanmasına asla müsaade etmemeliydim. Onun...” Kısa bir an oğluna baktı. “Hassas durumları ve kırılgan insanları fazlasıyla kullanma gibi kötü bir alışkanlığı var. Lorenz’i aradığından da hiç haberim yoktu.”

Alex kavuşturduğu kollarını çözdü, Gwen de onun sırtını okşadı.

Ava tekrar Gwen’e döndü. “Öyleyse... beşte akşam yemeğine ne dersiniz?”

Aniden Gwen’in aklına bir fikir geldi. “Şey, aslında Alex’le akşam için plan yapmıştık. Sen bize katılmak ister misin?”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Mabel kapıyı açtığında Gwen'in yanındaki iki Fitzgerald'ı görmesiyle derin bir iç çekti.

"Bu ne şimdi?"

"Noel işte!" dedi Gwen neşeyle. "Ne kadar kalabalık, o kadar iyi!"

Mabel kapı aralığında dikilirken kaşlarını çatarak Gwen'e baktı. "Ben sadece üç kişi için yemek hazırladım. Sen, ben ve üst kattaki Lenny için."

"Kurabiye ve tarçınlı çörek getirdik, ayrıca markete uğrayıp fırında tavukla hazır tatlı patates yemeği de aldık."

Alex, bunu kanıtlarcasına zayıfça tepsiyi kaldırdı.

Mabel onları içeri aldı. Gwen, kadının çenesi gergin bir hâlde Ava'ya neredeyse hiç bakmadığının farkındaydı.

Kanepede oturarak karışık kuruyemiş atıştıran yarı sağır, doksan dört yaşındaki Lenny'ye selam verdi ve onu Alex ve Ava'yla tanıştırdı.

"Ava Fitzgerald," dedi Lenny sulu bir tebessümle. "Yıllar oldu, değil mi?"

Ava sevgiyle, kanepeye oturup onun elini tutarak, "Leonard," dedi. "Kardeşin nasıl?"

"Hâlâ ayakta!" diye kıkırdadı Lenny.

Gwen, bunca Noel ve Şükran Günü ziyaretinde Lenny'nin bir kardeşten söz ettiğini hiç duymamıştı. Mabel'in tepki verip

vermediğini görmek için ona döndü ama kadın tüm konuşmayı görmezden geliyordu.

Gwen şarabı açmayı teklif etti ve fısıldama mesafesine kadar Mabel'a yaklaştı. "Bundan memnun olmadığını biliyorum..."

Kadın omuz silkti. "Ne zaman memnun oldum ki?" Bakışları duvarlarında asılı enstrümanlara bakan Alex'e kaydı. "Onun o Bono turnesine ne oldu?"

"Ayrıldı. Turneyi bıraktı."

"Göreceğiz," dedi Mabel yumuşak bir sesle.

"Hayır. Menajeri işin bittiğini söyledi. Çekip giderse bir daha geri dönemezmiş."

Gwen, Pinot'nun mantarını çekerken Mabel bir süre sessiz kaldı.

Genç kadın tam Noel hatırına Fitzgerald'lara bir şans vermesi için yalvarmaya hazırlanıyordu ki Mabel yüksek sesle, "Alexander. Bir karıştırma kabına ihtiyacım var. Bakalım işe yarayabilecek misin?" diye seslendi.

Gwen omzunun üzerinden baktığında Alex'in itaatkâr bir şekilde mutfığa geçip dolapları karıştırdığını gördü. Ona daha önce kimsenin Alexander diye seslendiğini duymamıştı.

Gwen usulca uzaklaşarak Alex'in bir süre Mabel'la mutfakta kalmasına izin verdi. Lenny'nin yanına oturup Şükran Günü'nde kaçırdığı her şeyi dinledi. Alex sebzeleri doğruyor, alçak sesle Mabel'la konuşuyordu. Gwen, Mabel'ın elini uzatıp Alex'in kolunu sıktığını gördü. Muhtemelen verebileceği Mabel sarılmasına en yakın şey buydu. Ava sanki tam o ânı bekliyormuş gibi mutfığa geçip yardım teklif etti. Dolapları ve çekmeceleri açtı, her şeyin yerini biliyordu. Soğanı doğramayı devraldı ve Alex'i kanepeye, Gwen'le Lenny'nin yanına gönderdi.

Ava ve Mabel'ın alçak sesle konuşmalarını izlediler.

Sonunda Gwen'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Senfoni üzerinde çalışmaya devam etmek istediğini bilmiyordum," dedi Ava. "Besteciliği bıraktığını sanıyordum."

"Bitirmek istediğimi söylemedim. Sadece yazdığım kısmın

bana ait olduğunun kabul edilmesini istedim.” Mabel, karşısındaki kadının doğrama becerilerinden hoşnut kalmayarak bıçağı onun elinden aldı.

Ava bir an için sessiz kaldı. “Nathan’ı neden onaylamadığınızı anlayamıyordum. Bu herkesi bir arada tutmaya çalışmak yerine, ikinizden birini seçmek istememe neden oldu.” Gwen, Ava’nın Alex’e bakmasını izledi. “Sanırım bu hatayı sık sık yapıyorum. Ama artık Nathan’ı seçmeyeceğim.”

Mabel maydanozla adaçayını ustalıkla doğrarken yan gözle Ava’ya baktı. “Bu ne demek oluyor?”

Gwen, yanında sohbet eden Lenny’yle Alex’in gürültüsünün arasından ne dediklerini duymak için kulak kabarttı.

“Şu demek oluyor... Berlin’e giderse onu terk edeceğim. İlgisini çeken her orkestranın peşinden sürüklenemez. Onu büyüleyen şey ben olmalıyım.”

Mabel bıçağı bıraktı. “Sen Ava Fitzgerald’sın. Herhangi bir odadaki en büyüleyici insan sensin.” Ava burnunu çekti. “Eh, oğlun hariç. O başa bela olmak üzere. İkisi de öyle.”

Ava gülerken Mabel başıyla kanepede oturan Gwen ve Alex’i işaret etti. Kapı çaldığında Gwen, Ava her ne cevap verdiyse onu duyamamıştı. Gwen başka kimi beklediklerini soramadan kapı açıldı, ardından Jacob’la Declan başlarını içeri uzattı.

“İki kişilik daha yeriniz var mı?”

Genç kadın kanepeden fırladı. “Burada ne işiniz var?!”

“Gwen, bebeğim,” dedi Declan. “Dün gece ağladığın videoyu gördüm ve Jake’e dedim ki, ‘Hemen New York’a dönmemiz lazım. Kızımız dağılmış durumda.’”

Jacob ona sarıldı. “Ben de Mabel’a mesaj attım, böylece kendimizi davet ettirmiş olduk. Gerçi bu kadar kalabalık olduğunuzdan haberimiz yoktu!”

Gwen onu sıkıca sararak karşılık verdi. “İyiyim.” Alex’in Declan’la erkek tokalaşmasıyla selamlaşmasını izledi. “Artık gerçekten iyiyim.”

Jacob’la Declan’ı, Ava ve Lenny’yle tanıştırdılar. Jacob mutfak-

ğa girerek etin nasıl baharatlanacağı konusunda Mabel’la tartışmaya başladı. Kadın onu elindeki tahta kaşıkla kovaladı.

Declan masada Alex’in yanına oturup getirdikleri şarabı açmaya başladı. Gwen onun “Xander Thorne” ile ilgili sorular sorduğunu duyabiliyordu.

Mantarı ustalıkla çekerken, “O sözleşmeyi bana gönderir misin?” diye sordu Declan. “Bir göz atayım.”

“Seni hiç uğraştırmak istemem,” diye cevapladı Alex. Gwen yanına geldi. “Daha önce bakanlar oldu.”

“Ama o yedi yıl önceydi,” dedi Declan şarabı kadehlere doldururken. “Benim işim açık bulmak. Xander Thorne menajerine ait olabilir ama orkestrasyonların ne olacak? Grubun çaldığı düzenlemeler?”

“Kayıtlar ona ait.”

Declan alayla güldü. “Tamam, Scooter. Ama bir şeyler bulabileceğime bahse girerim. Müziği yazdığın programın sahibi kim?”

Alex duraksadı. Gwen zihnindeki çarkların hızla döndüğünü görebiliyordu.

Kolunu adamın beline doladı. “Göndermenin zararı olmaz.”

Alex başıyla onayladı. “Boşuna umutlanmayacağım ama bakarsan minnettar olurum.”

Kadehlerini tokuşturdular. Gwen mutlulukla Alex’in yanına sokuldu.

Mabel’in küçük masasının etrafında, yedi kişi mütevazı bir akşam yemeği yerken birbirlerine sokulmuş, gülerek şarap içiyorlardı.

Yemekten sonra bulaşıkları yıkarlarken Gwen, Alex’e döndü. “Mabel’la annenin birlikte parça yazdıklarını biliyor muydun?”

“Senfoni mi? Evet. Ben küçükken sürekli çalardı.”

“Bir gün dinlemeyi çok isterim.”

Gwen gülümseyerek Alex’e baktı. Ava, onun diğer yanındaki lavaboya yeni tabaklar bırakıyordu. Omzunun üzerinden dönerek, “Mabel, notalar... notalar hâlâ sende mi?” diye seslendi.

Bir anlığına donuk bir sessizlik oldu, yalnızca musluktan akan suyun sesi yankılanıyordu. Mabel dudaklarını birbirine bastırarak tuzlukla biberliğe baktı. "Hı-hı."

Gwen umutla Mabel'ı izledi. Kadın ağır ağır sandalyesinden doğrulup dik piyanosunun başına geçti. Taburesinden bir klasör çıkarıp piyanonun üzerine koydu, ardından oturdu.

Ava sayfaları çevirmesine yardım etmek için yaklaştığında Mabel hafifçe kadının eline vurdu. "Sayfaları gayet iyi bir şekilde çevirebildiğimi biliyorsun--"

"Neden hep bu kadar aksi olmak zorundasın ki?"

"Bir işe yara da şu eski kemanını getir."

Ava şaşkınlıkla donakaldı. Gwen kolunu Alex'in omzuna dolamıştı. Ava duvarda asılı kemanlardan birini indirirken az sonra olağanüstü bir şeylere tanıklık edeceklerini hissedebiliyordu.

Mabel görkemli, akıp giden bir melodiyle çalmaya başladı. Jacob kanepeden hayranlıkla bir şeyler mırıldanarak başını Declan'ın omzuna yasladı. Ava kemanıyla üstten girdi. Mabel hata yapıp söylenince güldüler, Ava bir bölüme erken girdiğinde Mabel oyuncu bir şekilde ona çıkıştı.

Alex, Gwen'in yanından ayrıldı. Gwen onun duvardaki diğer kemanı alıp iki kadına katılmasını izledi. Masada Lenny'nin yanına oturdu ve Alex'in ikinci kemanla girişini dinledi. Ava dolu gözlerle ona bakıyordu ve Alex ne zaman gösteriş yapmaya çalışsa Mabel onu azarlıyordu.

Bir süre sonra Jacob piyano çalıp çalamayacağını sordu.

Mabel homurdandı. "Pekâlâ. Alex? Dolapta bir çello da var."

"Ben kemanla devam edeceğim ama Gwen'in çello çalışını duymalısınız." Genç kadına sıırıttı. "Çoğu zaman enstrümanı metro direği tutar gibi tutsa da sanırım bugün idare edebilir."

Gwen ona sert bir bakış attı, çelloyu almak için geçerken hafifçe kalçasına çarptı. Müzik aletini birkaç saniyede akort ederek Mabel'in omzunun üzerinden bir bakış attı.

Ava artık açıkça ağlamasına rağmen çalmayı bırakmayı reddediyordu.

Mabel eski bir viyola bulmuştı. Jacob piyanoda, Fitzgeraldlar kemanda, Gwen ise çellodaydı. Declan tef çalmasına ihtiyaçları olup olmadığını söylediğinde hep bir ağızdan hayır dediler.

Çok güzeldi. Senfoniden bölümler çaldılar. Mabel arada, “Burayı trompetler alacak!” ya da “Şu iki kısmı bağlayan bir geçişimiz olmalı” gibi bilgiler veriyordu.

Beş müzisyenin daireyi dolduran melodisine karşı Lenny, mutlulukla başını sallayarak eşlik ediyor, Declan ise hayranlıkla onları izliyordu.

Tatlı yedikten sonra Gwen, Alex’i aşk şarkılarından çalabildikleri kadarını çalmaya ikna etti. Ava şarkının başından sonuna kadar ağladı, Mabel ise gözlerini kapatmıştı. Dışarıda kar yağmaya başlarken Lenny yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

.

Çello Süiti No. 6

Alex röportajlara asla alışamayacağını biliyordu. Daha çocukken annesinin seyircilere konuşmasını izlediğinde, nasıl olup da hem bambaşka birine dönüşüp hem de tamamen aynı kalabildiğini merak ederdi.

Gwen hakkında da aynı şeyi düşünüyordu.

Gwen'in Mark'la tokalaşmasını izledi. Ki bu ona da aynısını yapması gerektiğini hatırlatmıştı. Ardından kadın eline uzanıp parmaklarını onunkilerle kenetledi.

Mark, Gwen'le Alex'in karşısında verandadaki sandalyeye yerleşirken, "*Times*'a yeniden vakit ayırdığınız için teşekkürler. İkinizi görmek gerçekten harika," dedi. "Son sohbetimizin üzerinden yaklaşık bir yıl geçti, değil mi?"

"Evet," dedi Gwen. "Neredeyse."

"Peki sizce son bir yılda hayatınız nasıl değişti?" Mark not defterini açıp kapuçinosundan bir yudum aldı.

Alex konuşmaya başladı: "Geçen kış Thorne and Roses'tan ayrılma kararı aldım. Aileme ve bestecilik kariyerime odaklanmak istiyordum ve mevcut yaşam tarzımda bunu yapmak zor geliyordu."

Gwen ona cesaret verici bir gülümseme gönderdi. Lorenz'in avukatlarını kızdırmamak için doğru ifadeleri kullanmak konusunda birlikte çalışmışlardı.

"Bu senin için büyük bir adım oldu," diye devam ettirdi Mark. "Hatta yepyeni bir adın bile var!"

“Eski adım,” diye düzeltti Alex gülümseyerek. “Sadece bakış açım yeni.”

“Thorne and Roses’tan ayrılman yalnızca senin için değil, Calvin Lorenz için de büyük bir değişimdi. Şu sıralar müşterilerini birer birer kaybediyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Alex masum bir ifadeyle. “Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

Mark ona göz kırpıp not aldı. “Eski grup arkadaşlarıyla hâlâ görüşüyor musun? Ayrıldığın için sana kırgınlar mı?”

“Sanmıyorum. Lorenz’le olan sözleşmelerimi netleştirmek için bir avukat arkadaşım ile çalıştım. Telifler düzgün dağıtıldığı sürece Thorne and Roses performanslarında benim ilk düzenlemelerimi kullanmaya devam edebilir. Telif haklarımı, şu anda ‘Xander Thorne’ adıyla sahneye çıkan Forrest Miles da dahil olmak üzere eski grup arkadaşlarıma devrettim. Ayrıca ilk iki albümümüzdeki parçaları yeniden kaydediyoruz.”

“Alex’in Versiyonu,” diye mırıldandı Gwen. Alex dirseğini hafifçe onun kaburgalarına yasladığında, Gwen lattesine bakarak gülümsedi.

“Bu konuda söyleyebileceklerim bu kadar,” diye ekledi Alex.

“Bunca yıl gölgede kaldıktan sonra yeniden ortaya çıkmak nasıl bir histi? Doğrusunu söylemek gerekirse, senin kayıp Fitzgerald çocuğu olduğunu ben biliyordum ama pek çok kişi bilmiyordu.”

Alex yüzünü buruşturmamaya çalıştı. “Garipti, orası kesin. Bunu Gwen ve annem Ava Fitzgerald olmadan yapamazdım.”

“Annenle ilişkiniz nasıl? Bildiğim kadarıyla yakın zamanda boşandı.”

“Hiç bu kadar yakın olmamıştık,” dedi Alex dürüstçe. “İkimiz de yeni bir yoldayız. O enerjisini Manhattan Pops’a veriyor ama Gwen’le kendi yolumuzda ilerlememiz konusunda da son derece destek oluyor. Nathan Andrews ise Berlin’de gayet iyi işler yapıyor, bildiğim tek şey bu.”

“Peki, Gwen,” dedi Mark ona dönerek. “Sen de oldukça iyi

gidiyorsun. Ocak ayında Pops'tan ayrıldın ama ana akım kariyerin müthiş bir başlangıç yaptı."

"Evet." Gwen sözü devraldı. "Pops'ta geçirdiğim zamanı çok sevsem de ufkumu biraz daha genişletmek istiyordum. Alex'le birlikte yeni besteler üzerinde çalışıyoruz ve ikili olarak turneye çıkıyoruz. Hatta Doğu Yakası turnemize yarın burada, Carnegie Hall'da başlıyoruz."

"Kendi sahanız," dedi Mark gülümseyerek. "Bana ikinizin bu ikili turnesinden biraz daha bahsedin lütfen. Müziğinizden söz edin."

Gwen Alex'e baktı. Alex eliyle devam etmesini işaret etti.

"Alex... elbette bir müzik dehası. Kemanı ne kadar iyi çalışıyorsa çelloyu da o kadar iyi çalışıyor, şimdi piyanoda da ustalaşıyor. Ben de çelloda kendimi geliştiriyorum, yani gerçekten her türlü şeyi birlikte yapıyoruz. Kendimizi sınırlamıyoruz."

Alex masanın altında onun elini sıktı.

Mark devam etti. "Şunu söylemeliyim ki, bu ortaklığın en çarpıcı yanı, birlikte yarattığınız özgün besteler. Gwen'in Pops'ın Noel konserinde bir kısmını çaldığı yeni parçaya bayıldım. Gerçi Füg Serisi hâlâ favorim. Seride üç besteniz var ve anlatım derinliği inanılmaz. Tamamlanmış hâllerini dinlemek benim için büyük bir onurdu."

"Teşekkürler," dedi Alex. "Füg Serisi'nin bende özel bir yeri var. İlki, Füg No.1, Gwen'le birlikte üzerinde çalıştığımız ilk parçaydı."

"Füg No.1, Eşliksiz senin için gerçekten ne ifade ediyor, Alex? Ne hakkında?"

Alex derin bir nefes aldı. Bunun aslında ne olduğunu Gwen'e hiç anlatmamıştı. İkinci ve üçüncü bölümleri yazarken bile bundan söz etmemişlerdi. Geçen yılı düşündü. Her karşılaşmalarında peşini bırakmayan o melodiyi... Kiraz çiçekleri tenlerinin üzerine düşerken onunla ilk kez çaldıktan sonra hissettiklerini notaya dökme ihtiyacını... Bütün sabahını haftalar sonra çello kısmına eşlik edecek yaylı düzenlemesini düşünerek geçirmesini

ve sonunda biraz hava almak, yürümek ve *taco* yemek için dışarı çıkışını... Gittiği yerde, onu gördüğü anda eşliğin bir sel gibi içine doluşunu... Gwen'i çello çalarken dinlemenin, içinde eksik kalan tüm boşlukları nasıl doldurduğunu...

Onu pek çok anlamda yeniden hayata döndürmüştü.

Alex, başparmağıyla Gwen'in parmak boğumlarını okşarken kadının bakışlarını üzerinde hissetti.

"Aslında çok basit, gerçekten," dedi. "Bir kemana âşık olan bir çelloyu anlatıyor."

Sevgili Okur,

Hepimiz o eski şakayı biliriz. "Carnegie Hall'a nasıl gidilir?" Cevabı da bellidir. "Çalışarak, çalışarak, çalışarak." Ancak kimse-nin söylemediği bir şey var. Piyanoyu berbat çalıyorsanız bile, yalnızca yirmi yıl bekleyerek bir kitap yazabilirsiniz.

Hayatımın on yılını aralıklı olarak New York'ta geçirdim. Orada oyunculuk eğitimi aldım, müzikalimi orada başlattım ve kurgu yazmaya da ilk kez orada başladım. Yine de tamamen New York'ta geçen bir roman yazmak bambaşka bir tecrübeydi. Çünkü şehir, pencerenizin hemen dışında yaşıyor olsa bile sanki hâlâ rafınızdaki bir kar küresinin içinde duruyormuş gibi hissettiriyordu.

O on yıl boyunca hiçbir kira sözleşmesine adımlı yazdırmadım. Bunun başlıca nedenlerinden biri koltuk satın almak istemememdi fakat asıl sebep, kendimi belli bir mahalleye bağlamak istemeyişimdi. Hem Gwen'in mahallesinde hem de Mabel'in mahallesinde yaşadım. Gwen gibi, ben de Alex ve Ava gibi parkın yakınında yaşıyormuşum gibi yapmaktan keyif aldım. Bu hikâye benim için her zaman New York'ta geçiyordu, tıpkı *Forget Me Not*'ın Sacramento'da geçmesi gibi. Pandemi başladığında yaşadığım Washington Heights/Inwood'daki daireyi birebir Gwen'e verdim. Yatak odası kapısı, salonu ya da yemek odası olmayan bir yerde yaşamamanın ne kadar absürt olduğunu bilsem de adada yaşayabilmek için maaştan maaşa geçinmenin getirdiği koşuşturma kültürünü de en az Gwen kadar biliyordum.

New York'ta geçen ve biroğumuzu derinden etkileyen filmler ve kitaplar da var. Bir hikâneyi New York'ta kurmak belli bir ağırlık taşıyormuş gibi hissettiriyordu. Sanki bir tür çoklu evren durumu söz konusuymuş gibi. Gwen, You've Got Mail'deki Kathleen Kelly ile Shop Around the Corner'a giderken aynı treni paylaşabilirdi ya da Alex, When Harry Met Sally'deki Harry ve Sally ile Strand Kitabevi'nde karşılaşabilirdi. En azından ben böyle düşünmeyi seviyorum.

Kurgusal Manhattan Pops Orkestrası elbette New York Pops'tan esinlenildi ki onlar da Carnegie Hall'da sahne alıyordu. Umarım bir dahaki New York ziyaretinizde canlı tiyatro ya da canlı müzik performanslarını desteklemeyi düşünür ve kendinizi New York'un o çoklu evreninde hayal edersiniz. Orası gerçekten görkemli.★

Julie



TEŞEKKÜRLER

Çok ama çok uzun zaman önce, çok ama çok uzaklardaki bir AO3 sayfasında, iki fevkalade budalanın hikâyesi doğdu. O günden bu yana bu kitap dolu dolu bir hayat yaşadı ve varoluşunda payı olan herkese teşekkür etmem gerekiyor.

Her şeyden önce, bu kitaba her adımda inanan Gaia Banks'e teşekkür ederim. Bu defalarca teklif götürdüğüm, defalarca reddedilen ve defalarca baştan yazılan bir kitaptı. Yuvasını sonunda seninle bulmuş olmasına çok seviniyorum.

Editör ekibim kesinlikle dünyanın en iyisi ve bu konuda hiçbir itiraza açık değilim. Forever'dan Junessa Vilorio'ya ve HarperFiction'dan Belinda Toor, Martha Ashby ve Kimberley Atkins'e... Elimden gelse size bir milyon aşk şarkısı yazardım. Bu kitabı, adeta tuvalet kabininin altından size uzatmışım gibi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. (Bu doğru değil, lütfen böyle bir şey yapmayın.) Beth, Sabrina, Leah, Tareth ve Daniela'ya teşekkür ederim. Rebecca Maines, sana da teşekkür ederim! Halkla ilişkiler ve pazarlama ekiplerime bayılıyorum, onlara her şeyimi borçluyum. Kraliçe Estelle, sen benim vahşi ve Bayan Piggy'liğime karşılık ayakları yere basan, mantıklı yeşil Kermit'imsin ve bana telefon numaranı verdiğine hâlâ inanmıyorum. Bu bir hataydı. Dana Cuadrado hayallerimin "hype kadınısın ve benim için meme'ler üretmenden büyük mutluluk

duydum. Maude, Emily ve Sian, her şey için teşekkür ederim! Yangın alarmları bana sizi her zaman sevgiyle hatırlatacak.

Yurt dışındaki editörlerime de teşekkür ederim. Marina Sanchez, Gabriele Anniballi ve Newton Compton'daki tüm ekibe, Wilhelm Goldmann'dan Theresa Klingemann; HarperCollins, Poland'dan Alicja Oczko'ya. Film ajanslarıma teşekkür ederim, Sheil Land'den Lucy Fawcett ile APA'dan Steve Fisher ve Alec Frankel. Lauren Coleman'a da teşekkür ederim. Hem durmaksızın çalıştığı hem de IRS'i bana sabırla açıkladığı için. :)

Bu kitap yavaş yavaş bir dönüşüm geçirirken pek çok kişi onu okudu. Muhtemelen birilerini atlıyorumdur ama Mar, Cat, Amanda, Thao Le, Jen, Lucy, Claire, Alannah, Sabine, Iryna, Katie, Margaret, Kelly, Celia Winters, Sarah Hawley, Jenna Levine, Victoria, Rebecca, Ana Handen, Ash, Julia Mosby, Julian Bigg, Anna Conathan, Thea Guanzon, Kate Goldbeck ve Ali Hazelwood'a minnettarım. Destekleri için Grems'e, WAH'a, MW'ye ve All That (G)litters'a teşekkür ederim.

Nikita... Bu kapak. Bu kapak! "Şey, o sahneyi yapabiliriz aslında," dediğime, sonra gerçekten o sahneyi yapmamıza izin verildiğine ve son noktada o sahnenin kapağın üzerinde yer aldığına hâlâ inanamıyorum. Ne harika bir dünya.

Yayıncılık dünyasında tanıdığım ve çiçeği burnunda bir yazar olarak bana son derece nazik davranan arkadaşlarıma minnettarım. Kitap yayımlandığında aranızda daha niceleri katılmış olacak ama özellikle Christina Lauren, Rosie Danan, Susan Lee, Adriana Herrera, Abby Jimenez, Sierra Simone ve Julie Murphy'ye teşekkür etmek istiyorum. Kitaplarımı okurlara birebir öneren tüm kitabevi çalışanlarına teşekkür ederim! Kitaplarım için hem komik hem de seksi içerikler üreten Bookstagram ve BookTok hesaplarına da teşekkür ederim.

Her türlü sanatın peşinden gitmem için beni yüreklendiren annem ve babama teşekkür ediyorum. Anna, bana üç ayda bir bu kitabın aslında iyi olduğunu hatırlattığın için sana teşekkür ederim. Katie, dünyayı benimle birlikte gördüğün ve bana duş

almam gerektiğini hatırlattığın için teşekkür ederim. Katelyn Goldbeck ve Alison Hazelwood'a da en büyük "abi" olma görevini benimle dönüşümlü üstlendikleri için teşekkür ederim.

Ve okurlarıma... RoR arkadaşlarıma. Rights and Wrongs Facebook grubuma. AO3 abonelerime. Yeni okurlarıma, yıllardır benimle olan okurlarıma... Dünyada sizinle yüz yüze tanışıp "tüm kitaplarımı" okuduğunuzu duymak ve daha fazlasını söylemeye gerek kalmadan paylaştığımız o gizli gülümseme kadar beni mutlu eden hiçbir şey olmadı. Desteğini sessizce verenlere de teşekkür ederim. Sesini yükselterek verenlere de. Aşk şarkıları yazmak istememe neden oluyorsunuz.